

શ્રીમાન્ હરિભદ્રસૂરિહિત પચાશક તથા પોષ્ટનાથોરે
શુદ્ધ દેવ ગુરુ ધર્મની સેવા-ઉપાસના વિધિ

અને

શ્રીચૈત્યવદન સ્તુતિ સ્તવનાટિ સંગ્રહ ભાગ વીજો

તત્ત્વજિજ્ઞાસુ તથા વિધિરમિત્ત મન્યજનાના હિત માટે

લેખક અને યોજક

સવગુણાનુરાગી મુનિરાજ શ્રી શ્રી ૧૦૦૮ શ્રી કર્પૂરમિત્તયજી

તપગચ્છના પુજ્યપાદ ગુર્ણીજી મહારાજ શ્રી શ્રી ૧૦૦૮ શ્રી

મગનશ્રીજી માનશ્રીજીના સહુપદેશથી

શ્રી પુના નિયાસી શા. મગવાનજી મીમાજીની વિગ્યા માર્પા

માયુવાઈના સ્મરણાર્થ ઇમના નમ્ત્રીનીપુત્રી ચપાવાઈ તરફથી

સાધુ સાધ્વીને તથા જાહેર સંસ્થાને મેટ

છપાવી પ્રમિદ્ધ કરતાર

શા શિવનાથ હુવાજી-જૈન પુસ્તકાલય

(૧) વેતાલ પેઠ નર ૪૯-પુના સિટી

(૨) મુઝામ જાવાલ-જિલ્લા સીરોહી-દેશ મારવાડ

આદિતિ પહેઠી.-પ્રત ૧૦૦૦

સવત ૧૯૭૩-ચીરસવત ૨૪૪૩-સન ૧૯૭૭ રાષ્ટ્ર ૧૮૩૮

કિમત ૪ આના

* પુસ્તક મેટ અથવા વિમતથી મગવાનોરે પૃષ્ઠ ૨ ઉપર લખેલી મુચના
વાંચી પઠી મગાવવી.

પુસ્તક જેટ મગાવનારને સુચના

૧ કોડ પણ સાધુ સાચીને પુસ્તકનો સ્વપ્ન હો, તેને પ્રમિટ્ટ કર્તા પાસેથી પોટ તથા પેકીંગ સર્વિસ વાસ્તે ત્રણ આનાતી ટીનીટો મોકલી મગાવી લેવું

૨ કોડ સાધુ સાચીને ખેટ તરીકે એક નફાલ મલ્કસે એમની વધેરે મગાવનારે પુસ્તકની કીમત અને પોટ પેકીંગ સર્વિસ મોકલી મગાવવું.

૩ સાધુ સાચી પોતાના સમુદાયનું (સવાહાનું) તેમજ પોતાના ઘરેલા શુશ્રુનામ પુસ્તક મગાવતી વસ્તુએ અવશ્ય લખવું, અને એક નફાલથી વધેરે નફા ખેટ તરીકે કોડપે મગાવવી નહીં

૪ અમને સ્વામી પડ્યા વગર ખેટ તરીકે પુસ્તક મોકલાવે નહીં

૫ ખેટ પુસ્તક મગાવનારે પોટ પેકીંગ સર્વિસની ટીનીટો અગાઉ મોકલવી ઘટના વાસ્તે ધી. પી. કરવામાં આવશે નહીં.

૬ પોતાનું ચોક્કસ સરનામું નામ ગાય પોસ્ટ જિલ્લા વિગેરે શુદ્ધ શાસ્ત્રી અથવા ગુજરાતી સ્ત્રીમાં લખવું

૭ જુવાપ મગાવનારે સાથે ટીનીટ અથવા રીપન્ડાયર્ડ કાર્ડ મોકલવું, તે પ્રિવાય કોડને જુવાપ આપવામાં આવશે નહીં

શિવનાથ હુવાજી

વેત્તાલપેઠ નંબર ૪૯ પુના સિટી

અમદાવાદ—ઈન્ડિયા ગેટ પાસ આરેલા શાન્તિપ્રિય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં

શ્રીરંગલ કેશવલાલ વર્કીલ અને માળેશ્વરલાલ માધવજીય છાપ્યું

પ્રસ્તાવના

શાસ્ત્રકાર કહે છે કે વિધિ પશ્તત્તુ આરાધન કરનાર, તેનું અનુ-
માન કરનાર, તેનું પોષણ કરનાર અને છેવટે તેની નિંદ્રાથી અલગા
રહેનાર પણ ધન્ય છે. અન્ન પણ પશ્ય, માત્રાદિક વિધિ સહિત ત્યાગ્ય
છર્ત્તુ જીવાડે છે અન્યથા તે મૃત્યુ નીપજાવે છે, તો પછી શુદ્ધ દેવ
ગુરુ ધર્મની ઉપાસના કરવામા યોગ્ય વિધિનો આદર કરવાની કેટલી
બધી જરૂર છે ? અને તેનો અનાદર કરવાથી કેટલી બધી હાનિ થાય
છે ? તે સ્પષ્ટ રીતે શાસ્ત્રકાર હેતુ યુક્તિસર પતાવી આપે છે. આજ
કાલ ગતાનુગતિકતા ઘણી વધી પડી છે. “ માનદયનની ” જેવા
સમર્થ અધ્યાત્મ વેદી પુરુષો વહેંચે કે “ સુગ્ર મુગમ કરી સેવન આ-
દરે રે, સેવન અગમ અનુષ, ” તેમજ “ દર્શન દુર્લભ મુલમ રૂપા
યત્ની ” “ સામાયે કરી દરશન દેહેલુ, નિર્ણય સમગ્ર વિશેષ, ”
“ ધ્યાતિ ઢુગર આઢા અતિ, યજ્ઞા, હુમ દર્શન, જગનાય, ધિદ્વાઈ
પરી મારગ સચરુ, સેગુ કોઈ ન સાય. ” રૂંત્યાદિક ચચનોથી શુદ્ધ
દેવ ગુરુ ધર્મ-ઉપાસનાની દુર્લભતા સ્પષ્ટ જણાય છે. જેવી રીતે વિગ્રા
સાધવામા વિગ્રા સાધક પ્રમાદ રહિત મવર્તે છે તેમ મધ્યાત્માય શુદ્ધ
તત્ત્વની ઉપાસના વિધિમા તત્પર રહેવું જોઈએ. આવા શુભ આશયથીજ
શ્રીમાન્ હરિમદ્ સૂરીશ્વરે પચાશકોમાં તથા પોઢશકોમાં ઉપાસના
વિધિ વિસ્તારથી દર્શાવેલ છે તે મધ્યાત્માઓને લક્ષગત થાય પવા
હેતુથી તે અન સગ્રહવામાં આવેલ છે. પવમ પોઢશકમાં લોકોત્તર
તત્ત્વ યા પરમાર્થ વપની પ્રાપ્તિ વપારે થઈ શકે છે ? તે ચર્ચવામાં આ-
વેલ છે ત્યારપછી નવમા પોઢશકમાં દેવવદનાદિક પ્રસંગે સ્તુતિ,
સ્તોત્ર, સ્તવનાદિક કહેવામાં આવે છે તે કેવા હોવા જોઈએ ? તે સ-

મજાવવામાં આવે છે. આજ કાલ તોતા શાસ્ત્રીની જેમ અર્થ શૂન્ય
 યા વિચાર શૂન્યપણે કરવી રહ્યા કરવામાં આવે છે તેમા શુશ્રુષા
 મેઝવી રાપી જીવોણ સુધારો કરવો જોઈએ તેમજ પ્રભૂ પૂજા પ્રસંગે
 થતા અનિવાર્ય આરંભ માટે કેટલાક મુઘજનો નક્કા ઉઠાવે છે તેનું
 પળ આમા સમાધાન દૃષ્ટાન્ત સહ કરવામા આવેલ છે તદ્દ ઉપરાન્ત
 અનુષ્ઠાનના ધેન્નાટિક પ્રશ્નોચાર રૂપે સમજાવવામા આવેલ છે. પરુ-
 ટર જો આ ગ્રંથુ ગ્રંથનુ વાચન મનન યથાર્થ રીતે કરી તે મુજબ વિ-
 વેરથી વર્તન કરવામા આવશે તો વિધિ વદુમાનથી દેવગુહની આજ્ઞાનુ
 આગમન થઈ શકશે. પ્રસંગોપાત જે કંઈ ઉપયોગી સૂચનાઓ કરવા
 મા આવી છે તે ઉપર મહ્યાત્માઓ લક્ષ આપી પોતાનો ધર્મી ભૂલેને
 સુધારી વિધિના સ્વર્ણ થઈ અન્ય જનોને પણ વિધિ માર્ગમા જોડવા
 વનનો મયામ મેરશે દરેક પચાશરની શહઆતમાજ સક્ષિપ્ત પ્રસ્તા-
 વના લેખેની હોવાથી તે ત્યાગીજ જોડ લઈ ઇચિત આચરણ સેવવા
 મલામળ કરી અગ્ર વિરમવામા આવે છે

ગ્રંથી આ પુસ્તકના રીજા વિમાગના ઉપયોગી પત્રો જેવાકે ચૈ-
 ન્યપદનો, સ્તુતિઓ, સ્તવનો, છંદો, લાવણીઓ વિગેરે અનેક વિષયો
 છાપેલ તથા લેખેના ગ્રંથમારી ચુટ્ટી વાદાડી સગ્રહ કરી તેનું યથા-
 માત્રે સંશોધન કરી આ પુસ્તકમા દાખલ કરેલ છે તે સગ્રહ
 મક્તિરાગી જનોને જિન-નિરાશ્રિતમા તથા સામાયિક પૌપત્રાશ્રિતમા
 દમેશાવા પ્રામળયા નિમિત્તે ઉપયોગી થાય અને મક્તિવા લયલીન થનવા
 નિમિત્તરૂપ થાયણી મલામળ કરી અગ્ર વિરમવામા આવે છે. શ્રી ગમ્

મગત ૧૯૭૩
 પોમ સુદ ૧૫ સોમવાર,
 તારીખ ૮ જાનેવારી
 રાત ૧૯૧૭

લેખક
 સત્ગુણાનુ રાગી
 કર્પૂર વિજયત્રી
 પાળીતાળા (સિદ્ધસેન)

વે વોલ

હાલના વસ્તુતમા પુસ્તકો પ્રસિદ્ધ કરવાનો મંચાર દીવસે વી-
 વસે થયતો જાય છે. અને તેથી ઘણા લોકોને જ્ઞાનનો વોધ થાય છે
 પણ ઘણા માંગે પુસ્તકો યુજરાતી ટાઇપમાં પ્રસિદ્ધ થાય છે તેથી
 મારવાડ, મેવાડ, પંજાબ, માલવા, દક્ષિણ મહારાષ્ટ્ર મિર્જે દેશોમા
 જેઓ યુજરાતી લીખીના જાણકાર ન હોય તેવા લોકોને સદર પુ-
 સ્તકો ઉપયોગી થતા નથી 'પ' કારણથી અમારા તરફથી અત્યાર
 પહેલા "ચૈત્યવદન સ્તુતિ સ્તવનાદિ સગ્રહ ભાગ પહેલો ૧ અને શ્રી
 શત્રુજય મહાતિર્થાદિ યાત્રા વિચાર ૨ અને સંગીત સ્તવનામલી ૩
 અને ગદ્યલી સગ્રહ ૪ પ મમાંગે ચાર પુસ્તકો શાસ્ત્રી ટાઇપમા પ્રસિદ્ધ
 થયેલા છે તે પુસ્તકો તે તે દેશોમા વિશેષ ઉપયોગી થયેલા હો-
 વાથી આ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ કરવા વિચાર થયો.

આપણા પૂર્વાચાર્યોએ ધરોપકાર અર્થે અનેક ગ્રંથો રચેલા છે પણ
 તે સસ્કૃત તરફ માગથી માપામા રચેલા હોવાથી તેવા ગ્રંથો ધાઠજી-
 વોને સમજવા મુશ્કેલ પડે છે વિદ્વાન મુનિરાજો તેવા ગ્રંથોનું રહસ્ય
 સમજાવે ત્યારે તે સમજી જકાપ છે તેના પગ વડે ઠેકાને વિદ્વાન
 મુનિરાજોનો યોગ મળ્યો મુશ્કેલ છે, અને ડયા યોગ દેવ ત્યા યમા
 એક જીવો સસારીક ઉપારીને લીરે એવા માહાત્માઓની વાણીને
 લામ લેઈ શકતા નથી એવા અનેક કામ્પોયો હાલના જમાનામા
 કોઈ કોઈ મુનિમહારાજાઓ આવા સમ્પ્રદાય ગ્રંથોનું આપાતર અથવા
 રહસ્ય સંક્ષેપમા લખી તેમજ જમાનાને અનુસારે નવા લેખો લખી તે

કોઈ કોઈ સસ્થા મંડળ દ્વારા પુસ્તકરૂપે પ્રસિદ્ધ કરાવે છે જે ટેકાળે મુનિરાજનો યોગ ન હોય તથા સસારીક ઉપાર્થીને લીધે તેવો યોગ ઠતા પણ લાભ ન લઈ શકાતો હોય એવા ગ્રંથસ્થાને આવા પુસ્તકો પોતાને ધેર થેઝા પણ હમેશા કાઢી પૂર્વક વાંચવાની ટેવ રાખવાથી ઠીક લાભ થવા સમ્ભવ છે નરમાં નોવેલો અથવા વાર્તાઓ વિગેરે વાંચવાથી વિવેક પ્રાપ્ત થતો નથી પરંતુ આવા બોધદાયક પુસ્તકો વાંચવાથી વિવેક પ્રગટ થઈ શકે છે અને વિવેક પ્રગટ થવાથી યોગ્યા યોગ્ય તથા હિતા હિતનો વિચાર કરવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે અને તેવી શક્તિ પ્રાપ્ત થયે પોતાના આત્માનુ કલ્યાણ કરવાનો સ્વર્ગ માર્ગ કયો તે તરફ મનુષ્યનુ ન્હા દોરાય છે. સર્વ આવા પુસ્તકો વાંચવાની અને તે પ્રમાણે વિવેક (ઉપયોગ) રાખવાની જરૂર હોવાથી તેમ કરવા સહુને નમ્ર વિનતી છે.

જ્ઞાતમુક્તિ મુનિરાજ શ્રી શુદ્ધિચંદ્રગીના શિષ્ય સદગુણાનુરાગી મુનિરાજ શ્રી કપૂરવિજયગી માહારાજ સાહેબ પોતાનો અમૂલ્ય વગ્દત રોમી પરોપકારાર્થે પૂર્વાચાર્યોના બનાવેલા ગ્રંથોને અનુસરી સહેલી ભાષામાં તે તે ગ્રંથનો ભાવાર્થ લખી જાહેર સસ્થા પાસે પ્રસિદ્ધ કરાવવા પ્રયત્ન કરે છે તે વાચક ઉક્ત મહારાજશ્રીનો ઉપકાર માનીયે પદલો ઓછો છે અમે પણ એ રીતે ઉપકૃત થયા છીએ.

વલી આ પુસ્તકમાં આવેલા ચૈત્યપ્રદન, સ્તુતિ, સ્તવન, છંદ વિગેરેના વધા ફારમો છપાયા પડી ઉક્ત મુનિમાહારાજે પોતે તપાસી જે જે શુભો વાઢાઢી આપી એનું શુદ્ધિપત્રક છપાવી આ સાથે જોડેલું છે તે શુદ્ધિપત્રક પ્રમાણે પ્રથમ પુસ્તક સુધારી પડી પુસ્તકનો ઉપ-

યોગ કરવા સજ્જનોને વિનતી છે જે અશુદ્ધી રહેલી છે તેનો અથવા હવે પડી જે કોઈ માઠન પડશે તેનો સુધારો વીંછી આદ્યતિના વચ્ચે કરવામાં આવશે.

સદગુણાનુરાગી મુનિરાજ થી કરૂંગવિગપતી માહારાજ સાહેબે આ પુસ્તકનું કામ ચાલતાં પત્ર વ્યવહારથી વચ્ચે વચ્ચે જે સમજાવી છે તેમજ પુસ્તક તૈયાર થવા પડી સર્વોર્થ વાંચી શુદ્ધિપત્ર તૈયાર કરી આપના પાતાને અમુચ વચ્ચે રોકીને જે મદદ આપી છે તે માત્ર ઉક્ત માહારાજ થીજોયે ઉપકાર માનવામાં આવે છે.

આ પુસ્તકના શુદ્ધિપત્ર ધ્યુ ને શિયાળ રીતી કોઈ મુલો રહેલી કોઈ પણ મુનિરાજને અથવા વિદ્વાન વર્ગને જાગવામાં આવે તો અમોને લાગી જગાવવા કૃપા કરશે, જેથી તેમનો ઉપકાર મળી તે મુલોને સુધારી લેવા વીંછી આદ્યતિના વચ્ચે અવશ્ય ઉપયોગ કરવામાં આવશે.

આ પુસ્તકમાં આવેલા કોઈ કોઈ પત્રો વિષયે આજ સુધી વીંછી કુલ છપાયેલા જોવામાં આવતા નથી એવા વિષયો ઝલેન્ન પાના ઉપરથી લીધા છે પણ મુજ પાનામાં જે કોઈ અશુદ્ધિ હતી તે પાના તેના કોઈ કોઈ ટેકાને સુધારો કરવા સમ્મતે માઠન પડ્યો તે ટેકાને સુધારો કર્યો છે અને કોઈ કોઈ ટેકાને વીંછી મતનુ રાખન ન મત વાંચી સુધારવાનું વની શક્ય નથી તેથી કોઈ કોઈ ટેકાને અશુદ્ધિ રહી હશે અને ખેસ દોષથી પણ કોઈ કોઈ ટેકાને મુલો રહેલી હશે તે સુશામ્ય સુધારી લેઈ માત્ર મળવા વિનતિ કરાય છે.

आ पुस्तकमाना कोड कोड स्तवनो चैत्येनो स्तुतिओ आन
 शरी कोड पण पुस्तकमां उपायन जोवामां आरता नथी, तेराज धी-
 जा कोड पासे पण एवा विषयो छपायन न होय अने प्रसिद्ध कर-
 वानी दण्डा होय तो अमारी तरफ मोकनवाधी ते प्रसिद्ध कर-
 वामा आवशे

हात्मां अमारो प्रग वरसथी मारवाड देशना सीरोही जिन्हा-
 ना जावाळ गाममां रहेवानो प्रसंग होवाधी ते गाममां हाठ ७-८
 वर्षधी वृद्धावस्थाने दने आये न देरागाना रूषि फायम गेला
 गुरुजीनी महाराज श्री भगनश्रीजी ३५ थी वधारे वर्षनादीक्षितते
 तेमने तथा तेमना शिष्या मानश्रीजी रूपश्रीजी विगेरे आ पुस्तक
 उपायन मेरणा करवाधी पुना निवासी शा भगवानजी भीमाजीनी
 विषवा भार्या भागुवाईना स्मरणार्थ एमना प्रवृत्तीनी पुर्वा कृपापाइए
 सदर भागुसादना द्रव्यमाधी आ पुस्तक छपायने मदद आपेली छे
 तेरीज रीते बीजा पण सदग्रहस्थोए आवा काममां द्रव्यनो स्हाय आ-
 पवाधी आवा उपयोगी पुस्तको प्रसिद्ध करवाने उत्तेजन मन्त्रे.

इति श्रम

संवत् १०७३
 माहा सुदी १ बुधवार
 तारीख २४ जानेवारी
 सन १९१७

प्रसिद्ध फर्ता
 शिवनाथ बुजाजी.
 जैन पुस्तकालय,
 वेताल पेठ न. ४९ पुना सिटी.

आ पुस्तकमा हस्व न्यि अस्मार विगरे माधारण भुजे शुद्धिपत्र न उपायता फक्त भोनेटी गुलेनु छापेलु छे ते शुद्धिपत्रक प्रमाणे प्रथम पुस्तकमा सुधारी लेद पत्री साचरा भणसामा पूस्तकनो उपयोग कररा नन्न विनती छे प निराय जे कोई भुजे सज्जनोने ना पयाना आरे ते सुधारिने सांचरा विनती छे, अने ने भुजे अमने नणासामी रीजी आगलिना बखते ते प्रमाणे सुधारी छापसामा आउजे.

शुद्ध वेव गुरु धर्मनी सेवा-उपासना विधिनु शुद्धिपत्रक

पृष्ठ	लीटी.	अष्ट	गुद्ध	पृष्ठ	रीज	अष्ट	गुद्ध.
६	१०	णप	पण	२०	११	महावीर	महावीर
८	९	वयादिस	यस्यात्रि	२४	११	धारवाग	धारवाग
११	६	ताव	ताप	२५	१५	अथागुम	अथागुम
१३	५	देवनि	दर्वीने	३७	१०	त्रिस्ना	त्रिस्ना
१४	६	अजेमे	अजेमे	४२	१७	यथोदित	यथोदित
१७	१०	क्षमाजैय	क्षमा-जैय	५०	१८	यग्यारी	यग्यारी
१८	१८	ममम	ममम	५१	१०	पेरा	पेरा

पृष्ठ	श्री	अनुद्ध	उद्ध	पृष्ठ	श्री	अनुद्ध	उद्ध
७६	३	मायि	मायिक	७५	१६	यय	यय
६०	८	मिद्ध	मिथुद्ध	७८	१४	अय	अय
६२	१३	कय	कया	१६	१२	मिथ	मिथ
६५	८	जी	जी	८	५	वरी	वरी
६७	१९	पोपनरा	पोपनरा	८३	८	शत्रुजया	शत्रुजया
६८	१६	आरोपना	आरोपना	८३	८	श्रवक	श्रवक
"	१७	जणोला	जणोला	८४	१	मोमे	मोमे
"	२०	पूज	पूजा	८६	१८	अने	अने
७१	१८	मिशिष्ट	मिशिष्ट	८६	२०	थाना	थाना
७२	१२	सर्जविन	सर्जविन	८७	१	तीरकर	तीरकर
७२	११	भायना	भायना	८७	७	विमि	विमि
७३	१५	या	या	८७	५	य	य
७३	४	यरु	यरु	८७	१९	मनेत्तर	मनेत्तर
७४	१५	यगर	यगर	८८	३	जगलनाने	जगलनाने
७४	१७	सेरनार	सेरनार				

९६	१	सैनप्रश्न	सैनप्रश्नार्थी	१०९	१२	व्यती	व्यस
१८	१८	पाश्र्वपा	पाश्र्वपा	११७	२०	जयस्यिग	जयसीगराष
१९	१	आदिनेप	अनेप	११५	१७	अने ३ छे अने	
२०	११	ओ १	ओडी	११६	१७	अथरे	वगरे
२०१	८	उची	उभी	११७	७	गार्थ	गार्थ
२०३	१३	गोग्य	योग	"	२०	यवेन	योन
२०५	"	मुपरी	मुपरी	११८	"	परखा	पग्गी
२०५	१५	रडर	रडर	११९	१०	नगी	नगी
२०५	१८	भेदना	भेजो	१२१	६	सर्ग	सर्ग
२०६	६	ररी	ररकी	"	१२	पुण्यवान	पुण्यवान
१०७	८	निर्माण	निर्माण	"	१३	करनामा	करनामा
"	२१	युगता	युगता	१२२	२१	नदिर्ग, नदि	नदि
१८	३	रुह	गुह	१२३	८	भोगा	भोगा
"	१२	प्रमर्नी	प्रमर्नी	१२५	१४	गिष्टाचार २	गिष्टाचार
"	१४	वा	प्रमर्नी	"	१	चेवार	चेवार
"	"		प्रमर्नी	१२८	१२०	पुर्तना	पुर्तना

॥ શુદ્ધ દેવ ગુરુ ધર્મનો મેગા-ઉપાસના વિધિનો વિષયાનુક્રમણીકા ॥

ક્રમ નંબર	વિષયનું નામ	પૃષ્ઠ
૧	ગુરુત્વગુરુને ધર્મ પ્રત્યે જેવો અતિશય પ્રેમ હોયો જોગ્યો ?	૮
૨	શ્રીમાન હરિમંદિર વિગ્રહિત દ્વિતીય પચાસ (જિનદિવા વિધિ)	૧૬
૩	,, ,, તૃતીય પચાસ (જિન ચૈત્યાટન વિધિ)	૩૦
૪	,, ,, ચતુર્થ પચાસ (જિન પૂજા વિધિ)	૪૬
૫	,, ,, પચમ પોટગઠ (ગોરોત્તર તથા મયાસિ અગ્રવા પરમાર્થ પથની પ્રાપ્તિ)	૬૦
૬	,, ,, પોટગઠોમાર્ગી ઉદ્ધવેશ પ્રશ્નોત્તરો	૬૭
૭	ઉપેશ તરગિણીમાર્ગી ઉદ્ધવેશ રેટગઠ પ્રશ્નોત્તરો	૮૬
૮	વિવિધ પ્રશ્નોત્તરો (મિશ્રપાંચક્યમાર્ગી)	૮૯
૯	હિરમંત તથા સેનપ્રશ્નમાર્ગી ઉદ્ધવેશ સાર	૯૬
૧૦	યાત્રિક રૂપો અને ઘેનોને ચામ જગ-ચર્ચા મૂચના	૧૦૪
૧૧	માત્ર પ્રસંગ યાત્રિક રૂપો અને ઘેનોને નિર્માર્થ ખાતે નમ્ર નિરેશ્વરપે અતિ બગત્યની મૂચનાઓ	૧૦૯
૧૨	પાંચ વચન	૧૧૮
૧૩	દિત વચન માગ	૧૨૨
૧૪	માર્ગાનુસારીના ૩૫ ગોઠ	૧૨૮
૧૫	જૈન યોમના દિતનો ચાતર ચક્ર ઉપયોગી મૂચનાઓ	૧૨૮
૧૬	માગધિનની જીવોનાં લક્ષણ-પ્રસ્તાવના પૃષ્ઠ	૭

॥ श्री चैत्यवदन स्तुति स्तवनादि सग्रह जाग
वीजानी विषयानुक्रमणीका ॥

॥ चैत्यवेदन ३५ नी श्रुनुक्रमणीका ॥

क्रम नम्बर	विषयानु नाम	पृष्ठ.
१	थी २४ चोवीश तीर्थकरोना(२४)ज्ञानविमलसूरीकृत	१ थी १०
२५	ऋषभदेवतु (अरिहत नमो भगवत नमो, परमेश्वर०)	११
२६	सिमधरजिनतु (श्री सिमधर जिनवरा, विचरे जंतु०)	१२
२७	सिद्धाचलजीतु (श्री सिद्धाचल तीर्थनायक, विश्व०)	१४
२८	सिद्धचक्रजीतु (श्री सिद्धचक्र आराधता, सुखसप०)	१५
२९	जिनपुजानु (प्रणमी श्री शुभराज आन, जिनमंदिर केरो)	१६
३०	रौहीणी तपनु (श्री वासुपूज्य जिनवर्दीये, जगदीश्वर जिन०)	१८
३१	वीजतु (श्री जिनपद परकज नमी, सेवो बहु प्यार)	१९
३२	पचमीतु (सकल सुरासुरसाहियो, नमिये जिनवर नेम)	१९
३३	अष्टमीतु (आसन नायक समरीये, वर्द्धमान जिनचद)	२१
३४	एकादशीतु (नेमी जिनेश्वर गुण निलो, ब्रह्मचारी शि०)	२२
३५	पर्युषणतु (सकल पर्व शृंगार हार, पर्युषण रहीष)	२३

॥ स्तुति (थोयो) जोमा २७ नी श्रुनुक्रमणीका ॥

१	ऋषभदेवजीनी (वनक निलर धाले, हार हीएनिहाने)	२४
२	शातिनाथजीनी (सकल सुखार, प्रणमितनागर, सागर)	२५
३	नेमनाथजीनी (जादवतुथ थी नद समाए, नेमीसर०)	२६
४	पार्ष्णनाथजीनी (श्रीपास जिनभर, पुजा करु भग काळ)	२७

- ५ महावीर स्वामीनी (मूरति मन मोहन, रचन कोमलकाय) २८
 ६ सीमधर जिननी (श्रीसीमधर मुजने वाला, आज सफल) २९
 ७ सिद्धाचलजीनी (आगे पूरव गार नगणु, आदि जिनमर) ३०
 ८ दीपार्जनी (शासन नायक श्रीमहावीर, सान हाथ हेम०) ३१
 ९ सिद्धचक्रजीनी (सिद्धबक्र सेवो मुविचार) १७३
 १० पर्युपणी (वरस दिरसमां आपाठ चोमागु) १७४
 ११ रोहीणी तपनी (रामपूज्य जिनेसर, पुजो मनने ग) १७६
 १२ शांतिजिननी (गजपुर अयताग, विश्वसेन कुमाग) १७७
 १३ अरनाथजीनी (अरजिनाय मृसाधु सुरेश्वर) १७७
 १४ नेमनाथजीनी (श्री गिरनारे जे गुण नीलो) १७८
 १५ " " " (श्री गिरनार शिखर सिणगार) १७९
 १६ शरेश्वर पार्श्वजिननी (कल्याण कारक, दु ख निवारक) १८०
 १७ सीमधर प्रमुख विचरता जिननी (श्रीसीमधर सेवित सुरवर) १८१
 १८ बीजनी (महीमडण पुत्र सोरननेह) १८२
 १९ पचमीनी (निमि जिनेसर प्रमुपरमेसर, बद्रो मन उटासनी) १८३
 २० अष्टमीनी (चउबीसे जिनसर, प्रणमु हु नितमेव) १८४
 २१ एकादशीनी (माधव उज्ज्वल एकादशी, गणधर पद थापत) १८५
 २२ बीशस्यानक तपनी (पूजे गौतम वीर जिनेश्वर) १८५
 २३ दशविनी (निसिही व्रण प्रदाहिणा विणे, प्रणाम) १८७
 २४ ज्ञानपचमीनी सस्कृत (श्रीनिमि पचरूप त्रिदशपति) १८८
 २५ मौन एकादशीनी सस्कृत (अरस्य प्रवज्या नमि जिनपते) १८९
 २६ चतुर्दशीनी (द्वे द्वे कि घपप धुधुमि धो धो धसकि०) १९०

૨૭ દીપમાલિકાની સસ્કૃત (પાપાયા પુરિ ચારુપટ તપસા) ૧૯૧

॥ સ્તુતિ (થોવ) તુટી એક એક ગાથા વાલી ૪ ની

અનુક્રમણિકા ॥

૧ નાંડોલ પદ્મમધુજીની (નાંડોલમાં દેવલ અતિમુદર) ૧૯૨

૨ નેમનાથજીની (નારદપુરી મઢણ યદુનંદન, નમીએ૦) ૧૯૨

૩ નવલદા પાર્શ્વનાથની (ચોધાનિંદર ગુણમાણિ મંદિર) ૧૯૨

૪ મહાવીર સ્વામીની (રાજનગરમાં વીર જિણદા, મંદિર) ૧૯૩

॥ સ્તવનો ૬૦ ની અનુક્રમણિકા ॥

૧ થી ૨૪ થી રૂપમદેવથી થી મહાવીર સ્વામી સુધી ચોરીદ

તિર્થંકરોના (૨૪) ચોરીસ.

૩૩ થી ૬૦

૨૫ નેમનાથજીનું (અવઝ ગોરને અજર શરોલે) ૧૬૪

૨૬ પાર્શ્વનાથજીનો ધાઝ (માતા ચામોદ લોલાયે જમવા પાસને) ૧૦૬

૨૭ સગેશ્વરજીને રિનર્તરપે (મુગમુળ શ્રીસલેશ્વરાજી) ૧૬૫

૨૮ થી ૩૦ મહાવીર સ્વામીના (૩) ત્રણ ૬૧-૧૫૯-૧૬૭

૩૧ થી ૩૫ મધસ્વામીના (૫) પાંચ ૬૨ થી ૬૯

૩૬ થી ૪૦ સિદ્ધાચલજીના (૫) પાંચ ૭૦ થી ૭૬

૪૧ થી ૪૫ સિદ્ધચક્રજીના (૫) પાંચ ૭૭ થી ૮૨

૪૬ દીવાલીનું (સુર સુલ મોગવી ત્રિશલાકુલે) ૮૩

૪૭ પર્યુષણનું (મુળજો સાજન સત, પજસગ આચ્યારે) ૮૫

૪૮ અરિહતનું (મધુજી રે મધુજી નામ જપુ મન માહરે) ૮૭

૪૯ દાન, શ્રીલ, તપ અને માવનું (રે જીવ જૈન ધર્મ કીજીયે) ૮૮

- ५० श्री जिन प्रतिमा उपरनु (जेहने जिनपरनो नहीं जाप) ८९
 ५१ समवसरणनु (एरुवार वच्छदेश आवगो जिणदजी) ९०
 ५२ सिद्धपत्तनु (श्री गौतम पृच्छा करे, विनय करी शीउ) ९३
 ५३ सिद्ध भगवाननु (सिद्धनी शोभारे शी कहुं) ९५
 ५४ गौतमस्वामीनु मभातियु (मात पृथ्वीसुत मात उठी नमो) ९६
 ५५ एकादश गणपरनु मभातीयु (मभाते उठीने भविमगणपरवदो) ९७
 ५६ महावीर स्वामीनु पाणु (माता त्रिशलायें पुत्र रतनमाइओ) ९९
 ५७ ,, ,, हालरीयु (मातात्रिशला झुलारे पुत्र पालणे) १०२
 ५८ आलोपण गर्भित (बेरु जेही वीनपूजी, मुणस्वामी मु०) १६०
 ५९ जिनपूजानु (श्री जिनविंव जुहारो, आतम परम) १६९
 ६० पीस्तालीस आगमनु (भावे तुमे बंधोरे ए आगम सुखकारी) १७१

॥ मोटा स्तवनो ढालवध ए नी अनुक्रमणीका ॥

- १ ज्ञानपचमीनु ढाल उ (मणमी हो पामजिणेतार प्रेमस्यु) १०८
 २ अष्टमीनु ढाल रे (श्रीराजश्री शुभ ठाम, अरिह) ११५
 ३ एकादशीनु ढाल वण (द्वारिका नमरी समोतर्पारे) ११७
 ४ महावीर स्वामीना पचमल्याणरुनु ढाल बार (सरसती भग-
 वती दीओ मति चगी) १२५
 ५ श्री टीवालीकल्पनु ढाल दस (श्री अमणसध तिलकोपम) १३९

एकदर पाच स्तवननी ढाल ३३ तेजीश

॥ आत्माने उपदेश कारक न्हाना पदो १५ नी

अनुक्रमणीका ॥

१ बेर बेर नहीं आवे, अवसर बेर०	२०८
२ क्या परोसा तनका, अगधु क्या०	२०९
३ जिननामकु समरले, या रहत पायोहे	२०९
४ क्या तन भाजणा रे, आखर मट्टीमे मिलजाना	२१०
५ तने हसी हसीने समजावू हो चेतन चेतो रे	२११
६ बीत गई सारी रेन, माणिडा बीत०	२११
७ जगत है रयनका सुपना, समझ कर देखो मोनाहि अपना	२१२
८ छोटिसी जान जरासा दमपर, क्या मगरूरी करणाये	२१२
९ किन गुन भयो रे उदासी, भमरा किन०	२१३
१० हुतो भूली गयो ते अरिहतने जो	२१३
११ विरया जनम गुमायो, सुख विरया०	२१४
१२ जागरे बटाव अर. भई भोर बेरा	२१५
१३ सोवे सोवे सारी रेन गुमाई, बेहरन निद्रा तू क्यासे आइ	२१५
१४ स्वारथनी सब हे रे सगाइ, कुण माता कुण बेनडयाइ	२१६
१५ नजरनही आवे आतम ज्योती, घट घट देखु मे मधुनीनी कांती	२१६

॥ वीतरागनी स्तुतिरूप न्हाना स्तवनो ३५ नी

अनुक्रमणीका ॥

१ कृपभदेवनु (उठ तेरो मुख देखु, नाभिजई नंदा)	२१७
२ पांच तीर्थकरोनु (पच परमेश्वरा, परम अवधेभरा,)	२१८

- ३ ऋषभदेवनु (सांझ समे जिन वंदो, भविजन साक्ष०) २१९
- ४ धुलेवा श्री फेसरीपार्जीनु (धुलेवा नगरमाहि ऋषभनि०) २१९
- ५ अतरीक्ष पार्श्वनाथनु (आजनो ते दीन रलीयापणोजी लाल) २२०
- ६ समेत शिखरजीनु (पचनगढ पूजन जाना, शेनुजा०) २२१
- ७ चंपापुरीनु (बदरो लगादे झानी, लगादे झानी) २२१
- ८ केशरीयाजीनु (केशरीयाने डुवत जहाज तिरायो) २२२
- ९ गीरनारजी श्रीनेमनाथजीनु (चालो सखी सय देखनहु, रय) २२२
- १० नेमनाथजीनु (नेमजीकु धें जाने न देखी) २२३
- ११ " (निशानी आज भइ मोरी, नेम खररीया न लेत) २२३
- १२ " (दिखतही चित्तचोर स्त्रीयो हे, देखतही०) २२४
- १३ ए जिनके पाय लागरे, तुने फहीये केतो २२५
- १४ प्रभु मेरे तु सय वाते पूरा, परकी आश फहा करे०) २२५
- १५ निशानी कहा बतावु रे, तेरो अगम अगोचर रूप २२६
- १६ प्रभु भजले मेरा दील राजी रे २२६
- १७ नेमनाथजीनु [क्यां तारीफ करु पियानेमजी, तें गाला] २२७
- १८ गोडी पार्श्वनाथनु (मीलावना मीलावना मीलावनारे गोडीजी), २२८
- १९ " [आजकी आगी जोर बनी, गोडी पास जिनेसरके] २२८
- २० शातिनाथजीनु (अगन रूप फल्योरी, हमारे भाइ अगन) २२८
- २१ मधर स्वामीनु (मुणो मुणो श्रीमधर स्वामीने, शासन स्वामी) २२९
- २२ जिननु [नजर डुक मोहरकी करके, दीखादोगे तो क्या] २३०
- २३ शातिनाथजीनु [प्रभु शातिनाथ महाराज, दर्शन तुमरे है मुगदाई] २३१
- २४ सामान्यजिननु [होई आनद बहार रे, प्रभु बैठे मगनमें] २३२

- २५ महिनाथजीनु (महिनाथ प्रभुके गुण गाउँगा) २३२
 २६ ऋषभदेवनु [आजरे वधाइ बाने छे] २३३
 २७ नेमनाथजीनी होरी [जादवनेम कुमाररे, चालो खेलीए होरी] २३४
 २८ पार्श्वनाथजीनी ॥ [रग मच्यो जिनद्वाररे, "] २३५
 २९ " " (पासजीके दरवाररे, चलो खेले होरी) २३५
 ३० " " [जे गोलो पास जिनेसरकी] २३६
 ३१ समेत शिखरजीनी होरी (मधु वनमें धूम मची रग द्वारी) २३७
 ३२ महावीर स्यामीनु (वीर बिना घाणी फोग मुणावे) २३८
 ३३ सिद्धाचलजीनी होरी [प्रभु चरणे चित्त लादरे, ऐसी होरी ०] २३९
 ३४ सुविधिनाथनु (मुजरा साहिब मुजरा साहिब, साहेब मुजरा) २३९
 ३५ बेलडी बेलडी माहलडी, होजी तमारी मूरती मोहन बेलडी २४०

॥ छंदो ७ नी अनुक्रमणीका ॥

- १ शक्तिजिन चित्तिरूप (शारद-भाय नमु शिरनामि) १९३
 २ गिरनारनो (सौरठमे सोहामणों, तीरथमे अतितुग) १९६
 ३ पार्श्वनाथनो (बदो देव वामेय देवाधि देव) १९८
 ४ गोडी पार्श्वनाथनो (प्रभु ज्योती दीपे अशी मूरजीपे) २००
 ५ जिनसहस्र नाम वर्णन (जगन्नाथ जगदीश जगन्धु नेता) २०२
 ६ नरकारनो [मुख कारण भगियण, समरो नित्य नरकार] २०५
 ७ आटाहित विनति (प्रभुपाय लागी कर सेव ताहरी) २०६

॥ लावली ८ नी अनुक्रमणीका ॥

- १ केशरीयार्जीनी [खडा खडा प्रभु अरज करता, समरण कर ०] २४२
 २ नेमनाथजीनी [तुय तज कर राजकुमार, तज्या सबघर रे] २४४

- ૩ ગોડીપાર્શ્વનાથજીની (જમત ભાગેક વજ મહેર અનતગુણ) ૨૪૬
 ૪ યીગ ભગવાનની (અનતપત્ની નિજરાજી જગતપતિ, ચરણ૦) ૨૪૯
 ૫ જીવ ઉપદેશની [નિર્ધનકા ધનરાન હુવાતય, દાન વૃણ્યક૦] ૨૫૧
 ૬ આદીનાથની [આદિ જિનેસર વિચો પારજો, આ રસ સેલદી] ૨૫૨
 ૭ કેશરીયાજીની (શ્રીરુપભદ્રેશ મહારાજ પેસરીયા, પેઢા પહા૦) ૨૫૩
 ૮ નવપદજીની (જગતમે નવ પદ જયકારી, પૂજતાં રોગટલે) ૨૫૪

॥ પરચુરણ વિષય ૪ ની અનુક્રમણીકા ॥

- ૧ પચ પરમેષ્ઠી નમસ્કાર સ્તુતિ [અર્હન્તો ભગવન્તે શ્વ મહિતા] ૧
 ૨ અષ્ટમકારી પૂજાના દૂહા [નંદવળ વિલેપન કુમુદની] ૨૪૦
 ૩ આરતિ (નિશિથ રત્નમણિ જહિત રચાવો, થાઝ વિશાજ) ૨૫૬
 ૪ મગઝીય દીવો (દીવો રે દીવો મગઝીય દીવો, આરતી વતારણ) ૨૫૬

॥ એકદર વિષયો ॥

ચૈત્યપદન ૩૫ યોય જોડા ૨૭ છુટી યોય ૪ સ્તવન ૬૦
 મોગ સ્તવન ઢાલ ૨૪ ૫ ઉપદેશના પદ ૧૫ ન્હાના સ્તવન ૩૫
 છદ ૭ લાવળી ૮ પરચુરણ વિષય ૪ એકદર વિષય ૨૦૦ અને
 શુદ્ધદેવ ગુરુધર્મની સેવા સ્પાસના વિધીના વિષય ૧૬ મઝી કુઝ
 વિષય ૨૧૬

पृष्ठ.	लीटी.	अशुद्ध.	शुद्ध.	पृष्ठ.	लीटी.	अशुद्ध.	शुद्ध.
३	५	चव्या	चव्या	१५	१३	सोडी	उद्ध.
५	५	"	"	१६	५	उज्जायनो	योडी
"	१२	"	"	"	१२	कोड	उवज्जायनो
७	१७	परवहा	परवहा	"	१७	पांवे	कोड
१४	४	सुरगिर	सुरगिरि	१७	७	जे	पांवे
"	"	विष्यनद	विष्यानद	"	१०	दीप	जिन
"	१०	पुन	पुन्य	१८	८	लग	दीपि
"	११	सोमद्र	सुमद्र कायुरु	११	११	मुर	लग
"	१३	जेहत हे	जयेत ए	१२	९	तीथ	मुम
१६	१६	पुड	पुन्य	१२	३	मुवधि	तीथे
"	"	"	ए	"	४	प्रमु	मुविधि
"	२	"	"	"	१७	पालज्यो	प्रम
९	९	सवि	"	"	१८	पामस्यो	पालजे
१८	१८	जीना	+	"	५	मुमयी	पामजे
"	"	"	+	२१	५		मुविधि

लीटी	अथुद्ध	शुद्ध
२	मोद	मोदन
४	रमल	रमण
८	र	रे
२	मंदिर	मंदर
१४	तणा	तणी
१३	पसी	पली
११	करो	धुजने
९	महमूर	भरपूर
३	ध्ययेन	ध्ययेने
१८	भाट	भाउ
६	"	"
६	वेर	वेरे
२	यासु	यांसु
७	आगले	आकरो
११	नम्य	नम्या
पृष्ट.	४३	
"	"	
"	"	
४८	"	
५०	"	
५२	"	
५४	"	
५५	"	
५६	"	
५७	"	
५८	"	
५९	"	
"	"	
"	"	

लीटी	अथुद्ध	शुद्ध
७	सात,	त्रिसप्त
१४	दम	रम
१०	दलक	दलके
२	पणसु	मणसु
१४	सपति	समति
६	अथर	अथर
१८	न	ने
१	फारी	फार
३	ताथ	ताय
९	भूष	चूप
९	योर	योरे
४	अवि	अव
१०	निन्ना	निश
११	प्रसु	प्रम
१७	स्य	स्थ
२४		
२७		
३८		
३९		
"		
३०		
"		
३२		
"		
३३		
३५		
३६		
"		
४२		
"		

हरी अर निवृत्तिने
मद्वत्ति समता पंच सहाय सानिध्य
खलेरी वज्रो अन प्रज्जाली
जीरे जाणो धन लही

हरी तिन निर्गति
अपवर्ति सुमता पण साढ सेवा
चवेली वजु अना पज्जाली
जीर जाणे धन सही

९ १० ७ " १० १२ १५ १७ ५ ६ ४ १ ३ १३ १ १

७५ " ७८ " " " " ८१ ८२ ८३ ८४ " " ८९ ९०

भर अरिअत आमला प्रमाण सनन
साहेव रडवहीपो +
लोवना आठगु सुद्ध नरिंद
धयो गयोरे ते तुम

भ अरिअत आमला प्रमाण सनन
साहेव रडवहीपो जी लोकने
आठगु मूल नद फलो गयोरे
ते ते

१२ १८ १० ८ १ ७ ९ ११ १६ ८ १७ ४ १ ३ ४ ७

५५ " ६० ६१ ६३ " ६४ " ६९ ७२ " ७३ ७५ " ७६ ७७

श्रुद्ध.	अश्रुद्ध.	सीज	श्रुद्ध.	पृष्ठ	छोटी	अश्रुद्ध	श्रुद्ध.
१२	सात	१५	वार	११५	३	आत लता	समिलन
१३	मल	"	भास्व	११६	११	नारीनो	मलबानो
१८	प्रदिक	७	मदित	११७	१५	वसेर	वसेरे
१९	सर्पिणी	"	स्वार्पिनी	"	१७	दोददा	दोददी
२०	करवो	३	कयो	११८	१२	किज्योर	किज्योरे
२५	साज्ञाज	१८	साज्ञाज	"	१३	सुणोर	सुणोरे
२९	अध्याह	१५	अध्याह	११९	"	सहगुरु	सहगुरु
३०	फिट	४	फिट	१२३	३	लोपेर	लोपेरे
३०	वचन	९	वचन	"	"	गुन	गुनि
३१	मल	१५	प्रत	"	१७	सहेजे	सहेजेभव
३१	युगत्य	१६	युगत	१२४	७	हा	हो
३२	सहगुरु	८	सहगुरु	१२७	१०	कल्पद्रुम	कल्पद्रुम
३३	चित्तवेर	१	चित्तवेरे	१२८	८	घरे	घोरे
३३	गाल्लभा	२	नाथ मे	१३२	८	मिष	मित्र
३४	नो	११	ते	१३३	१८	मु	पुर

१३४	१३७	"	१४२	१४७	"	१५०	१५२	१५४	१५५	१५८	१६०	१६२	१६३	"	१६४	१६५	१६७	१७१	१७२	"	१७४	१७७	"	"	१७८	१८०					
नारीप्रो	वहीया	सफळ	सोर	हिर	स्वेर	पामसेर	दातोरे	योर	वा, लने	वाणीर	वादि	दुंदभीर	योग	भजन	रीव	नारी	वहीयो	सफळ	सोरे	हिर	स्वेरे	पामसेरे	दातोरे	योरे	वाळने	वाणीरे	सुदि	दुंदभीरे	योगे	भजन	रीव
१३४	१३७	"	१४२	१४७	"	१५०	१५२	१५४	१५५	१५८	१६०	१६२	१६३	"	१६४	१६५	१६७	१७१	१७२	"	१७४	१७७	"	"	१७८	१८०					
हिस	मान	दुकाट	"	न पर	भेदे	क्रोध	आसन्न	विजातिम	उक्ति	वाये	दुत	सुरेश्वरा	नरेन्द्र	अरिहते	दत्तदिस्मी	हिस	मान	दुकाट	"	न पर	भेदे	क्रोध	आसन्न	विजातिम	उक्ति	वाये	दुत	सुरेश्वरा	नरेन्द्र	अरिहते	दत्तदिस्मी

पृष्ठ.	लोदी.	अशुद्ध.	शुद्ध.	पृष्ठ.	लोदी.	अशुद्ध.	शुद्ध.	पृष्ठ.	लोदी.	अशुद्ध.	शुद्ध.	पृष्ठ.
१८१	१५	जिन	जन	१९२	११	चौरीसजी जिन	चौरीसजी	११	११	अशुद्ध.	शुद्ध.	
१८४	११	मोहे	मोहन	१९३	५	जहणे	जहणे	५	५	रुद्धि	रुद्धि	
"	१६	मासे	मासु	"	१५	देव	देव	१५	१५	विना	विना	
१८५	३	इम	×	१९४	१७	त्रिना	त्रिना	१७	१७	धीर	धीर	
"	८	समरसी	समरसी	"	१६	धीरा	धीरा	१६	१७	काति	काति	
"	१४	याए	पाए	१९५	१८	लाया	लाया	१८	९	गत	गत	
१८६	"	सरु	समके	"	१७	वीरा	वीरा	१७	४	समुद्रो	समुद्रो	
"	३	निदा	नदा	१९८	१८	लार्था	लार्था	१८	१३	सिद्धान्त	सिद्धान्त	
"	४	समुद्राई	समुद्राये	२००	९	गच	गच	९	४	चुरग	चुरग	
१८७	८	मदाक्षिणा	मदाक्षिणा	२०२	१३	समुद्रा	समुद्रा	१३	७	अर्थमां	अर्थमां	
"	१८	स्तुत	शुत	"	४	सिद्धान्त	सिद्धान्त	४	८	विगत	विगत	
१८८	१६	नौप.	नौप.	२०३	७	चुरग	चुरग	७	३			
१८९	१२	भू	भू	२०४	"	प्रम	प्रम	"				
१९२	३	मुदर	मुदर	"								
"	"	प्रम	प्रम	२०५								

२०६ २०७ २०९ २१४ २१५ २१८ २१९ २२० २२१ २२३ २२ २२

जुता ७ १६ १४ १६ १८ १३ ८ १४ १६ ५ १४ ११ ७ ११ ११

तारे नसा ते अचरिच वेहरन मजणो भावि० ॥ भयज लतारण कान निवाग मय ग म्भारे

जुता ल्यारे वलत गये अचरिज वेहरन भजणो भावि० ॥ भयजल तारण मने निवाग म्भ न सवागे

२२४ २२५ २२७ २२९ २३० २३१ २३२ २३७ २३८ २४३ २४४ २४६ २४८ २४९ २५३ २५५

६ ४ ११ १८ १५ १६ १३ १६ १५ ६ ११ २ १६ २ ३ १८ १५

खेत आनिद राजल जिनरा मरी फिनारेपर जिनराइ पावोग नर मिटावे तोर सम कोर ठर लहिये सोन जोगे

देत आठोइ राजल जिनदासके मेरी फिनारेपर जिनराज पावोगे नर मिटावे तोर सम कोर ठर लहिये सोन जोगे

જ્ઞાનાચારના આઠ પ્રકારમાનો પહેલો કાઠ નામે.
આચાર કહે છે (ઉપદેશ પ્રાસાદ માપાન્તર મા ૪ થો પાત્ર ૨૬૩)

પૃનીય શ્રુતકાલે, વ્યાખ્યાન પાઠનતથા ॥ આચાર. શ્રુત ધર્મ-
સ્ય, ચાચૌ યદ્વિચયતેતુધૌ ૧

માર્થ - યોગ્યકાલે શ્રુત મળતું, મળાવતું તથા વ્યાખ્યાન કર-
તું, તે શ્રુત ધર્મનો પહેલો આચાર પદિત પુરુષોએ કહેલો છે

અમાર અગ અને ઉત્તરાધ્યયન વિગેરે કાલિક શ્રુત કહેવાય છે.
તે દિવસે તથા રાત્રે પહેલી અને ચોથી પોરસીમા મળતું મળતું અને
ત્સ ચૈકાલિક વિગેરે તથા દ્રષ્ટિવાદ ઉત્કાલિક શ્રુત કહેવાય છે,
તેનો મળવા વિગેરેનો કાલે સર્વ પોરસીનો છે, તેમા સૂત્રની પોરસી-
મા સૂત્ર મળતું અને અર્થની પોરસીમા અર્થ અથવા ઉત્કાલિક શ્રુત
વિગેરે મળતું દિવસ તથા રાત્રીની પહેલી અને છેલ્લી પોરસીમા અ-
સ્વાધ્યાય [અસંખ્યાય] ને, અભાગે મળાય તેથી તેનું નામ કાલિક
કહેવાય છે કાલિકનો અન્વય એવો છે કે યોગ્ય કાલેજ મળતું તે અને માત્ર
કાલે વેળા સિવાય ઘડી પોરસીમા મળાય તેને ઉત્કાલિક કહ્યું છે

કાલિક તથા ઉત્કાલિક ધર્મે શ્રુતનો સ્થુ અન્યાય કાલે વે
ઘડીના છે તેવી કાલવેળા પ્રત્યેક અહોરાત્રમા ચાર આવે છે, તેઓ
વસ્ત તજવો તે ચાર વસ્ત આ પ્રમાણે ૧ સંધ્યા વસ્તે [સાયનાલે]
૨ મધ્યરાત્રીએ, ૩ મમાતે તથા ૪ મંધ્યાહ વસ્તે ૫ ચાર કાલવે
ળાએ તો મોડપણ દિવસ સ્વાધ્યાય કરવો નહિ. પણ પદિતેહણ વિગેરે
વીજી ક્રિયા કરવોનો નિષેધ નથી, અન્ય ધર્મમા પણ કાલને વસ્તે
સંધ્યા, વંદન વિગેરે ક્રિયાઓ કરવામા આવે છે, દ્રાહ્મણો હમેશા મળ
સંધ્યા મળીને ત્રણસો ચોવીસ વાર ગાયત્રી મંત્રનો જાપ પૂર્ણ કરે છે દૃષ્ટ
કાલવસ્તે સર્વ શાસ્ત્રોમા સૂત્રાદિનું પઠન પાઠન સર્વથા નિષેધ કરેલું છે

શ્રી સર્વજ્ઞાય નમઃ

શુદ્ધદેવ ગુરુને ધર્મ પ્રત્યે કેવો અવિહ્વલ પ્રેમ હોવો જોઈયે ?

(લેખક સદગુણાનુ રાગી મુનિરાજ શ્રી કર્પૂરવિજયજી-પાર્શ્વતાળા)

૧ શુદ્ધ દેવ, ગુરુ, સય સાધાર્મિક પ્રત્યે સ્વરી અંતરગ ભક્તિ ઇ શક્તિનુ અમોઘ (અચૂક) વર્ણીકરણ છે

૨ સ્વરી ભક્તિ સદગુણાનુરાગી (સદગુણ-સદગુણી પ્રત્યે સ્વરી પ્રેમ-બહુમાન રાત્નવાળી) પ્રગટે છે અને તેથી તેની વૃદ્ધિ પણ થાય છે

૩ વિનય-નમ્રતા ગુણ વગર સ્વરી ભક્તિ વનતી નથી પણ વિનયથીજ તેથી ભક્તિ વને છે અને તેથી ભક્તિથી વિનયગુણની વૃદ્ધિ પણ થાય છે સ્વરી ભક્તિ કલ્પવેલી સમાન મુલ્યવાળી નીવડે છે.

૪ નમ્રતા વગરનુ જ્ઞાન, નીર વગરની ઝડી જેવુ નફામુ છે-નો-મતુ નથી. શુષ્ક-પોષ્ટીયા જ્ઞાનથી મદ-અહકાર આવવાનો મોટો ભય રહે છે સ્વરી ભક્તિથી ઇ મય દૂર થાય છે અને નમ્રતામાં ઈથી સુધારોજ થાય છે. સ્વરી ભક્તિ શક્તિને પણ સ્વેચ્છી લાવે છે

૫ વિનય પાંચ પ્રકારે થઈ શકે છે (૧) બિર્દોશ અને અનુકૂળ

સ્વાન પાનાદિક દેવાવડે તથા વદનાદિક યાજ્ઞ યજ્ઞ કરવાવડે (૨) અતરંગ પ્રેમવડે, (૩) સદગુણની પ્રશંસા-સ્તુતિ સ્તવના કરવા વડે (૪) નજીવા દોષની ઉપેક્ષા કરવા વડે અને (૫) મન વચન કાયાથી થતી આશાતના તજવા વડે.

૬ કાંઈ પણ પવિત્ર ધર્મકરણી કરતા વિધિ રસિક જૂનોપ શા સ્તોત્ર દોષ તજવાનો જરૂર સ્વપ કરવો જોઈએ કશુ છે કે-

“દગ્ધ^૧ શૂન્ય^૨ ને અવિધિ દોષ,^૩ અતિ પ્રવૃત્તિ^૪ જેહ
ચાર દોષ ઠમી જજો, જાતિ જાવ ગુણ મેહ ”

(૧) અમુક એક કરણી (દેવ દર્શન, ગુરુવંદન સામાયક, મતિ-ક્રમણાદિ) કરતાં અનેરી અનેરી કરણી ઉપર લક્ષ દોડે, મૂલ કરાતી કરણીમાં લક્ષ (ઉપયોગ) ન રહે, મન અયત્ર મટકે તે “દગ્ધ દોષ”

(૨) કરાતી ધર્મ કરણીમાં કશુ લક્ષ રાગ્યા વગરજ સંમૂર્ઠ-મની જેમ કરણી કરાય, વેમાન જેવી અવસ્થામાં કરણી કરાય, તેના હેતુ પરમાર્થ તરફ કશુ લક્ષ ન દેતાં, બે દરકાર રહેવાય તે “શૂન્ય દોષ”

(૩) જે ધર્મ કરણી જેની મર્યાદાથી કરવી જોઈએ તે તેમ નહિ કરતાં આપ હજાપ મ્યુનાધિક કરે અથવા આગલ પાછલ કરે અથવા હજા મુજબ તેની ઉપેક્ષા-બે દરકાર કરે, મર્યાદા ન સાચવે તે “અવિધિ” દોષ

(૪) દેશ કાલ સ્થિતિ સયોગોનો વિચાર કર્યા વગર, સ્વશક્તિ ઉપરાન્ત હૃદ ઓલધી આપ હજાપ જે કામ કરવામાં આવે તે “અતિ
: દોષ.”

કશુ છે કે

“ ઊચિત ક્રિયો નિજ શક્તિ છડી, જે અર્તિ વેગે ચડતો ॥

તે મવ સ્થિતિ પરિપાક યયા વિના, જગમાં દીસે પડતો ॥

રત્યાદિ.

૭ વિધિ રસિક મત્તજનોષ્ઠ મત્તિ મસગે શાસ્ત્રોક્ત સાત પ્રકારની શુદ્ધિ સાચવવા જરૂર રાખ કરવો જોઈએ, સાત પ્રકારની શુદ્ધિ નીચે મુજબ સાચવવાની કહી છે

“ ધ્યન^૧ વસન^૨ મન^૩ ભૂમિકા^૪, પૂજો વપરણ^૫ સાર ॥

ન્યાય દ્રવ્ય^૬ વિધિ શુદ્ધતા^૭ શુદ્ધિ સાત પ્રકાર ॥ ”

પ્રથમ દેહ શુદ્ધિ, ઈંત્રી વદ્ધ શુદ્ધિ, ઈંત્રી મનશુદ્ધિ, ચોથી ભૂમિકા શુદ્ધિ, પાંચમી પૂજા વપરણ શુદ્ધિ, છઠ્ઠી દ્રવ્ય શુદ્ધિ અને સાતમી વિધિ શુદ્ધિ એ સાત પ્રકારની શુદ્ધિનો વિશેષ અધિકાર

“ શ્રી શત્રુઘ્ન મહાતીર્થાદિ યાત્રા વિચાર ” નામના શાસ્ત્રી ટાઇપ પુસ્તકના પાના ૫૩ થી ૬૭ સુધી અને ગુજરાતી ટાઇપ પુસ્તકના પાના ૧૧૮ થી ૧૪૩ સુધી વિસ્તારથી આપેલ છે. તો પણ દિશા માત્ર અહીં પ્રદર્શિત કરવામાં આવે છે

(૧) કાફલ વળ્લ જલ (તીર્થજલ શીતલ હોય તો પણ તે) નહે શરીર શુદ્ધિ જયણા પૂર્વક (અન્ય એકેન્દ્રિય પ્રમુખ જીવની વિરાગના ન થાય તેમ) નિર્જીવ સ્થલે કરી, અગુન્ઝાવડે શરીરને મારી રીતે છઠી સાફ કરી હેતુ તે “ દેહ શુદ્ધિ ”

(૨) સાફ ધોયેલું અલંકાર (ધોતીયુ) અને વત્તરાસન , ધારીને, મત્તિ મસગે અટ પુટ (જાઠ વડો) મુલકેશ વાર્ધીને તેનજ

સ્વશક્તિ યા સ્થિતિ અનુસારે અન્ય આશૂષણાદિક પહેરીને શુદ્ધ દેવ ગુરૂની ભક્તિમાં અથવા તીર્થરાજની સેવામાં જોડાવું તે “વસ્ત્ર શુદ્ધિ.”

(૩) અનેરા સઘડ્યા સકલ્પ વિકલ્પો શમાવી દેઈ, ભક્તિ કરવા યોગ્ય શુદ્ધ દેવ ગુરુ સઘ સાધર્મિકના ગુણાનુવાદ (ગુણ ચિન્તવન) કરવામાં, ઈવી દિવ્ય યોગ્યતા પામવા માટે (તન) મન જોડી દેવું તે “ મન શુદ્ધિ ”

(૪) દેવ ગુરૂની ઘાસ ભૂમિના (વેરાસરે ઉપાશ્રય પ્રમુલ) ને ભક્તિ પ્રસંગે ઘરાઘર જયળાથી પૂર્ણ મમાર્જિને સાફ કરી લેવી, તે ભૂમિકા શુદ્ધિ અથવા શલ્ય સમાન પરિણામની અસ્થિરતા, અરુચિ અને ચાલુ મદ્દતિમાં સ્વેદરૂપ મન્ના દોષ દૂર કરવા પૂરતો મધત્ન કરવો તે “ ભૂમિકા શુદ્ધિ ”

(૫) ભક્તિનાં સાધન સારાં—મુદર રાત્રવાં તે “ ઉપકરણ શુદ્ધિ.”

(૬) ભક્તિ પ્રસંગે ઘાપરવાં યોગ્ય દ્રવ્ય અનીતિ અન્યાય યા અપ્રમાણિતતાથી માંત્ર કરેલ ન હોય પણ ન્યાયોપાર્જિત હોય તે “ દ્રવ્ય શુદ્ધિ ” માથ શુદ્ધિ કરવા માટે તેની ત્વાસ જરૂર છે

(૭) દેવ ગુરુ સઘ સાધર્મિકનાં દર્શન, વદન, પૂજન ભક્તિ વહુ-માન પ્રસંગે શાસ્ત્રોક્ત વિધિનુ યથા શક્તિ પાલન કરવું તે “ વિધિશુદ્ધિ ”

આ ઉપર જનાવેલી સાત શુદ્ધિ યથા યોગ્ય રીતે સાચવવા સહુ કોઈ મધ્યાત્માઓ યથા શક્તિ અવશ્ય આદર કરવો, તેની ઉપેક્ષા ન કરવી કેમકે, અવશ્ય કરવા યોગ્ય કરણીમાં ઉપેક્ષા (અનાદર) કરવાથી સ્વરો છામ મળતો નથી, જન્મ મરણનાં ચપન તૂટતાં નથી,

જેથી પરિણામે જીવને સ્વેચ્છાચારિતા થકે અનંત અપાર સંસાર પરિ-
ભ્રમણ કરવું પડે છે. ત્રિધિ રસિક જીવ આરાધક ભાવને પામે છે
તેથી તેને વધારે વસ્તુત મ્ભવ ભ્રમણ કરવું પડતું નથી.

૮ જિન મુવને ૮૪ આશાતના (મોટી ૧૦ આશાતના) અને
ગુરુ મત્યે ૩૩ આશાતના તજવા મ્ભવ્ય જનોએ જરૂર લક્ષ રાખવું. તેનો
વિશેષ અધિકાર “ માપ્યમ્ભવ ” પૈકી “ દેવવદનમાપ્ય ” અને “ ગુરુ
વદનમાપ્ય ” માંથી તપાસી લેશે. વક્ત આશાતના દોષ તજવા હરદમ
સ્વપ કરતા રહેવું. આશાતના કરવાથી મ્ભવ ભ્રમણ થયે છે.

૯ દેવ ગુરુની જમણી ઘાજુએ રહીને પુરુષોએ અને ઢાઘી ઘાજુએ
રહીને સ્ત્રીઓએ દર્શન, વદન, પૂજન, સ્તુતિ સ્તવનાદિક કરવા જોઈએ
અને ચૈત્યવદન કરતાં કમમાં કમ નવ હાયનો અને અધિકમાં અધિક
સાઠ હાયનો અવગ્રહ (ઘચલુ એતર) રાસ્ટી થેસવું જોઈયે. ઘર દેરા-
સરમાં સ્થલ સંકોચથી અવગ્રહ કમી રાસ્ટી સ્ત્રીઓએ ઘર મુજન દેવ-
વદન કરતા વક્તમાં અતર રાસ્ટવાનો હેતુ આપણા (ઔદારિક) શરીરથી
મહુની આશાતના થવા ન પામે છે તેવી રીતે ગુરુ વદનાદિ મસગે
પણ સ્ત્રી પુરુષોએ ગુરુ અવગ્રહ સાચવવો જોઈયે. પુરુષને ૩૥ હાયનો,
અને સ્ત્રીને ૧૩ હાયનો ઉત્કૃષ્ટ અને જર્ઘન ૩૥ હાયનો અવગ્રહ રાસ્ટ-
વોજ જોઈયે સાધુ સાધ્વીઓને પણ એ નિયમ એક સરસ્ટી રીતે પાઠવો
જોઈએ. પર્વી શાસ્ત્ર આમ્નાયનો સ્વેચ્છાચારથી અનાદર કરનારને આજ્ઞા
મંગ મમુલ કડક દોષ લાગે છે.

૧૦ દેવ ગુરુને જૂહારતાં “ દશાંત્રિક ” અને “ પાચ અંધિગમ ”

તાચવગા લાસ લક્ષ રાસલુ જોઈષ દશ ત્રિમાદિમ્નુ સક્ષેપથી સ્વરૂપ
નીચે મુજબ છે.

(૧) અગ્રદ્વારે, મધ્ય દ્વારે અને ચૈત્યવદન કરતી વચ્ચે એમ અનુ-
ક્રમે “વ્રજવાર નિસ્સિદ્ધી” કરતાં ઘરનો, દેરાસરનો અને દ્રવ્ય પૂજાનો
વ્યાપાર તજવાનો છે નિસ્સિદ્ધી શબ્દ નિષેધ વાચક છે તે નિસ્સિદ્ધી
કાંઈપણ પછી જે જે વ્યાપાર તજવાની પ્રતિજ્ઞા થઈ તેનો મગ ન થાય
તેવું લક્ષ રાસલુ લક્ષ સાહિતજ કરાતી કરણી ભેદે થાય છે.

(૨) અગ્રદ્વારે પહેલી નિસ્સિદ્ધી કહીને દૂરથી મહુ દર્શન થતાં
અંગલિ લપ નમસ્કાર કરી મહનાં ફેરા ટાલવા રત્નત્રયીની પ્રાપ્તિ માટે
ચૈત્યવદની “વ્રજ મદાસિના” દેવી અને મદાસિના દેતાં કોઈ પણ પ્રકારની
આશાતના નજરે પડે તે ટાલવી

(૩) દેવગુહ દૂરથી જ નજરે પડતાં પ્રથમ “અંગલિ લપ” નમ-
સ્કાર કરવો, મધ્યદ્વારે નજીક જતાં અર્ધું અંગ નમાડવા રૂપ “અર્ધ-
અવનત” નમસ્કાર, અને ચૈત્યવદન સ્તુતિ સ્તવના કરતી વચ્ચે શે હાથ,
શે ઠાકણ અને મસ્તક એ પાંચે અંગ ભૂમિ ઉપર લાગે તેમ નપવું તે
“પર્વાંગ” નમસ્કાર કરવો એ રીતે “વ્રજ પ્રણામ” અથવા ઉપર
મુજબ સર્વવ્રજ વ્રજ વ્રજ વાર પ્રણામ કરવા

(૪) મહુના અંગે જે જલ ચંદનાદિક પૂજા કરવી તે “અંગપૂજા”
મહુની આગલ જે અસત ફલ નૈવેદ્ય મહુલ ધરવાં તે “અંગ્રપૂજા”
અને એ રીતે દ્રવ્ય પૂજા કરીને પદ્માગ્ર પગે ચૈત્યવદન સ્તુતિ સ્તવના-

દિકર કરતાં તે “માવ પૂજા.” એમ ત્રણ મંકારની પૂજા ગૃહસ્થ ઉપર કહી છે સાધુને તો કેવલ માવ પૂજાનો જ અધિકાર છે.

(૫) પિંડસ્થ, પદસ્થ અને રૂપાતીત એ ત્રણ અવસ્થા અનુક્રમે ઉદ્ધસ્યતા, કેવલ્ય અને સિદ્ધતા રૂપે માવવી તેમાં મહુના (જન્મ, દીસાદિ, મસંગે) સ્નાત્ર અભિષેક પૂર્વક વાવના ષદનાદિક વડે વિલેપન કરતાં “ઉદ્ધસ્ય અવસ્થા,” કેવલજ્ઞાન સપડ્યાપાદ ઉત્ર ચામરાદિક આઠ માતિહાર્યો વડે “કેવલી અવસ્થા” અને પર્યંકાસન તથા કાવસ્સગ્ગ મુદ્રા વડે મહુની “સિદ્ધ અવસ્થા” માવવી ઘટે છે

(૬) દેવ ગુરુનાં દર્શન, ષદન, પૂજન, સ્તવનાદિક કરતાં કેવલ દેવ ગુરુના મુલ સામેજ દ્રષ્ટિ સ્થાપવી. તે શિવાય “ વંચે, નીચે ” કે “ અસપાસ ચર્ચાય ” (પાંછલ, જમણી કે ઢાલી વાણુ) આદિ અવજી જોડું નહિ સ્થિર દ્રષ્ટિ રાખવાયીજ રસ જામે છે

(૭) પર્વાંગ પ્રણામ કરતી વચ્ચે યથાયોગ્ય રજોહરણ, ચરવત્સા કે ઉત્તરાસંગ વડે “ત્રણ વચ્ચે” જયણા પૂર્વક “ભૂમિનુ મમાર્જન” કરવું

(૮) ચૈત્યવદન, સ્તુતિ સ્તવનાદિક કરતાં તેના “ શબ્દ ” અને “ અર્થ ” સ્પષ્ટ તથા મહુ “માતિમાદિ સ્પષ્ટ” વરાચર લક્ષ રાખવું.

(૯) ચૈત્યવદનાદિક કરતા યથાસ્થાને ૧ “જોગમુદ્રા,” “મુક્તાશુક્તિ મુદ્રા” અને “ જિનમુદ્રા ” વચ્ચે મ્હા. રાખવું. નમુધ્યુર્ણ કહેતી વચ્ચે “જોગમુદ્રા,” પ્રાણિધાન ત્રિક (જયવીરરાય જાવતિ ચેડ્યાઈ મમુલ) કહેતી વચ્ચે “મુક્તાશુક્તિ મુદ્રા,” અને કાવસ્સગ્ગ ધ્યાને રહેતાં “ જિનમુદ્રા ” ધારણ કરવાનું કહેલું છે.

(૧૦) “ જયત્રીયરાય ” (પ્રાર્થના સ્વરૂપ), “ જાવંતિ ચેશ્વાર ” અને “ જાવત કેવિસાહ ” એ બ્રજ અથવા મન, વચન કાયાની એકાગ્રતા એ “ પ્રણિધાન ત્રિરુ ” વહેવાય છે. ઉક્ત દશ ત્રિકોર્ણ સવિશેષ સ્વરૂપ “ દેવવદન માપ્યથી ” કે “ હિતવોધ પ્રકરણથી ” જાગવું.

(૧) પોતાના ભોગમાં આવે એવાં ફલ ફૂલાદિક સચિત્ત પદાર્થ, દેવગુરુના દર્શન કરવા જિનમંદિર કે પૌષ્પશાળામાં પેસતાં, બાહર મૂકી દેવા સાથે લઈ જવા નહિ.

(૨) સ્વસ્થિતિ અનુસારે શુદ્ધ (સારા) વસ્ત્ર અલંકારાદિક સન્નીતે જાવું. જેવા તેવા અશુદ્ધ વસ્ત્રાદિકથી અનાદર દોષ લાગે છે.

(૩) ધીજા વધા સંકલ્પ વિકલ્પ જ્ઞાતી વા મનને સ્વસ્થ, એકાગ્ર કરીને જાવું. ધીજા કોઈ લાભની તમા નહિ રાખવી.

(૪) એક શાટક—સભગ—અલ્પ ઉત્તરાસન જનોડના આકારે ધારીને જાવું. તેના છેદાં વતી યથોચિત પ્રમાર્જનાદિ કરવું.

(૫) દેવ ગુરુનાં (દૂરથી પણ) દર્શન થતાં જ હાથ જોડી, મસ્તકે લગાડીને અંજલિ વદ્ધ નમસ્કાર એકવાર અથવા બ્રજ વાર કરવો. “ એ પાંચ અભિગમ ” સર્વ સામાન્ય કક્ષા, વાંકી રાજા પ્રમુખ અધિકારી જનોએ રાજચિહ્નતરીકે લેવાતા મુગટ, છત્ર, ધાગર, સ્વ-હાદિ શસ્ત્ર અને પાદુકા (ઘુટ) પ્રમુખ વધા વાનાં બાહર મૂકીને અંદર પ્રવેશ કરવો જેમકે પ્રમુખો રાજાના પણ રાજા છે.

૧૧ દેવ ગુરુનાં દર્શન, વદન, પૂજન, સ્તવનાદિક કરીને બાહર નીકળતાં જ રહીને પુંઠ પડે નહિ પણ લાસ રાખવું. પદચાના દ્વારે

થઈને નીકળવું અથવા પાડે પગલે ચાલીને નીકળવું. જિન મંદિરમાં માય. ગ્રંથ દ્વાર (નીકળવાના) હોવાનો એજ હેતુ સમજે છે કે સ્ત્રીઓ દાવા ચારણે થઈને અને પુરુષોએ જમણા ચારણે થઈને મંથુને પુઠ ન પડે તેમ ઉપયોગથી નીસરવું પુઠ દઈને તો નજ નિસરવું

૧૨ જલ્લ ચંન્નાદિક વડે મંથુની દ્રવ્ય પૂજા કરવાનો હેતુ ખાલ જહાસ—શુદ્ધિને માટેજ છે, એવ સમજી દરેક પ્રકારની દ્રવ્ય પૂજા કરતાં સુઘ્ર ખાઈ ગ્હેનોએ તેના અંતરંગ હેતુ તરફ ચરાચર લક્ષ રાત્રવું ઉચિત છે તેમ કરવામાં ન આવે અથવા તે દરેક દ્રવ્ય પૂજાના અંતરંગ હેતુ તરફ દુર્લક્ષ રહેતો દ્રવ્ય પૂજા કરનારને તેટલા માત્રથી સંવિશેષ લાભ યદ્ય શકે નહિ તેથી અગ્ર પ્રસ્તાવે તે દ્રવ્ય પૂજાના અંતરંગ હેતુ સમજાવવા માટે કાંઈક વિસ્તારથી વહેંચવું કરશું

મંથુ પોતે કૃત કૃત્ય છે તેમને પોતાની પૂજા કરાવવાની કશી જરૂર નથી એટલે કે મંથુની પૂજા કરનાર પૂજા કરવાવડે કાંઈ મંથુને ઉપકાર કરતો નથી પણ વસ્તુતઃ વિચારતા પોનાનોજ ઉપકાર સાધે છે—સાધી શકે છે, શી રીતે ? તે હવે તપાસીયે.

(૧) ‘જેવી માવના ઈર્ષી સિદ્ધિ’ ‘સ્વરી અંતરંગ માવના મવનો નાશ કરી શકે છે’ ઈર્ષી અંતરંગ માવના મગટાવવા જિનેશ્વર મંથુ (અને સાક્ષાત્ મંથુના અભાવે મંથુની પવિત્ર પ્રતિમા) પુષ્ટ આલબન રૂપ છે. મંથુ પોતે નિર્મલ છતાં મન્યજનો પોતાના માલમલની શુદ્ધિ માટે ઇન્દ્રાદિક દેવોની પેરે નિર્મલ (સુગંધિ) જલ્લવડે, જન્મ અભિષેક રાજ્ય અભિષેક અને દીક્ષા અભિષેક રૂપે મંથુની છદ્મસ્થ અવસ્થા

દીલમાં ધારી પ્રભુનો સ્નાન અભિષેક કરી મક્તિયી પરાતો આનંદિત થાય છે કે તેવા મસગે પોતાનાજ મલીન કર્મ [પાપ] નો નાશ અને શુભ કર્મ [પુન્ય] નો સચય કરવા રૂપ જે સ્નાન થાય છે તેની પાસે દેવતાદિકની પ્રતિદ્વિને પણ સ્થળ જેવી અસાર અને પ્રભુ મક્તિનેજ સાર રૂપ ભેગે છે. જલ અભિષેક કર્યા પહેલાં પૂર્વ નિર્માલ્યને જડનાથી સ્નાતી લેતાં તેમજ અભિષેક કર્યા પછી પ્રભુના અંગને ઉત્તમ પ્રકારના મુગધી સૂક્ષ્મ વસ્ત્ર વડે સ્વચ્છ લેતાં ભાવિક આત્મા સુમ્મસથી સારી નિર્જરા કરી શકે છે તેથી વસ્તુતઃ પૂજા કરનાર, કરાવનાર [સહાય અર્પનાર] અને તેની અનુમોદના કરનાર પોતાનાજ આત્માને ઉત્તમ - નિર્મલ કરે છે. તેમાં પુષ્ટ આલંકાર [નિમિત્ત કારણ] રૂપ ત્રિનેશ્વર પ્રભુ અથવા પરમ શાન્ત રસને દ્વિતી પ્રભુની પવિત્ર પ્રતિમાજ છે. આ સ્થળે એક અગત્યની વાત તરફ મક્ત જનોનું લક્ષ લેવું ઉચિત જણાય છે તે એ છે કે ઇન્દ્રાદિક દેવોની પેરે પ્રભુનો સ્નાન અભિષેક કરવાની પોતાની કરજ વિસારી દેઈ, વડે સ્થળે માહૂતી નોકરો પાસે તે કામ કરાવવામાં આવે છે. પટ્ટુજ નહિ પણ તેવે મસગે આપના હૈદના હાર અને માથાના મુગટ જેવા પ્રભુના અંગે અજાણતી રીતે અતિ ઘરસટ અને અજીદાર વાળાકુચીઓનો એવો પ્રાસ દાયક રૂપયોગ કરાય છે કે તે દેહને સહદય મક્તજનોનું હૃદય મરાઈ આવે છે, કપે છે અને દ્રવે છે. ખીના અંગ સ્વચ્છનાથી જે કામ સુલે થઈ શકે છે તે કામ કરવા નાહક દેહાદેશીથી તીવ્ર અજીવાળી વાળાકુચી-વડે છૂટથી કરવા દેવાય તે કેવા પ્રકારની મક્તિ ? મુક્તનો મક્તિવદ ધારણે તો આવી અનેક વાણતોમાં જલ્દી હુધારો કરી શકો અને અન્ય

અવિચારી જનોને પણ શુભ માર્ગ દર્શક થી જરૂર

[૨] ચંદનનો સ્વભાવ શીતલ કરવાનો છે અને તે સના અને સપતા વડે પ્રમુ પરમ શીતલ છતાં મધ્યજનો પોતાના અનાદિરાગાદિ કષાય તાપને ઉપશમાવવા નિમિત્તે અને સમા, સપતાદિક ઉત્તમ ગુણો પ્રાપ્ત કરવા માટે તે પરમ મુને યજી [પૂજી-અર્ચી] એજ પ્રાર્થ છે કે હે પ્રભો ! અમે માત્ર શીતલતા પામીએ અને માત્ર તાવ વધીએ એવો અનુગ્રહ આપ અમારી ઉપર કરો. અત્ર જળાવતુ જરૂરનું છે કે મુખ્ય પૂજા ચંદનનીજ છે કેસર, કસ્તૂરી પ્રમુખ મુગધી દ્રવ્યો અંગ રચનાદિક પ્રસંગે શોભાકારી હોવાથી અન્ય મધ્યજનોને અનુમોદનાના કારણ રૂપ થાય તેથી તેનો નિષેધ નથી અન્યથા તેનો આગ્રહ પણ નથી તેમ છતાં મુગધજનો કેસર પાછલ પુષ્પલ સ્વર્ચ કરે છે અને ચંદન માટે મહુ ઓછી દરકાર કરે છે. તેમણે પોતાની થતી ખૂલ મુધારી જરૂરી વસ્તુ માટે સ્વાસ લસ રાત્રિ જોડાયે.

[૩] મુમનસ નામ પુષ્પનુ, પદ્મિતનુ તેમજ દેવતાનુ પણ છે. તાર્જા વિકસિત, મુગધી એવાં વિવેકથી અણાયેનાં હતાં પુષ્પો વડે પરમ પ્રમુને યજતાં-પૂજતાં મન પ્રસન્ન-પ્રફુલ્લિત થાય છે, પ્રશંસા પાત્ર થાય છે અને દેવતાદિકને પણ અનુમોદનીય થાય છે તેથી મુગધજનો ઇન્દ્રાદિક દેવોની પેરે પરમ પ્રમુને વિવિધ જાતનાં ઉત્તમ પુષ્પોવડે, પુષ્પમાલ્યા (ફાચા દોરાવતી ટીલી માંડ દહને તૈયાર કરેલ, ફૂલન-દાર) વડે, પુષ્પ પગર વડે યજે-છે-પૂજે છે અને પોતાના મન

૧ વિવેકથી મુગધ, પણ સ્ત્રીય ધોંચેલ નહિ એવા.-

ને પ્રમુદિત કરે છે તેમજ અન્ય જાતોને પણ અંગરચનાદિનું વડે કર્મ નિર્જરાના કારણિક બની પ્રમુદિત કરે છે

[૪] ધૂપ અગ્નિમાં દહી, મલીન ઘાસ દૂર કરી, ઉત્તમ સુગંધો આપી, ઉચે જાય છે તેમ માવિક આત્મા પ્રભુ પાસે ધૂપપૂજા વડે સ્વાર્થ ત્યાગ શિલ્પીયરીને અનાદિ મિથ્યા ઘાસના દૂર કરી, શુભ લેશ્યા પ્રગટાવી, સ્વપરનું રિત સાધી, ડેંચી ગતિ પામે છે પ્રભુની આશાતના ન થાય તેમ દૂરથી ધૂપ ઉત્તેવી ને તે પ્રભુની ઢાંચી થાનુપ રાત્રી જોઈયે પ્રભુની અતિ નજદીક ધૂપદીપક કરવાથી આશાતના થઈ જાય છે

[૫] દીપકનો સ્વભાવ અંધકારને દૂર કરવાનો છે જગદીપક એવા જિનેશ્વર પ્રભુ પાસે જયળા સહિત ઉત્તમ દીપક પ્રગટાવી વોતાનામાં સ્વામાવિક જ્ઞાનદીપક પ્રગટ કરવા શુભમતિ આપવા પ્રભુ પાસે મધ્ય આત્મા માર્થ છે કુદાં વિગેરે પ્રસ જીવોનો નાશ ન થાય તેમ તે દીપક કાનસ પ્રમુલ્કમાં પ્રભુની જમણી થાનુપ રાત્રી જોઈયે

[૬] અક્ષત નામ [અત્વડ] સંદૂલનું છે એવા અગ્નિ ઉજ્જ્વલ અક્ષતવડે સ્થાસ્તિકાદિક અષ્ટમગલ આલેલી, મધ્ય આત્મા પ્રભુ પાસે અત્વડ અને ઉજ્જ્વલ ધૂપ મોક્ષ સુત્ર માર્થ છે થોડા પણ અત્વડ અગ્ની શુદ્ધ અક્ષતજ વાપરવા યોગ્ય છે. પણ જેવા તેવા અગ્નિ શોધેલા જીવાકુલ છોલા વાપરવા યોગ્ય નથી. કેમકે ' દ્રવ્ય તે માત્ર નિમિત્ત ' જેવું દ્રવ્ય વાપરીય તેવો માત્ર પ્રગટ થવા પામે.

(૭) અગ્નિદારી પદ-મોક્ષને પ્રાપ્ત થયેલા પરમ પ્રભુની પાસે સ્વ-

શક્તિ અનુસારે વિવિધ રસવતી દોરીને મધ્યાત્મા “ નિષેદન ” કરે
કે આપ મારી અનાદિની રસ છોલપતા નિવારિને મને આપના અનુ-
પમ અનુમત રસમાં લીનતા યાચ તેમ કરો !

(૮) ઉત્તમ પ્રકારના રસવાળા (સરસ) ફળો સ્વશક્તિ અનુ-
સારે મધુ પાસે દોરીને જેનાથી ઉત્તમ થીજી કદ નથી પણ મોક્ષ ફ-
લની, જ મધ્ય આત્મા માર્થના કરે. આવી સહેતુરુ માર્થના મધુ પાસે
કરવાથી આત્મામાં ધીર્યોદ્ઘાસ મળે છે જેથી મધુષ્ઠ કરમાવેલા સ-
મ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર રૂપ મોક્ષ માર્ગ મળી આત્મા પ્રયાણ
કરવા લગ્નમાલ્લ બને છે. અને અનુક્રમે ગુણ સ્થાનકમાં આગળ વધી
છેવટે “ નાગવેતુ ” ની પેરે નિર્મલ કેવલજ્ઞાન પામીને જન્મ જરા
મરણ, આધિ વ્યાધિ વ્યાધિ રહિત મોક્ષ સ્થાનને માત્ર કરે છે અદ્વ-
ય મકારી પૂજા પ્રતિદિન કરવાના અભ્યાસી ભક્ત જનો તેનું કાંઈક રહ-
સ્ય પામીને તેમાં અધિક રસ-અનુમત મેલવી અન્ય મુગ્ધજનોને
દ્રષ્ટાન્તરૂપ બને પણ આશંકયી તદ્દગત હેતુ, કદાચ વિસ્તારથી વર્ણવેલ
છે એજ રીતે ૧૭ પ્રકારી, ૨૧ પ્રકારી, ૧૦૮ પ્રકારી એમ અનેક
પ્રકારી દ્રવ્ય પૂજા, માત્ર પ્રાપ્તિ-રસ-વૃદ્ધિ નિમિત્તે શાસ્ત્રમાં વર્ણવી
છે તેનું રહસ્ય ગુરુ મધ્ય મેલવી તેનો રસ-અનુમત મેલવી મધ્યાત્મા-
ઓ સ્વપ્નેય સાધો ! એ અત્ર રહજવા યોગ્ય છે.

[૧૩] પૂર્વકૃત શુન્ય જોગે આ મોનંત્ર મવાદિક દુર્લભ સામગ્રી
પામ્યા છતાં જો શુન્ય કરણીનો અનાદર કરવામાં આવશે તો શુધ્ધ
ગતિ શી રીતે મળશે ? અને કલ્યાણ પણ કેવી રીતે થશે ?

૧૪ જણે જણે આવવું સુઠતું જાય છે, સદ્બી યૌવન અને જીવિત કુટુંબાત્મિક સંબંધો અસ્થિર છે, તે સંબંધ હોદી જણવારમાં જન પડને જેતી શકાય તો જેતી લે.

૧૫ જે જે જણ, શ્વાસો શ્વાસ, ઘડી, દિવસ, માસ વર્ષ મમુલ પર્યં કરાવ્યાં જાય છે તે તે લેતે થઈ શકે છે આલસ કરી બેસી રહેનારને તો તે સંબંધો અલેતે જાય છે.

૧૬ જે જે ક્રિમતી જણો જાય છે તે પાઠી નહિ આવશે એમ સમજી જેતી શકાય તો જેત.

૧૭ મદ (*Intoxication*) વિષય, કપાય, નિદ્રા અને વિરુધા એ પાંચે મમાદ જીવની પાયમાલી કરે છે અને સસારમાં જલ્લાવે છે. સ્વચ્છદ વર્તન યાજ પરિગામે દુઃખ દાયકજ છે.

૧૮ ચિન્તામણિ રમ્મ, કામકુમ્ભ, કામધેનુ અને કલ્પદ્રુમ સમાન શુદ્ધ દેવ, શુદ્ધ અને ગર્ભ ઉપર દ્રઢ વિશ્વાસરૂપ સમક્ષિત મેલવવા સૂચ મયત્ન કરવો. સર્વ સુખનુ મૂઝન સમક્ષિત છે.

૧૯ કુદેવ, કુમુરુ અને કુપર્મ પ્રત્યે આસ્થ્યારૂપ મિધ્યાત્વ અવશ્ય તજવું જોડયે વિપરીત શ્રદ્ધા એજ મિધ્યાત્વ જાણવું.

૨૦ મિધ્યાત્વ રૂપ ડગ્ર વિષ વમ્યા વગર શુદ્ધ શ્રદ્ધાનો સંચાર, થઈ શકે નહિ. તેથી મયર્મ મિધ્યાત્વનેજ તજવું જોડયું.

૨૧ જમ સવેગ નિર્વેદ (વૈરાગ્ય) અનુરૂપા અને આસ્થિકતા એ સમક્ષિતના પાંચ સંજ્ઞા છે તેમજ વીતરાગ-સર્વજ્ઞના વચનમાં સંજ્ઞા.

પરમતની વાંચડના, ધર્મના ફલમાં સદેહ, મૂઢમતિની મદદા અને તેનો પરિચય એ તેના પાર્વ દૂષણ છે.

૨૨ શુદ્ધ દેવ શુરુ ધર્મની ચિકરણ શુદ્ધિથી સેવા કરવા ઘટે સમક્ષિત નિર્મલ યાય છે

૨૩ સમક્ષિતવતનુ જ્ઞાન સફલ યાય છે અને મિથ્યામતિનુ અ-ફલ જાય છે સમક્ષિતવતને જ્ઞાન, અમૃત થઈ પરિણમે છે અને મિથ્યા મતિને તે વિષ રૂપે પરિણમે છે.

૨૪ સમક્ષિત ઘટે પ્રમાદ તર્જીને શાસ્ત્ર સઘથી શ્રવણ, મનન અને પરિશીલન કરવાનુ શાસ્ત્ર વ્યસન પાઠી દેવુ જોઈએ. તે ભારે તો મદ શુદ્ધિવાળા અન્ય જનોને તેનો બોધ પણ કરી શકે.

૨૫ “અવસર પામી આલસ કરશે, તે મૂરખમાં પહેલોજી
‘શૂરુપાને જેમ ઘેરર દેતા, હાથ ન માહે ઘેલોજી ॥”

એ ન્યાયે આવેલો અમૂલ્ય અવસર સફલ કરી લેવો ઘટે છે.

૨૬ કુશુલ્લી સાતિ તર્જીને, કુશુલ્લી સંગતિ કરી, તેમનો સદુપદેશ દીલમાં ધારવાથી આપણી અનાદિની કડરુ કુટેવો કુધરી શકે છે તેથી તેવો સમાગમ શોધી લેઈને સાર્થક કરવો જોઈએ.

૨૭ શુદ્ધ દેવ શુરુની સેવા—ઉપાસના (માક્તિ) કરવાનો સ્વરો અતરંગ હેતુ, તેમનામાં પ્રગટી રહેલા અનંત જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રાદિક ગુણો આપણામાં પ્રગટી નીકળે એ છે. એ શુદ્ધાની વાત સુઝ સ્પષ્ટમાં રા-સીનેજ તેમની આજ્ઞાનુ આરાધન—પાલન કર્યા કરવું જોઈએ

૨૮ 'નમે છે આના આંખી, નમે છે ઢાઢમ ઢાલ ॥ ઇંદ તિ
 ઘારો શુ નમે ? જેની ઓછી ઝાલ ॥' ' નમે તે મહુને ગમે.'

૨૯ જેમનુ મુલ સદા મુમસજ રહે છે, હૃદય દયાર્દ (દયાળી
 અત્યત મીનુ) રહે છે, વચન અમૃત જેનુ મંથુર હોય છે એને કાપા
 પરોપકર કરવા તત્પર રહે છે એવા આનન્દિત અને અનુકરણીય વ્રત
 જનો કોને ઘડવા યોગ્ય ન હોય ? તેમજે વિશ્વવંશ ધાય છે.

૩૦ આંવાં જેવા ફાળેલાં હસો નમી—ઝલી પડે છે તેમ મુગુળ
 જનો (સજ્જનો) પણ જેમ જેમ ગુણમાં હૃદ્ધિ કરતા જાય છે તેમ તેમ
 અધિક નમ્રતા ધારે છે. એજ મમતા પામવાનો સરલ માર્ગ છે

૩૧ આપને જેવા (આદર્શ)ની સેવા કરીએ છીએ તેવા જ
 નીએ છીએ, તે માટે અત્પુર્ણ આદર્શ ઉત્તમ હોવુ જોઈએ

૩૨ કાગડાની જેમ પરાયાં હિંદ્ર (ચાંદાં) જોવાની ટેવ તમી,
 અપણે હસની જેમ સાર પ્રાઠી (ગુણ ગ્રાહી) યાવું, અર્થાત્ આપનો
 ગર્ભરતા આદરીને હુદતા તજી દેવી જોઈએ

૩૩ મુલ દુલના મસગમાં જ્ઞાનદૃષ્ટિ તજી સિંદરૃષ્ટિ સેવવી
 જોઈએ તેવે મસગે હર્ષ શ્વેદ તમીને મુલ દુલનુ મૂલકારણ શોધીને
 સમભાવ સેવવો જોઈએ

૩૪ મુલ દુલમાં અન્યતો માત્ર નિમિત્તરૂપ હોય છે. પોતે
 પોતાની શુમાશુમ કરાવી જાય છે. મુલ દુલ પામે છે માટે મયમયી
 'પાણી પહેલાં પાલ વાપરે' મિષ્ટા

૩૫ મયમયીજ પરિણામનો પૂરતો વિચાર કરી મદૃષ્ટિ કરતા
 પછી શોચુ પડતુ નથી

૩૬ યોગ્યતા વગર ધર્મની પ્રાપ્તિ થતી નથી અને અન્યને ઠગવા જતાં તો આપણેજ ઠગાઈએ છીએ. સતોપમાજ સુખ રહેલું છે સરલ સ્વભાવીનુંજ કલ્યાણ થઈ શકે છે તેથી જેવું મનમાં, તેવું વચનમાં અને તેવુંજ ક્રિયા (વર્તન)માં મૂકવું જોઈએ. પણ મનમાં ક્રોડ, વાણીમાં કંઈ અને વર્તનમાં કંઈ એવો પૂર્વાપર વિરોધ હોવો નહિ જોઈએ જેમ ઘનેતેમ વિચાર, વાણી અને વર્તનમાં પવિત્રતા સચવાયી જોઈએ.

૩૭ મદ-અહરારવદે જીવં લઘુતા પામે છે, વસ્તી તેથી મવાન્તરમાં પણ શુભ સંજોગ મળતો નથી.

૩૮ ક્રોધ, અગ્નિની પેરે સ્વપરનો નાશ કરે છે અને લોભ-લુપ્તા તો સર્વ વિનાશક છે-ભમાજ ધૈર્ય-સમતા એ ક્રોધનું અને સંતોષવાત્તિ રાક્ષસી એ લોભનું વારણ (વપાય) છે

૩૯ કદાપિ આપ વઢાઈ કરવી નહિ, મનમાં એવું કંઈક આવી જાય તો પૂર્વ મહાપુરુષોના પવિત્ર ચરિત્ર તરફ દ્રાષ્ટિ દેવી, જેથી સ્વ-હર્ત્કર્પરૂપી ડવર જલ્દી શાન્ત થઈ જાશે.

૪૦ કાલ, સમયગળ કે ફલકા આલંબન ભેદ ઘેસી રહેવું નહિ રોદનાં રોવાથી રાજ્ય રહેજે નહિ. સ્વપુરુષાર્થ ફોરવી, હાતમ આલંબન પકડી, આત્મામાં જે અનંતી ક્ષેત્રાત મરી છે, તેની શ્રદ્ધા મતીને રાત્રી, જે સુવિહિત માર્ગે મધ્યમણે ભચરણે તે જગત પત્તેજ પાટને શતિ ધમ્ .

નિવેદન

૧૪૪૪ ગ્રંથોના કર્તા મહાન્ શ્વેતામ્બરચાચાર્ય
 શ્રી હરિજ્ઞાન સૂરીશ્વરે પચાશક નામનો અતિ ઉપ-
 યોગી સુદર સુવોધગ્રંથ જ્ઞવ્યજનોના હિત અર્થે વ-
 નાવ્યો છે તેમાથી અમુક (૧-૩-૪) પચાશકો
 અત્ર પ્રસ્તાવે સ્વાસ ઉપયોગો જાણી તેની સરલ
 વ્યારયાસદ્ ગુણાનુરાગીમુનિરાજશ્રી કર્પૂરવિજયજી
 મહારાજ સાહેબે કરી છે તે વ્યારયા અત્ર દાખલ
 કરામા આવેલ છે, તેનો લાજ લઈ જ્ઞવ્યજનો વિધિ
 રસિક ધની અવિધિનો ત્યાગ કરો ઇતિ શમ્

શ્રીમાન્ દરિમદ્રમૂરિવિરચિતં
 જિનદીક્ષા વિધિ-પ્રકરણમ્
 (દ્વિતીય પચાશક)

શ્રીમાન્ અમયદેવમૂરિકૃત ટીકા ઉપરથી સક્ષિત વ્યાખ્યા

પ્રસ્તાવના

જિનદીક્ષા પચાશકમા જિનદીક્ષા પ્રકરણ સમાવેલુ છે તેનો અર્થ સામાન્ય રીતે एनो કરેલો છે કે ‘અનાદિ કાલથી પરિચિત થયેલ મિથ્યાત્વ કષાયનો ત્યાગ કરવો અને સર્વત્ર સર્વદર્શી શ્રી જિનેશ્વર દેવે મરુપેના તત્વાર્થનો સુપરિચય કરી તે ઉપર દૃઢ પ્રતીતિ રાખી સ્વઉચિત કર્તવ્ય શુદ્ધ લક્ષ્યથી કરવામા સ્વલ્પના આવતી અટકાવવી, તેમજ અનુક્રમે દ્રઢ અભ્યાસગ્રંથી સ્વઉત્તતિ સાધવાપૂર્વક અન્ય યોગ્ય જાને પળ આ પતિત્ત ધર્મ પ્રસેર્થા, યથાશક્તિ તેમના પળ સહાયક થની, પરમાર્થથી પતિત્ત જિનશાસનની પ્રભાવના કરવી’ આવી રીતે ઉત્તતિક્રમ સાધવાના અધિકારી કોણ છે ? તેનામા સ્વા-ભાવિક ગુણો જેવા જોડે ? જિનદીક્ષા ઉપર તેનો કેવો અકૃત્રિત રાગ હોવો જોડે ? છતાં શુરમહારાજ તેનાજ હિતની સ્વાતર કેના પ્રકારે પરીક્ષા કરી યોગ્યતા સુધે પોતાને સારી થાય તોજ તેને ઉક્ત જિનદીક્ષા આપે ? જિનશાસનમા દીક્ષિત યનાર સ્વરો દીક્ષિત કેવા લક્ષણથી જણાય ? તેનુ અનતર અને પરપર કર્તવ્ય શુ અને શા માટે ? ઉક્ત સમ્યક્ત્વ માત્રિ અથવા મિથ્યાત્વ પરિહાર પૂર્વક જિનદીક્ષાના પ્રમાણે અનુક્રમે યોગ્ય અધિકારી આસ્થા કેન્દ્રી થવી આત્મઉત્તતિ

સાધી શકે છે? તે અંતિમ ફલ અને જે તાત્કાલિક ફલ જિ દીક્ષાર્થી સહેજે સપજે છે તે વિગેરે અતિ ઉપયોગી યાચતોનુ સંક્ષેપથી સ્વરૂપ શ્રીમાન હરિમદ્ગુરુ મહારાજે ઉક્ત પ્રવરણમાં દર્શાવ્યું છે તેને જ ટીકામાર શ્રી અખયદેવગુરુજીએ પદ્યોક્ત કરેલું છે. એની અંદર “આ-ત્મનિવેદન”માં પોતાની સર્વ ક્ષુદ્ધિસિદ્ધિ જૈન દીક્ષા લેનાર સમ્યક્ત્વ પ્ર-ત્યક્ત શ્રાવક યોગ્ય ગ્રંથાદિ ઉચિત્તાં, નિવેદન કરી દે એન સમજતુ “આ-ત્માર્પણ”માં ગુરુ મહારાજની આજ્ઞામાજ સર્વસ્વ અર્પણ કરેલું સમજતુ “સમવસરણને” થદલે અત્યારે પ્રાયઃ નકિ (નંદ) વહેન કામ ચલાવી લેવાતુ જણાય છે મૂઠ મર્યાદા સમવસરણની છે.

व्याख्या

श्री महार्गीर मधुने नमस्कार करीने आप्त वचनानुसारे निपुण नीतियुक्त श्री जिन-दीक्षानो विधि भव्य जनोना हितने अर्थे हु लेश माष (ससेपथी) वहीश १

દ્રવ્ય મુઠન (વેશ ભેષ) અને ભાવ મુઠન (ઘ્રોષાદિક ટાલ્યા રૂપ) લક્ષણવાળી દૈક્ષા વે પ્રકારે છે, તેમાં અગ્ર પ્રસ્તાવે જિન-દૈક્ષા * મનનુ મુઠન કરવાયીજ સ્ત્રી શકે છે, એમ જાણવું કારણકે અ-પ્રશાન્ત-ઉત્કટ ઘ્રોષાદિરૂપી દૂષિત ઇવો અલ્પ સચ્ચવત (સચ્ચહીન)

* પ્રસ્તુત ગ્રિન દીક્ષા પ્રથમ પિથ્વાત્વ અને સ્વચ્છ કપાસને પરિહરી શુદ્ધ સમ્યક્ત્વ મૂળ આવળ યોગ્ય સુસ્થે નિર્વહી શકાય તેવાં ધન-નિયમ-દેશચિરંતિ કે સર્વાચિરંતિ અંગીકાર કરવા ક્વ સમજવી. સર્વ ચિંતિતાર્થો તો હતા સમજવા સમર્થ હતા. —

પ્રાણી સમ્યગ્ દર્શનાદિરૂપ કલ્યાણકારી ધર્મમા અધિકારી કહ્યો નથી ૨

“આ જ્ઞાવમુરુતરૂપ દીક્ષા કોને કરારે પ્રાપ્ત થાય ?

તે શાસ્ત્રકાર કહે છે. ”

ભવ ભ્રમણ કરતા સદુપી છેલ્લા પુદ્ગલપરાવર્તનમાજ, કર્મની સ્થિતિ પાતળી પડી જવાથી નિર્મલ સ્વભાવવાળા અને ઉચ્ચરોત્તર (અધિક) વિશુદ્ધિને અનુભવતા પ્રાણીનેજ આ ભાવલીલા પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, પરંતુ ઘીલા સહિશ્યમાન પરિણામવતને પ્રાપ્ત થતી નથી ૩

“તે દીક્ષાના અધિકારીનું વિશેષ સ્વરૂપ કહે છે ”

જેને જિનદીક્ષા ઉપરજ રાગ હોય, લોકવિરુદ્ધ સર્વ કાર્યનો અનાદર હોય તથા સમ્યગ્ જ્ઞાન અને સદનુશ્ચાનસપક્ષ સદગુણનો સ વધ થયો હોય, તેઓ વિનિષ્ઠ જીવ આ જિનદીક્ષાને યોગ્ય જાણવો ૪

“દીક્ષા રાગનું સ્વરૂપ ત્રણ ગાથાથી વતાવે છે ”

તથાપિ કર્મના ક્ષયોપશમથી સ્વભાવેજ અથવા સમ્યગ્દર્શનાદિન મોક્ષ માર્ગને સદાય સમાચરતા અને ધાર્મિક જનોને ઘટ્ટ માન્ય એવા કોઈ દીક્ષિત જીવોને શ્રવણે સામઝીને અથવા નજરે દેશીને આ જિનદીક્ષામાજ એવી રુચિ ઉત્પન્ન થાય કે મવસાગરનો પાર પમાડવા સફરી વહાણ જેવી, સૌકિન યસ્તુઓની સ્પૃહા નહિ રાખનારી તથા સતત તદ્માવ પરિણામવાળી આ જિનદીક્ષા હું કેવી રીતે પામી શકું? દીક્ષા ગ્રહણ કરતાં વિઘ્નજ ન આવે અને વદાચ પ્રવલ્લ કર્મકૌમો વિપ્ર આવી પડે તો તે

“ અત્યવ દ્વતા રાખવી, ”

વિગ્નરહિતતા અને ચિત્તની દૃઢતા) “ દીસારાગ ” સિદ્ધાન્તકારોપ
વગો છે ૫-૬-૭.

“ હવે લોકવિરુદ્ધ ત્યાગ જણાવવા લોકવિરુદ્ધ
આચરણ સમજાવે છે ”

સર્પ કોઈની નિંદા એટલે કોઈની પણ નિંદા કરવી તે, તથા જ્ઞા
નાદિક ગુણસપન્ન આચાર્ય પ્રમુખની નિંદા તો વિશેષે લોચવિરુદ્ધજ
છે સરલ પણ સ્કૂલ બુદ્ધિવાળા ખોની ધર્મકરણી દેવી તેમની તથા
તેમના ધર્મગુરુની મશ્કરી કરવી, તેમજ લોભમા પૂજનીય ગણાતા
એવા રાજા, અમાત્ય, શ્રેષ્ઠી તથા તેમના ગુરુ પ્રમુખની હીલ્ના કરવી,
બહુ લોકોની સાથે વિરોધ કરનારનો સંગ કરવો, દેશાદિક આચા-
રનુ હલ્લચલ કરવું, હદ્ભટ વેશ પ્રમુખનુ પારવું તથા દાન વિગેરે
ગમીરતા રહિત કરવાં, સારાં માણસો (સજ્જનો) ને વધુ પડે તેમાં
સતોષ માનવો, તેમજ છતી શક્તિ તેમના દુઃખ દૂર કરવા ઉપાય
ન કરવો, એ વધાં લોચવિરુદ્ધ કૃત્યો જાણરા ૮-૯-૧૦

“ હવે સુદર ગુરુયોગ વતાવતા છતા કહે છે ”

સમ્યક્ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર્યુક્ત જે ગુરુ હોય તે સુગુરુ કહેવાય.
સ્વપ્ન અવસ્થામાં તે (ગુરુ) ના યોમે જલ્લ, અગ્નિ પ્રમુખથી આપણુ
ચરત્રે, પર્વત પ્રાસાદ જે વૃક્ષના શિખર ઉપર ચઢવું, તેમજ સર્પ જે
તેવા પ્રૂર ખનાવરથી આપણી રસા થવી, તે ઉપરથી ગુરુના સુદર
યોગનુ અનુમાન કરી શકાય છે ૧૧

“હવે સમવસરણ રચનાદિક દીક્ષાવિધિ જણાવે છે.”

નિજ નિજ મયોરહે મુક્તાશક્તિ મુદ્રાથી વાયુકુમાર પ્રમુખ દેવોનુ આહ્વાન કરી પછી સધોગ્ય ક્રિયા કરવી ૧૨.

વાયુકુમારનુ આહ્વાન રચ્યા પછી સમવસરણ ભૂમિમાં સારી રીતે પ્રમાર્જન કરવુ અને મેઘકુમાર દેવોનુ આહ્વાન કરીને ત્યાં મુગધી જલ્લી દ્રષ્ટિ કરવી ૧૩

રત્નદેવીઓનુ આહ્વાન કરી મુગધી પુષ્પોની દ્રષ્ટિ કરવી અને અગ્નિકુમાર દેવોનુ આહ્વાન કરી ત્યાં કાળાશુભ પ્રમુખ વૃષ ડગ્ગેવગો એમ કૌટલ્યક આચાર્યો કહે છે ૧૪.

પછી વૈમાનિક, ય્યોતિષી અને ભવનપતિ દેવોનાં આહ્વાન પૂર્વક રત્ન, મુષ્ણ અને રપાના ઘર્ણ જેવા પ્રણ ગદની રચના ત્યાં કરવી ૧૫

અન્ય દેવોનુ આહ્વાન કરીને તોરણ પ્રમુખની રચના કરવી તથા અશોક વૃક્ષ, સિંહાસન, છત્ર, ધર્મચક્ર અને મહેન્દ્રધ્વજાદિકની પણ રચના કરવી (આદિ શબ્દથી મુષ્ણ કમલ અને ડગ્ગલ ચામર પ્રમુખની રચના પણ સમજી લેવી.) ૧૬.

ત્યારવાદ ત્યાં ઉત્કૃષ્ટ (પ્રધાન) ચન્દનની ઉપર સરુલ જગત્ના પરમ પૂજ્ય ત્રિમુવનશુર શ્રી જિનેશ્વરના ચતુર્મુખ ચિંતની સ્થાપના કરવી ૧૭.

મુવનશુરની અગ્નિકોણે એક ધીજાની પાઠલ ગણધર મહારાજ, સાતિશપાદિ મુનિરાજો, વૈમાનિક દેવીઓ તથા સાતિશપાદિ મુનિરાજો

નૈસ્ત્યરૂપે મવનપતિ, વાળવ્યતર અને જ્યોતિષ સમગ્રી દેવી-
ઓની સ્થાપના જાણવી ૧૯.

વાયુરૂપે મુવનપતિ, વાળવ્યતર અને જ્યોતિષી દેવોની સ્થાપના
કરવાનું શાશ્વાતરૂપે ફરમાવેલું છે ૨૦

જ્ઞાનરૂપે વૈદ્યાનિક દેવો, મનુષ્યો અને મનુષ્ય સ્ત્રીના સમુદાય-
ની મગલકારી સ્થાપના પોતપોતાના ટેહ સમગ્રી ઈર્ણસહિત કરવી

પૃથ્વી રીતે પહેલા માકાર (મઢ) મા તાર વર્ણદાની સ્થાપના કરી,
બીજા માકારમા દેવતાની પેરે પોતપોતાના શરીરના વર્ણસહિત સાપ,
નોઢીયા, મૃગ અને પેજરી સિંહ મમુલ તિર્થંચ જીવોની સ્થાપના અને
ત્રીજા માકારમાં હાથી, મગર, કેસરી, મયૂર અને વજ્રહસ પ્રમુલ
આકારને ધારવાળા દેવ-વાહનોની સ્થાપના કરવી ૨૨

પૃથ્વી રીતે ભક્તિ અને વૈભવ અનુસારે સમયસરણની રચના કર્યે
છતે પ્રદોષ (સાજ) સમયે શુભ તિથિ વાર નક્ષત્ર યોગે ચંદ્રવલ્લ-
લાલ (મુદુર્ત) માસ થયે જેને દીક્ષા દેવાની હોય તે સમયસરણ-
મા આવે ૨૩

પછી ત્રિમુવનશુરના ગુણ ગ્રામ કરવાથી તેમના ઉપર તીવ્ર રુચિ
જેને ઉત્પન્ન થઈ છે એવા તેને સામાન્ય રીતે જિનદીક્ષાની મર્યાદા
જણાવવામા આવે ત્યારવાદ તેને સમયસરણમાં આગલ કહેવામા
આવતી રીતિ મુજબ પ્રવેશ કરાવવામાં આવે ૨૪.

દીક્ષા લેવાની ઇચ્છાવાળાના કરસપ્પટ (સ્વોષા) માં મુગધી
પુષ્પો (અથવા મુગધી ચૂર્ણ અને પુષ્પો) આપવા તથા શ્વેત વસ્ત્રવહે

(ધીમે રહી) તેની આંત્રે પાટો બાંધવો પછી તેના હાથે સમવસરણ-
માં શેષવામાં આવતા પુણ્યના પટવાવડે દીક્ષાની આરાધના કે વિરા-
ધનારૂપ તેની સારી નરસી ગતિ આશ્રી ગુરુ મહારાજાએ નિર્ણય કરવો
કે તેને દીક્ષા આપવી કે ન આપવી. (આ વિધિ દીક્ષા લેનાર હોય
તેને પ્રથમ પવિત્ર જલથી સ્નાન કરાવીને કરાવાય છે) નિર્ણય કરવા
માટે તેના હસ્તસપ્તમાં આપેલા મુગથી પુણ્યો શેષવામાં આવે તે જો
સમવસરણની મધ્યમાં પડે તો દીક્ષાની આરાધનાવડે તેની મુગતિ અને
જો તે પુણ્ય સમવસરણની બહાર પડે તો દીક્ષાની વિરાધના વડે તેની
મુગતિ સમજવી ૨૫

“ તે વાચત નિર્ણય કરવા અત્ર મતાંતર દર્શા-
વતા કહે છે ”

દીક્ષા લેનારે કે ધીજાણે તેને પ્રસંગે વચ્ચરેલા ‘સિદ્ધિ દુલ્લિ’
ઇત્યાદિન શુભાશુભ અર્થમુલક શબ્દોવડે તે દીક્ષા સરખી નિર્ણય થાય
એમ અન્ય આચાર્યો કહે છે, વલી આચાર્ય(દીક્ષાગુરુ) સવત્રી મન વચન
પાયાના યોગની શુભાશુભ પ્રતિચી તેનો નિર્ણય થઈ શકે છે, ૭મ
કેટલાક આચાર્યો કહે છે, તેમજ દીપક, ચંદ્ર, તારા પ્રમુખની જ્યોતિ
અધિક તેજવાળી કે મદ તેજવાળી થવાથી પણ તેનો નિર્ણય થઈ
શકે છે તથા દીક્ષા ગ્રહણ કર્યાબાદ તેના શુભ યોગ (આચરણ)
ઉપરથી તેનો નિર્ણય થાય છે, એમ કડક આચાર્યો કહે છે. ૨૬

“ સમવસરણમાં પુષ્પ પરમાર્થી યોગ્યતાનો નિર્ણય
 થતા તેને દીક્ષા અપાય પણ તે પુષ્પ સમવસરણ
 બહાર પડે તો શો વિધિ આચરવો ? તે
 કહે છે ”

જો તેના ફરસપુટમાં આપેલ પુષ્પ સમવસરણની બહાર પડે તો
 શકાદિક અનિચારને આલોચના પૂર્વક ‘ ચત્તારિ સરણ પવજ્જામિ’
 એ રૂપ ચાર શરણાં લેતાં, પચ્ચ પરમેષિ નમસ્સાર પાઠ વિગેરે તેને
 કરાવવા આ વિધિ પેટલી ચાર કરાવવો ? ને કહે છે કે-અગ્રણવાર
 કરાવવો. તે ઉપરાંત નિષેધ કરવો તેનો પરમાર્થ એ છે કે પેટલી
 ચાર પુષ્પ સમવસરણની બહાર પડવાથી ઉપર મુજબ વિધિ કરાવી ફરી
 પુષ્પ સમવસરણમાં સેપવા માટે પૂર્વની પેરે જ દીક્ષા લેનારે પ્રવર્તયુ.
 ધીમી વચ્ચે પણ જો પુષ્પ સમવસરણની બહાર જ પડે તો પણ ઉપર
 મુજબ વધો વિધિ ફરી કરાવવો તે વિધિ સાચવ્યા પાદ ધીમીવાર
 ફરી પ્રસન્ન ચિત્તથી પુષ્પ સેપવા દીક્ષા લેનારે પ્રવર્તયુ જો ધીમી
 ચાર પણ બહાર જ પુષ્પ પડે તો તેની અયોગ્યતા (દીક્ષા સવધી)
 નો નિર્ણય થઈ જવાથી તેને દીક્ષા ગ્રહણ કરવાનો આગી રીતે નિષેધ
 કરવો કે ‘મદ્ર ! બીજા અસરે તને દીક્ષા દઈ શકાશે, હવળાં નહિ’
 इत्यादिक कोमळ वचनो बढेज निषेध करवो. ૨૭.

“जो पुष्प समवसरणमांज पके तो निषेध नहि
करतां तेनी ऊचितता जणावे छे ”

पूर्वोक्त रीति मुजव समवसरण मध्ये पुष्प पढवायी दीक्षा उचित
विद्युद्धिनी प्रतीति यथा बाद दीक्षायोग्य जीवने पूर्व बाधेलो
आखनो पादो दूर करी, गुरु महाराजाए मधुना दर्शन कराववां
अथवा तेनामां सम्यग् दर्शन (समकित) आरोपवु पछी दीक्षास-
‘धी स्थिति—मर्यादानु कयन करवु के ‘हे भद्र’ दीक्षा अगीकार
करवानो उपर घताव्यो तेवो क्रम—सप्रदाय छे ’ वळी तेनी प्रशंसा
करवी पम कहीने के ‘मुजगुरु भगवाननी पासेज पुष्प पढवायी
तार शीघ्र कल्याण थवु निश्चित जणाय छे माटेतु धन्य छे ’ अथवा
‘संकळ कल्याणकारी श्री भागवती दीक्षा तुजने प्राप्त थइ, तेथी
तारु सर्व श्रेय थइ चूक्यु माटे तु धन्य छे ’ तथा उपर मुजव परीक्षा
करवायी ते खुशी ययो छे के केम ? ते आचार्य महाराजाए जोवु
तेना मुख—मसमतादिक लक्षणोथी तेनो निश्चय करवो २८.

“ए प्रमाणे गुरुकर्तव्य कह्यु हवे शिष्यकर्तव्य
घतावे छे ”

पछी ऋण प्रदक्षिणा दइने शिष्ये निर्मळ चित्त—रत्रथी सम्यग्
रीति अत्र प्रस्तावे (दीक्षा दीधे छते) गुरु महाराजने लगारे सकोच
बगर सर्वथा “आत्मनिवेदन” करवु. मतलब के ‘हु आपथीनो
किंकर छु, आप आ दीन सेवकता स्वामी छो ’ एवी रीति निर्दमपणे
“आत्मार्पण”, शुरू करवु. २९

આવી રીતે નિષ્કપટપણે આત્માર્પણ કરવું તે ' ગુરુમક્તિ ' છે તથા અત્યંત ભાવવિશુદ્ધિથી એ ઉત્કૃષ્ટ દાનધર્મ છે, તેથી તે અવશ્ય કર્તવ્ય છે, તેમજ તથા મફતારની દૃઢ ભાવવિશુદ્ધિવગર પણ ફરેલું તે ' આત્માર્પણ ' ઉત્કૃષ્ટ દાન ધર્મના બીજ (કારણ) રૂપ સમજવું કારણે—૩૦

આવું શિષ્ટાચરિત આત્મનિવેદન (આત્માર્પણ) કરવાનું જેવા તેવા કાચર માણસો તથાવિધ વીર્યની સ્વામીથી સામઝી પણ શક્તી નથી (તે તેમને ઠૂંઠાસટૂંકુ લાગે છે) તો પછી તે મુજબ કરવાની તો વાતજ શી ? તેથી જો કે તથાવિધ દૃઢ ભાવવિશુદ્ધિરહિત કરવામાં આવતા આત્મનિવેદન કરતા અત્યંત ભાવવિશુદ્ધિથી કરવામાં આવતું આત્માર્પણ ઉત્કૃષ્ટ દાનધર્મ છે, તો પણ તે ઉત્કૃષ્ટ દાનધર્મના બીજરૂપ હોવાથી તથાવિધ ભાવવિશુદ્ધિરહિત આત્મનિવેદન પણ કર્તવ્યજ છે. ૩૧

દીક્ષિતની ભાવશુદ્ધિ માટે તેના ઉપકાર અર્થે શાસ્ત્ર શ્રાદ્ધાર્થી પ્રવર્તતાં દીક્ષિત વસ્તુમા મમત્વ રહિત હોવાથી ગુરુ મહારાજને કાં પર દૂપણ લાગતું નથી ૩૨

દીક્ષિતના પરિણામ તેના શ્રુતિ આશ્રાદિકથી જાણી, જેમ તેને સયમ માર્ગમાં દૃઢતા-સ્થિરતારૂપ ભાવ ધૃદ્ધિ થાય તેમ તેને દાન ગુરુસેવા, તપ અને કુસર્મ નિષેધ મમુલનો ઉપદેશ દેવા સર્વથી ગુરુ મહારાજાણ આ મસગે યત્ર કરવો ૩૩

જે શિષ્ય સમ્યક્ જ્ઞાનદર્શનાદિક મુક્ત હોય, મિથ્યાદષ્ટિયોગ વ્યવહારમાં તથા વાણ્યદ્રવ્યમાં સ્પૃહારહિત હોય-નિસ્પૃહી હોય તપ

(૨૯)

આગમમાં વહેલાં શુદ્ધ તત્ત્વમાં રસિક હોય, તેજ પૂર્વોક્ત રીતે મિધ્યાત્વ ત્યાગ, સમ્યક્ત્વ અર્ગીકાર અને આત્મનિવેદન (આરમાર્પણ) વિગેરે વડે યત્ન કરી શકે પરંતુ ઇત્ત શુણવિક્રમ સિધ્ધિ યત્ન કરી શકે નહિ, તેમજ ગુરુ પણ ઇત્ત જ્ઞાનાદિક ગુણ વિશિષ્ટ હોય તેજ તેથી રીતે યત્ન કરી શકે, તેવા વિશિષ્ટગુણરહિત ગુરુ તેથી યત્ન કરી શકે નહિ. ૩૪.

પ-ય-કૃતપુણ્ય-માગ્યવત ધ્યજનનોનેજ આ જિનદીક્ષાનો યોગ તા થાય છે તે દીક્ષાનો યોગ માત્ર થયે છે ધન્ય-કૃતપુણ્ય જનોજ ના કાપડા મુજબ ધ્યાને છે-ચાલી શકે છે. ધન્ય-કૃતપુણ્ય જનોજ ના દીક્ષિત સાધુઓનું તેમજ તેવી માગ્યવતી દીક્ષાનું વધુ માન વરે કે (કદાચ કર્મદોષથી પોતે તે દીક્ષા અર્ગીકાર કરી ન શકે તો પણ તેનાથી બને તેટલી તેની શુદ્ધિ કરે છે તેઓ પણ ધન્ય છે) અને તેઓ કલ્યાણકારી જિનદીક્ષાની તેમજ તેવા માગ્યવત દીક્ષિત સાધુ-મોની કદ નિંદા કરતા નથી, તેઓ પણ ધન્ય-કૃતપુણ્યજ સમજવા કેમકે શુદ્ધ જનો નિવિદ કર્મયોગે તે કલ્યાણકારી દીક્ષા અર્ગીકાર તો કરી શકતાજ નથી પરંતુ મોહાન્ધપણથી તેના દ્વેષી બને છે, તેથી તે કાપડા અનત સસાર સમુદ્રમાં નિમગ્ન થઈ મહા દુઃખી થાય છે. પવિત્ર દીક્ષાની તેમજ પવિત્ર દીક્ષિત સાધુઓની નિંદાથી અલગ રહેનાર મ-ધ્યસ્ય જનોને તેવાં દુઃખ સસારમાં અનુભવવાં પડતાંજ નથી ૩૫

“જિનદીક્ષા લીધા વાદદીક્ષા લેનારે જે કરવું યોગ્ય
તે તે ઉપદિશતા ઠતા કહે છે ”

શ્રદ્ધા (સ્વરચિ-પરની અનુવૃત્તિ નહિ તે), સ્વેગ (મોસામિ
લાય) અને ક્રમયુક્ત દાન યથાશક્તિ અવશ્ય દેવું, તેમજ સ્વામિભવા
નુસારે સ્વપર યોગ્યતા પ્રમાણે સ્વજનાદિકનો સત્કાર પણ કરવો. ૩૬

“સમ્યગ્ દીક્ષાના ચિન્હ ઘટાવે છે ”

દીક્ષા ગ્રહણથી અગીયાર કરેલા સમ્યક્ત્વ તથા તત્સહગત દ્રમ
સ્વેગાદિ ગુણો, સાધમિક સાથે પ્રીતિ, તત્ત્વયોષ, અને શુભકૃતિ તે
ગુણોની દીક્ષા દિવસથી દિનદિન વૃદ્ધિ થવી એ સમ્યગ્ દીક્ષાના સાચા
ચિન્હ સમજવા ૩૭

અતિ શુદ્ધ અપવસાયથી તેમજ તેવડે માઝાં કર્મ સર્પી જગ્યાથી
ત્રેતર ઉક્ત ગુણોની વૃદ્ધિ થાય છે કેમકે એવો નિયમ છે કે ‘કાર-
ણ જોગે કાર્ય નીપજે’ માટે ઉક્ત ગુણવૃદ્ધિ એ તેનું સ્વ ચિન્હ છે ૩૮

શ્રુત ચારિત્રરૂપ ધર્મ ઉપર વહુમાન રાગ-ગથી તેમજ સાધર્મિક
ઉપરના સ્નેહથી તેમનું વાત્સલ્ય (મત્તિ) કરવાથી નિથે સ્વગુણની
વૃદ્ધિ થાય છે તેથી તે સમ્યગ્ દીક્ષાનું સ્વ ચિન્હ સમજવું ૩૯

કરવામાં આવતાં સદનુષ્ઠાનચર્યા ઘણું કરીને સમસ્ત જ્ઞાનાવરણીય
પ્રમુલ ધાતિ કર્મોનો સયોપશમ થાય છે એવી રીતે જ્ઞાનાવરણીય
કર્મ દૂર દબાવી નિથે તત્ત્વજ્ઞાનની વૃદ્ધિ થાય છે. તેથી તે તેનું સ્વ
ચિન્હ છે. ૪૦.

(૩૧)

આ સમસ્ત શુભ સંપદાના પરમ હેતુ (પુષ્ટ આલબન—કારણ)
શુરુ મહારાજ છે, એવા સમ્યક્ બોધથી સ્વચ્છ શુરુ ભક્તિની વૃદ્ધિ
પણ થાયજ છે. ૪૧.

એ રીતે કલ્યાણમાર્ગી આ મહાનુભાવ દેવ શુરુની ભક્તિ મમુલ
દીક્ષાણોને અનુક્રમે ભાગ્યથી સેવતો છતો છેવટે સર્વવિરતિરૂપ પરમ
દીક્ષાને પણ પામે છે. જેમ દેશવિરતિ દીક્ષાને પામ્યો તેમ સર્વવિરતિ
દીક્ષાને પણ પામેછેજ ૪૨.

મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કપાય અને દુષ્ટ વ્યાપારરૂપ મિથ્યા (મો-
ક્ષમાર્ગથી વિપરીત) આચારને પરમાર્થથી (શુદ્ધ અતઃકરણથી)
પરિહરી, “પરમ દીક્ષાવત મદ્યાત્મા જીવનમુક્તિ” (પરમ નિરૂપાવિરુ
આત્મમુલ) ને ભાવથી અતઃ અનુભવી, સમસ્ત ઘાતિ અઘાતિ કર્મથી
સંપૂર્ણ મુક્ત થઈ પડી “પરમ મુક્તિ”ને પણ પ્રાપ્ત થાય છે ૪૩

આ “ જિન દીક્ષા વિધિ ” (પ્રવરણ) ને શાસ્ત્રની નીતિ પ્રમાણે
સમ્યક્ વિચારવાથી પણ (જે મહાનુભાવ તે મુજબ આચરણ કરે તેનું
તો કહેવું જ શું ?) સકૃત્વધન (એકરાર ફરી ઉત્કૃષ્ટી કર્મ સ્થિતિ
વાધનાર) તથા અપુનર્વધન (હવે પડી તેવી ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ નહિ
વાધનાર) સમયમા કદાગ્રહ સમવિત્ત હોનાથી તે કદાગ્રહનો તેમને
શીઘ્ર ક્ષય થઈ જશે ૪૪ इति क्षम्.

શુન સ્યાત્ સર્વસત્તાનામ્

(૩૨)

જિનચૈત્યવદનવિધિ.

(તૃતીય પચ્ચાશ્રમ)

ધ્રોયાન્ અભયદેવસૂરિકૃત ટીકા ઉપરથી સંક્ષિપ્ત વ્યાખ્યા.

પ્રસ્તાવના

મિધ્યાત્વ, કપાયનો ત્યાગ કરી મુગુરસમીપે સમ્યક્ત્વ તથા શ્રી
ધર યોગ્ય વ્રત નિયમાદિ અંગીકાર કરવા રૂપ જિનશીલા લેનાર
સ્વરેશ્વર જિનપૂજાનો અધિકારી થાય છે તે જિન પૂજાના ચે મ
કાર પૈકી ભાવપૂજા ચૈત્યવદનાદિથી થાય છે તેનો વિધિ શાસ્ત્રકારે
આ પચાશ્રમમાં બતાવેલ છે તેમાં ચૈત્યવદનાના પ્રકાર, તેના અધિ
કારી, દ્રવ્ય ભાવ ચૈત્યવદનાનું સ્વરૂપ, તે કોને અને ક્યારે સમજે ?
તેનું ફલ, સ્વરા સ્વોદા રૂપીઆના દૃષ્ટાંતથી ચૈત્યવદનાની ભાવના, સ્વોદા
રૂપીઆ જેવી અશુદ્ધ ચૈત્યવદનાનો નિષેધ અને સ્વરા રૂપીઆ જેવી
શુદ્ધ ચૈત્યવદનાનું પ્રતિપાદન, ઉપરાંત જાતે વિધિ રસિક બનીને અન્ય
મુગ્ધજનોનું હિત કરવાની ધર્માચાર્યોને મળામળાટ્યાદિ ષટ્તુ ઉપયોગી
બાબતોનો સમોદેશ કરેલો છે આ પચાશ્રમનો ભાવાર્થ લક્ષ્યપૂર્વક
વાંચી તેનું મનન કરી તે પ્રમાણે વર્તન કરવા યોગ્ય છે. દ્રવ્ય પૂજામાં
ઘણો વસ્તુ ગાઢી ભાવપૂજા ધીલ્લુલ નહીં કરનારા અથવા તો ટુકા-
માંજ પતાવી દેનારાઓને આમાંથી અવશ્ય ઘડો લેવા લાયક છે દ્રવ્ય
પૂજાને ભાવપૂજાના ફલમાં પારાવાર અંતર છે, દ્રવ્યપૂજા ભાવ પૂજાનું
કારણ છે, તેથી તે શ્રાવકોષ અવશ્ય કરવા લાયક છે; પરંતુ સ્વરી

પાર્યોસિદ્ધિ ભાવપૂજાવહેજ હોવાને લીધે દિનપરાદિન તેનાપર વગારે
અક્ષ આપવાની આવશ્યકતા છે.

જાવાર્ય

૧ શ્રી વર્ધમાન સ્વામીને શાવથી નમસ્કાર કરી, ઉત્કૃષ્ટ મધ્યમ
અને જયન્યરૂપ ત્રણ મેદે, મુદ્રા વિધાનવહે વિગૃહ્ય એવું “ ચૈત્યવદન
વિધિનું ” સ્વરૂપ (સસેપથી) કહીશ.

પ્રથમ નમસ્કાર (સ્તુતિ) વહે જયન્ય ચૈ૦ જાણવું “ અરિહત
ચૈયાણ ” રૂપ દ્વંદ્વ પછી પ્રથમ સ્તુતિ કરેલા વહે અથવા શક્રસ્તવ,
અરિહત ચૈયાણ, લોગસ્સ, પુરસ્તવસ્તવ૦ અને સિદ્ધાણ૦ રૂપ પાંચ
દ્વંદ્વો અને પ્રસિદ્ધ ચાર યોદ્ધો વહે મધ્યમ ચૈ૦ જાણવું, તથા ઉત્કૃષ્ટ
ચૈત્ય૦ પ્રસિદ્ધ પાંચ દ્વંદ્વો સાથે ત્રણ સ્તુતિયોં તથા જયવીરરાયના
પાવથી થાય છે (ચતુર્થ^૧ સ્તુતિ અર્વાચિન જ છે) તેમજ વીજા

૧ આ મ્મફરણની વીજી ગાથાના અર્થમાં ચતુર્થ સ્તુતિ અર્વાચિ-
નજ છે એમ જે લેખેલું છે તે ટીકાકારનો અભિપ્રાય ઘાસ્તવિક છે,
તોપણ તેમણે પૂર્વ સમર્થ મહાશની પુરપોષ કરેલી ચતુર્થ સ્તુતિ
(યોદ્ધ) ની આચરણા માન્ય રાખેલી છે, જેને લઈને શ્રીમાન્ હરિ-
મદ્રસુરિજીએ પોતે પણ સસાર દાવામાં ચતુર્થ સ્તુતિ કરેલી છે, એટ-
લુંજ નહીં પરંતુ વીજા પણ અનેક આચાર્યોએ એ પ્રમાણેજ અનુકરણ
કરેલું છે વળી તે શ્રી હરિમદ્રસુરિ, પ્રમુખ સમર્થ આચાર્યોને આપણે
તો પ્રાચીન લેખીએ છીએ, તેથી આપણી અપેક્ષાએ તો તે પ્રાચીનજ છે,
કારણ કે તે “ આચરણ ” અલ્પજ્ઞ કે મવમીરતા વિનાના આચાર્યા-
દિકે કરેલ નથી, માટે તે “ પ્રાચીન ” છે

આચાર્યો એમ કહે છે કે પાંચ શકસ્તવના પાઠ્યુક્ત ચૈત્ય૦ સર્પૂર્ણ કહેવાય મતલબ કે પોષણાદિકમાં આજકાલ જે ચૈત્ય૦ પ્રચલિત છે તે ઉત્કૃષ્ટ, અને પ્રતિજ્ઞમણ સમયે જે ચૈત્ય૦ વિધિ પ્રચલિત છે તે મધ્યમ ચૈત્ય૦ જાણવું. તે પણ ‘પાંચે અભિગમ’ ‘ત્રણ પ્રદક્ષિણા’ તેમજ પૂજાદિ વિધાન સહિત કરવું એવી રીતે ચૈત્યવદના ત્રણ પ્રકારે સમજવી (તે દરેકના પાઠ ત્રણ ત્રણ મેદ યજ શકે છે)

“ અથવા પ્રકારાન્તરે તેના ત્રણ જ્ઞેદ વતાવે છે ”

૩ અપના સામાન્ય રીતે અપુનર્વચક વિગેરે યોગ્ય જીવોના પરિણામ વિશેષ અથવા ગુણસ્થાનક વિશેષથી સર્વે જનન્યાદિ પ્રકાર ધાર્મી ચૈત્યવદના ત્રણ પ્રકારે જાણવી પડેલે અપુનર્વચકને જઘન્ય, અચિરત્ સમ્યક્ દૃષ્ટિને મધ્યમ અને ચિરતિવતને ઉત્કૃષ્ટ, અથવા અપુનર્વચક પ્રમુલ દરેકને પણ પરિણામ વિશેષથી, તે ત્રણે પ્રકારની ચૈત્ય૦ જાણવી કેમકે અપુનર્વચક શિવાય બાકી વીંઝા સકૃત્ વધક પ્રમુલ મિધ્યાદૃષ્ટિ જતોને શાસ્ત્રમાં ચૈત્ય વદનાની યોગ્યતા રહિત હોવાથી અચિરતી ગણ્યા નથી અપુનર્વચકાદિનેજ અચિરતી ગણ્યા છે તેથી તે અપુનર્વચકાદિકના અનુક્રમે શાસ્ત્રકાર સંસેપથી લક્ષણ જણાવતા હતા કહે છે

૪ હિંસાદિક પાપ કર્મ જે માઠ સંક્રિષ્ટ પરિણામથી કરે નહિ, મયર ભવ (સસાર) ને સારો જાણે નહિ અને માતા, પિતા, દેવ, ગુરુ પ્રમુલની સર્વત્ર ઉચિત મર્યાદા સાચવે, કયાય પણ અનુચિત ખાચરે નહિ તેમજ લક્ષણવાળાને “ અપુનર્વચક ” જાણવો

૫ ધર્મ શાસ્ત્ર અવળ કરવાની (તીવ્ર) ઇચ્છા, ધર્મ સાધન કરવાનો (અત્યત) રાગ, તેમજ દેવ શુસ્ત્રી થયા સમાપ્તિ થકિ કરવાનો (આગ્રહપૂર્વક) નિયમ ૫ " સમન્નિવૃત્તતા લક્ષણ " છે.

૬ માર્ગાનુસારી, શ્રદ્ધાવાન, મુખે સમજાવી પ્રકાશ એવો અનાગ્રહી, સ્વધર્મ કરणीમાં સાવધાન, સદ્ગુણરાગી, શરય અનુષ્ઠાનમાં આઠસ વગરનો એવો " ચારિત્રી-વિરતિવત " હોય

૭ આ ઉપર કહેલા અપુનર્વધકાદિક ભાવ વદના કરવાના પણ અધિકારી છે તે શિવાય બીજા મિથ્યાદષ્ટિ જનો તો દ્રવ્ય વદનાના પણ અધિકારી નથી કેમકે દ્રવ્યવદના પણ ભાવવદનાની યોગ્યતા છે તે સમજે છે તેથી વાતીનાને તો કેવળ અમપાન દ્રવ્યવદના હોઈ શકે

૮ અપુનર્વધક થકી બીજા સદૃશ વધકાદિક મિથ્યા દષ્ટિ જીવોને આ ભાવ વદના સવધી યોગ્યતા પણ વહુલ સસારીપણાથી હોવી યત્ની નથી, તેથી તેમને ભાવવદના તો સંભવેજ નહીં અને અમપાન દ્રવ્ય વદના તો અમવ્ય જીવોને પણ કહેલ છે, તેથી તેનું દ્રવ્યવદન સદૃશ વધકાદિકને પણ હોવું પડે એમ શાસ્ત્ર યુક્તિથી સમજી શકાય છે

" દ્રવ્ય અને જાવવંદનાના ચિન્હ શાસ્ત્રકાર જણાવે છે "

૯ ચૈત્યવદના કરતા તેમાં ઉપયોગ (રૂપ) ન હોય, તેના અર્થ (પરમાર્થ) ની વિચારણા ન હોય, વદન યોગ્ય અગિહતાદિકના મગટ પણ ઉપર વહુમાન ન હોય, 'મને આ અતિ અદ્ભૂત દર્શનનો અપૂર્વ ટામ થયો મને અપૂર્વ પ્રમુર્વદનાનો અવસર માત્ર થયો ' એવો પ્રમોદ

૧૮ વે ઢીંચણ, વે હાય અને પાંચમુ ઉત્તમાંગ-મસ્તક, ૫ પાંચ અંગો સમ્યગ્ ભક્તિયી પૃથ્વી ઉપર લગાડતાં તે વડે પચાંગ મણિપાત થયો જાણવો

૧૯ માહોમાહે દશ આગળીઓ આતરી, કમઝના દોઢાના આ-કારે બને હાયો રાસ્તી, પેટની ઉપર હાયની કોળીઓ સ્થાપી રાસ-વાથી “ જોગમુદ્રા ” થાય છે “ સમાધિમુદ્રા ” હોવાથી બને હાય જોઢી રાસવા તેનુ નામ જોગમુદ્રા છે.

૨૦ આગઝના માગમાં ચાર અગુલ જેટલા પહોઝા અને પાછઝ-ના માગમા તેયી કહડ ઓછા પહોઝા વે પગ રાસ્તી કાપોત્સર્ગ કર-વાથી “ જિનમુદ્રા ” થાય છે વિગ્ર-ઉપગ્રવને જીતવા સમર્થ હોવાથી તે જિનમુદ્રા કહેવાય છે

૨૧ માહોમાહે આંગળીઓ આંતરી ન હોય એવા વે હાય પોલા રાસ્તી લલાટ (માલ) સ્થળે સ્થાપ્યા હોય (કે ન સ્થાપ્યા હોય) તે મુક્તાશુક્તિ મુદ્રા સમજી મુક્તાશુક્તિ નામ યોતીની સીપનુ છે તે સીપના આકારે કરનામાં આવતી મુદ્રા તેનાજ નામે મુક્તાશુક્તિ કહેવાય છે

૨૨ ચૈત્યવદનામા આવતી મુદ્રાદિક્ર ક્રિયા, પદ અને અકારાદિ ઘર્ષને વિષે તથા તેના અર્થને વિષે અને સાક્ષાત્ જિનવિંચને વિષે સર્વત્ર “ ડિસ જ્વાઝની ” પેરે ઉપયોગનુ અનુસધાન હોયુ ઘટે છે. જેમ દીપર મમુસ્તની પ્રમા ૫૪ ઘરમાં છતી સામા ઘરમાં પ્રકાશે છે તેથી જોકે વલ્લા અતરમા જળાંતી ન હોય, તોપણ તેનુ અનુસધાન હોયુ ઘટે છે તેવી રીતે ઉક્ત સર્વ ક્રિયાદિકમાં પણ ઉપયોગનુ અનુ-

સધાન હોઈ શકે છે. કોઈ એક ક્રિયાદિક્રમા ઉપયોગ મુખ્યપણે વર્તતો અન્યત્ર અર્થાદિક્રમા પણ તે હોવો ઘટે છે મતન્ય કે અભ્યાસ યોગે ઉપયોગ સર્વત્ર કરી વહે છે.

૨૩ છિન્નજ્વાલામાં જ્વાલાનો ઉચ્છેદ હોય ત્યારે પણ અન્ય પરિણામને પામેલા એવા જ્વાલા-પરમાણુઓની સત્તા તો હોયજ છે, નહિ તો જ્વાલાની પ્રાપ્તિજ થાય નહિ તેમ જે અર્થાદિક્રમા મગદ ઉપયોગ વર્તતો હોય તે શિવાય બીજા પણ વિપયોમા ચિત્તનો ઉપ-યોગ વ્યક્તપણે નહિ જણાતા છતાં તે તેમા સામાન્યપણે વર્તે છે

૨૪ સાયોપશ્ચમિક માલે આત્માના સ્વાભાવિક રૂઢા પરિ-ગમ વહે પરમ આદરથી કરવામા આવેલું ચૈત્યવર્દનાદિક શુભ અનુષ્ઠાન કરતાં કરતાં તથાવિષ કર્મ દોષથી કદાચ તૂટી ગયું હોય (તૂટી ન ગયું હોય-કાયમ રહ્યું હોય તેનું તો કહેજુજ શુ ?) તોપણ ફરીને જે ભાવમા તે કરાયુ રહ્યું તે ભાવની વૃદ્ધિ કરનાર થાય છે, માટે મોક્ષ હેતુરૂપ શુભ ભાવની વૃદ્ધિ કરનાર હોવાથી ઉક્ત વદનામાં (અધિક) મયત્ન કરવો ઘટે છે

૨૫ આ વાત માય શાસ્ત્રોક્ત પ્રકારે ધર્મવાસિત શુદ્ધિવત જનોને અનુભવ સિદ્ધ હોય છે તેથી તે લોકોત્તર શુદ્ધિવહે શુદ્ધિવત જનોએ સમ્યગ્ અવધારવી જોઈએ

“હવે પરિશુદ્ધ વદનાનુ ચિન્હ વતાવે છે ”

૨૬ મોક્ષ મુક્તના અર્થોજનોને સમ્યગ્ જ્ઞાનાદિક જે મોક્ષના પ્રાપ્ત છે તેને માટે જેમ જિજ્ઞાસા અવશ્યની છે તેમ તે જિજ્ઞાસા મમુક્ષ

આ શુદ્ધ વદનાનું સ્વાસ્ત્ય નિર્મિત છે કેમકે તેથી શુદ્ધ વદનાનું યથાર્થ સ્વરૂપ જાણીને મુરે સેવી શકાય છે

૨૭ હૃદયગાદિક દોષોને તર્જી ચિત્તને સ્વસ્થ રાખવું, તરત સ્વ-
રૂપમાં પ્રીતિ લગાવવી અને આનંદકારી તત્ત્વ નિજાસા (જાણવાની
અભિરુચિ રાખવી) તે વિગેરે પ્રાય સમ્યગ્જ્ઞાન દર્શનાદિક આત્મગુ-
ણનો અભ્યુદય થવામાં કારણરૂપ થાય છે, એમ પાતજન્માદિક યોગ
શાસ્ત્રોમાં સારી રીતે સિદ્ધ કરી વતાવેલ છે.

“ જિજ્ઞાસા રૂપ ચિન્હવાલી શુદ્ધ વદના ક્યારે પ્રાપ્ત
થાય તે કહે છે ”

૨૮ પ્રથમ કરણ—“ યથાપ્રતિરૂપ ઉપરાત વર્તતા એવા
અપુનર્યથા પ્રમુલ જનો, જેઓ પદાગ્રહ રહિત હોય છે, તેમને આ ઉ-
પર જણાવેલી શુદ્ધ—નિર્દોષ વદના હોવી ઘટે છે પણ વીજા અપો-
ગ્ય જનોને તે હોવી ઘટતી નથી. તે કરણ ત્રણ પ્રકારનાં પ્રગટપણે
શાસ્ત્રમાં વર્ણા છે

૨૯ “યથાપ્રતિ” કરણ પહેલું (તે તો અનાદિ સસારમાં
અમલ્ય જીવોને પણ કદ વચ્ચે પ્રાપ્ત થાય છે) થીજી “અપૂર્વકરણ”
(અનાદિ સસારમાં પૂર્વે પ્રાપ્ત નહિ થયેલું એવું અપૂર્વ હોવાથી) અને
ત્રીજું “અનિટ્ટિકરણ” (જે મોક્ષરૂપી વૃક્ષના થીજ સમાન સમ્ય-
કરણને પામ્યા વગર પાછું ન વહે તે) તેમાં થીજી અને ત્રીજું કેવલ
મલ્યજનોને જ પ્રાપ્ત થાય છે, થીજા અમલ્યને તો કેવલ પ્રથમ યથા
પ્રતિરૂપ જ પ્રાપ્ત થાય છે, પણ પછીના બે કરણ પ્રાપ્ત થઈ શકતાં જ
નથી જીવના અધ્યવમાય વિગેરેને શાસ્ત્રમાર કરણ કહે છે,

(૪૧)
 “ત્રણ કરણોનો વિજ્ઞાન-વિવેક વતાવે છે ”

૩૦ નિવિદ્ધ રાગ-દ્વેષના પરિણામરૂપ ગ્રંથિ પ્રદેશે પહોંચતા ધુપી મયમ કરણ હોય છે. ઉક્ત ગ્રંથીને મેદનારને ચીજી અપૂર્વકરણ પ્રાપ્ત થાય છે, અને શ્રીજી અનિવારિકરણ તો જેને સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ અવશ્ય તરતમાજ ધવાની હોય તેનેજ પ્રાપ્ત થાય છે. મતલબ કે અનિ-
 વૃત્તિકરણ કરી જીવ તરતજ સમર્પિત પામે છે

૩૧ આ ઉપર જગાવેલા વિવેકથી શુદ્ધ વદનાનો લામ મઠે છે તથા અનાદિ સસાર ચક્રમાં ભ્રમતાં દ્રવ્યર્થિંગે તો આ વદના સર્વને ઘટલા વધા આદરથી આલોચના કરવી કે તે આત્માને મોક્ષને માટે જ થાય. મતલબ કે હવે શુદ્ધ વદના જ કરવી.

૩૨ શુદ્ધ વદનાયોગે જીવને અર્થ શુદ્ધગત્ત પરાવર્તનથી અધિક સસાર ભ્રમણ રહેતું જ નથી, યમ જિન આગમમાં સ્પષ્ટ જગાવેલું છે

૩૩ ઉપર જગાવેલી શાસ્ત્રયુક્તિથી શુદ્ધિવત જનોષ્ઠ આ ચૈત્ય-વદનાનો સારી રીતે વિચાર કરવો કેમકે (જેમ તેમ) ચૈત્યવદના કરવા માનથી નિર્વાણ પદની પ્રાપ્તિ થઈ શકતી નથી. કેવલ શુદ્ધ વદનાથી જ તેની પ્રાપ્તિ થાય છે

૩૪ વક્ત્રી “ આવશ્યક નિર્યુક્તિ ” પ્રમુખ શાસ્ત્રોમાં ચાર પ્રકારના સાચા સ્વોદ્યા સ્પીઆનુ દર્શાત શાસ્ત્રના જાણ પુરુષો કહે છે, તે પણ અજ ચૈત્યવદનાના પ્રસંગે સારી રીતે વિચારવા યોગ્ય જ છે “તે”

૩૫ જેમાં સોનું રુપ વિગેરે સાનુ અને છાપ પળ સાચી તે સ્પી-

ઓ સાચો સમજવો જેમાં છાપ સ્તરી ન હોય અને સોનું ન્હુ પ્રમુક્ત સાચું હોય તે સ્તરીઓ મર્વયા થુદ્ધ નથી (તો પણ તે મૂલ થુદ્ધ હોવાથી સારો છે)

૩૬ સોનું ન્હુ વિગેરે સ્વોદું છતાં ઉપર છાપ સાચી હોય તો તે સ્તરીઓ સ્વોદો જ જાણવો તેમાં વઢી છાપ પણ સ્વોદી હોય (અને મૂલ ધાતુ તો સ્વોદી છે જ) તેનું તો કહેવું જ શું ? તે તો પ્રગટપણે સ્વોદો જ કહેવાય. ઉપર કહેલા ચાર પ્રકારમાં પહેલા પ્રકારથી પૂર્ણ ફલ, બીજાથી ફક્ત અધુરું ફલ અને ત્રીજા ચોથાથી તો મુગ્ધજનોને છેતરવા શિવાય બીજું કશું ફલ નથી

૩૭ ત્રીજા ચોથા પ્રકારમાં જણાવેલું મુગ્ધજનોને છેતરવારૂપ અનર્થકારી અથવા સ્વપરને અપ્રત્યક્ષકારી ફલ આ પ્રસ્તાવે અનુપયોગી હોવાથી જણાવ્યું નથી. ફક્ત આગમ અનુસારે આત્મગત મોક્ષાદિ ફલ જ આવી રીતે ચિંતવવું ઘટે છે.

“ ઉપનયવને યથાક્રમ જણાવે છે ”

૩૮ અપુનર્વેષકાદિમને યોગ્ય એવા શ્રદ્ધા અને ભક્તિરૂપ માનવો અને છાપરૂપ થુદ્ધવર્ણાદિ તેમજ તદ્ગત ક્રિયાવડે કરાતી વદના થુદ્ધ વદના જાણવી, તે યથોદિત ગુણવાઢી હોવાથી નિશ્ચયે મોક્ષફલને આપનારી છે, અને પ્રથમ પ્રકારના સ્તરીઆ તુલ્ય છે

૩૯ પૂર્વોક્ત શ્રદ્ધા અને ભક્તિભાવથી કરવામાં આવતી ત્રીજા પ્રકારના સ્તરીઆ જેવી ચૈત્યવદના તેના અક્ષર, અર્થ વિગેરેથી અથુદ્ધ હોય તોપણ તે અધ્યાસ દશાને વડું મુશ્વકારી છે અથવા મોક્ષાદિક

ફક્ત આપવાવાળી હોવાથી શુભ-મશ્વસ્ત છે એમ તીર્થંકરાદિકોષ પર-
માવેલું છે કેમકે “ ભાવશૂન્ય ક્રિયા ” અને “ ક્રિયા શૂન્ય ભાવ ”
તે બંનેમાં મળવા અને સૂર્ય જેટલું અંતર રહુ છે, મતલબ કે ભાવનીજ
મધ્યસ્થતા છે.

૪૦ ભાવ વગરની વદના, વર્ણ-અક્ષરાદિકથી શુદ્ધ હોય તોપણ
તે ધીજા પ્રકારના રૂપીયા જેવી કુટી-તોટી છે, અને હમય શુદ્ધિ
વગરની વદના તો ઘોયા પ્રકારના રૂપીયાના જેવી હોવાથી યાવત્
અનર્થ ફલને આપવાવાળી છે.

૪૧ પ્રાયઃ એવી અશુદ્ધ વદના ક્ષિપ્ર પરિણામી-ભારેકમી જડ-
શુદ્ધિ બનેનેમ સંભવે છે અને તે પ્રાયઃ દુર્ગતિ (કુદેવત્વાદિક) ફ-
લને આપે છે, તેમજ આઘા દુષ્પ્રમાણમાં ફાલ્ગુણી પ્રાયઃ એવી
અશુદ્ધ વદના મંવર્તે છે.

૪૨ અન્ય આચાર્યો તો આ નામમાત્ર જિન વદતાને લૌકિક
વદના કહે છે તેથી તેનું ફલ પણ તેવું જ છે (અર્થાત્ સાક્ષાત્ અનર્થ
ફલવાલું કહેતા નથી) અથવા તેવી વદના લૌકિક વદના કરતાં
કંઈ પણ વધારે મોક્ષાદિ ફલરૂપે થતી નથી.

૪૩ ૧ તપર કહેલી જ્ઞાન પણ પુત્ત છે કેમકે “ ભાવપુત્ત જિ-
નવદનાનું સેવન નહિ કરવાથી મોક્ષાદિરૂપ તેના ઉત્તમ ફલની જેમ ”
અન્યાદ મમુત્વ અનર્થ ફલ થતું પણ પ્રતિત નથી.

૪૪ જૈન વદના તો, વિધિથી કરતાં મોક્ષાદિ ફલ આપે અને
તેથી વિપરીત કરતાં વિપરીત ફલ આપે, તેથી લૌકિક વદના નથી
પ્રક્ટ સમય પ્રકારના ફલનો અમાવ જેમાં હોય એવી વદના જૈની કેમ

હોય ? અપિતુ નજ હોય તેથી અર્થાનર્થ અભાવવાળી તે વદના લૌ-
કિક જાણવી તેજ વાત સ્પષ્ટ નિર્ધારપૂર્વક સમજાવે છે.

૪૫ તે માટે ઉક્ત દુર્વદના (જૈન સરસ્વી દેસાતી) પુર્વોક્ત યુ-
ક્તિથી લૌકિક જાણવી. તેમજ ઉક્ત વદનામાં શુદ્ધ શ્રદ્ધાન તથા
મક્તિનો અભાવ હોવાથી કેવલ અથશૂન્ય--ઉપયોગ શૂન્ય ' ઠાણેજ,
મોણેજ, જ્ઞાણેજ ' इत्यादिक પદો સ્વાચાર્યાથી તે અવશ્ય મૂળાવાદરૂપ
થાય છે. એમ વિચારી હૃદયે સાન લાવી તેવા અવિધિ દોષથી પાઠ
ઓસરી, જેમ ઘને તેમ વિધિનો સ્વપ્ન કરી શુદ્ધ ઉપયોગ સહિત ભાવ
વદના કરવી

“ વિધિયુક્ત શુદ્ધ વદનાની દુર્લભતા શાસ્ત્રકાર
વતાવે છે ”

૪૬ શુભ (સુલભારી) ફલને ઉત્પન્ન કરી આપનાર ચિંતામણિ,
કલ્પવૃક્ષ, કામકુમ, કામધેનુ પ્રમુખ લૌકિક પદાર્થો પણ અમશ્ય-
અયોગ્ય જીવોને પ્રાપ્ત થતા નથી, તો પછી પરમ પદ--મોક્ષના ધીર્જ-
સ્વ આ પરમ--વિશુદ્ધ પ્રભુવદનાનું તો કહેવુંજ શું ? એતો કોઈ હલ્લ-
કર્મી--આસન્નભવી--અપુનર્ધર્મકાદિક જીવ વિશેષનેજ પ્રાપ્ત થઈ શકે
છે. દીર્ઘ સસારી--મારે કર્મી જીવોને તેની પ્રાપ્તિ દુર્લભજ છે.

“ અમશ્ય અયોગ્ય જનોને ઉક્ત શુદ્ધ જિનવદનાની પ્રાપ્તિ ય-
તીજ નથી, તેમજ ભવ્ય જીવોમાં પણ સર્વ કોઈને તેમી પ્રાપ્તિ થતી
નથી તે વાત શાસ્ત્રકાર વતાવે છે. ”

૪૭ જે આસન્નભવી છે તેજ અત્ર શુદ્ધ વદના અધિકારે યોગ્ય

જાણવા. “ જાતિયાત્ર મધ્ય ” કહી યોગ્ય કક્ષા નથી કેમકે તેનું જાતિયાત્ર મધ્યપણુ તો શાસ્ત્ર-સિદ્ધાન્તમાં આનાદિ કાળનું [સહગત] ફરેલું છે, પરંતુ તે કહી શકાય નહીં—મોક્ષ પમાડનારુ કશું નથી. મત-લઘ્વ કે સર્વ મધ્યોને નિર્વાણની પ્રાપ્તિ થતી નથી

“ જે મધ્યજનો વક્ત્ર જિનવદનાને વિધિયુક્ત સેવે છે અથવા તેની યથાર્થ વિધિ ઉપર મજા રાખે છે તેઓ આસન્ન મધ્ય છે. તેમજ જેઓ વક્ત્ર જિનવદના તેમજ તેની રિધિનો દ્વેષ કરતા નથી તેઓ પણ આસન્ન મધ્યજ છે એમ જણાવે છે ”

૪૮ જેમને યથાર્થ વિધિ તરફ દ્વેષ-તિરસ્કાર નથી, તેઓ પણ હિંદુ કર્મના સયોગનમથી શુદ્ધિને પામેલા હોવાથી આસન્ન મધ્ય જાણવા અને જેઓ સાક્ષાત્ વિધિયુક્ત જિનવદનાદિ કરે છે અથવા વક્ત્ર વિધિમાર્ગ ઉપર જેમની સારી થકા છે તેમનું તો વહી કરેલું જ થું ? તેઓ તો આસન્ન મધ્ય છેજ એમ ચોક્કસ જાણવું હિંદુ કર્મ વાળા ક્ષુદ્ર પરિણામી જીવોને તો શુદ્ધ વિધિ સર્વથી ઉપદેશ સિંહ-નાદ જેવો પ્રાસજનકજ લાગે છે.

“ એવી રીતે વદના સર્વથી વિધિ-અવિધિનું ફલ યતાવી વિધિનો સ્વપ કરવા શાસ્ત્રકાર ઉપદેશ છે ”

૪૯ એવી રીતે પુર્વાપર વિરોધ ન આવે તેમ આગમ (શાસ્ત્રાર્થ) સારી રીતે વિચારી મુગ્ધ-મદ બુદ્ધિવાળા જીવોના હિતને માટે ધર્મા-ચાર્યોણ સમ્યગ્ વિધિનો સ્વપ કરવો. મતસ્ત્ર કે પુર્વે જણાવ્યા મુજબ વિધિમાર્ગમાં પદિત પુરુષોણ પોતે પણ સ્વપ કરવો અને અન્ય યોગ્ય જનોને વક્ત્ર વિધિમાર્ગનો ઉપદેશ આપી તેમાં જોડવા. અથવા

પેતેજ આગમ રહસ્ય જાણી વિધિ રસિકુ વની ક્રિયાનુષ્ઠાન પ્રમાદ રહિત કરવું, જેથી મુગ્ધજનો પણ સ્વહિતકારી થઈ માર્ગમા સહેને જોડાય.

૫૦ અત્ર મસ્તાકે પદિત જનોણ પક્ષપાત તર્જીને તીવ્ર ગ્લાનાદિ વને દેવા યોગ્ય ઔષધાદિકના દૃષ્ટાંત વિચારવા યોગ્યજ છે તેમા જેમ ઘાલ યુવાન કે ઘૃદ્ધ રોગીને ઊચિત કાલે ઊચિત પ્રમાણ (માત્રા) થી ઊચિત પદ્ય કે ઔષધ અપાય તોજ તે તેને મુગ્ધકારી થાય છે, નહિ તો ઊલટો નવો રોગ ઉત્પન્ન થાય છે અથવા તો પુર્વલા રોગમાં ઘૃદ્ધિ થાય છે, તેમ સરૂલ કલ્યાણને સાધી આપનારી જિનવદના સર્વથી નિયમો પણ યોગ્યનેજ વિધિ સાથે દેવામાં આવે અને તે પ્રમાણે પાલ્લવામાં આવે તો તે મુગ્ધકારી થાય છે નહિ તો અનર્થકારીજ થાય છે એમ સમજી તે સર્વથી વિશેષ અધિકાર મન્યસ્થપને ટીકા ઉપર થી જાણી સત્ય માર્ગ આદરવા સદાય ઉત્સુક થવું. *ઈતિશમ્,*

॥ ૐ ॥

શ્રીમાન્ હરિમદ્ર સૂરિવિરચિત
જિન ચતુર્થ પૂજા વિધિ પચાશક.
(સક્તિસ વ્યારયા)

(મસ્તાવના)

આવકે નિરતર ત્રિકાલ જિનપૂજા કરવી જોઈપ તેટલા માટે આ ઘોયા પચાશકમાં કર્ત્તવ્ય જિનપૂજાનો વિધિ દાખલ કરેલો છે. શ્રી જિનપૂજાના સમયનો નિર્ણય, કેવી રીતે દ્રવ્યભાવથી 'પવિત્ર' થઈને શ્રી

જિનપૂજા ગૃહસ્થોષ્ કરવી ? પૂજા મસગે પુષ્પાદિક સામગ્રી કેવી
 ઉત્તમ મેઝવવી ? મધુપૂજા મસગે ગૃહસ્થોષ્ કેવી જયળાથી-જયગાનો
 સ્વપ કરી પૂજા કરવી ? પુષ્પાદિકને કિન્નામળા ન થવા પામે તેને
 માટે કેટલી વધી કાઢની રાખવી ? તેમજ ઉક્ત પુષ્પોની કાચા ઢો-
 રાથી અને વહુજ દીલી માંડથી ગુથેલી માલાઓ મધુના કઠમા કેવી
 રીતે આરોપવી ? મધુની પૂજા કરતા પૂજા કરનાર શ્રાવકે મધુ ઉપર
 અથવા મધુના ગુણો ઉપર કેટલું વધુ ગહમાન રાખવું ? પૂજા કરવા
 આવનારે નિમ્નીદિ મધુલ દશ ત્રિનો સાવચલા પૂરતું લક્ષ રાખવું, તે-
 મજ દ્રવ્યપૂજા કર્યા ઘાદ ગમીર અર્થયુક્ત (મહાપુરુષ પ્રણિત) સ્તુતિ
 સ્તોત્રો વડે ષડતા પરિણામે માત્રપૂજા કરવી, એવા ઉત્તમ સ્તુતિ સ્તો-
 ત્રયુક્ત ચૈત્યવદન કરવાનું મહાત્મ્ય, તેના પ્રત્યેક મૂત્રો-શક્તિસ્ત્ર
 મધુલ યાવત છેવટે 'જયનીયરાય' રૂપ પ્રણિધાન કહેતા તેના ગમીર
 અર્થમાં આપણો ઉપયોગ પરાવવા રાખવી જોઈતી કાઢની, અને કાઢ-
 સગમ્યા સ્ત્રોમ રહિત રાખવી જોઈતી સ્થિરતા આથી ઉલ્લેખ કરી,
 મધુ પૂજા અગે યતી અનિવાર્ય દ્રવ્યહિસા આશયની શુદ્ધિથી ગૃહસ્થને
 પરિણામે હિસા રપ નથી એમ 'કુપલનન' મધુલ દાવલા દલીઓથી
 શાસ્ત્રકારે સિદ્ધ કરી આપ્યું છે. વઢી ઉક્ત પૂજાથી પૂજા કરનારને
 પ્રત્યક્ષ અને પરોક્ષ વહુ લાભ થાય છે, તે ત્રિગેરે અતિ ઉપયોગી
 વાતોનો આ પૂજા મકરણમાં પુણ્યપાદ શ્રી હરિભદ્ર મુરારીએ વહુ
 શસરફારક રીતે સંક્ષેપમાં સમાવેશ કરેલો છે ઉક્ત સર્વ વાતો
 ઉપરાંત શાસ્ત્રકારની લેક્ષન શૈલી અદ્ભુત ગૌરવાળી છે. તેનો
 મધુ મેઝવી યવ્ય જનો પરમાર્થ સાથી સ્વપ્રેરેને સાપો. ઇતિશ્રમ્

૧ શ્રી “મહાવીર મહુને” પ્રણામ કરીને “જિનપૂજાનો વિધિ” અર્થ ગમીર ઉતાં શુરુ ઉપદેશ અનુસારે “સક્ષેપથી કહીન (૫ શાસ્ત્રકારની પ્રતિજ્ઞા છે.) વિસ્તારથી તો પૂર્વના આચાર્યોએ તે અન્યત્ર પ્રદર્શિત કરેલ છે

૨ જા છોર સરથી પણ રેતીવાડી પ્રમુખ સઘડી ક્રિયા “વિધિપૂર્વક” કરવામાં આરતી ફલદાયી નીવડે છે, તો પછી ઉપવ લોન્માં હિતસારી જિનપૂજા જો વિધિપૂર્વક કરવામાં આવે તો તે ૧૬૮ ફલદાયી થાયજ તેમા નવાઈ શી ?

૩ આગલ કહેવામા આરતા વિધિ મુજબ “યોગ્ય સમયે પવિત્ર યજ્ઞ પ્રધાન પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે ઉત્તમ સ્તુતિ તેમજ સ્તોત્ર મિશ્રિષ્ટ જિનપૂજા (શ્રદ્ધાવત શ્રાવકોએ) કરવી જોઈએ ”

“ પ્રથમ પૂજા સમય ધ્યાત્રી શાસ્ત્રકાર કહે છે ”

■ જેમ રેતીવાડી વર્ષારતુ વિગેરે ટારુને કરવામાં આવતી વધુ ફલદાયી નીવડે છે, તેમ જિનપૂજાદિક સઘડી ક્રિયા પોતપોતાના સમયે સધાતીજ મુલદાયી થાય છે

૫ તે પૂજાકાલ સામાન્ય રીતે તો પ્રમાત, મધ્યાહ્ન અને સાયં-ફાલ રૂપ ત્રિસંધ્યા સમય જાણવો અથવા રાજ્યસેવા, વ્યાપારાદિક આજીવીમાનાં સાધનમાં વિરોધ ન આવે તે અને તેટલો ફાલ પણ પૂજાકાલ જાણવો.

(૪૯),

૬ સ્વરો રીતે શુભ-મુશ્વ દૃઢિ ગવેપતા મુદ્ધિમાન જીવે જેમ
કલ્યાણ પરપરા દૃઢિ પામે તેમ આદર કરવો જોડે તેથી રાજ-
સેવકાદિકે પણ સ્વચાર્યમા વિરોધ ન આવે તેમ જિનપૂજામા પ્રમાદ
રહિત યત્ન કરવો

૭ આજીવીકાનો વિદ્યાત યાય તો મૃદ્ધ્યની સર્વ ક્રિયાઓ
સીદાઈ જાય, તેથી મૃદ્ધ્યને આજીવીકાની અપેક્ષા રાખવી પડે,
પરંતુ જેને તેથી ટરફારજ (મ્પ્રહાજ) નથી તેને તો સર્પૂર્ણ સાધુધર્મજ
સ્વીકારવો યુક્ત છે

૮ તે માટે જ આજીવિરોધિતુક ક્રિયામા વિરોધ ન આવે તેમ
પૂજામા આભિગ્રહિક ફાલ પણ માન્ય રાખેલો કે પટલે ચૈત્યવટન
કર્પા ઘગર મારે ભોજન કરવું નહિ કે શયન કરવું નહિ એવો નિયમ
જેવો તે યુક્ત છે કેમકે તેથી જિનપૂજા કરવાનો અધ્યવસાય રન્યો રહે

" હવે પવિત્રતા રાખવા શાસ્ત્રકાર કહે છે "

૯ તેમા દ્રવ્યથી " અને ભાવથી રૂને રીતે પવિત્ર ધની પ્રમુ પૂજા
કરવી " દ્રવ્યથી દેશસ્નાન કે સર્વસ્નાન વહે દેહશુદ્ધિ કરી, શુદ્ધ-પો-
ષણ ઘણ વધુ ધોતર અને સ્વચરાસગ ધારીને અને ભાવથી તો અવ-
રોગ સચિત નિર્દોષ (ન્યાય યુક્ત દૃષ્ટિથી યુક્ત વર્તીને) ન્યાયજ સજ્જ
કર્મમલ ટાલગા સમર્થ નીરતુલ્ય દોષથી તે ભાવથી શૌચ જાણવો

૧૦ દ્રવ્યસ્નાનાદિ પણ " જયળાયુક્ત કરતા " આરમ્ભગ્રસ્ત મદ
સ્થને નિયમા મુળકારી જ યાય છે કેમકે તે " ૩૫૯૫૫૫૫
નિધે શુભ માત્ર સત્પાદક રૂને " નો સંબંધ

કાદવધી જેવાગવહે કષ્ટ પેદા થાય છે, પરંતુ જલ નીર્ફલતાં વત્ત
સર્વ દોષો નષ્ટ થઈ જાય છે અને સ્વપરને ઉપકારક વને છે, તેમ મધુ
પૂજા અર્થે કરવામાં આવતાં સ્નાનાદિક પળ આરમ્ભ દોષને ટાળી શુભ
પરિણામની પ્રાપ્તિવહે અશુભ કર્મની નિર્જરા તેમજ વિશિષ્ટ પુણ્યવધનાં
કારણરૂપ થાય, માટે અપ્રિકાર પરત્વે “આરમ્ભસ્ત મૃદસ્થને જિન
પૂજા, તેમજ જિનપૂજા અર્થે દ્રવ્યસ્નાનાદિ ઉપકારકુજ છે.”

૧૧ તે “જયણા”-ત્રીવરના માટે સ્નાન શ્રુતિને નજરે જોવાથી
તેમજ જગને ગાળ્યા થાદ વાપરવા વિગેરેથી વને છે એવી રીતે “જ-
યણાપૂર્વક સ્નાનાદિક કરના ટુલિવત જનોને શુભ મધ્યવસાય અનુ-
ભવસિદ્ધ મનદી નીકળે છે.

૧૨ જિનપૂજા અર્થે સ્નાનાદિક વર્જી વીજે વધે સ્થલે જીવવધ-
કારી આરમ્ભને સેવનારો પ્રાણી જિનપૂજાદિ શિમિતે અનારમ્ભ સેવે
(ઇદલે ડહિત આરમ્ભ કરતા અટકે, મ-મા શરૂ લાવે, તેનો નિષેધ
રે) તે મનદ રીતે અજ્ઞાન આચરણ દીસે છે તેવા અજ્ઞાન આચર-
ણથી લોચમા જિનશાસનની લઘુતા થાય છે. એવી રીતે કે જુઓ આ
જૈનો ! સ્નાનાદિક કર્યા પગર પળ કેવા, જિનોને પૂજે છે ? અને એવી
રીતે શાસનની નિંદા કરાવવાથી મવાન્તરમા જિનધર્મ પ્રાપ્તિનો અમાવ
થાય છે તે માટે દ્રવ્યથી સ્નાન કરી, શુદ્ધ વસ્ત્રશરીનેજ જિનપૂજા
કરવી યુક્ત છે અન્યથા ઉપર જણાવેલા દોષોની પ્રાપ્તિ થાય છે

૧૩ અશુદ્ધ-“અન્યાય” વૃત્તિ પળ એવીજ રાતે અધિન “દો-
ષવાર્ગી” છે એમને તેથી તો વઢી અનેરા રાજાનિગ્રહાદિક દોષો

નીપજે છે તેટલા માટે દ્રવ્યથી અને માવથી થને રીતે પવિત્ર પદ જિ
નિપૂજા કરવી જોઈએ.

૧૪ હવે વિશિષ્ટ પુષ્પાદિક સામગ્રી વને પ્રત્યુપૂજા
કરવી યુક્ત છે એમ વતાવે છે "

૧૪ એષ્ટ સુગંધી ઘુપવડે, સર્વ ઔષધીઓવડે, જાતજાતના જળા-
દિત્ર વડે, (આદિ શબ્દથી દુષ ઘૃત અને ફસુરસ વિગેરે સમજવા.)
સુગંધી ચંદનાદિકના વિલેપન વડે, એષ્ટ સુગંધી પુષ્પોની માલાઓવડે
બલિ [ઉપહાર] વડે તેમજ દીપક વડે—

૧૫ સર્પવ, દાધિ અને અક્ષત તથા ગોરોચરન મધુગ્વ મઝી શરૂ
તેવા અને તેટલા (માગલિક પદાર્થો) વડે, તેમજ વિવિધ સુવર્ણ, દુ-
ક્ષાફલ અને રત્નાદિકની માલાઓ વડે જિનપૂજા કરવી

૧૬ આવા ઉચ્છેદ સાધન (દ્રવ્યો) વડે ઘણુ કરીને માવ (અ-
ધ્યવસાય) પણ એષ્ટ સપજે છે બહી આવાં વિગ્રમાન સારા દ્રવ્યોનો
શ્રી જિનપૂજાથી થીજો કોઈ વધારે સારો ઉપયોગ જણાતો નથી. માટે
એષ્ટ પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે જિનપૂજા કરવી યુક્ત છે કશુ છે કે 'દેદ
ધૃત્ર અને વલન (લ્હી) મધુલ સસારની દૃષ્ટિ માટે થાય છે, અને
ધીતરાગ મધુની પૂજા-ભક્તિ પ્રવ્યગનોને સસારના ઉચ્છેદને અર્થે થાય
છે. આજ વાતને માવતા છતાં શાસ્ત્રકાર કહે છે—

૧૭ આ બેક સવથી અને પરલોક સવથી કાર્યોમાં પરલોક
સવથી કાર્ય સાધન વધારે ઉત્તમ છે 'તેની ઉપેક્ષા કરનાથી મહુન
મતર્ય સંભવે છે. જિનપૂજા (અતિ ઉત્તમ) પરલોક સવથી કાર્ય

છે તેથી પૂર્વેક ઉત્તમ સામગ્રીનો ઉપયોગ કરવા જિનપૂના જેવું
 બીજું ઉત્તમ સ્થાનક નથી ' તે પારલૌકિક કાર્ય શુભ ભાવવડે સારી
 ગણાય તેવું છે ' માટે ઇમે શુભ ભાવ તત્કાર્યાર્થીઓને આદરવો' અને
 તેવો ભાવ પ્રભુપૂજા અર્થે ધરવું પુષ્પાદિક સત્સામગ્રીવડે સિદ્ધ
 થઈ શકે છે

૧૮ જટલા માટે પોતપોતાની વિશ્રુતિ પ્રમાણે શુદ્ધિવત જનોએ
 જિનેશ્વર ભગવાન ઉપરના હૃદયના પ્રેમ-ઉદ્ઘાસ પૂર્વક ઉત્તમ પુષ્પા-
 દિક સામગ્રીવડે શ્રી જિનપૂજા કરવી. યત 'શ્રી જિનેશ્વર ભગવાન
 નિષ્કારણ પરોપકાર રસિક છે, મોક્ષદાતા છે, શુદ્ધજનિત છે, સ્વાર્થ-
 ત્યાગી જનોને પૂજ્ય છે અને જિનપત્ત પ્રાપ્તિ કરવા માટે પુષ્પ આલબ-
 નશૂન છે ' માટે ભક્તિથી પૂજના યોગ્ય છે.

“ હવે વિધિદ્ધારનું નિરૂપણ કરવા માટે કહે છે. ”

૧૯ આ પૂર્વે વર્ણવેલો ' કાલ-નિયમ, શૌચ પ્રમુખ ' વિધિ
 જિનપૂજામાં સામાન્ય પ્રકારેજ સમજવો વિશેષ પ્રકારે તો પુષ્પમાળા
 દિક જે જે પ્રશ્નના અંગે રચાયેલાં હોય તે તે સર્વ “ જેમ શોભાયમાન
 જણાય તેમ યત્નથી પ્રકાશપણે માથે શુદ્ધિથી ધરવું ” શ્રી જિનપૂજા
 ધરતા “ યત્નથી અન્ય લક્ષ ” રાખવું તે ચતાવે છે

૨૦ પ્રદક્ષિણે ગણિતના વાંધી [અટપટ મુલ્યનોશ નાથી] બધવા
 જો તેમ કરતા અસમાધિ થતી હોય તો તે વાઘ્યા વગર પગ પુષ્પમાળા
 આરોપણાદિક સર્વ કાર્ય યત્નથી કરવા તેમજ પૂજાકાળે શરીરમાં
 સ્વચ્છ રાખનાર જિયાતો પળત્યાગ કરવો આદિ શબ્દથી નાક

છોકરાનો તથા વિક્રયા કરવા પ્રમુખનો પણ ત્યાગ કરવાનું સૂચવ્યું
યત્નથી પૂજા કરનારને જે પ્રાપ્તિ થાય છે તે દૃષ્ટાંતથી દેખાડે છે—

૨૧ જે સેવકો પોતાના સ્વામી પ્રત્યે પોતાની ફરજ [Duty]
આદરથી વજાવે છે તે સ્વસ્વામીને સતોષ ઉપજાવવાથી ઇચ્છિત ફ-
ળને પામે છે, પરંતુ જેઓ તેથી વિપરીત વર્તે અનાદરથી સ્વસ્વામી
ફરે છે તેમને ઇચ્છિત અર્થની સિદ્ધિ થતી નથી, પણ કષ્ણે માત્ર
પ્રાપ્ત થાય છે

૨૨ શ્રીમુચનગુરુ શ્રી જિનેશ્વર આશ્રી નો ઉપર કહેલી વાત વિ-
શેષે લાગુ પડે છે. એટલે જગદ્ગુરુ શ્રી જિનેશ્વર ભગવાનની જે આ-
દરપૂર્વક ભક્તિ કરે છે, તે અતિ ઉત્તમ ફળને પામે છે. તેથી વિદ્વાન
જનો જિનેશ્વરોની પૂજા પૂર્વોક્ત ન્યાયે મુશ્કેલીથી અતિ આદર
પૂર્વક કરવી જોઈએ

“વહુમાન પણ વિધિપૂર્વક પ્રવર્તનાર ભક્તજનોને પેદા થાય છે
તે બતાવે છે. —

૨૩ એવી રીતે પ્રવર્તતાં પરમપદ—મોક્ષ મેળવી આપનાર વહુમાન
[હૃદયપ્રેમ] પણ નિશ્ચે પ્રગટે છે. તેમજ અર્થગમીર સ્તુતિ સ્તોત્ર
સહિત ચૈત્યપદન કરવાથી પણ પરમપદદાયક વહુમાન જાગે છે માટે
તે પણ અવશ્ય સર્વવ્ય છે.

“સ્તુતિ અને સ્તોત્ર કેવાં હોય ? તે જણાવે છે.”

૨૪ એક શ્લોકમાનવાલી સ્તુતિ કહેવાય અને વહુ શ્લોક પ્રમાણ
સ્તોત્ર કહેવાય. અતુલ—“ગમીર સ્વદાર્યવદે શુભિન” અને “આત્મ”

[સર્વજ્ઞ-ચીતરાગ] ના “ ત્રિયમાન ગુણોનુજ જેમાં ગાન કરેડુ હોય તેજ સ્તુતિ સ્તોત્ર સારભૂત પ્રધાન સમજવાં ”

૨૫ તે સારભૂત સ્તુતિ સ્તોત્રના અર્થાવગોધથી જરૂર શુભ અથવા વસાય જાગે છે અને તેનો અર્થાવગોધ જેને ચયો ન હોય તેને પણ તે સ્તુતિ સ્તોત્ર શુભ ભાવરૂપ હોવાથી રત્નના દૃષ્ટાન્તે ગુણકારીજ થાય છે. જેમ અજ્ઞાણુ પણ રત્ન તેના સુદર સ્વભાવથી ગુણકારીજ થાય છે તેમ પૂર્વોક્ત વિશેષણ વિશેષ્ટ સ્તુતિ સ્તોત્ર તેના અર્થ-રહસ્યના અજાણને પણ હિતકારીજ થાય છે માટે તે સેવ્યા યોગ્યજ છે.

૨૬ રોગી જનોણ જેના ગુણ જાણ્યા નથી પણ રત્નો જેમ રોગીના ઉવર, શુભ પ્રમુખ રોગને શમાવે છે તેમ પૂર્વોક્ત સ્તુતિ સ્તોત્ર રૂપ ભાવ-રત્નો પણ કર્મ રોગને દાબે છે

૨૭ તેટલા માટે પ્રમુ પૂજા કર્યા પછી સ્તુતિ સ્તોત્રાદિક વાંચી પૂર્વરૂ, અસ્પલિતાદિ ગુણ યુક્ત, “ આગમ અનુસારે ” અને “ ચંદ્રે પરિણામે ચૈત્યવદન ઋચ્ય કરવું જોઈએ ”

૨૮ આવી રીતે પ્રથમ પ્રદર્શિત પૂજાપૂર્વરૂ કરવામા આવતું “ ચૈત્યવદન કર્મ-વિષને દૂર કરના પરમ મત્ર, તુલ્ય છે ” એવું સર્વજ્ઞ (અથવા શાસ્ત્રજ) કહે છે જેમજ ચૈત્યવદન મમયે ‘મુદ્રા’ વિધાના ‘યોગમુદ્રા’ નમોધ્યુણ કહેલી વચ્ચે, ‘ મુક્ત મુક્તિ મુદ્રા ’ જયવીરરાય, જાણતી ચેડ્યાઈ અને જાણતી રેવિસાહુ રહેલી વચ્ચે, તથા ‘જિનમુદ્રા’ વાંચસગ કરતી વચ્ચે] કરવું જોઈએ, તેમજ જિનો અને જિનરૂ-લિપકોણ આચરેલ “ અંદોલ વાયોત્સર્ગ કરવો જોઈએ.

(૫૫)

“ ચૈત્યવદન સમાપ્ત થતા જે કરતું જોઇએ તે
શાસ્ત્રકાર કહે છે ”

૨૯ આ ચૈત્યવદનની સમાપ્તિ રસને શુભ-મગલકારી પ્રણિધાન
પટ્ટે પ્રાર્થનાગર્ભિત આગ્રતા કરવી જોઈએ. ઉક્ત પ્રાર્થના ‘જય વીય-
રાય’ ના પાગ્વદે કહેવાય છે. તેનાથી મદ્ધર્મ વ્યાપારોમાં પ્રવૃત્તિ,
મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરતાં નહતા વિદ્વાનો જય (વિગ્ર વિનાગ),
વિગ્ર વિનાગથી ધર્મચાર્યની સિદ્ધિ તેમજ સ્વપર ધર્મચાર્યોનું સ્થિતિ-
કરણ એ કહ્યું પ્રકટે છે. પટ્ટા માટે તદ્દર્શી જન્મે ‘ પ્રણિધાન ’
અવશ્ય કરવું.

૩૦ આ ‘ પ્રણિધાન ’ કરવાથી ‘ નિયાણુ ’ થયેજ નહિ હુગ્ર
પ્રવૃત્તિ હેતુક હોવાથી. ‘ પ્રણિધાન ’ તો ‘ આરમ્ભ ઘોહિલાભ ’ ઇત્યાદિક
પ્રાર્થના હુસ્થ છે. પટ્ટે લોપિ પ્રાર્થના જેમ નિયાણા રૂપ નથી તેમ
આ ‘ પ્રણિધાન ’ પણ શુભ અધ્યવસાયના કારણરૂપ હોવાથી નિયાણા
રૂપ નથી તેથીજ તેની પ્રવૃત્તિ છે. નહિ તો ચૈત્યવદનના અંતે તે
મુણાયજ નહિ.

૩૧ ધરી મને ‘ પ્રણિધાન ’ યોગે દૃષ્ટ્યની સિદ્ધિ સપજે છે
નહિ તો પ્રણિધાન શૂન્ય અનુષ્ઠાન નિશ્ચે દ્રવ્ય અનુષ્ઠાનજ કહેવાયજ
તેટલા માટે ચોમ્ય ભૂમિકા વિશેષે આ ‘ પ્રણિધાન ’ નું કરેલું અવિ-
રુદ્ધ-અચિતજ છે.

“ હવે તેનો વિધિ કહે છે. ”

૩૨ સવિત્ત્વ એટલે મોક્ષાર્થી અથવા મગ્ધીત જને સાવગાન પા
ત્રીત્ર શ્રદ્ધા થકે (૧ માનસિક વિધિ રહ્યો, હવે નાચિક કહે છે)
મમ્તરૂપર બે હાથની અજલી સ્ત્રાપીને આ પ્રણિયાન આદરપૂર્વક કરવું

“ તેનો પાઠ કરમ વતાવે છે ”

૩૩ હે વીતરાગ ! (ઉપલક્ષણથી હે વીતદ્વેષ ! અને હે વીતમોહ !)
આપ જયવતા વર્તો હે જગદ્ગુરુ ! હે ભગવાન્ ! આપના પ્રભાવથી
મને માત્ર થાઓ ! ભવમા નિર્વેદ (સસાર ઉપરથી વૈરાગ્ય), માર્ગાન્તુ
સારીપણુ (મોક્ષમાર્ગમા પ્રયાણ) અને ઇચ્છિત ફળની પ્રાપ્તિ (જેથી
ચિત્ત સ્વસ્થ થાય અને ધર્મમા સુખે પ્રવૃત્તિ વાય એવી જોગવાઈ મળે !)

૩૪ તેમજ લોકપિરુદ્ધ કાર્યનો ત્યાગ, માતા પિતા ધર્માચાર્યાદિ
ગુરુજનોની પૂજા-ભક્તિ, પરોપકાર, શુભ ગુરુ મહારાજનો સયોગ,
અને તેમની આજ્ઞાનુ અલંબ પાઠન જીવિત પર્યંત મુજને હે ભગવાન્,
આપના પસાવે (સદાય) હો !

“ આ પ્રણિયાન ઉચિત શ્રુતિના (અવસ્થા) પર્યંત કરવું પ્રદે છે
એમ શાસ્ત્રનાર વતાવે છે ”

૩૫ આ પ્રાર્થના-પ્રાણિયાન, તે તે પ્રાર્થનાયોગ્ય ભવ-નિર્વેદાદિ-
વના અમારે કરવાનું છે (કેમકે અમાત્ર વસ્તુનીજ પ્રાર્થના કરાય છે)
અથવા અહીં મતાંતર વહે છે કે તે પ્રાર્થના યોગ્ય ભવ-નિર્વેદનું જો
અનંતર (શીઘ્ર ભાવી) ફક્ત અમૃત્તાદિક ગુણસ્થાનમ્ની શ્રેણિરૂપ

અને પરપર (અનુક્રમે થનાર) ફલ મોક્ષરૂપ તેના અભાવે કરવું
 સચિત છે સ્વપ્ત્યાર્થ એવો છે કે જ્યાં સુધી ભવ વૈરાગ્યાદિક પ્રાપ્ત થયા
 ન હોય અથવા વૈરાગ્યાદિકના ફલરૂપ અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનાદિક પ્રાપ્ત
 ન થાય ત્યાં સુધી કુશલ અનુષ્ઠાન રૂપ પ્રણિધાન અવશ્ય કરવું યોગ્ય-
 ત્વ છે. પદ્મલે અપ્રમત્ત (સત્તમ ગુણસ્થાનવર્તી) મુનિગજોથી આગ-
 ળના જે પ્રમત્ત સયમી (હઠા ગુણસ્થાનવાસી) મુનિગજો છે ત્યાં
 સુધી તેમને સર્વને તો આ પ્રણિધાન કરવું યોગ્ય છે, પરંતુ ત્યાર
 પછીના જે અપ્રમત્ત સયમી વિગેરે છે તેમને તે કરવું યોગ્ય નથી;
 કેમકે તેઓ નીરાગી-નિસ્પૃહી હોવાથી કશી પ્રાર્થના કરતા જ નથી
 પણ “ મોક્ષે ભવે ચ સર્વત્ર, નિઃસ્ૃહો મુનિસત્તમ ”

“ પૂર્વે કદુ કે પ્રણિધાન નિયાનારૂપ નથી તે વાક્યતઃ સાધક
 પ્રમાણ દર્શાવતા કહે છે ”

૩૬ આ ‘જય વીરરાય’ રૂપ જે મોક્ષાંગો [નિવૃત્તિના કારણો]
 ની પ્રાર્થના અથવા મોક્ષાંગ રૂપ પ્રાર્થના તે પ્રણિધાન કરવા યોગ્ય
 પ્રમત્ત ગુણસ્થાન પર્યંતના જીવોને સુત્ર-સિદ્ધાંતની અનુમતિ હોવાથી
 નિયાનારૂપ નથી. જેમ ચોધિલામની પ્રાર્થના શાસ્ત્ર અનુમત હોવાથી
 પ્રમાણ છે તેમ આ મોક્ષાંગ પ્રાર્થના (પ્રણિધાન) પણ શાસ્ત્રાનુમત
 હોવાથી નિયાના રૂપ નથી પણ પ્રમાણ છે. અપ્રમત્તાદિ ગુણસ્થાન-
 વર્તીને માટે તો તે યોગ્ય નથી, એમ પૂર્વે પ્રદર્શિત કરેલું છે, તેથી
 પ્રમત્ત ગુણસ્થાન પર્યંતજ તે પ્રાર્થના-પ્રણિધાન કરવું યોગ્ય છે

૩૭ એવી રીતે મોક્ષાંગ પ્રાર્થના નિયાનારૂપ નથી, તો “ દુઃખ-

શ્રુતસ્વયં, ધ્યાનગતક” પ્રમુખ શાસ્ત્રોમા ‘આ ધર્મથી દુ તીર્થકર થાઉ’
ગયી રીતે પ્રાર્થનાનો પ્રતિષેધ કેમ કરેલો છે ? ઉત્તર—તે તીર્થકરત્વ
પ્રાર્થન રાગવ્યાપ્ત હોવાથી ભવ પ્રતિગદ્ધ છે, તેથી તત્પ્રાર્થન-પ્રતિષેધ
યુક્ત છે.

૩૮ રાગાસક્તપણે તો તે પ્રાર્થના દૂષિત છે, પરંતુ રાગ રહિત
કરેલી તેજ પ્રાર્થના અદૂષિત છે રાગ રહિતપણે (નીરાગી ભાવે)
કરવામા આવતા જિઞ્ઞાપ્તિ પ્રમુખ કુશલ અનુષ્ઠાન થકી અનેક ભવ્ય
જનોને હિતકારી અને અનુપમ આનંદ સપાદન અર્પૂર્વ ચિન્તામાણ સદૃશ
(અચિન્ત્ય મુરદાયક) તીર્થકરણુ માત્ર થાય છે .

૩૯ તેથી સદ્ધર્મ દેગનાત્મિક તીર્થકરની કરણી હિતકારી છે
અને એવા પ્રકારના ઉત્તમ અવ્યવસાયશાળી આત્માને અપ્રતિઘાતી છે.
માટે સદ્ધર્મ નેશનાદિન ધર્મકરણીમા પ્રવૃત્તિ સ્વરૂપ તીર્થકરત્વની પ્રાર્થના
અર્થાપત્તિ ન્યાયથી દૂષણ રહિત છે

૪૦ આ મ્થલે પ્રણિધાન સવગ્રી વધારે કથન કરવાથી સંબૂઠ
ષ્ટી રીતે શાસ્ત્ર નીતિ મુજબ નિર્દોષ જિનેશ્વર ભગવાનની પૂજા મનુષ્ય
ભવ પ્રમુખ ઉત્તમ સામગ્રી પામીને અવશ્ય કરવી ઉક્ત વિષયમાં ભવ્ય
જનોએ લગારે પ્રમાદ ન કરવો.

૪૧ જિન પૂજા કરતા પૃથ્વીકાય પ્રમુખ જીવ નિકાયની હિંસ
થાય છે, ને હિંસાનો જિનેશ્વર ભગવાને નિષેધ કરેલો છે તેમજ (તેમ
છતાં) તે પૂજા પૂજ્ય—જિનોને (કહ) હપકારી નથી તો પછી એ
પૂજા નિર્દોષ-દોષ રહિત શી રીતે હોઈ શકે ?

“ ઉક્ત શંકાનુ સમાધાન કરે છે ”

૪૨ જિન પૂજામાં કયચિત્-કોઈ પ્રકારે જીવરૂઢ થાય છે, તો તે ‘દૂપ સ્વનન’ દૃષ્ટાતથી ગૃહસ્થોને તે જિનપૂજા નિર્ણય વહી છે. યરાચર જયણા પૂર્વક પ્રમુ પૂજામાં પ્રવૃત્તિ કરે તો તેમાં સર્વશાંતિ હિસા ન થાય, કેવલ તેમાં અન્યવસાયની વિશુદ્ધિથી પ્રત્યક્ષ હિસાની જ સુષ્ટિ થાય. સાધુ-નિમ્નયોને તો તે દ્રવ્યપૂજાનો નિર્ણય રાગીને ઔપચની પેરે કયેલોજ છે.

“ વીજુ સમાધાન આપે છે ”

૪૩ ગૃહસ્થો અસદ્ આરમ્ભમાં પ્રવૃત્ત થયા હોય છે. પટલે જેમાં વિવિધતા થયા કરે એવા કંઈક રેતીવાડી પ્રમુખ પંથા કરતા હોય છે તેમને આ જિનપૂજા તે અસદ્ આરમ્ભથી નિવર્તાવવાવાળી થાય છે. એવી રીતે કે જિનપૂજામાં જ્યાં મુખી ગૃહસ્થ પ્રવૃત્ત હોય ત્યાં મુખીને અસદ્ આરમ્ભનો અસંભવ અને શુભ માવનો સમજાવવાથી પ્રમુ પૂજા તે પાપારમ્ભથી મુક્ત કરાવનારી થાય છે જ એમ કહેવાય છે તે શુદ્ધિગાલી જનોઈ સારી રીતે આલોચવા-વિચારવા યોગ્ય છે.

“ હવે જે વક્ષ્ય કે પૂજા પૂજ્યને કદ સપગારી નથીજ તેનું સમાધાન કરવા કહે છે ”

૪૪ જો કે કૃતકૃત્ય હોવાથી પૂજ્ય એવા જિનેશ્વરોને પૂજાથી સપગારનો અસમજ છતાં પણ પૂજા કરનાર મક્ત જનોને તો પુણ્ય-પ્રાદિ ‘રૂપ’ સપગાર થાય જ છે, જેમ મંત્રાદિક સ્મરણ અને આદિ પ્રમુ-તનુ સેવન કરતાં તે તે મંત્ર અગિ પ્રમુખને સપગારક નહિ.

ફને તો ઉપગાર થાય જ છે તેમ અહીં પણ પૂજા વિષયે મળ્ય પૂજક
ને ઉપકાર સમજવો

“ પૂજામાં જીવ વધ થાય છે એમ માનતા છતાં તે જીવ વધતી
વીર્યથી જે પ્રમુખપૂજામાં પ્રવૃત્તિ કરતા નથી તેમને ઠગવો આપવા માટે
રહે છે ”

૪૫ જેમો સ્વદેશાદિક નિમિત્તે પુત્ર પરિવારાદિકને અર્થે પણ
જીવહિંસામાં પ્રવૃત્તિ કરે છે તેમને જિનપૂજા અર્થે (દેસાતી) જીવ
હિંસામાં ॥ પ્રવર્તવું—દેસાતી જીવહિંસાથી ઢરી જિનપૂજા થતી હો
રહેતુ એ મોહ મૂઢતા છે મોહ મૂઢતા વગર વિશુદ્ધ માવને પેદા કર
નારી અને વૌધિલાભાદિક અનેક ગુણ સંપાદન કરી આપનારી, પર
માર્થથી જીવરક્ષન, નિમિત્તભૂત હોવાથી કેવલ દયા લક્ષગવાળી અને
સ્વપરને મોક્ષરૂપ અમોગ ફલ આપનારી જિનપૂજામાં અમૃતશિ-પ્રવૃ
ત્તિનો ત્યાગ થાય જ કેમ ? થાવ આરમ્ભમાં આસક્ત હોવાથી વિચિત્ર
દયા વર્જિત ગૃહસ્થને પવિત્ર જિનપૂજાનો ત્યાગ કરવો એ કેવલ કલ્યાણ
અનુષ્ઠાનથી અલગા રહી આત્માને જ ઠગવા જેવું છે.

૪૬ ઘટલા માટે મોક્ષ સુલ્ભને ઇચ્છનાર ગૃહસ્થ જનોએ સૂત્ર ક
થિત વિધિ અનુસારે પ્રમાદ રહિત શ્રી જિનેશ્વર મહાવાનની પૂજા (જે
વશ્ય અદર્શિશ) કરવી જોઈએ

૪૭ જેમ (સ્વયંભૂરમણાદિ) મહાસાગરમાં સેપવેલ એક એ
મિંદુ (અનેક વિંદુઓની વાત દૂરજ રહો !) અસપ થઈ રહે છે તે

ગુણસ્ત્રોત્રોના આધારભૂત હોવાથી સમુદ્ર સમાન થી જિનેશ્વરોને ફરેલી પૂજા ફલની અપેક્ષાએ અક્ષય થાય છે

૪૮ જિનેશ્વરોની પૂજા વડે વીતરાગત્વાદિ ઉત્તમ ગુણો ઉપર તેમજ ઉત્તમ ગુણધારક જિનો ઉપર ઘટુમાન વરજે છે, ઉત્તમ પ્રાણીઓના પોતાની ગણના થાય છે, અને અનુક્રમે ઉત્તમ ધર્મ (પરમાત્મ સ્વરૂપ) ની પ્રાપ્તિ થાય છે અથવા પૂજા-અર્ચાવડે જિન શાસનની પ્રભાવના થાય છે.

“મધુ પૂજા તો મહા ફલદાયી છેજ, પરંતુ પૂજા કરવાનો ઉત્કૃષ્ટ ભાવ પણ (હુ પરમાત્મા મધુની પૂજા કરુ પણ એકાગ્ર ચિન્તન પણ) મહા ફલદાયી છે, તે વાત દૃષ્ટાંતદ્વારા દર્શાવતા છતાં શાસ્ત્રસાર કહે છે ”

૪૯ જિનેદ્ર-આગમમાં સમજાય છે કે એક દુ સ્ત્રી સ્ત્રી સિંદુવાર જાતના પુષ્પોવડે હુ જગદ્ ગુરુ જિનેશ્વર ભગવાનની પૂજાનુકૂળ એકાગ્ર ધ્યાનથી મરણ પામી સ્વર્ગલોકમાં વપની મતઝન કે મધુની પૂજા કર્યા વગર કેવળ મધુને પૂજ્યા એકાગ્ર ભાવથી માર્ગમાં જતાં આયુષ્ય ક્ષીણ થવાથી તે મરણ પામી, સ્વર્ગમાં વપની, તો જેઓ અ વિદ્ધ ભાવથી પ્રતિદિન સ્વવૈભવ અનુસારે સાર સામગ્રી મેલવી આત્મર પૂર્વક જગદ્ગુરુ શ્રી જિનેશ્વરની પૂજા-અર્ચા કરી અમદા આનન્દ મેલવે છે, તેમજ અનેક મન્ય જનોને આકર્ષી જિનશાસન રમિકુ કરે છે, તે માગ્યવંતોનુ તો કહેવુન થુ ?

“આ પૂજા પ્રકરણ સમાપ્ત કરતા છતાં શ્રીમાન્ હરીભટ્ટમરિ કહે છે કે-”

૫૦ આ પૂજા અનુષ્ઠાન સમ્યક્ જાણીને તેનો શાસ્ત્ર પ્રત્યક્ષ
 નિશ્ચય કરી પુદ્ગિલત મોક્ષાર્થી પુરુષોએ ઇત્ત અનુષ્ઠાન કેવલ શ્ર
 નીતિથીજ અદર્શિત કરવું પ્રથમ સમ્યક્ જાણવું, કેમકે આત્મ
 જ્ઞાન અજ્ઞાનરૂપ હોવાથી ઉપકરણ થતું નથી. તત્ત્વની ગવેષણા મ
 સાર તત્ત્વ આદરી લેવું પણ પુદ્ગિલ પામ્યાનું ઉગમ કાઠ છે જગદ
 જિનેશ્વર સમાન કોઈ દેવ નથી એમ મધ્યસ્થપણે નિર્ધારી મોક્ષ
 જનોષ્ટ એ દેવનીજ અહોનિશ ઉપાસના કરવી યોગ્ય છે કેમકે
 મોક્ષપ્રાપ્તિનો અનન્ય ઉપાય છે

ક્ષતિગમ્ય

શ્રીમન્ન હરિભદ્રમુરિદત

પચમ પોરુશક

લોકોત્તર તત્ત્વ સપ્રાપ્તિ અથવા પરમાર્થ પથની પ્રાપ્તિ.

૧ ઉપરના અધિકારમાં લોક-લોકોત્તર ધર્મની વહેંચણ કર્યું
 વગર સામાન્ય રીતે સમજાવ્યા પ્રમાણે ઉક્ત લક્ષણ યુક્ત ધર્મ; સિદ્ધ
 થયે છે તે સ્વશાસ્ત્ર વ્યવહારમાં કુશલ એવા અપુનરર્થક અને સમ્યક્
 દષ્ટિ સહુ કોઈ મલ્ય જનોને લોકોત્તર તત્ત્વની પ્રાપ્તિ “પરમાર્થ પથની
 સ્વચ્છેદ્ર પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે

હવે એ લોકોત્તર તત્ત્વનો લાભ કેવા રૂપમાં અને કેવારે પ્રાપ્ત
 થાય છે તેવું જણાવવા “આગ્રહાર કહે છે.”

૨ શરૂઆતમાં સમ્યક્ત્વની સ્પષ્ટનારૂપ ભાવઆરોગ્યની પ્રાપ્તિ

પ્રતી તે શાશ્વત શર્મસ્થ મોક્ષ અથવા વીતરાગત્વાદિક પરમ ભાવઆ-
રોગ્યનું આગ્રહીજે છે, અને તે “ છેલ્લા પુદ્ગલ પરાવર્તનમા ” સ્ત્રીજ
માય સસારવાળાને નિયમા પ્રાપ્ત થાય છે

૩. ઉક્ત પરમાર્થ પથની પ્રાપ્તિ છેલ્લા પુદ્ગલ પરાવર્તનમાજ કેમ
થાય છે ? તેનું કારણ જણાવે છે —

૩. મુકુત કર્મ, સ્વભાવ, પુરુષાર્થ અને નિયતિ સ્થ અન્ય અપે-
ક્ષિત કારણો વિગતમાજ સતે ઉવર જનન-ઔપચ સમયવત્ કાલની
પ્રધાનતા હોવાથી છેલ્લા પુદ્ગલ પરાવર્તનમાજ તેની પ્રાપ્તિ થાય છે
જેમ ઘડતા તાવમાં તાવને શમાવરા આપેતું ઔપચ ગુણ કરી નરુત
નથી પણ હલદો અવગુણ કરે છે, જ્યારે તાર પાત્રી જાય ત્યારેજ તે
દીધેલું ઔપચ ગુણકારી થાય છે તેમ મન પરિપાક સમય પ્રાપ્ત
પરેજ આપવામા આવતું સદ્કર્મ ઔપચ આત્માને અત્યંત હિતકારી
થઈ શકે છે એવી રીતે સિદ્ધાન્તના જાણ પુરુષો સારી રીતે સમજે છે

૫. જન વાતનું વિગેષ સ્પર્શીકરણ કરી શાશ્વતાર રહે છે.—

૪. જેમ ઘડતા તાવમા અઠાલે આપેલું ઔપચ હિતકારી થતું
। તથી તેમ મનસ્થિતિ પરિપાક સમય પ્રાપ્ત થયા પછેજ આપવામાં
। આવેતું કર્મ ઔપચનું સમ્યક્ પરિણમન થઈ શકતું નથી, પણ વિપ-
। રીત પરિણમન થાય છે, તેવાતનેજ શાશ્વતાર દ્રષ્ટાન્તથી સિદ્ધ રહે છે

૫. જેમ મદ ચમુચાઝા લોસો દીપકાદિક પ્રભામહજને ગોરના
। પ્રીઠા જેમ લીલા રાતા વર્ણવાઝા રગનેરગી આકારના જુણે તેમ
। મદબુદ્ધિચાઝાલોસો આગમ-સિદ્ધાન્ત દીપકમા પણ પરમાર્થથી અ-
। છતું “ અપારોપ્યર્થઠ જુણ છે જણે જેના અપવાદનો વિષય હોય

ગાંધિ તેવા મ્યાનમા અપવાદ વિષય સ્પષ્ટ આરોપ કરી બેસે તે, જો
રીતે મેયને દષ્ટિદાપથી આગમનુ અચ્છ પરિણમન થાય છે. પણ જ
તનુ કાર્ય ભિંગવટ મર્મર્યન કરે છે.

૬ ઉક્ત " અધ્યારોપ " અથવા " પ્રાનિર્ધાન " મ્વર્ગે મર્મ-
ગાંધિક મમિદ્ધ પલ્લ મ્વર્ગાગ્નિ દાન શીળાદિક ધર્મ વિષે તેમો જ
વિધિનુ સેવન કરે છે. જો એમ ન હોય અર્થાત્ પર્વો પ્રાનિ ન હોય
તો પત્રી તન્વદાષ્ટિ જનો ઘામોટ દુષ્ટ અગિધિનુ મેરન કરે ? ન જ
કરે અર્થ-ભ્રમવગર દુષ્ટ અગિધિસેવા અર્થમર્ચિન છે એમ માત્રે
આચાર સ્પષ્ટ કરી ચતાવે છે.

૭ જે જનો આ રીતે અગિધિનુ મેરન કરે છે તેમો આગમ જ
ધન કે સર્વજ્ઞ વચા સમ્યક્ પરિણેલ નથી, એમ સ્પષ્ટ જણાય છે.
કેમકે અમૃત રસના આસ્વાદને જાણનાર કોણ માણસ વિષેસેવન જ
રવા મરતે ? અપિતુ કોઈ પણ ન મરતે. અવિધિસેવન વિષનેનુ જાતી
જન્મ તેનો પરિહાર ન કરે. હવે કલ્પિતાર્થ જણાવે છે.

૮ તેથી છેલ્લા પુદ્ગલ પરાર્તમાં આગમ વચનનું સ્વરેત્વ તત્ત્વ
ધી પરિણમન થાય છે અને આગમ વચનનું જેયને સમ્યક્ પરિણમન
ધાય છે તેજ આ લોકોત્તર તત્ત્વમાપ્તિના સ્વરેત્વર યોગ્ય અધિકારી
વને છે. વાકીના તો અનાધિકારી અયોગ્યજ ગણાય છે. આગમ વચ-
નના પરિણામની પ્રશસ્તિ શા કારણથી છે ? તે કહે છે.

૯. આગમ વચનનું ચયાવત્ પરિણમન થયું એ આ સત્ત્વર અમ-
જરપ ભાવ રોગનુ નિર્દોષ ઔષધ છે, તેથીજ તે સત્ત્વ પરિણતિ સર્વ
અનુષ્ઠાન સેવના હેતુરૂપ હોવાથી મધાન સદ્બોધ છે એમ જાણ્યું.

ત્વ વચનની પરિણતિ થયા વગર સદ્અનુષ્ઠાનનુ સેવન યથાવિધ થઈ શકતું નથી અને એ આગમ વચનની પરિણતિ જાગ્યે સતે સદ્અનુષ્ઠાન યથાવિધ સેવી શકાય છે માટે તેવી તત્ત્વ પરિણતિ થવી એ ઉત્તમ સદ્ગોષ્ઠરૂપ છે—એજ શ્રેષ્ઠ સમ્યગ્ જ્ઞાન છે. સદ્ગોષ્ઠ થકી અનુષ્ઠાન પરિપૂર્ણ થી રીતે થાય તે કહે છે.

૧૦ ક્રોધ, લોભાદિક દશ સજ્જાઓ મુદ્રિત થયે છતે પરોપકાર કરવામાં સદા તત્પર અને ગમીરતા તથા ઉદારતાને સગા સેવનાર સદ્ અનુષ્ઠાનને અસ્વદ આરાધી શકે છે વિધિ રસિક જીવે લોક સજ્જાદિકનો યથાશક્તિ નિરોધ કરવો જોઈએ અથવા નિરોધ કરવા છત્સાહ અવશ્ય આરમ્ભવો જોઈએ. તેથી સદા પરોપકારરસિક હૃદય અને ગમીર એવા તેને સદ્ અનુષ્ઠાનનો અસ્વદ લાભ મળે છે

૧૧ સર્વજ્ઞ પ્રજ્ઞના વચન કહો કે આગમ વચન કહો, તેનું સમ્યગ્ પરિણમન થયે છતે પૂર્વોક્ત “ ક્રિયાગલ્લ અને ભાવમલ્લનો ” નાશ થવાથી પુરુષોને એ દશે સજ્જાનો નિરોધ કરવો એ નિશ્ચે દુર્લભ નહિ પણ મુલ્કમ જ થાય છે

૧૨ શ્રી ગુરુમહારાજને અનુયાયી થઈ રહેવાથી અને સર્વત્ર સમાન-પણે યથાસમ્ય દીનાદિક વિપયમાં યચિત આચરણ સેવવાથી દાનાદિક સગથી સઘળા ધર્માનુષ્ઠાન નિશ્ચે આગમને અનુસારે જ થાય છે

૧૩ ગ્રાહણ, સત્રિય, વૈશ્ય અને શુદ્ર પૈકી સ્વ સ્વ જાતિની મર્યાદા મુજબ કરેલા વ્યાપારથી તપાર્જેલુ થોડું પણ દ્રવ્ય, પોતાના માતાપિતાદિક વહીલોની આજ્ઞા મેલ્લવીને, નોકર ચાપર કે સ્વજન

જેમાં પોતે કરેલાં પાપ નિવેદન કરવામાં આવેલાં હોય, જે ઉપયોગ સહિત પ્રકાશપણે ઉચ્ચારવામાં આવેલાં હોય, જેના અનેક ઉત્તમ અર્થ થઈ શકતા હોય, અસ્થલિતાદિક ગુણો વડે યુક્ત હોય અને મહા મતિવત્ પુરુષોષ્ઠ ગુણેલા-રચેલા-હોય એવા સ્તોત્રાદિક વડે પ્રશ્નની સ્તવના કરવી જોઈએ વળી કહ્યું છે—“ ગમીર મધુર સદા, પરમ્ય જુત્ત હયડ વૃત્ત ” એટલે ગમીર-ઉઠા આશમવાલું, મધુર શબ્દ જ નિવાલું, અને અનેક ઉત્તમ અર્થ ગર્ભિત સ્તોત્ર-સ્તવન પ્રમુદ સન્નદ” કહેવું જોઈએ.

મ૦—કાયાદિક શુદ્ધિથી કરવામાં આવેલી દ્રવ્યપૂજાનું કેટલું ફલ સપજે છે ?

ઉ૦—કાયાદિક શુદ્ધિથી કરેલી નિર્દોષ દ્રવ્યપૂજા “ વિગ્નો પશામિની અમ્યુદયજનની અને નિહાતિ-નિર્વાણપદમાપિના ” થાય છે.

મતલબ કે પ્રધાન પુષ્પ ગંધ માલ્યાદિક વસ્તુઓ જાતે જ જિનેશ્વર ભગવાનને જયનાપૂર્વક આરોપના વડે, અને તેથીજ ઉત્તમ સામગ્રી થીજા પાસે અજાવવા વડે, તેમજ ત્રિમુરતિમાં શ્રેષ્ઠ એવાં ફલપદ્મસર્ના ફલ તથા નદનયન સગથી ચંદન પ્રમુલ્હ દુર્લભ વસ્તુઓ અતઃ કર્મવડે સ પાદન કરવાવડે, ત્રિફરણ શુદ્ધયોગે પીધેલી પ્રમુદપૂજા ઉપર જગાવેલા ઉત્તમ લાભ નીપજાવી શકે છે.

મ૦—મુગ્ધજનો કહે છે કે જિનપૂજા કરતાં જીવવધ થાય છે, તેમ છતાં તે પૂજાવડે પ્રમુદને કશો લાભ નથી, પ્રમુદ તો વૃતકૃત્ય છે તેથી પૂજા વ્યર્થ-ફોકટ છે તેનું કેમ ?

૯૦—પૂજા પ્રસંગે અશક્ય પરિહારે થતો કાયવધ પળ કૂપ
 હતાકરણ મુજબ ગૃહસ્થ જનોને ગુણકારીજ ગણેલો છે તેમજ મના-
 ટિકની પેરે તેથી (મગ્ગને) લાભ નહિ હતા તે મગ્ગ ગણનારને તો
 લાભ થાયજ છે વળી મધુ પોતે કૃતકૃત્ય હોવાથીજ ગુણોત્કર્ષ થતી
 તેમની પૂજા ગુણકારી થાય છે માટે શરીર, સ્વજન અને ગૃહાદિક
 આરમવાળા ગૃહસ્થ જનોને તે મધુપૂજા સફલ—સારા શુભ ફલ આપ-
 નારી થાય છે એમ નિર્મલ શુદ્ધિવાળા મહાત્માઓ કહે છે ફક્ત સર્વ
 સાવગ્ર આરમવર્જિત મુનિજનોની પેરે સામાયિક પૌષ્પાદિક ભાવ-
 સ્તવમા લીન થઈ રહેલા, સાવગ્ર આરમ રહિત ગૃહસ્થને તેટલો વચ્ચત
 દ્રવ્યપૂજાનો અધિકાર નથી. ઘાફી તો તે રોગીને ઔષધની પેરે અવશ્ય
 ગુણકારી જ છે એમ સ્વ સ્વ અધિકાર મુજબ અવસરે અવસરે ડાચિવ
 મધુપૂજા નિયમસર—નિશ્ચય પૂર્વક કરનાર, કરનામા સહાય અર્પનાર
 તેમજ તેની અનુમોદના કરનાર ધન્ય—કૃતપુન્ય ભવ્યાત્મા મુકુત સમુ
 પાર્જીને અનુક્રમે ભવનો અત કરી શકે છે

૧૦—સદ્ અનુષ્ઠાન કેટલા પ્રકારનું હોય છે ? અને તે દરેકનું
 સામાન્ય રીતે કેવું સ્વરૂપ છે ?

૯—૧ પ્રીતિ અ. ૨ મક્તિ અ. ૩ વચન અ. અને ૪ અસગ
 અ. એમ ચાર પ્રકારનું સદ્ “ અનુષ્ઠાન ” હોઈ શકે છે તે દરેકનું
 સંક્ષેપથી સ્વરૂપ નીચે મુજબ છે. જે અનુષ્ઠાન કરવામા કરનારને પરમ
 આદર હોય, હિતપુદ્ધિથી જેમા અધિક પ્રીતિ હોય અને વીજી ઘણી
 વાત તર્જીને જે તત્કાલ કરવામા આવે તે “ પ્રીતિ અનુષ્ઠાન ” જાણવું

પ્રિયાવહે પ્રીતિ અનુષ્ઠાન તુલ્ય છતાં જે ગૌરવ વિશેષથી (અર્થિક પૂજ્યમાયથી) પુદ્ધિમત પુરુષો વિશુદ્ધતર કરે તે મક્તિ અનુષ્ઠાન જાણતું

સ્ત્રી અને માતા મત્યે યોગ્ય આચરણની પેરે પ્રથમમાં “ પ્રીતિ ” અનુષ્ઠાન અને વીનામાં મક્તિ અનુષ્ઠાન જાણતું સર્વત્ર ધર્મ વ્યાપાર માં દેશ, યાત્રા, પુરુષ, વ્યવહારાદિ અનુકૂળતાએ સદ્વર્તનવત “ સાધુ જનોની જે નિશ્ચે આગમ-વચનાનુસારે પ્રકટિતે તે વચન અનુષ્ઠાન જાણતું

વ્યવહારથી તો માર્ગાનુમારી જનોની પ્રકટિતે પા (અમુક અર્થે) વચન અનુષ્ઠાન રૂપ જાણવી અને જે અનુષ્ઠાન આગમ સરનાર ધર્મ અત્યંત અભ્યાસ યોગે, સત્પુરુષો ચંદનગંધના દ્વિષ્ટાન્તે અનાયાસે પૂર્ણ ભાવે આચરે તે “ અસંગ અનુષ્ઠાન વહેવાય છે

જેમ પ્રથમ દ્વિવર્તી ચક્રમંથન કરવામાં આવે પછી તે ચક્ર અનાયાસે ફર્યા કરે તેમ જે પ્રથમ વચનાનુષ્ઠાન હોય તે અભ્યાસવશાત્ સરનારથી “ અસંગ અનુષ્ઠાન રૂપ ” થઈ જાય છે તેમાં પ્રથમનાં યે સદ્અનુષ્ઠાનથી અમ્યુદય-સ્વર્ગાદિ છુલ્લની પ્રાપ્તિ થાય છે ત્યારે પાછળનાં યે સદ્અનુષ્ઠાનથી નિ શ્રેયસ્-મોક્ષની પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે.

મ૦—નાસ્ટમા વહેલી પાંચ મંત્રારની ક્ષમાનો વેધી રીતે (વિ ભાગથી) ઉક્ત ચાર મંત્રારના સદ્અનુષ્ઠાન સાથે સમઘ ઘટી શકે છે ?

ઉ૦—“ ઉપકારક્ષમા, અપકારક્ષમા અને વિપાકક્ષમાનો ” પ્રથમ મના યે અનુષ્ઠાન સાથે અને “ વચનક્ષમા ” અને “ સદ્જક્ષમા ” નો પાછળના યે અનુષ્ઠાન સાથે સમઘ ઘટે છે.

પ્ર०—જ્ઞાન ગ્રણ પ્રકારનું જે વસ્તુ છે તે કેવા પ્રકારના દૃષ્ટાંત વી રહે છે તે સમજાવો.

ઉ०—“શ્રુતજ્ઞાન, ચિન્તાજ્ઞાન” અને “ભાવનાજ્ઞાન (અનુભવ જ્ઞાન)” એ ત્રણ પ્રકારનું જ્ઞાન અનુક્રમે “મિષ્ટજલ, દુધ” અને “અમૃતની પેરે ભવ-તુષાને સમાવી શકે છે, તેથી રત્નત્રય સમાન ઉક્ત ત્રિવિધ જ્ઞાનને વિષે પરમ આદર કરવો યુક્ત છે. તેમા “શ્રુતજ્ઞાન” તે વિનય વહુમાનપૂર્વક ગુરુના ચરણ સેવી માત્ર પરેલ શાસ્ત્રાર્થ સગથી જ્ઞાન, તેજ મનન કરેલું “ચિન્તાજ્ઞાન, અને તેને સમ્યગ પરિણમાવી રસરૂપ કરેલું અમૃત સમાન શાન્તિપ્રદારક “અનુભવજ્ઞાન” જાણવું

પ્ર०—શ્રુતમયજ્ઞાનનું શુ વિશિષ્ટ લક્ષણ જાણવું ?

ઉ०—સરૂઠ નાસ્રગત વચન સાચે અવિરોધી એવું નિર્ણીત અર્થ વચન રૂપ સારી રીતે સાચવી રાખેલા વીજની જેવું સજીવન અને અસદ્ અભિનિવેશથી અત્યંત રહિત હોય તે “શ્રુતમયજ્ઞાન” જાણવું આમા શ્રુતરાગથી આજ દર્શન મુદર છે એવો વદન દર્શન—આગ્રહ હોય,

પ્ર०—ચિન્તામય જ્ઞાનનું વિશિષ્ટ લક્ષણ શુ જાણવું ?

ઉ०—મહા વાક્યાર્થ જનિત, અત્યંત સૂક્ષ્મ સુદ્ધિગમ્ય, સર્વ માન્ય તપગમિત અવિરુદ્ધ યુક્તિઓની જાણોચના યુક્ત જગમા તેલ પસરી જાય એવું જે જ્ઞાન તે “ચિન્તાત્મક જ્ઞાન જાણવું.” દર્શન આગ્રહ આમા મુદલ હોયજ નહિ

પ્ર०—“ભાવના જ્ઞાનનું” વિશિષ્ટ લક્ષણ શુ જાણવું ?

૩૦—સર્વ જ્ઞેય ત્રિયા વિષયે સર્વજ્ઞ આજ્ઞાજ પ્રધાન કારણ છે
 એવા તાત્પર્યવાલુ અને તેથીજ દાનવિધિ તેમજ રીજી વિધિમાં વિવ-
 રિત્ત અને પાત્રાદિક મધ્યે અત્યંત આદરવાલુ “ ભાવના જ્ઞાન, ” અ-
 શુદ્ધ એવા જાતિવત રત્નની સ્વાભાવિક કાન્તિ સમાન જાણવું. યીજા
 જ્ઞાન કરતાં તે અધિક પ્રકાશકારી હોય છે.

“ આ ભાવના જ્ઞાનમાં ચારિસર્જીવની ચારના દૃષ્ટાંતે સર્વ જી-
 વનો અનુગ્રહ કરવાની પરિણતિવડે ગમીર આશયથી સર્વ પોદની ઉ-
 પર હિત ઘટિજ હોય છે.

મ૦—વ્રત-મહાવ્રત ગ્રહણ કરવા રૂપ દીક્ષા આદરવા યથાર્થ
 અધિકારી કોને જાણવો ?

૩૦—આ ઉપર જણાવેલા શ્રુત-ચિન્તા-ભાવનાજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયે
 સતે ભવ્યાત્મા દીક્ષા ગ્રહણ કરવા યથાર્થ રીતે લાયક સમજતો તથા
 મનરના જ્ઞાન વગરની દીક્ષા તો વસન્ત નૃપ (રાજા) સમાન વિદ્-
 વના પ્રાય સમજવી

મ૦—દીક્ષા શબ્દનો-અક્ષરજ્ઞ અર્થ જ્ઞો ધાવ છે ?

૩૦—શ્રેય-કલ્યાણનું દાન આપે અને અશિવ-અશ્રેય તેનો
 ક્ષય કરે તે યથાર્થ દીક્ષા આ જિનજ્ઞાસનમા મુનિજનોને માન્ય છે,
 તેથી તે યયોક્ત જ્ઞાની-અધિકારીનેજ નિશ્ચે હોવી ઘટે છે.

મ૦—જો ઉક્ત જ્ઞાનીનેજ દીક્ષા નિર્દોષ હોવી ઘટે તો પછી માપ-
 તુપ મમુલ મુનિજોને નાસ્ત્રમા નિર્દોષ દીક્ષા કહેલી છે તેનું કેમ ?

૩૦—જે રાગાદિક દોષ-અનુસંધરાહિત હોવાથી શ્રદ્ધાવાન હોય

અને કેવલ સૂક્ષ્મ ચુદ્ધિગમ્ય ગ્રંથાર્યાદિકની જેમને ગમ ન હોય એમ છતાં પાપ ખીર, ગુરુ મક્ત અને આગ્રહ (મીઠ્યા ખિનિવેશ) રહિત હોય તે પણ જ્ઞાનગાનજ કહેવાય. જ્ઞાનનુ પણ એજ ફલ છે કે સસારથી વિરક્તપણુ પ્રાપ્ત કરવું થીમદ્ ગુરુની ભક્તિમાં એકનિષ્ઠ બનવું શ્યાદિક, તે તો આ મહાભાવોમાં હોયજ છે. તેથી તેમની દીક્ષા પણ નિર્દોષ છે મતલબ કે જો એક નિર્મલ ચશ્ત્રુવાલો હોય અને ઘીજી યંચ છતાં નિર્મલ ચશ્ત્રુવાલાના મત પ્રમાણે ચાલનારો હોય તો તે ધને માર્ગમાં ચાલનારા એક સાથેજ નિયમિત સ્થલે પહોંચી શકે છે. તેવીજ રીતે નિર્મલ જ્ઞાની ગુરુની પવિત્ર આજ્ઞાને અનુસરી આત્મ-કલ્યાણ સાધવા હજમાલ બનેલા તથા પ્રકારના જ્ઞાનરહિત છતાં “ માસતુષાદિક ” મુનિઓ પણ સ્વનિયામક જ્ઞાની ગુરુઓની પેરે નિર્દોષ દીક્ષાપાત્ર ગણાય છે

મ૦—સાધુજનોષ સ્વસાધુયોગ્ય ધર્મ કરગીમા કેટુ સારધાન રહેવુ જોઈએ ?

હ૦—જેમ રોગથી કટાગ્રેલો માણસ નીરોગી થવા માટે તે રોગની પ્રતિક્રિયા (પથ્ય, ઔષધ માત્રા પ્રમુલ) સારધાનપણે કરે છે તેમ દીક્ષિત-સાધુજનોષ પણ આ ધર્મકર મત રોગથી હદિપ્ર બની તેથી મુક્ત થવા માટે સાધુયોગ્ય સદાચરણ સેવવા સદાય સાવધાન રહેવુ જોઈએ.

૧ મ૦—કેવા પ્રકારના સદાચરણમાં સાધુ-મુનિરાજ સાવધાન રહ્યા કરે ?

૩૦-૧ ગુરુ વિનય, ૨ સ્વાધ્યાય (સજ્ઞાપ ધ્યાન), ૩ યોગ-
ધ્યાસ, ૪ પરોપકાર દૃષ્ટિ, અને ૫ મયમ અનુકૂળ સંપત્તી કરતો
વરદાના મયમીય સાધુજનો સદાય સાવધાન રહ્યા કરે તેમાં પ્રગાદ-
મેવન ન જ કરે

પ્ર૦—ગુરુમહારાજનો વિનય શી રીતે સાચવ્યો ગણાય ?

૩૦—ગુરુજન મત્યે પુરુષ શ્રમિકાની અવેશાદ્ ભવિન મર્યાદા
પૂર્વરુ ચર્તન રાશ્વતુ (તેમનું ચણાયોગ્ય વૈયાચ્ચ કરતુ), તેમના
સદ્ગુણથી આરુપાદ શુદ્ધ અત કરણનો પ્રેમ વતાશ્વો-પદુમાન કરતુ,
તેમને કરેલા અતુલ ઉપકારને લક્ષમાં રાખી તે સમાર્પ્ય કરતો-ધૂડી
ન જતો, દરેક કાર્યમાં તેમની વલ્યાનમરી આજ્ઞાને પ્રાગત
પરી ધ્યાતુ, તેમજ ગુરુ મહારાજ વિશ્વમાન હોય અથવા ન હોય
તોપણ તેમની પરિત આજ્ઞાને ચર્યાર્ય અનુસરી-સર્વથા તે મુનય વર્તો
તેને સત્ય-સફલ કરી પળ નિષ્ફલ કરી નાંખવી નહિ, પણ સા
રીતે સાવધાનપણે ચર્તતાં ગુરુજનનો વિનય સાચવ્યો કહેવાય છે
(વિનયમદેજ શ્રી૩ વધુ લેતે થાય છે તે વગર વીજુ વધુ પોગ
થાય છે)

પ્ર૦—પૂર્વોક્ત સદાચરણને સાવધાનપણે સેવનાર સાધુને કે
પ્રકારનો લાભ થાય છે ?

૩૦—પ રીતે સદાચરણયુક્ત સાધુજનો અત્યત્ત વિશુદ્ધ પરિણા-
મને પામી, કીઘ “ મૈત્રી, મુદિતા, કરુણા અને ઉપેક્ષા પ ચાર માવ-
નાને નિવે સિદ્ધ કરી શકે છે પણ ચાર માવનાઓ સર્વોત્કૃષ્ટ થયે

સતે અંતે તેમને અજરામર પદની પ્રાપ્તિ થાય છે. પછી ત્યાં મોક્ષમાં તેમને તે માવનાઓ (મૈત્રી મમુલ) નિષ્પ્રયોજન હોવાથી સમરતી નથી
 • મ૦—મોક્ષમાર્ગમાં યોજનારૂપ યોગ—સાધકને કયા કયા ચિત્ત દોષ વર્જવા જોઈએ ?

૭૦—૧ સ્વેદ=ક્રિયામાં અમટ્તિના હેતુરૂપ થાક, ૨ હ્રેગ, ૩ ક્ષેપ=આંતરે આંતરે અન્યત્ર ચિત્તનું સ્થાપન—અપાક્ષિતચિત્તતા, ૪ હર્યાન=ચિત્તની અપશાન્તિપ્રાપ્તિ, ૫ ભ્રાન્તિ, ૬ અન્યમુદ્=અન્ય સ્થાને હર્ષ, ૭ રોગ-પીડા-મગ, અને ૮ આસગ=પ્રાજ ઠીક છે એવો રાગ=મભિષ્વગ એ આઠ ચિત્ત દોષો સાધકને સ્વાસ્થ્ય રૂપ છે

મ૦—તત્ત્વમટ્તિ કરનારને શુ શુ કર્તવ્ય છે ?

૭૦—૧ અમીતિને પરિહરવારૂપ અદ્વેષ, ૨ તત્ત્વ જાગવાની ઈચ્છારૂપ નિશાસા, ૩ ધોષ પ્રગાદની સિરા (સેર) જેવી શુશ્રૂષા, ૪ તત્ત્વ શ્રવણ, ૫ તત્ત્વ ઘોષ, ૬ તત્ત્વ વિચારણા, ૭ તત્ત્વપૂર્વક પરિશુદ્ધ નિશ્ચયાત્મક જ્ઞાનપ્રાપ્તિ અને ૮ તત્ત્વપૂર્વક તાત્ત્વિક ક્રિયામાં મટ્તિ. ૯ રીતે તાત્ત્વિક મટ્તિ ઉપર કહેલા અદ્વેષાદિક પ્રાઠ અગો-મહે નિર્માણ થયેલી હોવાથી તત્ત્વ મટ્તિ કરનારે ઈક મર્યાદા મુજબ કર્તવ્ય પરાયણ થવું જોઈએ. મતલબ કે દ્વેષાદિક દોષો તની સમ-તાદિક શુણોને અવશ્ય મનવા જોઈએ

મ૦—સદ્અનુષ્ઠાનને સેવનારા સર્વ પુરુષોનો કયો અવિચલિત માર્ગ હોય છે ?

રીતે સૂક્ષ્મ બુદ્ધિવળી આગેવી-રિચારી સત્પુરુષો કુશલ ક
 લ્યાણકારી અનુષ્ઠાન કરવા પ્રયત્ન કરવી એ તેમનો અચલ માર્ગ
 હોય છે. ઈતિશ્ચમ્.

ઉપદેશ તરગિણીમાંથી ઉદ્ભવેલા કેટલાક પ્રશ્નોત્તરો.

પ્રશ્ન—શ્રી જિન મંદિર કરાવવા અધિકારી (હાયક) કોને
 જાણવો ?

ઉત્તર—ન્યાય નીતિવેદે ઉપાર્જિત દ્રવ્યવાળો, મતિમાન, ઉદા
 દીલવાળો, સદાચારવત અને ગુરુને તેમજ રાજાદિકને માન્ય હોય તે
 જિનમંદિર કરાવવા હાયક જાણવો.

પ્રશ્ન—ધર્મશાળા કે પોષણશાળાથી શો લાભ થઈ શકે ?

ઉત્તર—શુનિજનોના નિવાસપૂર્વક ત્યાં ધર્મશ્રવણ, પ્રતિક્રમણાદિક
 ઉત્તમ કરાવી શકે. કઈ આત્માથી જનો ગુરુ સમીપે આવી સાધુ
 શ્રાવણ યોગ્ય ત્રતોને ગ્રહણ કરી મહા પુણ્ય ઉપાર્જી શકે વળી જેમ
 કુરુક્ષેત્રમાં સ્નેહીજનોને પણ ક્લેશબુદ્ધિ પ્રગટે તેમ ધર્મશાળામાં કે
 પોષણશાળામાં અધમજનોને પણ ધર્મબુદ્ધિ જાગે છે આમ અનેક રીતે
 તે શાળા અનેક મહાત્માઓને શોધીવીજ પ્રાપ્તિ માટે હેતુરૂપ થાય છે.

તેથી તેનું નિર્માણ કરાવનારા ભવ્યજનો સસારસાગરને તરીકે પરમપદ રૂપ મોક્ષ તેને પામે છે

મ૦—શ્રી સંમતિરાજાએ સવા લાલ જિનમંત્રનો બનાવ્યા તે કેમ ઘણું નવાન ?

હ૦—તેમા ૩૬૦૦૦ નવીન જિનમંત્રો અને વાકીના ૮૯૦૦૦ પ્રાચીન દેરાસરોનો જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો જાણવો અને જિનમંત્રિમાઓ સર્વ જાતની મઠી સવા કરોડ ભરાવી

મ૦—‘ માદવગદનો રાજિયો, નામે દેવ સુપાસ, ’ એમના આશ્રી કશી મૂઠ્ઠા ફીકત છે ?

હ૦—“ સીતા મહાસતીને પૂજવા માટે, બનવાસમાં રહેતાં ” હસ્તમળ કુમારે ફરેલી છાનમય શ્રી સુપાર્શ્વ મસ્તુની મંત્રિમા તે સતીના શીલના મંભાવે બ્રહ્મમયી થઈ ગયેલી તે અત્યારે પણ માદવગદમા વિરાજમાન છે, મહામહિમાવાળી છે અને “ સર્વ વપસર્ગોનો વિનાશ કરનારી છે.

મ૦—શ્રી સમરાશાહે શ્રી શત્રુજય ઉપર કેવા સયોગમાં ઉદ્ધાર કરાવ્યો ?

હ૦—યોગિનીપૂરથી ૧ લાલ ૮૦ હજાર ફોજ સાથે આવેલા સ્લેન્ડરાજાએ સુરાષ્ટ્ર દેશમાં આવી શ્રી શત્રુજય ઉપર ચઢી, જાવડ-શાહે ભરાવેલી મંત્રિમાનો યગ કર્યો ત્યારે સુરપ્રાણને મહામાન્ય હોવાથી તેના ફરમાનથી સવત્ ૧૩૭૧ વર્ષે શ્રી સમરાશાહે મહોત્સવ

પૂર્વક જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો. તેમાં પુષ્કલ દ્રવ્યનો વ્યય કર્યો તે આશ્રી કહેલું છે કે—

‘ સગર ચક્રવર્તી કરતાં પણ સમરાશાહને હું કંઈક અધિક લેલું છું કેમકે તેમણે મ્લેચ્છ લોકોના વલ્લ્થી વ્યાસ પવા આ કાશ્મિરુગમાં પણ શ્રી શત્રુજય તીર્થનો ઉદ્ધાર કર્યો ’

પ્ર०—ધર્મ શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાથી શું ફલ થાય ? અને કોની પેરે ?

ઉ०—શાસ્ત્રશ્રવણથી ધર્મકાર્ય કરવામાં હયમ કરી ‘ શકાય, સારી શુદ્ધિ માટે, ત્વરા સ્વોદાનો નિર્ણય થાય, ત્યાંજ્યાં પાંડ્ય, મ્લેચ્છ, ક્ષયામશ્યાદિકનો વિવેક જાગે, સર્વેશ-શાશ્વત મુક્ત મેલવવા અભિલાષા જાગે, અને ઉપશમ-રૂપાયની પ્રાપ્તિ થાય આ પ્રમાણે શાસ્ત્ર શ્રવણ કરતાં અનેક લાભ થાય છે, જેમ રોહિણીયા ચોરે શ્રી વીર પ્રમુખના મુલથી ઘર ગાયા સાંભળી સ્વકલ્પાન સાધ્યું હતું તેમ અથવા “ યદ્યરાજર્ષિને અનાયાસે સામઝેલી ગ્રગ ગાયા શુભકારી થઈ. હર્ત. તેમ ભવસમુદ્રમાં ઘુડતા માણસોને જ્ઞાન જહાસ મુલ્ય છે તેમજ મોહ અપ્રકારને ટાલવા માટે જ્ઞાન સૂર્ય મહા સમાન ઉપકારી થાય છે

પ્ર०—શુરુ સપીપે કોઈ પણ પ્રકારનાં વ્રતનિયમ પ્રવેશ કરવાથી કોની પેરે લાભ થાય ?

ઉ०—પૂર્વે વરચુલ નામના, રાજપુત્રે અજાણ્યાં ફલ, રાજાની પટરાણી, પાગડાનું માસ અને ૧૦ ઢગલાં પાઠા ઓસરી પછી ઘા કરવા સમ્પી કરેલા નિયમો તેના જીવિત વિગેરેની રક્ષા માટે થયા

(૬૯)

હતા તેમજ કુબારની ઢાલ જોયા પછી ભોજન કરવાના નિયમથી શ્રેષ્ઠીપુત્ર કમલને કેટલાક કાલે સોનાના ચરનો લાભ થતાં તે પછી પરમ શ્રાવક થયો હતો, એ રીતે નિયમથી ઘણાજ લાભ છે.

મ૦—નવકાર (નમસ્કાર) મહામત્રનુ સ્મરણ ક્યારે ક્યારે ને કેવી રીતે કરવું યોગ્ય છે ? અને તેનાથી શા શા લાભ સમજે છે ?

ઉ૦—ભોજન સમયે, શયન કરતાં, જાગતાં, પ્રવેશ કરતાં, મય અને કષ્ટ સમયે યાવત્ સર્વકાલે સદાય નવકાર મહામત્રનુ નિશ્ચે સ્મરણ કર્યાજ કરવું મરણ થતેજે કોઈ એ મહામત્રને ધારી રાખે છે તેની સદ્ગતિ થાય છે એ મહામત્રનુ સ્મરણ કરી કરીને અનેક જનો તસાર સમુદ્રનો પાર પામ્યા, પામે છે અને પામશે. “ઉત્સાહ સહિત” તમારું રહિત ગણવામા આવતા નવકારના મહાવધી સર્વ ઉપદ્રવો ત્યાગી શકી જાય છે, સર્વ પાપ વિલય પામે છે અને સર્વ પ્રકારનાં તપ નષ્ટ થઈ જાય છે.

શ્રી જિનેશ્વરમાં પોતાનું લક્ષ સ્થાપી પ્રમત્ર ચિત્તે, સુસ્પષ્ટ રીતે, ઠીકાપૂર્વક અને વિશેષે કરીને જિતેન્દ્રિય સતો જે કોઈ શ્રાવક “ એક તાલ નવકાર મંત્ર ” જપે છે અને એક તારા શ્વેત અને સુગંધી પ્પોલેડે યથાવિધ જિનેશ્વર મહાવાનને પૂજે છે તે જગત્ પૂજ્ય શ્રી રિંકરની પદ્મી પ્રાપ્ત કરે છે.

બીજી એ મહામત્ર દુઃખને દૂર કરે છે, સુખને પેદા કરે છે, યશ ર્તિ પ્રસરાવે છે, મરનો પાર કરે છે એ રીતે આ લોકમાં અને લોકમાં સર્વ સુખના મૂલરૂપ એ મહામત્ર છે વધારે શું ? પણ

પૂર્વક જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો. તેમાં પુષ્કલ દ્રવ્યનો વ્યય કર્યો તે આશ્રી કહેલ છે કે—

‘ સગર ચક્રવર્તી કરતાં પણ સમરાશાહને હું કંઈક અધિક લે(તુ) ટુ કેપકે તેમણે મ્લેચ્છ લોકોના વલથી વ્યાપ્ત પૃથ્વી આ કલિયુગમાં પણ શ્રી હનુજય તીર્થનો ઉદ્ધાર કર્યો ’

પ્ર०—ધર્મ શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાથી શુ ફલ થાય ? અને કોની પેરે ?

ઉ०—શાસ્ત્રશ્રવણથી ધર્મકાર્ય કરવામાં સગ્રમ કરી શકાય, સારી શુદ્ધિ મળે, ત્વરા સ્વોદાનો નિર્ણય થાય, ત્યાગ્યાત્યાગ્ય, મ-
ક્ષ્યામક્ષ્યાદિકનો વિવેક જાગે, સર્વેશ-શાશ્વત સુખ મેળવવા અભિ-
લાષા જાગે, અને ઉપશમ-રૂપાયની શાંતિ થાય આ પ્રમાણે શાસ્ત્ર-
શ્રવણ કરતાં અનેક લાભ થાય છે, જેમ રોહિણીયા ચોરે શ્રી વીર
મધુના મુત્તથી ૧૬ ગાથા સાંભળી સ્વસ્ત્યાણ સાંધુ હતું તેમ અપરા
“ યરાજપિતે અનાયાસે સાંભળેલી પ્રગ ગાથા શુભકારી થઈ હતી
તેમ મનસમુદ્રમાં ઘુટતા માણસોને જ્ઞાન જહાસ તુલ્ય છે તેમજ પોહ
અપ્પકારને ટાલવા માટે જ્ઞાન સૂર્ય મહલ સમાન ઉપકારી થાય છે

પ્ર०—ગુરુ સમીપે કોઈ પણ પ્રકારનાં વ્રતનિયમ ગ્રહણ કરવાથી કોની પેરે લાભ થાય ?

ઉ०—પૂર્વે વક્રચુલ નામના રાજપુતે અજાણ્યાં ફલ, રાજાની પટરાણી, કાગડાનું માંસ અને ૧૦ ઢગલાં પાઠા ઓસરી પછી ધા
કરવા સંવધી કરેલા નિયમો તેના જીવિત વિગેરેની રક્ષા માટે થયા

(૬૯)

હતા તેમજ કુખારની ઢાલ જોવા પછી મોજન કરાના નિયમથી થેણીપુત્ર કમળને કેટલાક કાલે સોનાના ચરુનો લાભ થતાં તે પછી પરમ શ્રાવક થયો હતો, એ રીતે નિયમથી ઘણાજ લાભ છે.

મ૦—નવકાર (નમસ્કાર) મહામત્રનુ સ્મરણ ક્યારે ક્યારે ને કેવી રીતે કરવું યોગ્ય છે ? અને તેનાથી શા શા લાભ સમજાય છે ?

ઉ૦—મોજન સમયે, શુપ્ત કરતાં, જાગતાં, પ્રવેશ કરતાં, મૃત્યુ અને વૃદ્ધ સમયે યાવત્ સર્વકાલે સદાય નવકાર મહામત્રનુ નિશ્ચે સ્મરણ કર્યાજ કરવું મરણ વલતે જો કોઈ એ મહામત્રને ધારી રાખે છે તેની સદગતિ થાય છે એ મહામત્રનુ સ્મરણ કરી કરીને અનેક જનો સંસાર સમુદ્રનો પાર પામ્યા, પામે છે અને પામશે, “ઉત્સાહ સહિત” મમાદ રહિત ગણવામાં આવતા નવકારના પ્રમાણથી સર્વ ઉપદ્રવો તત્કાલ શમી જાય છે, સર્વ પાપ નિહાય પામે છે અને સર્વ પ્રકારનાં મય નષ્ટ થઈ જાય છે.

શ્રી જિનેશ્વરમાં પોતાનું હલ સ્થાપી પ્રસન્ન ચિત્તે, સુસ્પષ્ટ રીતે, શ્રદ્ધાપુક્ત અને વિશેષે કરીને જિતેન્દ્રિય સતો જો કોઈ શ્રાવક “ એક લાખ નવકાર મત્ર ” જપે છે અને એક લાખ શ્વેત અને મુગધી પુષ્પોવડે યથાર્થ જિનેશ્વર મગવાનને પૂજે છે તે જગત્ પૂજ્ય શ્રી તીર્થંકરની પદ્મી પ્રાપ્ત કરે છે.

વક્ત્રી એ મહામત્ર દુઃખને દૂર કરે છે, સુખને પેદા કરે છે, યશ કીર્તિ પ્રસરાવે છે, મરણનો પાર કરે છે એ રીતે આ લોકમાં અને પરલોકમાં સર્વ સુખના મૂલરૂપ એ મહામત્ર છે. વધારે શું ? પણ

તિર્યક-પશુ પક્ષી પણ અન્ત વસ્તુને ઇ મહામત્રના સ્મરણથી સદ્-
ગતિ પામે છે.

પ્ર०—ન્યાય માર્ગે ચાલવાથી આ લોભમાં તેમજ પરલોકમાં
શા શા ફાયદા થાય છે ?

ઉ०—ન્યાય-નીતિના માર્ગે એક નિષ્ઠાથી ચાલતાં આ લોભમાં
યશ, કીર્તિ, મહત્ત્વ, પ્રતિષ્ઠાદિક બહુ પ્રકારના લાભ થાય છે અને
પરમશ્રેષ્ઠ સદ્ગતિ, સુખશાંતિપથ, સ્વયં કુલમાં અવતાર તથા છેવટ
શાશ્વત સુખ મળે છે. કહ્યું છે કે “ ન્યાય માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ જનને તિર્યકો
પણ સહાયભૂત થાય છે ત્યારે અનીતિ અન્યાય માર્ગમાં પ્રવર્તનારને
તેનો સગો ભાઈ પણ તજી દે છે ” (જેવી રીતે અન્યાયમાં પ્રવૃત્તિ
ધર્મેશ્વર રાવળને તજી તેનો યજ્ઞ વિભીષણ ચાલ્યો ગયો હતો અને તેને
ન્યાય માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરતા રામચંદ્રજીનો વક્ષ (આશ્રય) લીધો હતો. કોઈ
પણ રાજા ન્યાયવત્, ધર્માત્મા હોયડે ત્યારે તેનું “ રામરાજ્ય ”
ફહેવાય છે.

પ્ર०—વિષય શ્રદ્ધાને પરવશ પડેલ માણીએના કેવા શાલ
થાય છે ?

ઉ०—જ્યારે એક એક શ્રદ્ધાના વિષયમાં ઝુલ્મ થનેલા નાપટા
પતંગીયા, મમરા, માહલા, હાથીઓ અને હરણીયાં માળાત યદુ પામે
છે ત્યારે જે મૂઠ જનો મોહથી અધ બની એકી સાથે એ પાંચે શ્રદ્ધાઓ
ના વિષયોમાં લીન બન્યા રહે છે તેમનું તો કહેવું જ શું ? આ મમમાં
પરતત્ત્વાદિક પ્રગટ હુ સ્વને પામે છે અને પરલોકમાં નીચી ગતિ પામે છે.

પ૦—શ્રી સઘને રત્નાકરની ઉપમા શી રીતે પટે છે ?

ઉ૦—ચતુર્વિધ શ્રી સઘ મધ્યે વહુ મૂલ્યવાળાં “ પંચ પરમેષ્ઠિ રત્નો ” (અરિહત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને સાધુ સમુદાય રૂપ) સદાય ઉત્પન્ન થયા કરે છે તેથી તે રત્નાકર તુલ્યજ છે. વહીં સર્વ તીર્થસ્થાને પણ નમસ્કાર કરવા યોગ્ય પદો શ્રી સત્ર ‘ પચત્રી-સમો તીર્થસ્થ ’ કહેવાય છે તેવા શ્રી સત્રની ઉન્નતિ ‘ વજ્રસ્વામી ની પેરે જે કોઈ મહાશયો કરે છે તે સ્વર્ણસ્વામી ઉપમા પુરુષોની કોટિ મા ગણાવા યોગ્ય છે. તેઓ ધન્ય-કૃતપૂન્ય છે અને જાણવું

પ૦—આ દુનીયામાં કયા પાંચ સકાર દુર્લભ વસ્તુ છે ?

ઉ૦—૧ (ન્યાયોપાર્જિત) સદ્વ્યવસ્થા, ૨ સત્સુહૃદોનાં જન્મ, ૩ સિદ્ધક્ષેત્ર (ગુપ્તગય તીર્થ)ની સેવા ભક્તિ, ૪ સમાધિ અને ૫ ચતુર્વિધ શ્રી સત્રનો મેળો-મેળાપ

પ૦—સીદાતા સાધર્મી જનેને સમયોચિત સહાય આપવા માટે કોણે કોનું લક્ષ કેવી રીતે લેવું હતું ? તેનું શુ પરિણામ આવ્યું હતું ?

ઉ૦—શ્રીમાન્ “ હેમચદ્રમૂર્તિજીઈ કુમારપાઠ્ય ભૂપાલ્યું ” લક્ષ આવી રીતે લેવું હતું “ પદ્મદા શ્રી હેમમૂર્તિજી શાકભરીમા પધાર્યા હતા ત્યાં નિર્ધન શ્રેષ્ઠી ધનાકે પોતાને પહેરવા-ઓઢવા માટે માર્યાઈ પતિલા જાડા સૂચ્યાં વનાયેલું વેણું વહોરાવ્યું ઘાટળ શહેરમા મવેશ કરતી વચ્ચે શ્રી કુમારપાઠ્ય પ્રમુખ ૭૨ નૃપો અને શ્રેષ્ઠી છાંડા કુરે-રદત્તાદિક ૧૮ હજાર વ્યવહારિયા સ્વ સ્વમુદ્ધિસાહિત સન્મુલ્ક આ-વ્યા ત્યારે પ્રમુખ ગ્રામીનો કપડો ગુરુમહારાજે ઓઢવો તે જોઈ રાજાજી

કર્મું કે આપ સાહેબ મારા મુઠ્ઠા છો, આવો જાહો સ્વાર્દીનો કપડો
આપે ઓઢેલો છે તેથી અમને લાજ આવે છે. ગુરૂમહારાજાણ ઉત્તરમાં
જળાબ્યું કે તદ્વારા રાજ્યમાં તદ્વારા સાધર્મી માફાઓ આવા નિર્વન છે,
તેઓ મહા મુશ્કરિતે પોતાનો નિર્વાહ કરી શકે છે; તે ધાત્રવ તમને
લજ્જા કેમ આવતી નથી ? અમને તો સામાન્ય વેપારણ કરતાં પણ
મુશ્કતાજ છે, કેમકે એમ કરવાથી તો શ્રી સર્વજ્ઞ કથિત આચારજી
પાલન થાય છે કહ્યું છે કે—

“ સર્વસગ-પરિચય સર્ગી પ્રીર્ણ (માય) વસ્ત્ર ધારી મલ્લ (મેલ)
વહે મલીન ગાત્રયુક્ત, મધુકડી દૃષ્ટિને મનતો (આત્મા)—સાધુ-વ-
ર્ણને ક્યારે સેવશે ? આ પ્રકારના અવસર ઉચિત હિત વદનને શ્રવ-
ણ કરવાથી શ્રી કુમારપાઠ શ્રુપાલને શ્રી સગ્ગ ઉપર પ્રેમ થાયો અને
તેથી તેણે કોઈ પણ સીદાતા સાધર્મી માફાનો ઉદ્ધાર કરવા એક હ-
જાર સોનામહેરો મારે અર્પવી એનો અભિગ્રહ ધારણ કર્યો, તે એવી
રીતે એક વર્ષમાં સાગર્ગી જનોને તે એક ક્રોડ સોનામહેરો આપતો,
એમ ૧૪ વર્ષોમાં તેણે ૧૪ ક્રોડ સોનામહેરો સાધર્મી જનોને આપી.
નિઃસ્પૃહ મહાત્માઓના સમયોચિત સદુપદેશથી આવો અદ્ભુત લાભ
થાય છે !!

વળી શ્રી “ વસ્તુપાલ મશ્રીશ્વર ” દ્વેષ વર્ષમાં ત્રણ વાર શ્રી સ-
ગને અત્યંત આદરપૂર્વક નિમશ્રી વિનિષ્ઠ વસ્ત્ર અન્નમુદ્રાદિકહે પોતાની
સર્વ શક્તિથી શ્રી સગર્ગી પૂજા ભક્તિ કરતા હતા અને પૂર્વે ‘ અનુર-
પાદાનના અધિકારે ’ કહેવામાં આવ્યું છે તેમ “ જગદ્દેશ ” મમુલ

અનેક “ઉદારાક્ષય સંજ્ઞને શ્રેષ્ઠી” જનોએ સ્વ સાધર્મી માફકોનો
 વહુ પેરે ઉદ્ધાર કર્યો છે. તે વાત વિંસતી જવી જોઈતી નથી.

પ૦—શ્રી સત્તના ચરણની રજ પણ પવિત્ર ગણી છે, તે શી રીતે?

ઉ૦—ચતુર્થિય શ્રી સંતને પવિત્ર જન્મ તીર્થરૂપ જ કહેલો છે.
 જ્યારે શત્રુજ્યાદિક સ્થાવર તીર્થનો રજ મમુલ પવિત્ર કહેલી છે. તો
 શ્રી તીર્થંકર ભગવાનની પવિત્ર આજ્ઞાને શીર્ષે ઉપર વહન કરનાર આ-
 ચાર્ય, ઉપાધ્યાય, સાધુ, સાધ્વી, બ્રાહ્મણ અને શ્રાવિકારુપ શ્રી સત્તનો
 ચરણરજ પવિત્ર હોય એમા તો કહેવું જ શું? આવાં શ્રી સત્ત વર્ગ
 શત્રુજ્યાદિક તીર્થ મત્તે યાત્રાર્થે ગમન કરતો હોય ત્યારે તો ઉચ્ચક
 શત્રુમા દુષ્ઠ મલ્લુ અથવા સુવર્ણ સાથે રત્ન જહઘું જાણતું એ તો
 વિશેષે સત્કારપાત્ર છે કમુ છે કે “શ્રી તીર્થ મત્તે જતા યાત્રિકોના
 ચરણની રજવડે મલ્લ જનો પાપ કર્મરહિત નિર્મલ થાય છે, તીર્થો
 વિષે પરિભ્રમણ કરવાથી મલ્લ ભ્રમણ કરવું પડતું નથી મલ્લ ભ્રમ-
 ણની ખીતિ દૂર થાય છે. તીર્થમૂલિમા દ્રવ્ય સ્વરવવાથી લેફની સ્થિર
 થાય છે અને ત્યાં તીર્થપતિ શ્રી જિનેશ્વર ભગવતનો અર્વા-પૂજા કર-
 વાથી મલ્લજનો જગત્પૂજ્ય થાય છે.”

પ૦—સાધર્મી વાતમલ્લ વર્તમાન સમયે કેવા દૃષ્ટાંતથી કરવું
 જોઈએ?

ઉ૦—જેમ સુરગિરિમા રહેતા સા૦ જાસિંદે ૩૬૦ સાધર્મી
 જનોને પોતાની રાશિનાં વ્યાપાર કરાવવાવડે તેમને પોતાની જેવાં મંદો
 શ્રેષ્ઠી બનાવ્યા હતા તેમ વર્તમાન સમયે સાધર્મી વાતમલ્લ કરી રા-

વધુ જોડણ અને પૂર્વ થઈ ગયેલા અનેક ઉદારાણ્ય, શ્રેષ્ઠી જાવડ, મત્રી ઉદયન ઘાઠઢે, પેથઢ, કાશ્વણે, જગદ્ગુણ તેમજ મીમાશાહ મ-મુલ્કના દષ્ટાંતો ગ્રહી માગ્યવંત જનોણ અત્યારે સમયોચિત સાધર્મી વાત્સલ્યવદે સ્વજન્મ સફળ કરી લેવો જોડણ કેવળ મતાનુગતિકતા હવે તજી દેવી જોડણ વર્તમાન દ્રવ્ય, સ્ત્રેષ, કાઠ માવને લક્ષમાં રાખી ગ્વાસ પોપણ કરવા યોગ્ય સીદાતા ક્ષેત્રનુ પોપણ કરનારા સમયજ સજ્જનોજ મશસાપાન છે

મ૦—મહા શ્રવાક કોણે કહેવાય ? તેનાં કેવાં લક્ષણ કયાં છે ?

ઉ૦—“ શ્રાવક યોગ્ય દ્વાદશ વ્રતોનુ વિધિવત્ પાલન કરે, મસિદ્ધ સાત ક્ષેત્રોમાં સ્વપન વાવે અને અતિ દીન દુઃખીજનો ઉપર ત્વાસ કરીને અનુરૂપા રાત્રે, તેમાં પગ સીદાતા સાધર્મી જનોનો હરેક રીતે ઉદ્ધાર કરે તે “ મહાશ્રાવક ” કહેવાય છે. ” એ રીતે શ્રી હેમચંદ્ર સૂરિજીણે ‘યોગશાસ્ત્ર’ માં મનાશેલ છે

મ૦—શ્રી જિનેશ્વર મહુની પૂજા કરવાયી છો લામ થાય છે ?

ઉ૦—શ્રી જિનેશ્વર મહુની પૂજા-સેવા કરવાયી ચિન્તામણિ રત્નનીપેરે મર્વનાંઝિત પૂર્ણ થાય છે જગત્માં પરમ પૂજ્યભાવને પામે છે, ઘનધાન્યાદિક ક્ષુદ્ધિ અને કુટુંબ પરિવાર, માન, મહત્વ, મતિષ્ઠાદિકની શુદ્ધિ પામે છે, તેમજ વઝી તેથી જય, અશ્વુદય, રોગોપશાન્તિ, સન્તાન મમુલ મનોમીષ્ટ અર્થની સિદ્ધિ થઈ શકે છે, ઘાટે માગ્યવંત માઈ શ્વેનોણ મમાદ દોષ દૂર કરીને ત્રિશાલ મમુપૂજા-મકિ યથાવિષ કરવા તત્પર રહેવુ યુક્ત છે

(૬૫)

પ્ર०—“ પ્રભાવના ” કોને કહીએ ? અને પ્રભાવનાથી કેવા લાભ થઈ શકે ?

ઉ०—અઘાઈ મહોત્સવ, સ્નાત્ર ઉત્સવ, શ્રી પર્યુપગા કલ્પચારિત્ર પુસ્તકાનુ ધાંચત્રુ, તથા સંદાતા સાવર્મી જનોને પુણ્ય આલંબન આપા તેમનો ઉદ્ધાર કરવો એ વિગેરે જેથી શ્રી જિનજ્ઞાસનની ઉક્તિ થાય તે સર્વ “ પ્રભાવનાજ ” જાગવી ભાવના કરતા પ્રભાવના અધિક છે કેમકે ભાવના તો કેવલ પોતાને જ લાભકારી થાય છે. ત્યારે પ્રભાવના તે સ્વપર ઉપયોગે લાભકારી થાય છે

પ્ર०—શ્રી જિનમંદિરે દર્શનાર્થે જતાં અનુક્રમે કેટલું ફળ મળે છે ?

ઉ०—શ્રી જિનમંદિરે જવા મન કરતાં એક ઉપવાસનું ફળ, જવા ઉઠતાં ધે ઉપવાસનું, જવાનો મારમ કરતાં ત્રણ ઉપવાસનું, માર્ગે ગમન કરતાં ચાર ઉપવાસનું, માર્ગમાં થોડુંક ગયે ઉતે પાંચ ઉપવાસનું, અર્ધ પથે આવ્યે ઉતે ૧૫ ઉપવાસનું, જિનમંદિર સાક્ષાત્ નજરે દીઠે એક માસ ઉપવાસનું, જિનમંદિરે આવી પહોંચતા છ માસ ઉપવાસનું અને જિનમંદિરમાં દાખલ થયે ઉતે એક વર્ષ ઉપવાસનું ફળ માગ્ય-શાલી આત્મા મેલ્લે છે, વહી શ્રી જિનાલંબમા આવી જોષણાપૂર્વક ‘પ્રમાર્જન’ (મૂર્તિશુદ્ધિ) કરતા બધવા પ્રભુપતિપાના અંગે જહર પૂરતી શુદ્ધિ કરતાં ૧૦૦ વર્ષ ઉપવાસનું ફળ, શીતલ ઘાવનાધદના-દિકવદે પ્રભુના અંગે વિલેપન કરતાં ૧૦૦૦ વર્ષ ઉપવાસનું ફળ, સંસ મુગરી અને તાજા પુષ્પોનો માઝા પ્રસન્ના કર્કે આરોપતાં છાત્ર

(૫૬)

પ્ર-જિનભરનમાં નિસ્સિદ્ધી પૂર્વક પ્રવેશ કરી પ્રદક્ષિણાદિક દેવાથી શું ફલ થાય છે ?

હૃ-—પ્રદક્ષિણા જયગાપૂર્વક કરતાં ૧૦૦ અપાસનુ ફલ, પ્રશ્નનાં પ્રગટ દર્શન કરતાં ૧૦૦૦ અપવાસનુ ફલ અને પરમ પ્રમોદ-પૂર્વક પ્રશ્નને વદન કરતાં તો અનંત પુન્ય અપાજી શકાય છે તેથી જિનદર્શનાદિક યયાવિધ કરવાં જોઈએ.

પ્ર-—શ્રાવકોનો મુખ્ય શૃંગાર કયો કદો છે ?

હૃ-—શ્રી જિનપૂજા, વિવેક, સત્ય, શૌચ અને મુદ્રાપ્રદાન એજ શ્રાવકપણાનો સ્વરો પ્રભાવિક શૃંગાર જાણવો.

પ્ર-—ધર્મનું સંક્ષિપ્ત લક્ષણ શું છે ! અને તેનો કેવો પ્રભાવ છે ?

હૃ-—અર્હિસા, સયમ અને તપ લક્ષણવાળો ધર્મ દુનિયામાં ઉત્કૃષ્ટ પ્રગટરૂપ છે તેમાં જેનું ચિત્ત સદાય રમ્યા કરે છે તેને દેવ-તાઓ પણ નમસ્કાર કરે છે તો પછી ધીજાએનું તો કહેવું જ શું ? ધર્મના પ્રભાવથી ધમ્મિલાદિકની પેરે શ્ચિત્ત મુક્તિપદા સહેજે મેળવવામાં આવે છે.

પ્ર-—અર્હિસા, સયમ અને તપનું સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ સમજાવો.

હૃ-—વિષય કષાયાદિક પ્રમાદને વશ થઈ મન, વચન, કે કાયાથી ચેતા પ્રાણ્યાતથી વિરમવું અને સદુ જીવન અપર સમાન ભાવ રાક્ષી આત્માના સ્વાભાવિક જ્ઞાનાદિક ગુણોની રક્ષા કરવી તે “અર્હિસા” “પાંચે શ્ચિત્તોને” દમવી, ચારે કષાયો જીતવા, હિંસાદિક

(૫૯)

પાંચે અવતો ત્રજવા અને મન, વચન, કાયાનો શુદ્ધિ કરવી તે સયમ અને જ્વલત આગ્રિવહે જેમ સદોષ મુક્તિ શુદ્ધ થઈ શકે છે તેમ ઇચ્છા નિરોપપૂર્વક સમતાસહિત જે વાચ અધ્યાર અતુલનરહે મલોન આત્માને નિર્મલ કરવામા આવે તે તપ

શિશ્ય

વિનિધ પ્રશ્નોત્તરો.

(વીશેષાવશ્યરૂપાંથી)

પ્રશ્ન—દષ્ટિવાદ (સમસ્ત શાસ્ત્રનાં અવતારરૂપ પૂર્વ જ્ઞાન) મળવાનો સ્ત્રીઓ સાધ્યોએને શા માટે નિષેધ કરેલો છે ?

ઉત્તર—દુષ્ટાદિક સ્વભાવ હોવાથી સ્ત્રી જે દષ્ટિવાદ મળે તો તે ગર્વવહે પુરુષનો પરામત્ત કરવા મરતીને દુર્ગતિપાત્ર બને તેથી પરમ કૃપાલુ પરોપકારશીલ પરમાત્માણે તેને પૂર્વ મેળવવાની આજ્ઞા આપી નથી પરંતુ તેમના પળ દિનની સ્વાતર ણ્કાદશ મર્ગોદિકની રચના કરવામાં આવે છે.

પ્રશ્ન—શુદ્ધિના જે આઠ મુળોરહે શુદ્ધિજ્ઞાન ગ્રહણ કરાય તે મુળોનું કંઈક સ્વરૂપ સમજાવો !

ઉત્તર—૧. મુશૂપા-વિનયયુક્ત થઈ શુભમુલ્યની સામઝવાની ઇચ્છા.

૨. પ્રતિપૂછા—ફરી પૂછીને મળેલુ શાસ્ત્ર નિઃશસ્ત્રિત—સંકા વ-
ગરનુ કરવું.

૩ અર્થશ્રવણ—૪ અર્થગ્રહણ—મળેલા શાસ્ત્રને અર્થથી સાંમ-
ઝવુ અને તેનો અર્થ ધારી લેવો.

૫. રૂઢા—પર્યાલોચના—અર્થ ધારી વિચારવુ કે એ વરાવર છે
કે નહિ ? એમ મ્વયુદ્ધિવલ્લયા સાંમઝેલા—ગ્રહણ કરેલા અર્થનો નિશ્ચય
કરવા વિચારણા કરવી

૬ અપોહ—શુદ્ધ મહારાજે કરમાવ્યું તે યથાર્થ—પ્રમાણ છે એમ
નિશ્ચયનિર્ધાર કરવો

૭. ધારણા—નિશ્ચિત કરેલા અર્થને સંદાય ચિત્તામાં ધારણ
કરવો—વિસરી જવા ન દેવો.

૮ અને શાસ્ત્રોક્ત અનુષ્ઠાનને સમ્યક્ રીતે આચરવુ—પ્રમાદશીલ
ન થાયુ એમ કરવાથી આપણાં અંતરાય તુટે છે અને શુદ્ધ મહારાજા,
પોતાના પ્રપત્નની સફલતા જોઈ પ્રસન્ન થાય છે એથી એવળ શ્રુતમા
ત્તિનો અચ્છો ઉપાય છે અથવા,

૧. સુશ્રૂષા—શુદ્ધમહારાજ જે કઈ હિતકાર્ય કરવા કરમાયે તે
સર્વ અનુગ્રહરૂપ માનીને સારી રીતે—સાવધાનતા પૂર્વક સાંમઝવા રૂચ્છા.

૨. પ્રતિપૂછા—પ્રથમ અમુક કાર્ય કરવા આજ્ઞા પામ્યા છતાં
તે કાર્ય કરતાં વસ્તુતે શુદ્ધ મહારાજને તત્સચ્ચી ફરી પૂછા કરવી,
અને તેમની કરમાણ મુજબ પૂરતુ લક્ષ રાત્રીને કાર્ય કરવું.

૩. શ્રવણ—એવી રીતે આરાધિત શુદ્ધ સમીપે સૂચ અથવા તે

(૧૯૧),

સૂત્રના અર્થનુ સમ્યક્ શ્રવણ કરવું. વાકીનુ યથુ પૂર્વનો પેરે જાણવું.

મશ્ન—ગુરુ મહારાજ કેવા મફારે વ્યાખ્યાન કરે તેની મર્યાદા થતાવો !

ઉત્તર—મયમ તો ગુરુ મહારાજ શિષ્યવર્ગ પ્રત્યે સૂત્રનો અર્થ માત્ર સમજાવે પછી ધીજીવાર સૂત્રસ્પર્શક નિર્ણયક્રિયા અર્થેની સન-જન આપે અને છેવટે નિરવશેષ પટલે સંપૂર્ણ અર્થ થતાવે એ સૂત્ર-અ-નુયોગ વિષયે શાસ્ત્રમાં મર્યાદા દર્શાવેલી છે

મશ્ન—કર્મનુ અનાદિપણું ધી રીતે સિદ્ધ થઈ શકે છે ?

ઉત્તર—દેહ અને કર્મનો ધીજાકુરની પેરે પરસ્પર હેતુ હેતુ-મદ્માવ હોવાથી જેમ ધીજવહે અકુર પેદા થાય છે, અને અકુરયત્ની ક્રમે ફરીને ધીજ પેદા થાય છે તેમ દેહવહે કર્મ ઉપજે છે અને કર્મ-વહે દેહ નીપજે છે. એવી રીતે પુનઃ પુનઃ પરસ્પર અનાદિકાલ્બનો હેતુ હેતુમદ્માવ રહેલો હોવાથીજ સમજે છે જેમને અન્યોન્ય હેતુ હેતુમદ્માવ સમજ રહેલો હોય છે તેઓ ધીજ-અકુર તેમજ પિતા-પુત્રાદિકની પેરે અનાદિજ હોવા ઘટે છે તેવી રીતેજ દેહ કર્મનો સમજ માટે તેજ અનાદિજ છે (ઈતિ વિશેષાવશ્યકે પૃ૦ ૭૦૦).

મ૦—કર્મને વદલે દેહાદિકા નિર્માણ કરનાર (કર્તા) તરીકે અકર્મા-કર્મરહિત ઈશ્વરનેજ માનવામાં શો દોષ આવે છે ?

ઉત્તર—કર્મરહિત, એવો ઈશ્વર ઉપકરણના અમાયે દંડાદિકા ઉપકરણ રહિત કુમારની પેરે સ્ત્રીગાદિકા કાર્યનુ નિર્માણ કરી શકે નહિ, વળી કર્મ માર્ગે સ્ત્રીગાદિકા નિર્માણ કરવામાં જોવાદિકાને

યીજુ કદ ઉપકરણ સમ્ભવતુ નથી કેમકે કર્મોદિત અવસ્થામાં અન્ય
 ઉપકરણનો અસમ્ભવ છે અને કર્મરહિતને શુદ્ધ, શોણિત (વીર્ય, રુધિર)
 પ્રમુખનુ ગ્રહણ કરવુ પણ અયુક્ત છે અથવા વીજી રીતે પ્રયોગ કરી
 શકાય છે. કર્મરહિત ઈશ્વરાદિક આત્મા આકાશની પેરે નિશ્ચેદ,
 હોવાથી, અમૂર્ત હોવાથી, અશરીરી હોવાથી, નિષ્ક્રિય હોવાથી, તેમજ
 સર્વગત પટલે સર્વવ્યાપી હોવાથી તથા એક પરમાણુનો પેરે એકલો
 હોવાથી શરીરાદિકનુ નિર્માણ કરે જ નહિ-કરી શકે જ નહિ જો
 પદાચ કહેવામા આવે કે શરીરધારી ઈશ્વર જ વધાય દેહાદિક
 પાર્યોનુ નિર્માણ કરે છે તો પછી ઈશ્વર સર્વથી દેહનુ નિર્માણ થવામાં
 પણ પૂર્વોજ મશ્ર સમુપસ્થિત થાય છે. તે એવી રીતે કે કર્મરહિત
 ઈશ્વર નિજ શરીરનુ નિર્માણ કરી શકે નહિ કેમકે તે દેહાદિકરહિત
 હુન્ગલની પેરે ઉપકરણ રહિત છે જો ફોડ વીજો ઈશ્વર તેના શરીરનુ
 નિર્માણ કરી આપતો હોય તો તે પણ શરીરધારી કે શરીર રહિત ?
 જો તે શરીર રહિતજ હોય તો તે ઉપર કયા મુનજ ઉપકરણ રહિત
 હોવાથી શરીરનુ નિર્માણ કરી શકેજ નહિ અને જો તે શરીરવાન
 હોય તો તેના શરીરનુ નિર્માણ કરવામાં પણ તે જ દોષ આવે છે
 પટલે તે પણ કર્મરહિત હોઈને ઉપકરણ રહિત પોતાના શરીરનુ નિ-
 ર્માણ કરી શકતો નથી. અને જો તેનુ શરીર વીજો અરીસ્થારી
 બનાવી આપે તો પછી તે વીજાનુ શરીર પણ વીજો બનાવે અને તેનુ
 પણ વીજો બનાવે એમ કરતાં તો 'અનવસ્થાદોષ' આવે છે. એ સર્વ
 અનિષ્ટ છે તેથી ઈશ્વર દેહાદિકનો કર્તા ઠરતો નથી, પરંતુ કર્મ-
 રહિત જીવજ સ્વદેહાદિક કાર્ય કલાપનો કર્તા સિદ્ધ થાય છે. કર્મ-

(૬૬)

૪. રહિત-હનુલ્લ ડચર મયોજન રહિત ૫૨ દેહાદિક્તુ નિર્માન કરતો
 હોય તે તે હનુલ્લુલ્ય બ ગનાય અને જો સમયોજન છેને નિર્માન
 કરવા જાય તો અનીશ્વરનું મસંગ મામ થાય છે. કેમકે અનાદિ શુદ્ધ
 હોય તેને દેહાદિક્તુ કાર્ય કરવાની ઇચ્છા થતી હોય. થતે નહિ કારણ કે
 તેની ઇચ્છાનું સાં વિકલ્પરૂપ છે, ક્ષણિક અત્રિ સહુ વિકલ્પ છે. વિશેષ
 અવિદ્યાનું પ્રમાણરોયની જાણી લેવો અને મધ્યસ્થપનો વિચાર કરી
 સત્ય સ્વરૂપ પામનો સ્વીકાર કરી લેવો ક્રિતિ વિશેષાવશ્યક પૃ ૭૦૧.

મત્ર—સસારીનું સર્વ કોઈ મહ્યાત્મા મુક્ત થઈ સિદ્ધ પામ છે
 તો તે સર્વ સિદ્ધોની આદિ હોવાથી કોઈ પણ આદિ સિદ્ધ હોવો
 જોડા કે કેમ ?

૫. ઉત્તર—જેમ સગળાં શરીર અને સગળાં અહોરાત્ર આદિવાળાં છે
 પણ કાલની અનાદિતાથી આય શરીર કે આય અહોરાત્ર જાણી
 શકાતાં નથી તેમ કાલની અનાદિતાથી કોઈ પણ આય સિદ્ધ પણ
 જાણી-માની શકાય નહિ

મત્ર—૪૫ લાક્ષ યોજનમમાણ પરિમિત સિદ્ધિસેત્ર છે તો તેના
 અનાદિ કાલથી થતા અનંતા સિદ્ધો શી રીતે સનાદ કરે ?

ઉત્તર—અમૂર્ત-અશરીરી હોવાથી પરિચિત્ત સેત્ર
 સિદ્ધો સમાઈ રહે છે. જેમ પ્રત્યેક દ્રવ્યને સ્વસ્થ મિ-
 અનતા જ્ઞાન અને અનંતા દર્શન વિષય કરે છે
 ઉપર હજારો
 અનેક

હિરપ્રશ્ન તથા સેનપ્રશ્ન ઉદ્ધરીતસાર

૧ શ્રીજિન પ્રતિભાઓનાં ચમુ આદિસ્ત્રુ સયોજન ઉપ્પ કરેલા રાઝના રસવડે ન કરવું આશ્વત્થનાનો સમ્ભવ છે માટે, કિંતુ નિપુણ શ્રાવકોએ રાઝને ઝર્ચા જાતના તેલમાં અગર ઘૃતમાં મેલવી, હયોઠાવતી ઘુટી તેના વડે ચમુ, ટીલા, ચાંડલા વિગેરે ઘોડવા.

૨ લિંબુના રસના પુટવાલો અજમો દુવિહાર પચ્ચચ્ચાણમાં અને આપવિલમાં લાવો કલ્પે નહીં.

૩ તીર્થંકર જે દેવલોકાદિથી ચ્યર્વાને મનુષ્ય ગતિમાં આવે તે દેવલોકમાં તે જીવને જેટલું અવધિજ્ઞાન હોય તેટલું તે તીર્થંકરને ગૃહસ્થપણમાં હોય અર્થાત્ ગૃહસ્થ તીર્થંકરોમાં અવધિજ્ઞાન વધતું બોલુ હોય, સર્વ તીર્થંકરને સરસુ ન હોય.

૪ વર્ષાઋતુમાં સાધુ જ્યાં ચતુર્માસ રહ્યા હોય ત્યાંથી પાંચ ગાઠ સુધીના સવિજ્ઞ ક્ષેત્રમાં કારણ શિવાય ચતુર્માસ પૂર્ણ થયા પડ્યાં જે માસ સુધી વસ્ત્રાદિક લેતું કલ્પે નહીં ૫ અધિકાર “ નિશ્ચિય જુ-ર્ણિમાં છે

૬ “ કૃમિહર ” એવા નામથી પ્રસિદ્ધ થયેલ “ અજમો ” દુદ્ધ (જ્ઞાની) સુરુપોએ અચિત્ માન્યો છે

૭ કાલ્લવેલ્લા (મધ્યાન્હે ને ઉચ્ચ સધ્યા સમયે) નિર્ધૃતિ ભાષ્યા-દિન સર્વત્ર, પઠન પાઠન કરવું “ આચાર પ્રદિપાદિ ” ગ્રંથમાં નિપેદ્યુ છે,

(અણ)

૭ વપધાનમાં પહેરાતી માલા સંબંધી સોનું, રુપુ, રેશમ કે મૂત્ર વિગેરે સર્વ દેવદ્રવ્ય થાય જ્વો સંપ્રદાય છે.

૮ શ્રાગ્યાતર તો જેની નિથાના ઘરમાં રહીય તેજ કહેવાય એમ થી વૃહત્કલ્પાદિકમાં કહ્યું છે. મ્હોટે કારણે તો તેના ઘરનું લેવું (વહોરવું) પણ કલ્પે છે.

૯ એક અને થેથી અતરિત પરપરા સઘટ્ટ તજવા યોગ્ય છે. જગ થંડે અતરિત હોય તો સંગટ્ટ ન લગિ.

૧૦ સાંમની પઢિલેહણ વલ્લતે તિવિહારનું પચાત્વાળ કર્યું હોય તો પઢિકમળા વલ્લતે પાળહારનું પચાત્વાળ કરી શશાય પણ જેને તિવિહાર પચાત્વાળ કર્યું નથી તેને ચૌવિહારનું પચાત્વાળ કરવું

૧૧ વિકલ્લેદ્રી મરણ પામી મનુવ્યપણું પામે તે ભવમાં સર્વ વિ-રતિપણું પામે પણ મોક્ષે ન જાય એમ સગ્રહણીવૃત્તિમાં કહ્યું છે.

૧૨ સાધુની જેમ સાધ્વી ચારણ શ્રમણ લગ્ની વાલી હોતી નથી

૧૩ શરીરને ઉજેહીની વચે ચંદ્રનો ઉગ્રોત પડતો હોય તો પણ ઉજેહી લાગે પણ જો શરીર ઉપર ચંદ્રનો ઉગ્રોત પડતો હોય તો ઉજેહી ન લાગે.

૧૪ મખાતે મેઝમેલું દહીં સોલ પહોર પછી અમહ્ય થાય પણ સોલ પહોરનો નિયમ નથી શાથી જે સઘ્યા સમયે મેઝમેલું દહીં ચાર મહર પડી પણ અમહ્ય થાય છે.

૧૫ શ્રીમત તયા ગરીબની અપેક્ષાએ સઘ નિચ કુલમાં (સમવૃત્તિ) ગોચરીય ની મિસા વહેવાય

૧૬ ઘડઝીનઃ આપવીલો ઉપસ્યાપના પઠી (વઢીદિસા ખાપ્યા પઠી)ન કરવા મુજે

૧૭ દ્રવ્ય િંગીઓનુ દ્રવ્ય જિનનદિર તથા િન પઢિમાના ઉ-
પયોગમા ન આવે, જીવ દયાને જ્ઞાન ષડારમાં ઉપયોગી થાય

૧૮ ગને ચૌવિહાર પચરસાણવાઝાને સ્ત્રી સેવનના ઓટ્ટુ ચુવન
કરના ડતા પચરસાણ ભગ થાય, અન્યથા ન થાય એમ શ્રાદ્ધવિ-
ધિમા મ્હુ છે

૧૯ દેસાઃગાસિમ્ને વિષે પોતાની ધારણા મુજર પુનઃ સ્નાત-
દિઃ અને સાનાધિક પગાય, કોઈ ઇકાત નથી

૨૦ શ્રી આર્યરાસિત સુરિષ પોતાના પિતા (મુનિ) ને ૫દોરો
વગાવ્યાનુ શ્રી આચર્યક દ્વિતિમાં કહ્યુ છે તે આચરણાથી આજે પગ
ઘવાય છે

૨૧ જિન મદિરની અંદરના ગર્ભગૃહ (ગધારા) ના દ્વારની સા-
લાના આઠ ભાગ કલ્પી, એક ભાગ ઉપર પડયો મુરતી, સાતમા ભા-
ગના આઠ ભાગ કલ્પી તેના સાતમા ભાગે શૂઝનાયક (મતિમા) જીની
દ્રષ્ટી મેઝયવી

૨૨ પોસઢાદિ ન કરેલ હોય ઇવો શ્રારક જિન મદિર કે ઉ-
પાથથમા પેસતા નિસીદી રહે પણ નિસરતા આવસ્સહી ન કહે

૨૩ વાંજ સહિત શ્રીકલ્પને વિષે ઇરુજ જીર હોય છે

૨૪ લીળા ને મુકાં સિંગોટામાં વે જીર કર્યા છે.

૩૫ ચાંદળાં દેવાને અવસરે વિધિ સાચવવા માટે ઉગ્રદે મોઢે
બોલતાં છતાં પણ પ્રમાદ ન હોવાથી રૂપાવહી ન આવે.

૩૬ જે સાધુ વચ્ચે ચીંગડુ દે અથવા ચીંગડુ દેતાને અનુમોદે
તેને ઘણા દોષની પ્રાપ્તિ થાય. કારણ કે શ્રેણ ચીંગડાં ઉપરાંત ચોથું
ચીંગડુ દેનાર મુનિનેશ્રીનિશીયસૂત્રના પહેલાં ઉદેસામા પ્રાપ્તિત કહેલું છે

૩૭ નિરતર વહુ જીવો મુક્તિપ જાય તેથી મુક્તિ સાધવી થઈ
જતી નથી, અને સંસાર સ્વાર્થી થઈ જતો નથી, જેમ વર્ષાદિના જલચીં
ઘસાણી પૃથ્વીની માટી પુષ્કળ સમુદ્રમાં જાય છે પણ તેથી સમુદ્ર
પુરાઈ જતો નથી અને પૃથ્વી પર સ્વાદા પડી જતા નથી

૩૮ છ માસથી અધિક ફેવલ્લજ્ઞાનીઓ રહે તે એક ફેવલ્લસ-
મુદ્રાત કરે તેથી ઓ '૧' સ્થિતિવાળાં કરે અથવા ન કરે

૩૯ રાઈ પ્રમુખ ઉત્કટ દ્રવ્ય મિશ્રિત હોવાથી વાંજિક વટકા-
દિય વસ્તુઓના કાળમાન દુઢ્ઢ પરંપરાથી ચેરાશ્રી અથવા ચાર મહ-
રાત્રિનું કહેવાય છે

૪૦ જે આવક મરણ સમય પર્યંત નિરરિચાર સમ્યક્ત્વ પાળે
તે તો વૈમાનીક દેવન થાય તે શિશ્યાય યથાસ્તબ્ધ અન્યત્ર (ગતિમાં)
પણ ઉપજે તેમજ મહાવિદેહ સેનાદિરૂપાં મનુષ્યપર્ણુ પણ પામે

૪૧ આસો માસના અસ્વાધ્યાય દિનત્રય (માય ૮-૯-૧૦)
તથા ત્રણ ચૌમાસીના અસ્વાધ્યાય દહાદાને વિષે ઉપદેશમાઝાદિક
ગણાય છે.

૪૨ સ્થાપનાચાર્ય સન્નિધે પ્રતિક્રમણ કરતાં પહેલાં સ્થાપનાચા-

યેને અને પછી દૃઢના અનુક્રમે થે ચાર કે છ મુનિઓને સામળા ફ-
રાય વીજા મુનિ ન હોય તો માત્ર સ્થાપનાચાર્યનેજ સમાવાય.

૪૩ મેથી આદીત્યમા વલ્પે. મેથી દ્વિદલ છે, ને દ્વિદલ આદિ-
વીલમાં વલ્પે છે.

૪૪ સામાયિક લઈ સ્થાપાયના આદેશમાંયા પછી સમાસમેળ
દઈ ' ઇચ્છાકારેણ સંદિસદ્ મગવાન્ મુદ્ધપતિ પઢિલેહુ ' એમ ફરી
આદેશ માગી મુદ્ધપતિ પઢિલેહીને પત્રરુલાણ કરવું

૪૫ સામીઓ સમી સ્ત્રી વાચના ને

૪૬ કુઠ (કોટિ) ૧૦૮ પુરુષોવડે જાળવી.

૪૭ આ અવસર્પિણીમા ૭ અમલ્યો પ્રસિદ્ધમા આવ્યા છે

૪૮ મ્લેચ્છ ને માઝીમારાદિ શ્વારુ થયા હોય તો તેમને જિન
પ્રતિમા પૂજવામાં લાભજ છે જો શરીર અને વસ્ત્રાદિકની શુદ્ધિ હોય
તો પ્રતિમા પૂજવામાં નિષેધ જાણ્યો નથી

૪૯ શિષ્ય સારી રીતે ચારિત્ર ન પાઠે અને શુરુ મૈદે કઠીને તેને
ન ચારે તો શુરુને પ્રાપ્ત લાગે. અચયા ન લાગે

૫૦ માત્રીને વદન કરતાં શ્રાવકો ' અણુજ્ઞાણદ મગવતીપસાઢ
કરી ' એમ કહે.

૫૧ જો પુકાસણા સહિત ઉપવાસ કરે તો શુરે સગ્ગણ ચતુર્થ
મત અમત્તર્થ પચ્ચરુવાઈ પુકાસણા વિના ઉપવાસ કરે તો શુરે
સગ્ગણ અમત્તર્થ પચ્ચરુવાઈ એમ કહેવાની અનિચ્છિત પરપરા દેસાય

છે, અને છદ્ધ પ્રદુર પન્ચરસાળમાં તો પારણે પદાસણુ કરે કે ન કરે તો પણ સૂરે ડગળ ઉદ્ધ મત્ત અદ્ધમ મત્ત એમ કહેવાય છે. એવા અસરો શ્રી કલ્પમૂત્ર સમાચારીમાં છે

૫૨ શ્રાવક દિવસ સપ્તમી પોસહ કર્યા વાદ માગદ્ધિ થતાં રાત્રી પોસહ ગ્રહે ત્યારે પોસહ સામાયિક કર્યા વાદ સપ્તાયન્નર એ આદેશ માગવાથી સરે છે વહુવેલ સદિસાહુ ? એ આદેશ માગવાનો, નિયમ નથી કારણ કે પ્રભાતે તે માગેલ છે

૫૩ સો યોજન ઉપરાંતર્યા આરેજ સિંગલુણ વિગેરે અચિત્ત થાય, ધીજી નહીં

૫૪ શ્રદ્ધા રહિતપણે યોગ વહન કર્યા વિના સાધુ કે શ્રાવકોને નવકારાદિ ગણવામાં પણ અનત સસારી પણ કહેવાય છે [પણ શક્તિ આદિરૂના અભાવે યોગ વહનાદિરૂની શ્રદ્ધા પૂર્વક નવકાર મત્ર ગણતા તો પરિત્ત સસારીપણુજ સમજે છે

૫૫ જેવલ શ્રાવક મતિષ્ઠિત તથા દ્રવ્યચિંગીના દ્રવ્યથી બનાવેલ તથા દિગ્બર ચૈત્યને મુરતીને ગામીના સર્વ ચૈત્યો વાદવા તથા પૂજવા યોગ્ય છે અને ઉપરના કહેલા ચૈત્યો પણ મુવિહિત મુનિના ઘાસક્ષેપવડે વદન પૂજન યોગ્ય થાય છે.

૫૬ જલ માર્ગ સો યોજન અને સ્યલ માર્ગ સાઠ યોજન ઉપરાંતથી આવેલી સચિત્ત વસ્તુ અચિત્ત થાય છે

૫૭ શ્રાવક પોસહમાં ધરના મનુષ્યોને પુછીને સાધુ મત્યે અન્નાન્નિક ઘઠોરાવે.

(૧૦૩)

૫૮ આલેખન સત્રથી સ્વાયાય ફરીયાવદો પૂર્વ મુખે વટિ
વિસરી ગયા હોય તો ફરી ઉપયોગ કરવો

૫૯ છદ્ધ કરવાની ઇચ્છામાં જો પદે જિસે ઇક ઉપવાગનુ
પચ્ચાગાણ કરે તો જીને દીવમે પણ એક ઉપવાગનુ પચ્ચાગાણ કરે
તેને પદલે જો છદ્ધનુ કરેતો તેને યીને જિસે પણ ઉપવાસ કરવો
યુક્ત છે એવી સમાચારી છે

૬૦ કેરઝી સમુદ્રાત કર્યા પછી અતર્મુહર્ત મુઝી સસારમા ગ્હે
છે પીઠ પત્થરાદિ ટૂંકસ્પને પાછા માપી લીધા પછી ગ્રેજીશીયન
કરે છે કેમકે અતર્મુહર્ત આયુ શેષ હોય ત્યારેજ સમુદ્રાત કરવા
માટે છે

૬૧ યોગમાં, રાત્રીએ અનાદારી વસ્તુ લેવી ન વળે સગદાનો
અમાર હોવાથી

૬૨ યોગ્ય, ઉપવાસ તેમજ રત્ન ઉચ્ચરવા હોય ત્યારે દિન શુદ્ધિ
જોવી માસ વર્ષાદિ જોવાની જરૂર નથી.

આ માર ઉક્ત ગ્રંથો વાંચતી રાખને ફરી સ્પીષેલી નોંધ અનુસાર
ગ્રંથો છે તેમાં સદેહ પડે તો ઉક્ત ગ્રંથોથી તેનો નિર્ણય કરી લેવો

યાત્રિક વધુઓ અને રહેનોને સ્વાસ્થ્ય

શ્યગત્યની સૂચના

૧ શત્રુજય તીર્થની સર્વોત્તમતા જાણી તેની કોઈપણ પ્રકારની આશાતનાથી દૂર રહેવા પ્રયત્ન કરવો

૨ કયાંય કોઈપણ પ્રકારની આશાતના થતી જણાય તે દૂર ફરવા—ફરાવવા સુદ્ધ જનોણ વનતુ લક્ષ રાખવું.

૩ યાત્રાદિ શુભ પ્રસંગે અગશુદ્ધિ, વસ્ત્રશુદ્ધિ, મનશુદ્ધિ, ભૂમિકાશુદ્ધિ, પુત્રોપગરણશુદ્ધિ, દ્રવ્યશુદ્ધિ (ન્યાયદ્રવ્ય) અને વિધિશુદ્ધિ એ સાતે શુદ્ધિનો અવશ્ય સ્વપ્ન કરવો. “ સાતે શુદ્ધિ સમાચરી, ફરીએ નિત્ય પ્રણામ. ”

૪ એકાગ્ર મને ધરાવર લક્ષ (ઉપયોગ) રાખી, વિધિ સહિત, સ્વશક્તિને શોષવ્યા વગર ધર્મકરણી કરવી

૫ સ્વાસ્થ્ય માંદગી કે અશક્તિના કારણ વગર ઢીલા થતી, પરજીવને પીડા ઉપજે એવા ઢોળી વિગેરે વાહનમાં ચેસતુ નહિ.

૬ જયણા રાત્રીને જ જવું આવવું, વાટમાં વિક્રયા-નગામી કુથલી નહિજ કરતાં, શુભ ધ્યાનવડે વસ્ત્રતને લેલે ફરવો

૭ અનતાઅનત જીવો ડ્યાં મોક્ષે ગયા છે, તે ભૂમિની મહ્યતા—દિવ્યતા પ્રિચારી જડ વસ્તુ ઉપરની મમતા ઉતારવી

૮ ઉત્તમ વિચાર, વાણી અને આચારવડે સ્વપરતુ અધિક દિત સથાય તેવું જ શુભ લક્ષ રાખ્યા કરવું.

(૧૦૫)

૯ તીર્થકરાદિક મહાપુરુષોનાં ઉદાર ચરિત્ર સાંધઝી (ધાંધી-
વેચારી) આપણે તે ઉપરથી જરૂર ઘડો લેવો તેવા થવા પ્રયત્ન કરવો

૧૦ ઉત્તમ ભાવનાવડે જ ઉત્તમતા આવે છે, એ સત્ય સમજી
કોઈ નવઢી ભાવનાને મનમાં સ્થાન ન જ આપવું.

૧૧ સહુને આત્મસમાન લેતી, કોઈને મતિફૂલના ઉપજે પડું
કરૂપણ કરવું, કરાવડું કે અનુમોદવું નહિ.

૧૨ સહુ કોઈ સુખી થાઓ ! દુઃખી ન થાઓ ! સહુ સન્માર્ગે જ
ચાલો ! અન્માર્ગે ન જ ચાલો ! એમ સદાય ઇચ્છવું

૧૩ ધર્મના જ અભ્યાસથી સુખી થયેલા ભાગ્યશાળી મન્યમનોને
જોઈ રાજી (આનંદિત) થાવું, દીલગીર ન જ થાવું.

૧૪ કોઈ દીન દુઃખી નિરાશ્રિતને દેતી કે જાણી તેનું દુઃખ
દૂર કરવા તન, મન ધનથી ધનતી કોશીશ કરવી

૧૫ કોરૂપણ નીચ-નાદાન જીવ સુારી ન જ શકે તો તેને
કર્મયજ્ઞ જાગી છેઢવો નહિ પણ સમભાવે રહી સ્વહિત સાધ્યા કરવું

૧૬ કદરૂ ભાગ્યશાળી જનો સઘપતિ થઈ, સઘની ભક્તિ કરવા
આવે છે તો આપણાથી વની શકે છેટલી સાધર્મી ભક્તિ અવશ્ય કરવી
તન મન ધનથી અનેક પ્રશારે ભક્તિ થઈ શકે છે.

૧૭ તીર્થ મેટના આવતા થાત્રી જનોની હરેક પ્રકારની સગ-
વડ યથાશક્તિ સાચવવા ધીરદ રાલવી એ સ્વરી ભક્તિ સમજવી

૧૮ જો લોભ-લાલચ સૂકી સતોષથી રાલવામાં આવે તો

દરેક ધર્મશાસ્ત્રના મુનીઓ પળ પુષ્કલ ભક્તિનો લાભ મેળવી શકે.

૧૯ શશ્વજયાદિક સ્થાપર તીર્થને મેટવા જતા જગમતીર્થસ્પર્ષ સાધુ મમુલના સમાગમનો યા સદુપદેશનો પળ લાભ લેવા ચુલુ નહિ.

૨૦ શુદ્ધ દેવ શુરુ કે તીર્થરાજનાં દર્શન, વદન, પૂજા, ભક્તિ વિગેરે ધર્મકરણી ધસમસાને જયળા રહિત કરવા કરતા મ્થિર ઉપ યોગથી નૈષ્ઠ્ય.

૨૧ શુભ-શુદ્ધ લક્ષથી કરાતી સત્કરણી અર્હાયા ક્ષેત્ર પ્રમા-વથી અત્ર લાભ ઝાપે છે તેથી તેમા પ્રમાદ સેવગો ઉચિત નથી જ.

૨૨ યાત્રાની સરયા તરફજ લક્ષ રાસગા કરતાં તેની યથાર્થતા તરફ વગરે લક્ષ રાખી, સાર્થકતા કરવા કાલજી રાસવી જોઈ.

૨૩ લોકોત્તર તીર્થોની યાત્રા યથાગ્રિજ કરવામા આવે તો તેથી લોકોત્તર (અલૌકિક) ફલની પ્રાપ્તિ થઈ શકે ં સત્પત્ર છે.

૨૪ ગતાનુગતિનતા તની, શાસ્ત્ર મર્યાદાને અનુમરી, જે ધર્મ-કરણી કરાય તેનુ ફલ પળ યથાર્થ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે.

૨૫ પ્રભુભક્તિ પ્રસંગે વપરાતા ફલ કે ફૂલહારને પળ વિરાધના ન થાય તેમ સદુ કોઈ ભક્તજનોઈ લક્ષ રાસતુ જોઈ.

૨૬ જિનમંદિરોમાં દીપમાગાથી કૃદા વિગેરે જીવોની વિરાધના ન યાય તેમ ચિત્રેકથી ગોદરળ કરવી જોઈ.

૨૭ દરેક ધર્મકરણી કરતાં જયળા સાચવવા અને આત્મલક્ષ સુધારવા મળી અધિકાધિક કાલજી રાસવી જોઈ.

૨૮ રાગ, દ્વેષ, કપાપયાદિ દોષોને ટાલી શુદ્ધ સ્ફાદિક

રત્ન જેટુ આત્માનું સ્વામાયિક રૂપ પ્રગટ કરવાનું મુખ્ય લક્ષ્ય હોવું જોઈએ.

૨૯ પચમઝારી, અષ્ટમઝારી, સત્તરઝકારી, એકવીંઝમઝારી વિગેરે દ્રવ્યપૂજા કરતાં પ્રમુખ પાસે એજ આ મલક પ્રાર્થનાનું છે.

૩૦ સ્તુતિ, સ્તોત્ર, સ્તવનાદિક વહે દેવવન્નરપે માત્રપૂજા કરતાં પણ શ્વાસ કરીને એજ આત્મલક્ષ રાત્રવાનું છે.

૩૧ મહુની દ્રવ્યપૂજા વિધિયુક્ત કરાય તો તે વિઘ્નનાશિની, અશ્વમુદય જનની અને નિર્ગળગતા થાય છે.

૩૨ શુદ્ધ અર્તે કરણથી માત્રપૂજા (પ્રાર્થનાદિક) કરવામાં આવે તો તે ક્ષીણ અસયપન-પ્રોક્ષફલ આપે છે.

૩૩ આ લોક કે પરલોક સંસ્પર્ષી કાંઈપણ તુચ્છ મુલ્યેન્ડા રાખ્યા પગર કરાતી કરણી અલૈકીક (અસય) ફલ આપે છે.

૩૪ ઉત્તમ ધર્મ-રત્નની પ્રાપ્તિ કરવા માટે અનુદાટિક ૨૧ ગુણ મેલવી લેવા મહ્યજનોએ જરૂર રૂપ કરવો જોઈએ.

૩૫ ન્યાય-નીતિથી દ્રવ્યોપાર્જન પ્રમુખ માર્ગાનુસારીપણાના પાત્રીશ ગુણોનું આસેવન પણ અવશ્ય કરવું જોઈએ.

૩૬ શાસ્ત્રોક્ત છરી પાઠવા, યાત્રિક મહાશયોએ, ઉત્તમ તીર્થ રાજની યાત્રા પ્રસંગે તો અવશ્ય લક્ષ રાત્રવું જોઈએ.

૩૭ આપમતે સારી બુદ્ધિથી પણ કરેલું સઘલું મારુ ફલ નથી જાપતું; તેથી નમ્રપણે જરૂર શિષ્ટાચાર સેવવો જોઈએ.

૩૮ ધ્યાનમુખી સદાચાર અસ્તમિતપણે પાળવામાં યુક્તતા

રહે, અને તે દૂર કરવા ઘણા મેરણાની જરૂર પડે ત્યાંથી
તો સદ્ગુરુના ચરણકમલની સમીપતા ઉપાસના મૂકી દેવી અનુચિ-
તજ છે તથા-મકારની યોગ્યતા યોગે શુદ્ધ આજ્ઞાન પ્રમાણ કરતી.

૩૯ શુદ્ધ દેવ-શુદ્ધની આજ્ઞાનુ યથાશક્તિ પાલન કરવામાન
સ્વાહિત સમાપેલું છે

૪૦ જગમ તીર્થરૂપ જ્ઞાની શુદ્ધ આપણને સદાય સન્માર્ગમાન
યોજવા ઇચ્છતા હોય છે તેથી તેઓ આપણી યોગ્યતા મુજબ જે હિત-
માર્ગ ઘટાડે તે નિ શરૂપણે અને નિર્ભયપણે અનુસરવોજ યુક્ત છે

૪૧ સદ્માયે પ્રાપ્ત થયેલ શુદ્ધિ, ધન, યૌવન અને જીવિતને
સફળ કરી લેવાં, તેનો સદુપયોગ કરવા પ્રમાદ કરવો નજ જોઈએ.
માયવગર સદ્સામગ્રી ફરી ફરી મલ્લવી દુર્લભજ છે

૪૨ આતો પરમજની કમાણી સ્વાય છે અગમચેતીપણે આવતા
ભવ માટે સ્ત્રી કમાણી અવશ્ય કરી લેવી જોઈએ.

૪૩ જાગતાને ભય નથી, ઉપતાનેજ મર છે એમ સમજી દુષ્ટ
પ્રમાદ તજીને આત્મસાધન કરી લેવા સદુર સાવધાનતા રાખવી
જરૂરી છે.

૪૪ હાથમાં ઘાતી છે ત્યારથી સાધી શકાશે, દબ થઈ ત્યારે
કૃત્રી સ્વોદવો નશામો છે-અશક્ય છે

૪૫ સ્ત્રી ભક્તિ વસ્ત્રવેલી, કામધેનુ, કામકુખ કે ચિન્તામણિ
રત્ન જેવી છે તે શુદ્ધિને પણ સેવેલી લાવે છે. એમ સમજી શુદ્ધ દેવ,
શુદ્ધ અને સ્વધર્મી પ્રત્યે અંતઃકરણનો સ્વરો મેમ જગાડવો એજ સાર છે.

શિશુમ્

મત્કિમસંગે યાત્રિક ષધુઓ અને વ્હેનોને નિ.સ્વાર્થભાવે નમ્રાનિવેદનરૂપે અતિ અગત્યની સૂચનાઓ

૧ ધવસાગર તરવા માટેજ મધ્યજનોષ્ઠ તીર્થસેવન કરવાનું છે. તેમાં શુભ્રજય, ગિરનાર મમુલ 'સ્થાવર તીર્થ' અને ક્રત્તમ સાધુ, સાધ્વી, ધ્રાવક, ધ્રાવિકારુષ્ય ચતુર્વિંશ, સઘ ઇ 'જંગમ તીર્થ' રૂપ છે. તેની સેવા-મત્કિ યથાવિધે કરવાથી જરૂર કલ્યાણ થાય છે.

૨ શરીર શુદ્ધિ, વસ્ત્ર શુદ્ધિ, મન શુદ્ધિ, મૂમિકા શુદ્ધિ, ડપ-ગરણ શુદ્ધિ, દવ્ય શુદ્ધિ, અને વિધિ શુદ્ધિ, ઇ સાત મકારની શુદ્ધિ સહુ ઇ યય.યોગ્ય સાચવી, અતિ આદરપૂર્વક દેવશુર તેમજ તીર્થની સેવા-મત્કિ કરવાની છે.

૩ તે ઇળ દગ્ગ દોષ (અય અન્ય ઘાયત લક્ષ), શૂન્ય દોષ (ડપયોગ રારયા ઘગર) અવિધિદોષ (અસ્ત ઘ્યસી ન્યૂનાધિક) અને અતિ ઢહતિ દોષ (હદ મર્યાદા મૂકી ગજા કપરાંત કરવું તે) તમ્રીનેજ ફરવા યોગ્ય છે દોષ રહિત-નિર્દોષ કરણી ત્યારેજ બની શકે છે.

૪ દેવશુરનાં કે તીર્થરાજનાં દર્શનાદિ મસંગે જતાં આવતાં કોઈ ઇળ મકારની વિકથાઓ (કુયલીઓ) કરવી કેવલ અનુચિતજ છે. વિકથા કરવાથી સ્વપરને (પોતાને તથા સામાને) લામને ઘદલે નુરુશાનજ થાય છે ઇમ કરવાથી નેવાને ઘદલે દેવ યાય ઇ વિચારવાનું છે ઇચ્છિત કાર્મ્મજ પોતાનું મન પરોવી દેવ

૫ જે કાફ કરવું તે ધીજાને કીલામના ઉપજાવ્યા ધગરજ
ધરવાનુ શાસ્ત્ર ફરમાન લક્ષ્મી રાક્ષીનેજ દેવગુરુ જે તીર્થ ભક્તિનો
લાભ લેવાનો છે તેથી તેવા દરેક મસગે નીચે જણાવેલી હકીમત
જરૂર લક્ષ્મી રાક્ષી.

(૧) ભાવ-હલ્લાસની ઘટ્ટિ થવા માટે દેવગુરુને તીર્થના દર્શ-
નાદિ કરવા જતા વાટમાં જપણા સચવાય, જીવવિરાગના ન થાય
અને શાસ્ત્ર આમ્નાય પહે તેવી રીતે ઠીક સૂર્ય-મજાશ, થયે છતે, નીચે
દ્રષ્ટિ રાક્ષીનેજ ધાલવું જ સ કારણ વગર ગાડીમા કે ઢોળીમાં
બેસવું નહિ

(૨) ઉપર જગાવ્યા મુજબ શરીરની અને વસ્ત્રની શુદ્ધિ સાચવી
મનને ષકાગ્ર કરવું મનને ઝ્યાં ત્યાં દોડવા દેવું નહિ તેને શુભ
ધ્યાનમાન જોડીને રોકી દેવું

(૩) માર્ગમા જતા જે કોઈ આત્માની સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક,
શ્રાવિકા મળે તેમને શુણના યહુ માનપૂર્વક ઝવિત મળામાદિકુ કરવા
વરવું નહિ

(૪) વાઝ, ગ્લાન, વૃદ્ધ, તપસ્વી સાધુ પ્રમુખનુ યોગ્ય સન્માન
કરવું, અને તેમને જ્ઞાતા ઉપજે ઈવી વિશ્રામણા-વૈયાવચ્ચ પણ કરવી.

(૫) જિન ચૈત્ય, ચરણ પાદુકા પ્રમુખનો યથોચિત વિનય કરવા
ફૂલડું નહિ

(૬) દેવ, ગુરુ, તીર્થ પ્રમુખની કોઈ પણ મન્દિરે આજ્ઞાતના નયાય

તેણે સ્વસ્થ રાસ્ટ્રપુ, અને કોઈ આગાતના થયેલી દીસે તો તે તરત દૂર કરવી-કરાવવી -

(૭) રાગ દ્વેષ-રૂપાય દૂર કરવા જતા તેવો પવિત્ર સ્થાને અ-
વિવેક આચરણથી તેજ રાગદ્વેષાદિક દોષ પેદા થાય અને વધે એમનો
નજ કરવું. કેમકે પવિત્ર (તીર્થ) સ્થાને સંવેલા દોષ વજ્ર લેપ
તુલ્ય થાય છે

(૮) જેમ આપણા વિચાર વાણી અને આચાર મુખરે-પવિત્ર
થાય તેમ લક્ષ રાગી પ્રવર્તેલું પણ-સ્વચ્છદપણુ આદરવું નહિ

(૯) જેમ વને તેમ શ્રુતિયોને લગામમા રાસ્ટ્રી સ્વચ્છિત્ત દિન કાર્ય
કરવું તેમને સાત મોઝલી તો નજ મૂકવી

(૧૦) સહુ કોમને નિજ આત્મા સમાન લેલી નિર્મલ પદ્ધિ-
નામ રાસ્ટ્રી

(૧૧) નિર્મલ શ્રદ્ધા (સમન્વિત) સહિત તપ જપ વ્રત નિયમ
પરવામાં અધિક આદરવત થાવું સુલક્ષી રૂપણુ નાયરપણુ તજી શૂરવીર
બનવું છતી શક્તિ મોખવી નહિ કેમકે ફરી ફરી મુયોગ મલ્લવો
દુર્લભજ છે

(૧૨) હરેક ધર્મ કરણી કરવાના હેતુ પ્રમુખ ગુરુ ગમ્ય સમજી,
તેનો આદર કરવા પોતાની યોગ્યતા સમજી સમાપ્તિ મેળવી, આજ્ઞાનુ-
સારે પ્રવૃત્તિ નરાય તેણે લક્ષ રાસ્ટ્ર સ્વ યોગ્યતા મુજબ યથાવિધિ
કરેની કરણીજ લેવે યદ શકે છે.

(૧૩) અરિહત મધુનો અનત વપકાર વિચારીને તેમની દ્રવ્ય માવથી પૂજા-ભક્તિ સ્વશક્તિ અનુસારે કરવી, કરાવવી અને તેને અનુમોદવી

(૧૪) પચ મકારી, અષ્ટમકારી, સત્તર મકારી, એકવીસ મકારી, અષ્ટ શત મકારી (અષ્ટોતરી) મધુલ દ્રવ્યપૂજા પૈકી પોતાનાથી થની શકે તે મધુ પૂજા આદરથી કરવી. સ્વ ન્યાય દ્રવ્યની સફલતા કરવી એ વિહિત માગે છે.

(૧૫) પવિત્ર (તીર્થ) જલ, શીતલ ચંદન અને સાચાં તાજાં મુગધી પુષ્પોત્તર મધુની અંગપૂજા તથા સુશ્વેદાર ધૂપ, દીપક, અક્ષત, નૈવેદ્ય અને સરસ ફલવટ્ટે અગ્રપૂજા કરવાથી તે અષ્ટ મકારી પૂજા કહેવાય છે અને એ માવ સહિત કરનાર મુગુણ ભાદ્રો અને શ્વેનો થથી અનુપમ લાભ મેલવી શકે છે

(૧૬) અરિહત મધુના ઉત્તમ આલેચન યોગે ઉક્ત અષ્ટ મકારી પૂજાવટ્ટે અનુક્રમે સ્વદોષ શુદ્ધિ, કપાય શાન્તિ, ચિત્ત મસન્નતા, સુધાસના, સમ્યગ્જ્ઞાન-મુક્તિ, નિર્બલ શ્રદ્ધા, મન ઇન્દ્રિયમય અને અક્ષયપદ-મોક્ષની પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે આવા પવિત્ર હેતુથીજ મધુ પૂજા કરવાની છે.

(૧૭) દ્રવ્યપૂજા થઈ રહ્યા વાદ, એક મધુસન્મુલજ દ્રાણિ રાસીને, ગંધીર અને મધુર શબ્દ ધ્યાનિ યુક્ત ઉદાર અર્પણાઈ ચૈત્યવદન, સ્તુતિ સ્તવનાદિય કરવારૂપ માવપૂજા થરી છેવટે 'નયવીરાય'ના મધુ માર્થના કરવી આ વધી કરણી મનવચન કાયાની

પ્રકાશતા રાત્રીનેજ કરવાની છે. એમ કરવાથી લોકોત્તર-મધાનપદ માત્ર થઈ શકે છે.

(૧૮) મધુના ગુણમાં લીનતા થવા માટે મમાદ રાહિત, યથોચિત યોગમુદ્રાદિકમાં આદર રાખી, આપણાથી ગુણાધિક (ગુરુ મધુલ) ને આગલ્ય કરી, વિનય વહુમાન સાચવી, શાન્તાચિત્તથી, ચૈત્યવદનાદિ કરવું. મનમાં કોડપણ પ્રકારે વ્યવ્રતા થવા દેવી નહિ.

(૧૯) ઉપર કહેલો આશ્રય સમગ્ર્યા વગર, જેન આવે તેમ, વિવેક રહિત, ગુરુ મધુલ વહીલની આગલ્યવેસી, યોટા યાટા પાટી, ચીજાના ધ્યાનમાં અતરાય પડે એમ, ચેતાલ અને અશુદ્ધ ચોલ્યાની ટેવ પઢી હોય તે તજવી જોડાઈ ધીમા રાગે શુદ્ધ ચોલતાં શીત્તવું જોડાઈ

(૨૦) દ્રવ્ય-માવપૂજા કરીને પણ પોતાના આત્માનેજ જગાહ-યાનો છે મય, વિપય, કપાય, નિદ્રા (આલસ) અને વિકયાદિ મમાદ દોષથી પોતાનેજ મુક્ત કરવાનો છે તેમ કરવાના પવિત્ર લક્ષ્યથીજ ફલ્યાણ થઈ શકે છે. અન્યથા કલ્યાણ થવું મુશ્કેલ છે

(૨૧) સ્વ પરને માવ હટાસ મગદે તેટલું પૂરતો સમય દ્રવ્ય પૂજામાં લક્ષ સહિતજ વીતાવવો યોગ્ય છે લક્ષ વગર વ્યતીત કરેલો વસ્તુ નફામો જાય છે અવિધિ દોષ તો જેમ વને તેમ તજવા અને વિધિનો આદર કરવા જરૂર સ્વીકૃત થવું સુદ્ધ જનોને ઇચ્છિત છે.

(૨૨) શ્રંગ રચના (આગી) કરતાં, ફૂલની કાચી ફાલી, વાસી, ચગદેલાં, નીચે પઢી ગયેલાં મશીન ચક્ષાદિક ઘડે આળેગ અને જીવાતથી ભરેલાં ફૂલને તેવા ફૂલનો માલ્યા પ્રમુ મક્તિમા નહિ

વાપગતા, ઉત્તમ મકારના થુલ્લ ફૂલ તેમજ તેવાંજ ફૂલની માળા વપરાય, તે પણ સોયવતી ઘોંચ્યા બગરજ વાંચા સૂવતી ઢાંઢી ગાંઠ દર્શનેજ તૈયાર કરેલી હોય તેમ જયનાથી મુથેલી ફૂલની માળા મ મુના કુટે સ્થાપી શકાય. સોયવતી ઘોંચેલા ફૂલના દાર મધુ ઉપર ચઢાવવાનો રીવાજ આજકાલ અણસમજથી વધી ગયેલો વીસે છે તે વીલકુલ પસંદ કરવા જેવો નથી આપણા કરતાં વધારે મુકુમાલ એવા પુષ્પના જીવોને ઈથી વેટળી વધી ફીલામના થતી હશે ? તેનો ત્યાગ કરવામાં આવશે તો એ રીવાજ સહેજે દૂર થઈ શકશે. પોતાના માણની જેવા અન્યના માણ સમજનારને વધારે કહેવું પડે નહિ.

(૨૩) ફૂલની પાલ્લવીઓ પણ છુટી કરી નાંખવી નહિ, તેનેજ પાતળે વચરવી નહિ તો પછી સોયની તીક્ષ્ણ અળીવતી તેનું છેદન ભેદન તો કેમજ કરાય ? છેદન ભેદન કરેલા ફૂલહાર ચઢાવવા તે કરતા થુલ્લ અને સરસ ફૂલો છુટા છુટા જેમ શોભાનિક લાગે તેમ મધુના અગ ઉપર ગોઠવી દેવા વધારે ઉત્તમ, લાભકારક અને આનંદ દાયક હોવાથી હિતકારી સમજાય છે તે સદુષ વિચારીને હસમાં રાખવું વિધિ સહિત કરેલી ભક્તિજ લેખે થાય છે.

(૨૪) થીંજા દીવસે નિર્માલ્યરૂપ થયેલા તે ફૂલ કેફૂલપાંચ જેમ તેમ ગ્યા ત્યા ફેંફી દેવા ન જોઈએ તે વધાય જાઝબીને મોર પીં-છીવતી ઉતારી રૂઢ પગા સ્થલે રાખવા કે જ્યા તે વચરાય નહિ તેમજ તેમા ઘોટી રહેલા કોઈપણ પ્રસન્નજીવને તાપ-તંદુરાદિકથી બચાવાય નહિ ન્હવળની કુટીમાં તો તે નાંખવા નજ જોઈએ જૂદાજ 'રા-ખવાં જોઈએ' સ્નાત્ર પૂજાં ધસમે પણ એ વાત લક્ષ્યગત રાખવાની છે.

(२५) जेम् जेम् जयणा अधिक पळे तेम् तेम् ते पाळ्वा दरेक भक्ति प्रसंगे खूब लस राखवु, अने भक्ति रसिक भाई ग्हेनोनु दील दुस्वाय एवु कइपण नहि करतां तेमनु मन प्रसन्न थाय एवुज पवित्र भावण करवु दर्शन, बदन के पूजा करता एरु बीजा उपर पक्का गकी करवी नहि पण अनुकूल समय (तक) मळतां सुधी कोइएक रक्तान्त स्थळया ध्यान परवु.

(२६) भक्तिमाथी निवृत्त यतान ससारिक काममा रगाइ जवु नहि जो भक्तिनो रस-आस्वाद (अनुभव) परावर कर्षोज होय तो तेनी पुमारी एकाएक उत्तरी जती नथी. ते पड़ी पण फेट-होक बखत सुधी टकी रहे छे ते (अनुभव)नु सुखतो खरेखर अनुमवीज जाणी शके छे शुद्ध-सरल हृदयवाळा श्रद्धावत प्रेमाळने ज मयाद रहित भक्ति मार्गमां प्रवर्ततां एवो अनुभव [रस आस्वाद] प्राप्त थइ शके छे हृदय शुद्धि करवानी तो स्वास जरूर रहे छे

(२७) जेम् मोर मेघने देखी, चकोर चद्रने देखी, अने सती निज पतिने देखीं राजी-मानदित थाय छे तेम् भक्ति रसिक अने शुद्ध श्रद्धावत भव्यजनो पण शुद्धदेव, गुरु अने संय साधर्मिक जनोने निरखी आनदित थाय अने छे निजनेन युगलने सफल-सार्थक करे छे इति श्रम्

बोध वचन

१ दिवसे एवु कार्य करवु के राजीए निराते सूइ रहेवाय.

२ आठ मास एवु कार्य करवु के चोमासामा करवु न पड़े.

१ ३ युवावस्थायां एव कार्यं करतु के ब्रह्मावस्थायां सुखे दिवसो निर्गमन थाय.

४ जन्म पर्यंत एव कार्यं करतु के आवतां भवमां दु खो वेठवा न पडे

५ अधम पुरुषो विघ्नना भययी कोइपण कार्यनो आरम करतां नयी.

६ मध्यम पुरुषो आरम करेलां कार्यने विघ्न आववायी छोडी दे छे

७ उत्तम पुरुषो विघ्न आन्यां छतां पण, आरभेला कार्यने सपूर्ण पार पाडे छे.

८ वाचनार, जेणे तने उपकार कयों होय, तेनो अपकार करवा फटी इच्छीश नहि

९ जो तु आगद थवाने इच्छतो होतो न्याय मार्गयी द्रव्य उपार्जन करता शील

१० विद्या ररच करता खुटे नहि, तेवु एक अपूर्व धन छे, माटे पैसानो सग्रह करवो तजी दइ विद्यानो सग्रह (सचय) कर

११ साथे एटलु याद राखजे के विद्यानो गर्व फटी करवो नही, केमके तारायी धधारे विद्याने धारण करन.रा पग दुनियाया घणा छे

१२ थुक पाठ जेवु ज्ञान मेळव्या करता अनुभव ज्ञान मेळवतु श्रेष्ठ छे

१३ वाचनार ! तने मोक्ष सुखनी बाज होय तो सम्यग् ज्ञाननी प्राप्ति करजे.

૧૪ સદ્ગુરુની ડપાસના કરી વિનય ગુણ વઢે અને તારા સતત ચત્રમ વઢે તુ સદ્ગોષની પ્રાપ્તિ કરી 'શક્તીશ

૧૫ તારુ શ્રેય વાંડતો હો તો સત્ પૂરપોનો સગ કર, ગુગી-જન ડપર પ્રીતિ રાખ, અને ઉત્તમ પૂરપોના કાર્યનુ અનુકરગ કર.

૧૬ સદાચારથી તારી આચારી થશે તેમ ધારે. સદાચારનુ સેવન કર

૧૭ આ લોક અને પરલોક વિરુદ્ધ ચાર્ય પ્રાણાને પગ ન કરીશ.

૧૮ વાચનાર ! તુ વિશ્વાસયાતને મહાપાપનુ મૂઝ જાણી તેનો ત્યાગ કર.

૧૯ યત્ર, તત્ર, યત્ર વિગેરે કોડપગ ધર્મથી અધિક નથી, યત્રાદિ આ મવમા મુત્ત આપે છે, અને ધર્મ મવોમવમા મુત્ત આપે છે, માટે ધર્મનોજ આદર કરવો.

૨૦ ગંધ વિના ફુલની શોભા નથી, દાત વિના હુલની શોભા નથી, સત્યતા વિના વચનની શોભા નથી, તેમ પૂણ્ય વિના પૂરપ શોમાને પામતો નમી.

૨૧ મન જીત્યુ તેણે સર્વ જીત્યુ ઇમ સમજી મનનેજ વશ કરચુ

૨૨ મુર્ખને સિલામણ આપવી, કદાગ્રહીને ધર્મ સમજાવવો, અને કુપૂત્ર અગર કુશિષ્યને વોધ આપવો તે નિષ્ફલ છે

૨૩ અજલીમા રહેલા જઝની જેમ યોવન દિન દિન ગઢે છે

૨૪ પૂણ્યથી પૂણ્ય વધે છે, અને પાપથી પાપ વધે છે, માટે નિ-રતર પૂણ્યન કર્યા કરચુ.

૨૫ પૂન્ય કરવાથી રૂપ લાવણ્યતા, યજ્ઞ, માન, પ્રતિષ્ઠા, સગેરે માત્ર થઈ ઢેકાળે ઢેકાળે મુલ્ય મળે છે, અને પાપ કરવાથી ઢેકાળે ઢેકાળે દુઃસ્વપ્ન મળે છે

૨૬ વ્રતમાં શીલ (બ્રહ્મ) વ્રત ઉત્તમ, દાનમાં અમયદાન, ઉત્તમ, શુણમાં વિનય શુણ ઉત્તમ, તેમજ રૂપમાં ભગવતનું રૂપ અને વચનમાં સિદ્ધાન્ત વચન ઉત્તમ જાણવું

૨૭ સતોપથી મુલ્ય મળે છે. મુલ્યથી ધર્મ સાધિ - શકાય છે અને ધર્મથી મોક્ષ મળે છે, માટે સત્પૂરુષોએ અત્યંત સતોપ ધારવો યોગ્ય છે.

૨૮ જેવી મતિ તેવી ગતિ, જેવી ક્રિયા તેવું કર્મ, જેવો તપ તેવું ફલ, તેમ જેવો સતોષ તેવુંજ મુલ્ય સમજવું.

૨૯ વ્રત ભગ કરનાર જેવો કોઈ પાપી અને વ્રત પાળનાર જેવો, કોઈ ધર્મી નથી

૩૦ ધર્મની પરીક્ષા બહુ દોઢીલી છે.

૩૧ ઉપાધિવાળાને તત્ત્વથી સુગ્રહ હોતું નથી

૩૨ પર્વતમાં મેઘ મોટો, દેવમાં ઇન્દ્ર મોટો, કૈવલીમાં તીર્થંકર મોટા, ગ્રંથમાં ચંદ્ર મોટો, સર્વ વ્રતમાં બ્રહ્મચર્ય વ્રત મોટું તથા પર્વમાં પર્યુષણ પર્વ મોટું છે, તેમ મત્રમાં નવકાર મંત્ર મોટો છે

૩૩ સૂર્ય તરફ નજર કરવાથી આંતરના તેજનો સ્પર્શ થાય છે. તેમ પરમ્ણી તરફ નજર કરવાથી મનુષ્યોનું પૂણ્ય રૂપ તેજ સ્પર્શ પામે છે; માટે પરમ્ણી તરફ સ્વોદી દષ્ટિ કરવી નહિ

૩૪ માંસ, મદિરા, શિરાર, ખોરી, ડુગાર, વૈધ્યા તથા પરણી-
ગમન, એ સાત અવસનો ધોર નરકમાં લઈ જનાર છે, માટે જાણા
જનોએ તે સાતે અવશ્ય તજરા.

૩૫ રે જીવ ! વિવિધ પ્રકારના અપદ્રવો વડે અતિ મયાનરુ
એવા સસાર રપી કારાગ્રહમાં રહેણું, મૃતિ ઉપર ક્ષયન કરવું, મનુ-
ષ્યોના હિન અને અનાદરના વચનો સામઝવા, તાપ તથા ટાઢ ઘટન
ફરવાં, મૂલવટપાત્ર દુઃખ મોગવણું, ગરીર તથા દ્રવ્યનો સય થવો,
વિગેરે સર્વ પૂર્વજન્મમા જે જે કર્મ ધાંધ્યા હોય તેના ઉદય આવવાથી
મોગવણું પડે છે. પરંતુ હે મુર્ખ ! જરા પણ મનમાં વૈરાગ્ય લાગતો
નથી, અને મોહમાં ફસાઈ તત્ત્વને પણ જાણતો નથી.

૩૬ હે જીવ ! તું અપદેશ દુઃખનો કરે છે અને ચાંડા મુલની
ફરે છે, પણ તરવને જાણીશ તોજ તારી સર્વ ચાંડા ફાળીમૂત થશે

૩૭ હે જીવ ! પૂર્વે જે શુભ વા અશુભ કર્મ તે યાંયા ઝે તે આ
ભવમા ઉદય આવવાથી તારે મોગવણું પડે છે, તેમાં યીજા ઉપર
ક્રોધ જા માટે કરે છે ! કેમકે કોઈ કોઈને મુલ કે દુઃખ આપતું
નથી. કર્યાં કર્મ મમાણે ફલ મટે છે, મારીમાવ વન્યા કરે છે, તે
માટે કષ્ટ પડે ત્યારે શોચ નહિ કરતાં ધીરજ અગીરાર ફરવી, દૈવ
મતિકુલ હોય ત્યારે કોઈ રક્ષણ કરી શરતું નથી, યીજાતો નિમિત્ત
માત્ર છે.

૩૮ કોઈ પાસે સુશામતના વચન ચોલવાથી કાઈ લાભ નથી,
પૂન્યના ઉદયથીજ સર્વ અમિલાપા ફાટે છે

૩૯ રે જીવ ! મોટા દેવ દાનથને પણ કષ્ટ પડે છે, તો કષ્ટમા

જા સાર વિપાદ કરે, છે. આ સસારમાં તો કોઈના મનોરથ પૂર્ણ થાય છે, કોઈના મન થાય છે, કોઈને નિત્ય દુઃખ થાય છે, તો કોઈને નિત્ય સુખ થાય છે, તેથી સત્પુરુષતો તેનેજ કહેવો કે જે નિર્મલ સ્વમાવને ધારણ કરી પરોપકારમાં તત્પર થઈ ધર્મપ્રાર્થક હોય, અને સપદા છતાં અહંકાર કરે નહિ, અને કષ્ટ આવે શોચ કરે નહિ

૪૦ હે જીવ ! રઢવાથી ચિત્તમાં સતાપ થાય છે, પણ રઢવાથી જે દીન વચન બોલવાથી કર્મ છૂટતા નથી, મોગવવાજ પડે છે.

૪૧ તુ મિઠ્ઠ વનમાં ભ્રમણ કર, પર્વતો ઉપર ચઢ, સમુદ્રમાં અગર ગુફામાં પ્રવેશ કર, પણ ભાગ્યથી અધિક મલ્લવાનુ નથી, તેમજે પુન્ય હીન પુરુષનો ઉગ્રમ નિષ્ફલ થાય છે, તથાપિ ઉગ્રમ કરવાની જરૂર છે

૪૨ હે અગ્નિવેદી ! જે કુટુબને માટે તુ મોઢ કરે છે, અને સદા પાપ કરે છે તે કુટુબ તને નરકાદિના દુઃખથી છોડાવી શકવાનું નથી લક્ષ્મી જલજલોલપત ચપલ છે, મનુષ્યનુ લાગણ્ય સંપાદના રાગ સરસુ છે, યજ્ઞ કમલપત્ર ઉપર રહેલા જલવિંદુ પેટે અસ્થિર છે, આયુષ્ય વિજલ્લીના ચમકારા તુલ્ય છે, તેના માટે તારે વિપાદ કરવો નહિ

૪૩ હે જીવ ! દુર્લભ મનુષ્ય જન્મ પામીને જેણે આત્મ દિત કર્યું નહિ તેનો જન્મ નિષ્ફલ જાણવો

૪૪ હે જીવ ! પર સ્ત્રી અને પર દ્રવ્યની તુ બાંજ કર નહિ.

અને પ્રાણાતિપાતાદિ પાપ સ્થાનકોને સેવ નહિ, તેમહા અનર્યના મુઠ છે, અને નર્કમા લઈ જનારા છે

૪૫. લોભી પુરુષ અન્યાયથી ચીજાનુ ધન લેવાને ઇચ્છે છે, પણ તેનુ ધન અને યૌવન અમ્થિર પ્રાણરૂં

૪૬. દુઃખ સર્વને અનિદ્ર છે, ને મુઠ સર્વને ઇષ્ટ છે, તેમ મનમાં વિચારી સર્વને પોતાની હુલ્લ મ્હાની કોરને પણ દુઃખ દર્શ નહિ.

૪૭. મન, વચન અને કાયાનો ઉપયોગ એકો કરવો કે જેથી ચૈરાગ્ય થાય અને પાપ દુર જાય, પણ પાપ નજીક આવે તેવો ઉપયોગ કરવો નહિ

૪૮. જે પોતાના સ્વામી, ગુરુ, શેઠ અગર મિત્રને વિશ્વાસ આપી તેનો ઘાત કરે, તેને બને લોકમા મુઘ્ન થતુ નથી

૪૯. પુણ્યધાન પુરુષોનો વસ્ત તત્ત્વ ચિંતા કરવામા, હિત વચન બોલવામા, અને મુનિ જનનુ સન્માન કરવામા જાય છે અને પાપીઓનો વસ્ત સદા શુરુર્મમા જાય છે

૫૦. હે જીવ ! જાર્ય સેત્ર, મનુષ્ય જન્મ, ઉત્તમ કુલ, સદાચાર-શરીર આરોગ્ય, દેવ ગુરુ ધર્મની સામગ્રી, એ સર્વ પામવુ અત્યત દુર્લભ છે, માટે સાચાન પળે રહી વોધી વીજની પ્રાપ્તિ માટે ઉદ્યમ કરવો, જેથી ફરી દુઃખ મોગવતુ પડે નહિ.

૫૧. પઠિત પુરુષ તો તેનેજ જાણવો કે જે સર્વ સામગ્રી પામી આત્મ હિતમા તત્પર થાય કે જેથી ફરી જન્મ મરણ કરવા પડે નહિ
રાજ્યાદિ પૈદ્ધાત્મિક મુઘ્ન પામવુ મુશ્કેલ નથી, પરંતુ સર્વજ કથિત ધર્મ રહસ્ય પામવુ શુદ્ધ કઠણ છે.

५२ हजारो हळथी खेडेला सुखर भूमिपाला क्षेत्रमा जेम धान्य पेदा थतु नथी तेम धर्म हीन पुरपोने घणा प्रयासे पण बोध थतो नथी धर्म करवाथीज सर्व सुखनी प्राप्ति थाय छे

५३ रे जीय ! तु आ भयमा धर्म नहि करे तो तारे परलोकमा दहन, छेदन, भेदन आदि अनेक दु खो सहन करवा पड्छे, माटे धर्मने सर्वथी उत्तम जाणीने तेनोज आदर कर.

हित वचन माला.

१ समजु लोको निंदा करे तेउ	११ निर्वल मनना थनु नहि.
फरवु नहि	१२ अघ श्रद्धालु थनु नहि.
२ जहु धोलु नहि	१३ भोला थनु नहि.
३ कुसग फरवो नहि	१४ कपटी थनु नहि
४ पाछन्थी पस्ताचो थाय तेउ	१५ घाडी खावी नहि
काम फरवु नहि	१६ खोडनु दील दुखाववु नहि
५ उपरीने अग्रिय थवाय तेम व-	१७ बहाला साये विरोध करवो नहि
र्तु नहि	१८ सज्जनोमा शरमावु पडे तेउ
६ योन्या पठी फरवु पडे तेउ	काम करवु नहि
बोलवु नहि	१९ मनमा मुझावु पडे तेउ
७ चडसा चडसी करवी नहि	करवु नहि
८ जगट रमवु नहि	२० पोताना पगपर हुदाडो मा-
९ परदारा सेवगी नहि	रवो नहि.
१० बहेमी यवु नहि	२१ बेसवानी टाऊ कापवी नहि

- २२ कर्जीओ उजीनो सेबो नहि
 २३ कर्जीआना आगेवान थयु नहि.
 २४ स्त्री, अगरक्षरु अने रसोइया
 साथे पिरोध करवो नहि.
 २५ स्त्रीनो विश्वास करवो नहि
 २६ चारुरो तथा स्त्रीओने झाझी
 छूट आपवी नहि
 २७ अति विश्वासु थयु नहि
 २८ पोतानी आवरनाफाकरा थाय
 तेयु काम करतु नहि
 २९ नीच भाणसोनी साथे प्रसंग
 पाहवो नहि
 ३० कृपणनु मों घोलायतु नहि.
 ३१ देश फालवी प्रतिदूठ कार्य
 करयु नहि
 ३२ विश्वासघात करवो नहि.
 ३३ बिरुया करवी नहि.
 ३४ वरत व्यर्थ गुमावरो नहि
 ३५ देगना द्रोही थयु नहि
 ३६ नातमा कर्जीओ घातवो नहि
 ३७ फोइने बिना कारण हेरान कू-
 रां नहि

- ३८ कुमागें दोरी जनार पुस्तको
 वाचना नहि
 ३९ कटाग्रह करवो नहि
 ४० कुविशा शीखवी नहि
 ४१ केफी वस्तु पीवी नहि.
 ४२ निर्दय थयु नहि
 ४३ खराय वचन घोल्वा नहि
 ४४ फोइनी आजीमिना भांगा.
 नहि.
 ४५ द्वेष करवो नहि
 ४६ उदाव थयु नहि
 ४७ लोभी थयु नहि.
 ४८ फोइना छुडाथी राजी थयु नहि
 ४९ नास्तिर थयु नहि
 ५० दोगी थयु नहि
 ५१ पारकी निंदा करवी नहि
 ५२ बेवकूफ थयु नहि
 ५३ बिषयी थयु नहि
 ५४ प्रमादी थयु नहि
 ५५ गुणीजननो अविनय करवो
 नहि
 ५६ भक्ति हीन थयु नहि

- ५७ छासटा थवु नहि
 ५८ क्रोध करवो नहि
 ५९ गर्व करवो नहि
 ६० अधण रहेवु नहि
 ६१ अम्यच्छ रहेवु नहि
 ६२ अणियधीत थवु नहि
 ६३ मोह राखवो नहि
 ६४ मननी बात हितेश्वरी शीयाय
 कोन्ने फहेबी नहि
 ६५ पोतानी नडाइ करवी नहि
 ६६ अरले मार्ग चडवु नहि
 ६७ रहेती नीक तोडवी नहि
 ६८ सार्वजनिक तथा वर्मादाना
 कार्यमा बिग्न करवु नहि
 ६९ जीरहिंसा करवी नहि
 ७० आफन आवे डरवु नहि
 ७१ असार ससारमा आशक्त ववु
 नहि
 ७२ ममत्वभाव राखवो नहि
 ७३ बुद्ध मर्यादा ओडवी नहि
 ७४ निष्टाचारनु उल्लंघन करवु नहि
 सत्य वस्तुनो अनादर करवोनहि

- ७६ हितवचननो अनादर करवोनहि
 ७७ सजनोनु अपमान करवु नहि.
 ७८ दुष्टोने उत्तेजन आपवु नहि.
 ७९ देशनु दारिद्र वधे तेया साथ-
 नोने उत्तेजन आपवु नहि
 ८० शक्ति उपरात खर्च करवु नहि
 ८१ कुदेवने नमनु नहि
 ८२ कुर्मनु सेवन करवु नहि
 ८३ नीतिमा शिथील थवु नहि
 ८४ कुगुरुनी उपासना करवी नहि
 ८५ वीतराग भापीत वचननी अ-
 श्रद्धा करवी नहि
 ८६ कोइनी हासी करवी नहि
 ८७ गहु बोला थवु नहि
 ८८ सहसा काम करवु नहि
 ८९ बेइयामा आसक्त ववु नहि.
 ९० लांच खावी नहि
 ९१ बिग्रानो गर्व करवो नहि
 ९२ और्वध्यान करवु नहि.
 ९३ अन्यायधी द्रव्य उपार्जन क-
 रवु नहि
 ९४ दुर्जननी सोयत करवी नहि.

૫ સ્વસ્વરૂપને ધૂળુ નહિ.	૧૦૨ પારકે પૈસે વેચાર કર્યો નહિ
૬ શિસ્તાર કરવો નહિ.	૧૦૪ કરજ કરીને વરો કરવો નહિ
૭ ગૌદ્ર ધ્યાન કરવું નહિ.	૧૦૫ અવર્મ કર્યો નહિ
૮ ફળકી પરતવ્રતામ્બીકારવીનહિ	૧૦૬ કર્મનો તથા કર્યા વગર ર- હેવું નહિ
૯, દુરો ચુકી જયો નહિ	૧૦૭ મિથ્યાત્વ સેવવું નહિ
૧૦ મનુષ્યધર્મવર્થગુમાવયો નહિ	૧૦૮ જ્ઞાન મેઢવવું નહિ
૧૦૧ પુન્યની કમાઈ કર્યા વિના. રહેવું નહિ	સમસ્તિ સાહિત ધર્મ કરવો
૧૦૨ અશુભ કર્મ કરવાં નહિ	

માર્ગાનુસારીના ૩૫ ચોલ

૧ ન્યાય સદ્ગતિ વિધવા--ન્યાયી ધન મેળવવું ઇટલે સ્વામિદ્રોહ,
નિત્રોહ, વિશ્વાસીને ઢગવું, ચોરી કરવી, થાપણ બોલવવી વીગેરે
નિંદ્યા યોગ્ય કામ ત્યાગ કરીને ધન ઉપાર્જન કરવું

ગિપ્તાચાર મશસા--ઉત્તમ પુરુષોના આચરણના ઘરણા કરવા.

૩ સરગ્વા કુળાચાર યાજ્ઞા પણ અન્ય મોત્રી સાથે મિલાઈ કરવો.

૪ પાપના કામચી દરવું.

૫ પ્રસિદ્ધ દેશાચાર પ્રમાણે વર્તવું

૬ કોઈનો અવર્ણવાદ ચોલવો નહીં.

૭ જે ધરમા પેસગા નિરુદ્ધવાના અનેક રસ્તા નથી તથા જે
ધર અતિ ગુપ્ત અને અતિ મગટ ન હોય અને પાડોશી સારા હોય તેવા
પગમા રહેવું

૮ સારા આચરણવાળા પુરુષોની સેવન કરવી

૩૫ વશીકૃતેદિયગ્રામ પટ્ટને શ્દિયોના સમુદ્ધને વશ કરવા એટલે
સર્વે શ્દિયોને વશ કરવાનો અભ્યાસ કરવો

ગાઢ જીવોને મોઢે કરવા સુગમ પદે માટે ઉપરના માર્ગાનુમા-
રીના પાંચીસ ચોલ સંપ્રેપચી લલુપા છે વિચરણ ગ્રથાતરોમાથી
નોંદ લેયુ

“જૈન કોમના હિતની સ્વાતર સાસ નિર્માણ કરેલી
સમયાનુમારી વહુ જીવયોગી સુચનાનું”

૧. વિદેશી અષ્ટ વસ્તુઓથી આપણે સદતર દુર રહેયુ અને સ્વ-
દેશી પવિત્ર વસ્તુઓનો જ ઉપયોગ નિશ્ચયપૂર્વક કરવો અને કરાવવો

૨ આપણા પવિત્ર તીર્થોની રક્ષા માટે આપણે વિગણે સાચધાન રહેયુ

૩ કોઈ પણ પ્રકારના ગોટા વ્યસનથી સાચધાનપણે દુર રહેયુ,

અને અન્ય ખાદ્ય વસ્તુને દુર રહેવા પ્રેરણા કર્યા કરવી

૪. ગાંઠ રમથી ભરપૂર જિન-મતિમાને જિનવત્ લેવા તેથી

જ્ઞાત દગ્ગા મગદાયવા મતિદિન પુજા અર્ચાદિક કરવા કરાવવા પુણ્ય
લક્ષ્ય રાખવુ તથા રખાવવુ

૫ પરમ મુલ્ય ધ્યાતિને આપવાયાલી થી જિન વાણીનો મ્યાદ

મેલવા દિવસ રાત્રીમાં થોડો વચન પણ જરૂર થય લેવો, અભ્યાસ
ગતરો

૬. જૈન તરીકે આપણુ શુ-શુ કર્તવ્ય છે, તે પુરા તોરથી જાગી

લેવા અને જાણીને તે પ્રમાણે રતવા પુરો મ્યાલ રાખવો

चोवीश तीर्थकरोना चैत्यवन्दनो

॥ श्री पंच परमेष्ठी नमस्कार स्तुति ॥

॥ शार्दूल विकीर्णित ॥

धर्हन्तो जगवन्तं इन्द्र महिता, सिद्धाश्च सिद्धिस्थिता
आचार्या जिन शासनोन्नति करा, पूज्या उपाध्यायका ॥
श्री सिद्धांत सुपाठका मुनिवरा, स्तनत्रया राधका ॥
पचैते परमेष्ठिनः प्रतिदिन, कुर्वन्तु वो मंगलम् ॥१॥

॥ अथ श्री ज्ञानविमल सूरिकृत ॥

॥ १ ॥ श्री ऋषभदेवजीनुं चैत्यवदन ॥

॥ प्रथम जिणेश्वर ऋषभदेव, सबद्ध श्री चविया ॥
वदि चउथे आपाठनी, शकें सस्तविया ॥२॥ अछमी
चैत्रह वदि तणी, दीवसे प्रभु जाया ॥ दीदा पण
तिणहीज दीने, चउनाणी थाया ॥३॥ फागुण वदी
घम्यारशे ए, ज्ञानखहे शुज घ्यान ॥ महा वदि ते-
रशे शिव लहा, परमानंद निधान ॥३॥ इति ॥

(१)

॥ २ ॥ श्री अजितनाथजीनु चैत्यवन्दन ॥

॥ सुदि वैशाखनी तेरशे, चविया विजयत ॥

महा सुदि आठमे जनमिया, बीजा श्री अजित ॥१॥

माहा सुदी नौमे मुनि यया, पोस उज्जल इग्यारस ॥

उज्जल केवली थया, अक्षय कृपारस ॥२॥ चैत्र शुक्ल

पंचमी दिनेए, पंचम गति लह्या जेह ॥ धीर विमल

कवि राजनो, नय प्रणमे धरीनेह ॥३॥ इति

॥ ३ ॥ श्री सजवेनाथजीनु चैत्यवन्दन ॥

॥ सत्तम प्रवेशक थकी, चविया श्री संजव ॥

फावगुण सुदि आठम दिने, सुदि चौदस अजिनव

॥१॥ मागशिर मासे जनेमीया, तिणि पुनम सजम

॥ कार्तिक वदि पाचम दिने, लहे केवल निरुपम ॥

॥२॥ पंचमी चैत्रनी उजलीए, शिव पहोरया जिनराज

॥ ज्ञान विमल प्रजु प्रणमतां, सिजे सघला काज ॥३॥

॥ ४ ॥ श्री अजिनदन स्वामीनु चैत्यवन्दन ॥

॥ जयत विमान थकी चव्या, अजिनदन राया

॥ वैशाख सुदि चोथि माघ, शुदि बीजे जाया ॥१॥

महासुदि वारशे प्रदीप दीक्षा, पोस सुदि चउदश ॥

केवल शुद्ध वैशाखनी, आठमे शिवसुख रस ॥ २ ॥

चाथा जिनवरने नमीए, चउगेति ब्रमण निवार ॥

ज्ञान विमल गणपति कहे, जिनगुणनो नही पार ॥३॥

॥५॥ श्री सुमतिनाथजीनु चैत्यवदन ॥

॥५॥ आचण शुद्ध वीजे चढ्या, मेहेलीने जयत ॥

पचमी गति दायक नमु, पचम जिन सुमति ॥ १ ॥

शुद्ध वैशाखनी, आठमे, जन्म्या तम सयम ॥ शुद्ध

नवमी वैशाखनी, निरुपम जस शमदम ॥ २ ॥ चैत्र

इग्यारसं लजलीए, केवल पामे देव ॥ नशिव पाम्या

तिण नवमीए, नय कहे करो तस सेव ॥३॥ इति ॥

॥६॥ श्री पद्मप्रमजिने चैत्यवदन ॥

॥६॥ नवम प्रेयेयकयी चवी, महावदि ठही दिवसे

॥ कारतक वदि बारसे जनम, सुरनर स्तवि हरखे ॥

॥१॥ वदि तेरश संयम ग्रहे, पद्मप्रज स्वामी ॥ वैत्री

पुनम केवली, वळी शिवगति पामी ॥ २ ॥ मागशर

वदि इग्यारशेण, रक्त कमल समवान ॥ नय विमल

जिनरायेनु धरीये निरमल ध्यान ॥३॥ इति ॥

॥ ७ ॥ श्री सुपार्श्वनाथ चैत्यवदन ॥

॥ ठठा ग्रैवेयकथी चव्या, जिनराज सुपास ॥

प्रादरवा वदी आठमे, अंवतरिया खास ॥ १ ॥ जेठ
शुक्ल वारशे जण्या, तस तेरशे सयम ॥ फागुण वदी
ठठे केवली, शिव छहे तस सत्तमि ॥ २ ॥ सत्तम जि-
नवर नामथीए, साते इति शमत ॥ ज्ञानविमल सूरि
नित्य छहे, तेज प्रताप महत ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ ४ ॥ श्री चंद्रप्रज्ञ जिन चैत्यवदन ॥

॥ चंद्रप्रज्ञ जिन आठमा, चंद्रप्रज्ञ समदेह ॥

अंवतरिया विजयतथी, वदि पचमी चैत्रेह ॥ १ ॥
पोस वदि वारशे जेनमिया, तस तेरशे साध ॥ फा-
गुण वदिनी सातमे, केवल निराजाध ॥ २ ॥ ज्ञाद्रव
सत्तमि शिव छह्याण, पूरी पूरण ध्यात ॥ अठमहा
सिद्धि सपजे, नय कहे जिन अज्जिधान ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ ५ ॥ श्री सुवर्धिनाथ जिन चैत्यवदन ॥

॥ गोरा सुवर्धि जि, पुष्पदत्त ॥

फागुण वदि

तिंक शुदि घीजे केवली, दिए बहुपरे शिक्षा ॥ २ ॥
 शुदि नवमी ज्ञाप्त्वा तणीए, अजर अमर पद दोय
 धीर विमल सेवक कहे, ए नमता सुख होय ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १० ॥ श्री शीतलनाथ चैत्यवदन ॥

॥ प्राणत कट्य थकी चट्या, शीतल जिन टा
 शमो ॥ वदि वैशाखनी ठेठे, जाणी ठाघज्वर प्रश-
 म्या ॥ १ ॥ महा वदि वारसे जन्म टीक्षा, तस वारशें
 लीध ॥ वदि पोष चठदश दिने, केवली परसिद्धा ॥ २ ॥
 वदि धीजे वैशाखनीए, मोक्ष गया जिनराज ॥ ज्ञान
 विमल जिनराजयी, सीजे सघलां काज ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ ११ ॥ श्री श्रेयांसनाथ चैत्यवदन ॥

॥ अच्युत कट्य थकी चट्या, श्री श्रेयांस जि-
 णंद ॥ जेठ अधारी दिवस ठेठे, करत बहु आर्षेद ॥
 ॥ १ ॥ फागुण वदि वारशें जन्म, टीक्षा तस तेरस ॥
 केवली माहा अमावसि, देसना चदन रस ॥ २ ॥
 वदि श्रावण त्रीजे लक्षा ए, शिवसुख अक्षय अनत
 ॥ सकल समीहित पूरणो, नय कहे ए जगवंत ॥ ३ ॥

॥ १२ ॥ श्री वासुपूज्य चैत्यवंदन ॥

॥ प्राणतयी इहां आविया, जेष्ट शुदि नवमी
॥ जनम्या फागुण चौदशी, अमावसी संजम ॥ १ ॥
माहा शुदि बीजे केवली, चौदशी आषाढी ॥ शुदि
शिव पाम्या कर्म कष्ट, सवि छेर काढी ॥ २ ॥ वासु
पूज्य जिन धारमाण, विष्णुमरगें काय ॥ श्री नयवि-
मल कहे इत्यु, जिन नमता सुख थाय ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १३ ॥ श्री विमलनाथ चैत्यवंदन ॥

॥ अष्टम कल्पयकी चव्या, माधव' शुदि धा-
रस ॥ शुदि महा बीजें जण्या, तस चोथे घत रस
॥ १ ॥ शुदि पोप ठठे लह्या, वर निर्मल केवल ॥ वदि
सातम अषाढनी, पाम्या पद अविचल ॥ २ ॥ विमल
जिनेसर वदियेण, ज्ञान विमल करि चित्त ॥ तेरसमो
जिन नितुदिये, पुण्य परिघल वित्त ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १४ ॥ श्री अनंतनाथ चैत्यवंदन ॥

॥ प्राणत थकी चनिया इहां, आवण वदि सौ-
तम ॥ वैशाख वदि तेरशे, जनम्या चउदशे घते ॥

॥ १ ॥ यदि वैशाखे चौदशे, केवल पुण्य पाम्या ॥
 चैत्र शुदि पचमी दिने, शिव वनिता काम्या ॥ २ ॥
 अतत जिनेश्वर चौदमा ए, कीधा दुशमन अत ॥
 ज्ञान विमल कहे नामथी, तेज प्रताप अतत ॥ ३ ॥

॥ १५ ॥ श्री धर्मनाथ जिन चैत्यवंदन ॥

॥ वैशाख सुदि सातमे, चविया श्री धर्म ॥ वि-
 जय थकी माह मासनी, शुदि त्रीजे जन्म ॥ १ ॥
 तेरस माहि उजली, छीये सजम जार ॥ पोथी पुनमे
 केवली, गुणना जगार ॥ २ ॥ जेठी पाचम उजलीए,
 शिवपद पाम्या जेह ॥ नय कहे ए जिन प्रणमता,
 बाथे धर्म सनेह ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १६ ॥ श्री शांतिनाथ चैत्यवंदन ॥

॥ जाझवा वदि सातम दिने, सबठथी चविया
 ॥ वदि तेरश जेठे जणया, दुख दोहग समीया ॥ १ ॥
 जेठ चौदश, वदि दिने, छीये सजम, प्रेम ॥ केवल
 उज्ज्वल पोसनी, नवमी दिन खेम ॥ २ ॥ पंचम चक्री
 परवगाए, शोलमां श्री जिनराज ॥ जेठ वदि तेरशें
 शिव लक्षा, नय कहे सारो काज ॥ ३ ॥ इति ॥

(४)

॥ १७ ॥ श्री कुथुनाथ जिन चैत्यवन्दन ॥

॥ श्रावण वदि नवमी दिनें, सब्बठथी चविया

॥ वदि चौदश वैशाखनी, जिनकुथु जणिया ॥ १ ॥

वदि पचमी वैशाखनी, लीये सजम जार ॥ शुदि

त्रीजे चैत्रह तणी, लहे केवल सार ॥ २ ॥ परमा दिन

वैशाखनीए, पाम्या अचिचल ठाम ॥ ठा चक्री जय

करु, झान निमल सुखखाण ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १८ ॥ श्री अरनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ सरवारथयी आविया, फागुण शुदि बीजे ॥

मृगशिर शुदि दशमी जणया, अरदेव नमीजे ॥ १ ॥

मृगशिर शुदि एकादशी, सजम आदरीयो ॥ का-

र्तिक उज्ज्वल चारसे, केवल गुण वरियो ॥ २ ॥ शुदि

दशमी मृगशिर तणीए, शिखपद लहे जिननाथ ॥

सत्तम चक्रीने नमुं, नय कहे जोमी हाथ ॥ ३ ॥

॥ १९ ॥ श्री मल्लिनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ चठ्या जयत विमानथी, फागुण शुदि चठथे

॥ मृगशिर शुदि झग्यारसें, जनम्या निमये ॥ १ ॥

लह्या एकए दिनें, कळ्याणक तीन ॥ फागुण

शुद्धि चारसे लहें, शिव सदन अदीन ॥ २ ॥ महि
जिनेसर नीलमा ए, लंगणीशमा जिनराज ॥ अण
परण्या अण चूप पद, जवजल तरण जहाज ॥ ३ ॥

॥ २० ॥ श्री मुनिमुवत जिन चैत्यवदन ॥

॥ अपराजितथी आधिया, श्रावण शुद्धि पुनम
॥ आठम जेठ आधारणी, थयो सुवत जनम ॥ १ ॥
फागुण शुद्धि चारसे व्रत, वदि चारसे ज्ञान ॥ फागु-
णनी तेम जेठ नवमी, कृष्णें निर्वाण ॥ २ ॥ वर्ण श्याम
गुण उज्ज्वलाए, तिहुयण करे प्रकाश ॥ ज्ञान विमल
जिनराजना, सुरनर नायक ठास ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ २१ ॥ श्री नेमीनाथ चैत्यवेदन ॥

॥ आशो शुद्धि पूनम दिने, प्राणतथी आधिया ॥
श्रावण वदि आठम दिने, नमी जिनवर जाया ॥ १ ॥
वदि नवमी आपाठनी, थया तिहां अणगार ॥ मृ-
गशिर शुद्धि श्यासैं, वर केवल धार ॥ २ ॥ वदि
दशमी वैशाखनीए, अक्षय अनता सुख ॥ नय कहे
श्री जिन नामथी, नासे दोहग दुःख ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ २२ ॥ श्री नेमीनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ अपराजितथी-आविया, कार्तिक वढि वारस
॥ श्रावण शुदि पाचमे जण्या, यादव अवतस' ॥१॥
श्रावण शुदि ठठे सजमी, आसोज अभावस नाण ॥
शुदि अपाढनी आवमें, शिवसुख लहे रसाल ॥२॥
अरिठनेमी अण परणीयाप, राजिमलीना कत ॥ ज्ञान
विमल गुण एहना, लोकोत्तर वृत्त ॥३॥ इति ॥

॥ २३ ॥ श्री पार्श्वनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ कृष्ण चोय चेत्रह तणी, प्राणतथी आया ॥
पोस वदि दशमी जनम, त्रिजुवन सुख पाया ॥१॥
पोष वदि इग्यारसें, लहे मुनिवर पथ ॥ कमठा सुर
उपसर्गनो, टाळ्यो पलीमय' ॥२॥ चेत्र कृष्ण चोयह
दिनेण, ज्ञान विमल गुणनूर ॥ श्रावण शुदि आवमें
लक्षां, अविचल सुख नरपूर ॥३॥ इति ॥

॥ २४ ॥ श्री वर्धमान जिन चैत्यवन्दन ॥

॥ शुदि अपाढ ठठ दिवसें, प्राणतथी खवीया
॥ तेरश चेत्रह शुदि दिने, त्रिशलार्ये जणीया ॥१॥

भागशिर वदि दशमी दिनें, आपे संजम आराधे ॥
 शुदि दशमी वेशाखनी, वर केवल साधे ॥ २ ॥ का-
 र्तिक कृष्ण अमावसीए, शिवगति करे उद्योत ॥ ज्ञान
 विमल गौतम सहे, पर्व दीपोत्सव होत ॥ ३ ॥ इति ॥
 ॥ इति श्री ज्ञान विमल सूरिकृत चौबीस तीर्थकरोना
 चैत्यवदन संपूर्ण ॥

॥ श्री ऋषभदेव जिन चैत्यवदन ॥

॥ अरिहंत नमो जगवंत नमो, परमेश्वर जिन-
 राज नमो ॥ प्रथम जिनेश्वर प्रेमे पेखत, सिद्धां स-
 घला काज नमो ॥ अरि० ॥ १ ॥ प्रभु पारगत परम
 महोदय, अविनाशी अकलंक नमो ॥ अजर अमर
 अमृत अतिशय निधि, प्रवचन जलधि भयक नमो
 ॥ अरि० ॥ २ ॥ त्रिदुयण ज्ञवियण जणमण वठिय,
 पूरण देव रसाख नमो ॥ पखि लखि पाय नमु हु
 जाले, करजोमीनें त्रिकाल नमो ॥ अरि० ॥ ३ ॥ सिद्ध
 बुद्ध तू जग जन सज्जन, नयना नदन देव नमो ॥
 सकल सुरासुर नरवर नायक, सारे अहो निश सेव
 नमो ॥ अरि० ॥ ४ ॥ तू तीर्थकर सुखकर सादिन, तू

नि कारण वधु नमो ॥ शरणागत जघिने हितमत्सल,
 तुही कृपारस सिंधु नमो ॥ अरि० ॥ ५ ॥ केवल
 ज्ञाना दर्श दर्शित, लोकालोक स्मृताव नमो ॥ ना-
 शित सकल कलक कलुषगण, दुरित उपद्रव ज्ञाव
 नमो ॥ अरि० ॥ ६ ॥ जग चितामणि जगगुरु जग-
 हित, कारक जगजन नाथ-नमो ॥ घोर अपार ज-
 वोढधि तारण, तू शिवपुरनो साथ नमो ॥ अरि० ॥
 ॥ ७ ॥ अशरण शरण नीराग निरजन, निरुपाधिक
 जगदीश नमो ॥ बोधि दीप्त अनुपम दानेसर, ज्ञा-
 नविमल सूर्यीश नमो ॥ अरि० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ श्री सिमधर जिन चैत्यवदन ॥

॥ श्री सिमधर जिनवरा, विचरे जंबुद्वीपें ॥

पुखलवड विजयें जयो, पुरुरगणी दीपे ॥ १ ॥ सुत
 श्रेयाम राजा तणो, सोवन वरणी काय ॥ पुर्व चो-
 राशी लाखनु, आयु जांस सुहाय ॥ २ ॥ पाचसे धनु-
 पनु शरीर ठे, वृषज लवण पाय ॥ रुक्मणी राणी
 नाहलो, सत्यकी जेहनी माय ॥ ३ ॥ दश लाख केवळी
 सो कोमी मुनी स्वामि, साधवी सो कोमी

श्राविका, श्रावक सख्या न पामी ॥४॥ प्रातिहारज
 श्राव ने, वाणी गुण पात्रीस ॥ पुरव विदेहे जाणीये,
 नमता सहीये जगीस ॥५॥ आ जरतें प्रजु कुथुजिन,
 सिद्धीपुर पोहते ॥ अरजिन जनम थयो नही, ए अ-
 तर सोहते ॥ ६ ॥ सिमंधर जिन उपना, सूरपती
 महोद्यव कीधो ॥ सुवत नमी जिन अंतरे, दीक्षा
 फळ्याणक सीधो ॥७॥ उदय पेढाल जावे प्रजु, तस
 अतर कहेवाय ॥ सीमंधर जिन पामस्ये, अविनाशी
 पुर गाय ॥८॥ आ जरते पण कोइ जीव, सुलज बोधी
 जेह ॥ जाप जपे तुज मन्नो, लाख सरयाए तेह
 ॥९॥ जव स्थीती निर्णय तस होये, अथवा ध्यान
 पेंसाये ॥ उपजी विदेह केवळ सहे, नवमे वर्ष उगह
 ॥१०॥ सासन सुरी पचागुली, सेवक सानिव सारे ॥
 सिमंधर जिन सेवता, जवी दुख दोहग टाळे ॥
 ॥११॥ ग्रह उगीनें नित नमोए, आणी मन आणद
 ॥ क्षदमीसुरी प्रजु नामथी, प्रगटे परमानंद ॥ १२ ॥
 इति ॥ सपूर्ण ॥

॥ श्री सिद्धाचलजीनु चैत्यमदन ॥

॥ विमल केवल ज्ञान कमला ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सिद्धाचल तीर्थ नायक, विश्वतारक जा-
णीये ॥ अकलक शक्ति अनन्त सुरगिरि, विश्वतट व-
खाणीये ॥ मेरु महीधर हस्त गिरिवर, चरच गिरी-
धर चिन्नहे ॥ सासमां सोवार वडु, नमो गिरिगुण-
वत ए ॥१॥ हसित वदने हेम गिरिनें, पूजीये पावन
थई ॥ पुरीक पर्वत-राज सतकुट, नमत अग आजे
नही ॥ प्रीती मरुण कर्मवरुण, शास्वतो सुरकद ए
॥ सासमां ॥२॥ आनद घर पुन कद सुदर, मुक्ति
राजे मन मस्यो ॥ विजय जड सोजड, अचल दे-
खत दिल वस्यो ॥ पाताल मुखने ठक पर्वत, पुष्पदत्त
जेहत हे ॥ सासमां ॥३॥ बाहुवल मरुदेवी जगी-
रथ, सिद्धदेव कचन गिरि ॥ लोहिताक्ष कुलिनी
वासमां जस, रेवता चल माहागिरी ॥ सेनुजा मणि
पुरु रासि, कुवर केतु कहेत हे ॥ सासमां ॥४॥
गुणकद कामुक डढ शक्ति, सहजानंद सेवा करे ॥
जगत तारण ज्योति रूप, माखवतने मनोहरे ॥

इत्यादिक बहु कीरति मांणक, करत सुर सुख अनंत
हे ॥ सासमां ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ श्री सिद्धचक्रजीनु चैत्यमंदन ॥

॥ श्री सिद्धचक्र आराधतां, सुख सपत्ति लहीये
॥ सुरतरु सुर रमणी थकी, अधिकज महिमा कहीये
॥ १ ॥ अष्ट कर्म हांणी करी, शिव मदीर रह्ये ॥
विधिशु नवपद ध्यानथी, पातीक सबी दर्मीये ॥ २ ॥
सिद्धचक्र जे सेवश, एकमना नरनार ॥ मन वांछित
फल पामशे, ते सक्रि त्रिजोवन मोजार ॥ ३ ॥ अगदेश
चंपा पुरी, तस केरो जूपाख ॥ मयणा साथे तप तपे,
ते कुवर श्रीपाल ॥ ४ ॥ सिद्धचक्रजीना नमन थकी,
जस नाठा रोग ॥ ततक्षण त्याथी ते खहे, शिवसुख
सजोग ॥ ५ ॥ सातसैं कोनी होता, हुवा निरोगी
जेह ॥ सोवन वाने जल हले, जेहनी नीरुपम देह
॥ ६ ॥ तेणे कारण तमे जवीजनो, ग्रह उठी नक्ते ॥
आसो भास चैत्र थकी, आराधो जुगते ॥ ७ ॥ सिद्ध
चक्र व्रण कालना, वदो बली देव ॥ पन्निकमणु करी
उन्नयकाल, जिनकर मुनि सेव ॥ ८ ॥ नवपद

हृदये धरो, प्रतिपाखो ज्ञवि गियल ॥ नवपद श्यां
 विल तप तपो, जेम होय खीखम खीख ॥९॥ पदेखो
 पढ थरिहतनो, नित्य कीजे ध्यान ॥ वीजो पद वली
 सिद्धनो, करीए गुण ग्राम ॥ १० ॥ आचारज त्रीजे
 पदे, जपता जय जय कार ॥ चोथो पद उज्जायनो,
 गुण गाढ उठार ॥११॥ सरव साधु बहु सही, थडी
 स्त्रीपमा जेह ॥ पचम पदमा ते सही, धरजो धरी
 सनेह ॥१२॥ ठेठे पदे दसण नमु, दरसण थजवाहु
 ॥ ज्ञान पढ नमु सातमे, तेम पाप पखालु ॥ १३ ॥
 आठमें पद-रुके जपु, चारित्र सुसग ॥ नममे पढ
 बहु तप तपो, जिम फळ लहो अजग ॥ १४ ॥ एही
 नवपद ध्यानथी, जपतां नासे कोरु ॥ परित धीरविमल
 तणो, नय बढे कर जोरु ॥ १५ ॥ इति ॥

॥ जिन पुजानु चैत्यपदन ॥

॥ प्रणमी श्री गुरुराज आज, जिन मंदिर केरो ॥

पूज्य जणी करशुं सफल, जिन वचन जखेरो ॥ १ ॥

देहरे जावा मन करे, चोथ तणु फळ पाये ॥ जिन

बहाखा उठतां, ठठ पोते आवे ॥२॥ जशु, जिनवर

ज्ञणीए, मारग चाखंता ॥ होवे छादश तणु पुन्य, जक्ति
 माखता ॥३॥ अर्थ पंथ जिनवर तणोए, पदर उपवास ॥
 दीगो स्वामी तणो जुवन, सहीए एक मास ॥४॥
 जिनवर पासे थावता, ठ माशी फळ सिद्ध ॥ थाव्या
 जिनवर धारणे, वर्षी तप फळ लीध ॥५॥ सो वरस
 उपवास पुन्य, प्रदक्षिणा देतां ॥ सहस्र वर्ष उपवास
 पुन्य, जे नजरे जोता ॥६॥ फल घणो फुलनी माख,
 प्रजु कठे ठवता ॥ पार न आवे गीतनाद, केरा फल
 शुणता ॥७॥ शिर पूजी पूजा करोए, सूर धुप तणो
 धुप ॥ अक्षतसार ते अक्षय सुख, दीप तनु रुप ॥८॥
 निर्मल तन मने करीए, स्थुणता इन्द्र जगीश ॥ नाट्यक
 जावना जावता, पामे पदवी जगीश ॥९॥-जिनवर
 जक्ति बलीए, प्रेमे प्रकाशी ॥ सुणी श्री गुरु वयण
 सार, पूर्व रुपि जाखी ॥ १० ॥ अष्ट कर्मने टाळवा,
 जिन मंदिर जइशु ॥ जेटी चरण जगवतना, हवे नि-
 र्मल थइशु ॥ ११ ॥ किर्ति विजय उवळायनो, विनय
 कहे करजोर ॥ सफल होजो मुज विनति, जिनसे-
 वान कोरु ॥ १२ ॥ इति ॥

॥ रोहीणी तपनु चैत्यवदन ॥

॥ श्री वासुपूज्य जिन वेदीये, जगदीपक जिनराज ॥ रोहीणी तप फल वर्णवुं, जवजल तारण जहाज ॥१॥ सुदि वैशाखे रोहीणी, तीज तणे दिन जाण ॥ श्री आदिसर जिनवर, वरसी पारणो जाण ॥२॥ रोहीणी नक्षत्रने दिने, चणविहार उपवास ॥ पोसो पनिकमणो करी, तामे करमनो पास ॥३॥ ते दिनथी तप मानीए, सात वरस लग सीम ॥ सात मास उपर वली, धरिये एहिंज नीम ॥४॥ जिम रोहीणी कुवरी, अशोक नाम जूपाख ॥ ए तप पूरण व्याइयो, पाम्या सुरगति विशाख ॥५॥ जिम जनि-जन तप कीजीए, शाख तणे अनुसार ॥ जन्म मरणना जयथकी, टाखे ए तप सार ॥६॥ तप पूरण तेहज समे, करो उजमणो सार ॥ यथा शक्ति होये नेहनी, जिम करीये धरी प्यार ॥७॥ वासुपूज्य जिन विप्रनी, पूजा करो त्रिण काल ॥ देव वदो वली ज्ञा-वसु, स्वस्तिक पर्य विशाख ॥८॥ ए तप जे सहि आठरे, पोहचे मननी कोरु ॥ मन वांठित फळे ते-

हना, हस्त कहे करजोरु ॥९॥ इति ॥

॥ बीजनु चैत्यवदन ॥

॥ श्री जिन पद पकज नमी, सेगो बहु प्यार ॥

बीज तणे दिन जिन तणा, कट्याणक सार ॥ १ ॥

महा सुद बीजे जनमीया, अजिनटन स्वामी ॥ वासु

ज्य केवल सखो, नमीये शिरनामी ॥ २ ॥ फागुण

सुदि द्वितीया वली, चविया श्री अरनाथ ॥ चट वै

शाखे बीजनी, शीतल शिवपुर सायता ॥ ३ ॥ श्रावण

सुदिने बीज तीथ, सुमती चवन जिणद ॥ ते जिन-

धरने प्रणमता, पामे अति आणद ॥ ४ ॥ अतिन

अनागत वर्तमान, जिन कट्याणक जेह ॥ बीज दीने

चित्त धारीये, हियमे हरख धरेह ॥ ५ ॥ दुविध धर्म

जगवतजी, जाग्यो सुत्र मजार ॥ तेह जणी बीज

आराधता, शिवपथ साधन द्वार ॥ ६ ॥ ग्रह उठीने

नित नमोए, आणी अम अपर ॥ हस्तजिय प्रभु

नामथी, पामे सुख श्रीकार ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ पवर्मीनु चैत्यवदन ॥

॥ पंचमी तिथि जग परवसो, पाखो जन बहु प्रेम
 ॥१॥ जिन कव्याणक ए तिथे, सज्जन केवल ज्ञान ॥
 सुवधि जिनेश्वर जनमिया, सेवो थइ सावधान ॥२॥
 चवन चडप्रभु जाणीये, अजित सुमती अनत ॥ पं
 चमी दिन मोहो गया, जेरो जजिजन सत ॥ ३ ॥
 छुधु जिन संजम ग्रहो, पंचमी गति जिन धर्म ॥
 नेमी जनम वखाणीये, पंचमी तिथि जगचर्म ॥४॥
 पंचमीना आराधने, पामे पंचम ज्ञान ॥ गुणमजरी
 वरदत्त जे, पोहता मोह सुधान ॥५॥ कार्तिक सुदि
 पंचमी थकी, तप माकी जे खास ॥ पंच वरस आ-
 राधीये, उपर वली पंच मास ॥ ६ ॥ दश खेत्रे नेल-
 जिननां, पंचमी दिन कव्याण ॥ एह तिथे आराधता,
 पामे शिवपद ठाण ॥ ७ ॥ पञ्चमणा दोय टकना,
 करिये श्रुद आचार ॥ देव वदो त्रिहु कालना, पो-
 हचामे जवपार ॥ ८ ॥ नमो नाणस्स गुणणो गुणो,
 नोकारगाली वीस ॥ सामायक सुधे मने, धरीये शि-
 यल जगीस ॥९॥ इणीपरे पंचमी पासज्यो, जजिजन
 ॥ जेह ॥ अजरामर सख पामम्यो दस कहे

गुण गेह ॥ १० ॥ इति ॥

॥ अष्टमीतुं चैत्यवन्दन ॥

॥ शासन नायक समरीये, वर्द्धमान जिनचढ

॥ अष्टमी तिथिनो फल कहु, ध्यावो मन आणद ॥

॥१॥ ऋपन्न जनम दिक्षा प्रजु, सुवधी चवन जिणद

॥ अजित सुमति नमिनाथजी, जनम्या तिथी आ-

णद ॥२॥ संजवने सुपासजी, चवन कट्याणक जाण

॥ अजिनदन श्री पास प्रजु, पाम्या पद निर्माण ॥

॥ ३ ॥ मुनिसुव्रत अष्टमि तिथे, जनम्या जिनवर

स्याम ॥ इत्यादिक द्वादश कहा, कट्याणक सुज

काम ॥४॥ पर्व तिथे पोसह करो, आणी मन एक

तार ॥ अष्ट कर्म मद मोरवा, सेवो ए तिथी सार

॥ ५ ॥ सुजश राजानी परे, सेवो धरी बहु प्यार ॥

रिद्धि सिद्धि घेर पामस्यो, सेवो सहु नरनार ॥ ६ ॥

शियल सतोपे धारीये, तजीये जुठ अजिमान ॥ मन

वच काया सेवता, पामे अमर विमान ॥७॥ इणीपरे

अष्टमी तिथि, पामे जवनो पार ॥ हस कहे प्रजु

सेवतां, नित्य पामे जयकार ॥८॥ इति ॥

॥ श्री मौन एकादशीनु चैत्यवंदन ॥

॥ नेमी जिनेश्वर गुणनिखो, ब्रह्मचारी शिरदार

॥ सहस्र पुरुष शु आदरे, दिक्षा जिनवर सार ॥१॥

पंचावनमे दिन लग्यु, निर्मळ केवळनाण ॥ जविक

जीव पम्वोहतां, त्रिचरे महियल जाण ॥२॥ विहार

करता आनिया, चावीशमा जिनराय ॥ छारिका न

गरी समो सरया, समवसरण तिहा थाय ॥३॥ वारं

पर्यदा जिहा मली, नारये जिनवर धर्म ॥ सर्व पर्व

तिथी साचयो, जिम पामो शिव शर्म ॥४॥ तव पुढे

हरी नेमिने, ठाखो दिन मुज एक ॥ योमो धर्म

कर्या थकी, शुज फल पामु अनेक ॥५॥ नेमि कहे

केशव सुणो, वर्ष दिवसमा जोय ॥ मृगशिर सुढी

एकादशी, ए सम श्वर न कोय ॥ ६ ॥ एणे दिन

कट्याणक हुया, नेवु जिनना सार ॥ ए तिथी विधि

आराधता, सुव्रत लहो जवपार ॥७॥ ते माटे मोटी

तिथी, आराधो मन शुद्ध ॥ श्वहोरतो पोसह करी,

मन धरि आतम बुद्ध ॥८॥ दोढसो कट्याणक - तणु,

गुणणु गुणो मनंग ॥ ए तिथी विधि आराधिने, जिम

पामो शिवसग ॥ ए ॥ उजमणु पण कीजीये, चित्त
 धरी उह्वास ॥ पुढांने विटांगणा, इत्यादिक करो
 खास ॥१०॥ एम एकादशी जावशु, आराधे नरराय
 ॥ द्वायक समकितनो धणी, जिन वढी घर जाय ॥
 ॥११॥ एकादशी जत्रियण करोए, उज्ज्वल गुण जिम
 थाय ॥ खिमात्रिजय जस ध्यानधी, शुज सुपति
 गुणगाय ॥१२॥ इति ॥

॥ श्री.पर्यूपणनु चैत्यवदन ॥

॥ सकल पर्व शृंगार हार, पर्यूपण कहीए ॥
 मत्र माहि नवकार मत्र, महिमा जग छहीए ॥१॥
 आठ दिवस अमार सार, अछाई पावो ॥ आरजा-
 ठिक परिहरी, नरजव अजुआलो ॥ २ ॥ चैत्य परि-
 पाटी शुद्ध साधु, विधि वदन जावे ॥ अठम तप स-
 वधरी, पणिकमणु जावे ॥३॥ साधर्मिक जन खामणा
 ए, त्रिविधिशु कीजे ॥ साधु मुख सिद्धांत कांत, व-
 चनामृत रस पीजे ॥ ४ ॥ नव व्याख्याने कटपसूत्र,
 विधि पूर्वक सुणीए ॥ पूजा नव प्रजावना, निज
 प्रातिक-दुणीए ॥५॥ प्रथम वीर चरित्र दीज, पार्श्व-

શુદ્ધ પરિણામે, સેવો શાંતિ જિણદજી ॥ ૧ ॥ સયલ
 જિનેસર, જુવન દિણેસર, અલલેસર અરિહંતાજી ॥
 નવિજન કુમુદ, સવોધન શશિસમ, નય નજન ન-
 ગવતાજી ॥ અષ્ટ કરમ અરિ, દલ અતિ ગજન, રંજન
 મુનિજન ચિત્તાજી ॥ મન શુદ્ધે જે, જિનને આરાધે,
 તેહને શિવશુભ દિત્તાજી ॥ ૨ ॥ સુવિદિત મુનિજન,
 માન સરોવર, સેવિત રાજ મરાણોજી ॥ કલિમલ સ-
 કલ, નિવારણ જલધર, નિર્મલસૂત્ર રસાણોજી ॥ આ-
 ગમ અકલ, સુપદ પદે શોભિત, ભગા અર્થ અગાધો
 જી ॥ પ્રવચન વચના, તણી જે રચના, નવિજન
 જાવે આરાધોજી ॥ ૩ ॥ વિમલ કમલ દલ, નિર્મલ
 લોચણ, હલ્લસિત ભરે લલિતાગીજી ॥ બ્રહ્માણી,
 દેવી નિરવાણી, વિઘ્ન હરણ કણયગીજી ॥ મુનિવર
 મેઘ, રત્નપટ અનુચર, અમર રત્ન અનુજાવેજી ॥
 નિરગાણી, દેવી પ્રજાવે, હૃદય સદા સુખ પાવેજી ॥

॥ શ્રી નેમનાથજીની સ્તુતિ ॥

॥ શ્રાવણ શુદ્ધી દીન પંચમીય ॥ ૯ દેશી ॥

॥ જાદવ કુલ શ્રી નદ સમાય, નેમીસર ૯

देवतो ॥ कृष्ण आदेशे चाखीया ए, धरवा राजुखे
 नारतो ॥ अनुक्रमे त्या आवीया ए, उग्रसेन दरवार
 तो ॥ इद्र इद्राणी नाचता ए, नाटक थाय तेणी
 वार तो ॥१॥ तोरण पासे आवीया ए, पशुर्जनो पो-
 कार तो ॥ सांजली मुख मरोमीयु ए, राजुख मन
 उचाटतो ॥ आढीनाथ आढी तीर्थंकर ए, परण्या
 ठे बहु नार तो ॥ तेणे कारण तुमे काड करो ए, प-
 रणो राजुख नारतो ॥२॥ रथ फेरी सजम लीयो ए,
 चढीया गढ गीरनार तो ॥ नेमीश्वर काउसग रक्षा
 ए, पाम्या केवळसार तो ॥ सोळ पहोर दीये देशना
 ए, आपी अखंता धारतो ॥ त्रिविक जीव प्रतिबो-
 धीया ए, बुळी राजुख नार तो ॥३॥ अथीर जाणी
 सयम लीयो ए, अवा जय जयकार तो ॥ पाये जा-
 ऊर ऊर्म ऊमेए, नाचे नेम दरवार तो ॥ श्याम व-
 र्णना नेमजीए, शख खठन श्रीकार तो ॥ कवी नमी
 कहे रायने ए, प्रण्या शिव सुदरी नार तो ॥४॥

॥ श्री पार्श्वनाथजीनी स्तुति.

नाम जिनेसर, पुजा व व्रत काल ॥ मुज

મુખ, ત્રિગુણ જોવા, હુ અલજાયો વાણીજી ॥ આત્મા
 મુગર, આવી ન શકુ, વાટ વિષમ અરુ પાણીજી ॥ રંગ
 નરિ રાગ, ધરી પાય છાણુ, સૂત્ર અર્થમન સારોજી ॥
 અમૃત રસથી, અધિક વસ્વાણી, જીવદયા ચિત્ત ધા-
 રોજી ॥૩॥ પચાંગુલીમેં, પ્રત્યક્ષ ઢીઠી, હુ જાણુ જગ
 નાતાજી ॥ પિહેરેણ ચરણા, ચોલી પટોલી, અધર વિરાજે
 રાનાજી ॥ સ્વર્ગ જુવન, સિંઘાસણ વેઠી, તુહિજ દેવી
 નિરયાતાજી ॥ સીમધર, શાસન રાખવાલી, શાંતિકુશલ
 મુખ દાતાજી ॥ ૪ ॥ ઇતિ ॥

॥ શ્રી સિદ્ધાંચલજીની સ્તુતિ ॥

॥ આગે પૂરવ, વારે નવાણુ, આદિ જિનેસર આ-
 યાજી ॥ શત્રુજય લાજ, અનતો જાણી, વહુ તેહના
 પાયાજી ॥ જગવધન જગ, તારણ એ ગિરિ, દીઠાં ધુર્ગતિ
 વારે જી ॥ યાત્રા કરતા, ઠહરી પાસે, કાજ પોતાના
 સારે જી ॥૧॥ શત્રુજય, અષ્ટાપદ નદીસર, ઝજ્જવલ
 અર્બુદ આઢે જી ॥ સયલ તૌરચને, સમેત શિખરગિરિ,
 સફલ જન્મ જે વાઢે જી ॥ અતીત અનાગત, ને વર્ત-
 માનહ, જિનંવર હુઆ ન હોસેજી ॥ ૨ ॥ જે જન તી

ण्णीपेरे धांदे, तेहने शिवपद थासेजी ॥१॥ सीमधर
 जिन, सुरपति आगे, शत्रुजय महिमा दाख्योजी ॥
 बांझ आगम, गणधर गूंथ्यु, जेणें ए तीरथ जाग्योजी ॥
 सिद्ध अनता, एणे गिरिहुआ, धन आगम एम बोलेजी
 ॥ सकल तीरथमा, राजा कहियें, तहीं कोइ शत्रुजय
 तोलेजी ॥ ३ ॥ कवरुयक्ष, गौमुख चकेसरी शत्रुजय
 साक्षिध्य-कारीजी ॥ सरुल मनोरथ, सधना पूरे, व्रतित
 समकित-धारीजी ॥ श्री विमलाचक्ष, जग जयवता,
 सबल शक्ति तुमारीजी, देजो देवा, शत्रुजय सेवा, कार्य
 सिद्धि अमारीजी ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ दीवाळीनी स्तुति ॥

॥ शासननायक श्री महावीर, सात हाथ हेम-
 वरण शरीर, हरिखठन जिनधीर ॥ जेहनो गौतम स्वामी
 वजीर, मदन सुजट गजन वरुवीर, सायर परे गज्जीर
 ॥ कार्तिक अमावास्याए निर्वाण, डव्य ज्योत करड नृप
 जाण, दीपक श्रेणि मण्ण ॥ दीवाळी प्रगट्यु अजिधान,
 पढिम रजनीए गौतम ज्ञान, वर्द्धमान धरुध्यान ॥ ५ ॥
 चउमीस ए जिनवर सुखकार, पर्व दीवाळी अति मनो

बली दोय चंदने सूर रे ॥ दोय करजोमी उजा रमा,
तुम मुत ऋपज्ञ हजुर रे ॥ ऋप० ॥ ७॥ चामर जोमी
चोवीश ठे, जामरुज ऊलकतरे ॥ गाजे गगनेरे
डुडुजी, फुलपगर वरसत रे ॥ ऋप० ॥ ८॥ वारगुणो
प्रभु देहथी, अशोक वृक्ष श्रीकार रे ॥ मेघ समा-
णीरे देशना, अमृतवाणी जयकार रे ॥ ऋप० ॥ ९॥
प्रातिहारज आठथी, तुम मुत दीपे ठेठाररे ॥ चाखो
जोमाने मावनी, गयवर खधे असगारे ॥ ऋप० ॥
॥ १० ॥ दूरथी वाजारे साजळी, जोवा हर्ष न माय
रे ॥ हर्षना आंसुथी फाटीया, परस ते दूर पझायरे
॥ ऋप० ॥ ११ ॥ गयवर खधथी देखीयां, तिरुपम
पुत्र देदार रे ॥ आदर दीधो नही मायने, माय मन
खेठ अपार रे ॥ ऋप० ॥ १२ ॥ केहनां ठोरु ने मा-
वनी, एतो ठे वीतराग रे ॥ इणीपेरे जावना जावता,
केवल पाम्या महा जागरे ॥ ऋप० ॥ १३ ॥ गजगर
खंवे मुक्ति गयो, अतगरु केवली एहरे ॥ वटो पुत्रने
मावनी, आणी अधिक स्तेहरे ॥ ऋप० ॥ १४ ॥
ऋपज्ञनी शोजाने वरणवी, समकित पुर मोजाररे

॥ सिद्धगिरि महात्म्य सांजळो, सघने जय जयकार
 रे ॥ ऋषो ॥ १५ ॥ सबत अढार ऐंशीये, मागशर
 मास सोहाय रे ॥ दीपविजय कविरायने, मंगलमाज
 सवाय रे ॥ ऋषो ॥ १६ ॥ इति सपुर्ण ॥

श्री अजितनाथ स्वामीनु स्तवन

राग आशावरी

॥ मारु मन मोह्युरे श्री विमलाचक्षरे—ए देशी
 पथको निहाळुरे धीजा जिनतणारे, अजित अजित
 गुण धाम, जे तें जीत्यारे तेणे हु जीतियो, पुरुष
 किउयु मुज नाम ॥ पथको ॥ १ ॥ चरम नयण-करी
 मारग जोवतारे, जूढ्यो सयल ससार, जेणे नयणे
 करी मारग जोड्यारे, नयण ते दिव्य विचार ॥ प-
 थको ॥ २ ॥ पुरुष परपर अनुजन जोवतारे, अजो
 अध पुढाय, वस्तु विचारारे जो आगमे करीरे, च-
 रण धरण नहीं ठाय ॥ पथको ॥ ३ ॥ तर्कविचारें
 वाढ परपरारे, पार न पडोचे कोय, अजिमतें चरतु
 वस्तुगते कहे रे, ते विरला जग जोय ॥ पथको ॥ ४ ॥

वस्तु विचारेरे दिव्य नयणतणोरे, विरह पगथो निर-
धार, तरतम जोगेरे तरतम वासनारे, वासित बोध
आधार ॥ पंथको० ॥ ५ ॥ काळखलधि लही पथ
निहाळशुं रे, ए आशा अखिलंव, ए जन जीवेरे जि-
नजी जाणजेरे, आनदधन मत अब ॥ पंथको ॥ ६ ॥

श्री मजवनाथनु स्तवन.

॥ साहिब साजळो रे, सजव अरज हमारी ।
जवोजव हु जम्यो रे, न खदि सेवा तुमारी ॥ नरक
नीगोटमां रे, तिहा हु बहु जव जमीयो ॥ तुम विना
हु ख सदां रे, अहर्निश क्रोधे धमधमियो ॥ सा०
॥ १ ॥ इद्रिय वश परयो रे, पाट्यां घत नवि सुसें ॥
घस पण नवि गण्या रे, थावर हणीआ हुशे ॥ घत
चित्त नवि धर्या रे, धीजुं साचु न बोड्यु ॥ पापनी
गोठमी रे, तिहा में ह्मखु खोड्यु ॥ सा० ॥ २ ॥
चोरी में करी रे, चउविह अदत्त न टाळ्युं ॥ श्री
जिनआणशु रे, में नवि सजम पाड्यु ॥ मधुकर तणी
परे रे, शुद्ध न आहार गवेख्यो ॥ रसना खालचे रे,

निरस पिरु उवेख्यो ॥ सा० ॥ ३ ॥ नरजन दोहिलो
 रे, पामी मोह वश पणियो ॥ परखी देखीने रे, मुऊ
 मन तिहा जइ अणियो ॥ काम न को सय्यो रे, पापे
 पिरु में जरियो ॥ शुद्ध बुद्धि नवि रही रे, तेणे नवि
 आतम तरियो ॥ सा० ॥ ४ ॥ छद्मीनी छालचे रे,
 में बहु दीनता दाखी ॥ तोपण नवि मळी रे, मळी
 तो नवि रही राखी ॥ जे जन अजिखेरे, ते तो
 तेहथी नासे ॥ तृणसम जे गणारे, तेहनी नित्य रहे
 पासे ॥ सा० ॥ ५ ॥ धन्य धन्य ते नरारे, एहनो मोह
 धिठोकी ॥ विषय निवारीने रे, जेहने धर्ममा जोकी ॥
 अजहय ते में जरिया रे, रात्रिजोजन कीधा ॥ व्रत
 नवि पाळिया रे, जेहवा मूलथी लीधा ॥ सा० ॥ ६ ॥
 अनत जव हु जम्यो रे, जमता साह्य मलियो ॥
 तुम विना कोण दियेरे, बोधि रखण मुऊ बलियो ॥
 संजव आपजो रे, चरण कमळ तुम सेवा ॥ नय एम
 विनवे रे, सुणजो देवाधिदेवा. ॥ सा० ॥ ७ ॥

श्री अजिनदन स्वामीनु स्तवन
राग धन्याश्री-सिधुञ्ज

आज निहेजोरे दीसे नाहलो-ए देशी

अजिनदन जिन दरिसण तरसीए, दरिसण
दुर्लज देव, मत मत जेदेरे जो जइ पूठीए, सहु स्थापे
अहमेव ॥ अजिनदन ० ॥ १ ॥ सामान्ये करी दरि-
सण दोहलु, निर्णय सकल विशेष, मदमे घेयोरे अधो
केम करे, रविशशिरूप विलेख ॥ अजि ० ॥ २ ॥ हेतु
बिपादे हो चित धरी जोइए, अति दुर्गम नयवाढ,
आगमवादे हो गुरु गम को नहीं, ए सबली बिख-
वाढ ॥ अजि ० ॥ ३ ॥ घाति कुगर आमा अति घणा,
तुज दरिसण जगनाथ, धीठाइ करी मारग सचरु,
सँगू कोइ न साथ ॥ अजि ० ॥ ४ ॥ दरिसण दरि-
सण रटतो जो फरु, तो रणरोज समान, जेहने पी-
पासा हो अमृत पाननी, किम जाजे विपपान ॥
अजि ० ॥ ५ ॥ तरस न आवे हो मरण जीवन तणो,
सीजे जो दरिसण काज, दरिसण दुर्लज सुलज कृ-
पाथकी, आनदघन महाराज ॥ अजि ० ॥ ६ ॥

(३९)

श्री सुमतिनाथ स्तवन

राग वसत तथा केदारो

सुमति चरण कज आतम अरपणो, ढरपण जिम
अविकार, सुग्यानी, मति तरपण बहु सम्मत जाणिये,
परितरपण सुविचार, सुग्यानी ॥ सुमति० ॥ १ ॥
त्रिविध सकल तनुधर गत आतमा, वहिरातम धुरि
जेद ॥ सु० ॥ बीजो अतर आतम तीसरो, परमातम
अविष्टेद ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ २ ॥ आतम बुद्धे काया-
दिके ग्रहो, वहिरातम अघ रूप ॥ सु० ॥ कायादिकनो
हो साखीधर रहो, अतर आतम रूप ॥ सु० ॥ सु-
मति० ॥ ३ ॥ ज्ञानानंदे हो पूरण पावनो, वर्जित
सकल उपाधि ॥ सु० ॥ अतींद्रिय गुण गण मणि
आगरु, एम परमातम साध ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ ४ ॥
वहिरातम तजी अतर आतमा, रूप थइ थिर जाव
॥ सु० ॥ परमातमनु हो आतम जाववु, आतम अ-
र्पण दाव ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ ५ ॥ आतम अर्पण वस्तु
विचारता, ज्ञरम टळे मतिद्रोष ॥ सु० ॥ परम पदार्थ
सपत्ति सपजे. आनंदघन रस पोष ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ ६ ॥

श्री पद्मप्रभुजिन स्तवन

हु तुज आगल शी कहु केशरीयाखाल-ए देशी

श्रीपद्मप्रभु जिन गुण निधिरे खाल, जग तारक
जगदीशरे, बाढहेसर, जिन उपगारथकी लहेरे खाल,
जबिजन सिद्धि जगीशरे ॥ बाढहेसर ॥ १ ॥ तुज
दरिस्तण मुऊ बालहुरे खाल, दरिस्तण शुद्ध पविस्तरे
॥ बा० ॥ दरिस्तन शब्दनये करेरे खाल, सग्रह एव
चूतरे ॥ बा० ॥ तु० ॥ १ ॥ धीजे वृक्ष अनंततारे खाल,
पसरे चू जल योगरे ॥ बा० ॥ तिम मुऊ आतम सप-
दारे खाल, प्रगटे प्रभु सयोगरे ॥ बा० ॥ तु० ॥ ३ ॥
जगत जतु कारज रुचिरे खाल, साथे लदये जाणरे
॥ बा० ॥ चिदानंद सुविखासतारे खाल, बाधे जिन-
वर जाणरे ॥ बा० ॥ तु० ॥ ४ ॥ लब्धि सिद्धि मन्त्रा-
दारे रे खाल, उपजे साधन सगरे ॥ बा० ॥ सहज
अध्यातम तत्त्वतारे खाल, प्रगटे तत्त्वी रगरे ॥ बा०
॥ तु० ॥ ५ ॥ खोह धातु कचन हुवेरे खाल, पारस
फरसन पामिरे ॥ बा० ॥ प्रगटे अध्यातम दशारे खाल,
व्यक्त गणी गुण ग्रामरे ॥ बा० ॥ तु० ॥ ६ ॥ आत्म-

सिद्धि कारज जणीरे छाल, सहज नियामक हेतुरे ॥
 वा०॥ नामादिक जिनराजनारे छाल, जवसागरमाहे
 सेतुरे ॥ वा० ॥ तु० ॥ ७ ॥ स्वजन इद्रिय योगनारे
 छाल, रक्त वरण गुण रायरे ॥ वा० ॥ देवचक्र वृद्धे
 स्तव्येरे छाल, आप अवर्ण अकायरे ॥ वा०॥ तु०॥ ७॥

अथ श्री सुपार्श्वनाथ स्वामीनु स्तवन.

राग सारंग तथा मढहार ललनानी-ए देशी.

श्री सुपास जिन वदिये, सुख सपत्तिनो हेतु,
 ललना, ॥ शांत सुधारस जलनिधि, जवसागर माहे
 सेतु ॥ ललना ॥ श्री सुपास० ॥१॥ सात महा जय
 टालतो, सप्तम जिनवर देव, ल० ॥ सावधान मनसा
 करी, धारो जिनपद सेव ॥ ल० श्री सु० ॥२॥ शिव-
 शंकर जगदीश्वरु, विद्वानद जगवान, ल० ॥ जिन
 अरिहा तीर्थंकरु, ज्योति सरुप असमान ॥ ल० श्री
 सु० ॥३॥ अलख निरजन वल्लु, सकल जंतु विश-
 राम, ल० ॥ अजयदान दाता सदा, पूरण आत्म-
 राम ॥ ल० श्री सु० ॥ ४ ॥ वीतराग मद कल्पना,
 रति अरति जय शोग, ल० ॥ निजा तजा पुरदशा,

रहित श्रवाधित योग ॥ ल० श्री सु० ॥ ५ ॥ परम,
 पुरुष परमात्मा, परमेश्वर परधान, ल० ॥ परम प-
 दार्थ परमेष्टि, परमदेव परमात्मा ॥ ल० श्री सु० ॥
 ॥ ६ ॥ विधि विरंचि विश्वज्जरु, ऋषिकेश जगनाथ,
 ल० ॥ अघहर अघमोचन धणी, मुक्ति परमपद साथ
 ॥ ल० श्री सु० ॥ ७ ॥ एम अनेक 'अजिधा' धरे, अ-
 नुजव गम्य विचार, ल० ॥ जेह जाणे तेहने करे,
 आनंदघन अवतार ॥ ल० श्री सु० ॥ ८ ॥

॥ अथ श्री चंद्रप्रभ जिन स्तवन ॥

॥ हारे मारे जोवनीयानो लटको दाहना च्यार
 जो ॥ ए देशी ॥ हारे मारे चंद्रवदन जिन चंद्रप्रभु
 जगनाहजो ॥ टीठो मीठो ईष्टो जिनवर आठमो रे
 लो० ॥ हारे० मनकानो मानीतो प्राण आधार जो ॥
 जग सुखदायक जगम सुर साखी समोरे लो० ॥ १ ॥
 हा० शुभ आशय उदयाचल समकित सुरजो ॥ वि-
 मल दशा पूर्वदिशे उग्यो दीपतोरे लो० ॥ हा० मैत्री
 सुदीता करुणाने माध्यस्थ जो ॥ विनय विवेक सुल-

ठन कमल विकासतोरे लो॥१॥ हां० सहस्रणा अ-
 नुमोढ परिमल पूरजो ॥ पसर्यो मन मानस सर
 अनुजव वायरोरे लो॥२॥ हां० चेतन चकवा उपशम
 सरवर नीरजो ॥ शुद्धमती चक्री सगे रग रमल
 करे रे लो॥३॥ हां० ज्ञानप्रकासे नयण मळ्या मुळ
 द्योयजो ॥ जाणारे खट डव्य स्वभावे थापणारे लो॥४॥
 हां० जरु चेतन जिह्वाजिह्व नित्यानित्यजो ॥ रूपी
 अरूपी आदि स्वरूप आपापणारे लो ॥५॥ हां० लख-
 गुण दायक लखमणा राणी नदजो ॥ चरण सरोरुह
 सेवा मेवा सारिखीरे लो ॥ हां० पणित श्रीगुरु क्षमा
 विजय सुपसाय जो ॥ मुनी जिन जपे जगमा जोतां
 पारखीरे लो ॥६॥ इति सप्तमः ॥

॥ अथ श्री सुविधि जिन स्तवन ॥

॥ नारे प्रभु नहीं मानु ॥ ए देशी ॥

॥ लाग्यो लाग्योरे प्रभुगुनेह, वसीयो हडकामा

॥ महारो साहिवो अतिहि सनेह ॥ वसीयो हड-

कामां ॥ दर्शन प्रभुजीनु देखतारे, जोता मुखनी

ज्योति रे ॥ दुरित पमल दूरें कर्यारे वारी, प्रगट्यो

ज्ञान उद्योत ॥ वसी० ॥१॥ सूरत मनमामा वसीरे,
 कागल जिम चित्राम रे ॥ रात दिवस सुता जागतां
 रे हुतो, नित समरु प्रजुनाम ॥ वसी० ॥२॥ जेहना
 मनमा जे वस्यारे, तेहने तेहशु नेहरे ॥ मधुकरने
 मन मालतीरे जिम, मोर तणे मनमेह ॥ वसी० ॥
 ॥३॥ देव अवर देखी घणारे, किहा न माने मन्न रे
 ॥ प्रजुगुण सांकलें साकल्यो रे तेतो, आलोचे नही
 अन्न ॥ वसी० ॥४॥ साहेब सुविधि जिणदनी रे हुं,
 चाहु ज्ञवोजव सेवरे ॥ हसरतन कहे माहरे रे काश,
 लागी एहजटेव ॥ वसी० ॥५॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री शितलजिन स्तवन ॥

॥ घोनी तो आइ थारा देशमा मारुजी ॥ प देशी ॥

॥ शीतल जिनवर सेवना साहेबजी, शीतल
 जिम शशिर्विव हो ॥ ससनेही मूरत माहरे मन
 वसी साहेबजी ॥ शाहपुरुषाशु गोठनी ॥ साहे० ॥ मो-
 होदो ते आखा लूबहो ॥ सस० ॥ १ ॥ दाण एक
 मुज्जने न वीसरे ॥ साहे० ॥ तुज गुण परम अनेत
 ॥ सस० ॥ देव अवरने शु करु ॥ साहे० ॥ जेट

यह जगवंत हो ॥ सस० ॥२॥ तुमैं वो मुकुट त्रिहु
 लोकना ॥ सा० ॥ हु तुम पगनी खेह हो ॥ सस०
 ॥ तुमैं वो सघन ऋतु मेहूला ॥ साहे० ॥ हु पश्चिम
 दिशि जेद हो ॥ सस० ॥३॥ निरागी प्रजु रीजु ॥
 साहे० ॥ ते गुण नहि मुऊ माहि हो ॥ सस० गुरु
 गुरुता साहामु जूज ॥ साहे० ॥ गुरुता ते मूके नाहि
 हो ॥ सस० ॥४॥ मोहोटासेंती बरोबरी ॥ साहे० ॥
 सेवकें किणविध थाय हो ॥ सस० ॥ आसगो किमैं
 कीजियें ॥ साहे० ॥ जिहा रहा आसुजाय हो ॥ सस०
 ॥ ५ ॥ जगगुरु करुणा कीजियें ॥ साहे० ॥ न लहो
 आचार विचार हो ॥ सस० ॥ मुजने जो राज नि-
 वाजशो ॥ साहे० ॥ तो कुण वारण हार हो ॥ सस०
 ॥६॥ उंखग अनुजव जावथी ॥ साहे० ॥ जाणो जाण
 सुजाण हो ॥ सस० ॥ मोहन कहे कविरूपनो ॥ साहे० ॥
 जिनजी जीवन प्राण हो ॥ सस० ॥७॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री श्रेयांसनाथ जिन स्तवन ॥

॥ निझमी बेरण हुइ रही ॥ ए देशी ॥
 श्रेयांस जिनेसरु, सेवकनी हो

सज्जालतो ॥ रखे वीसारी मुकता, होय मोटा हो
जगे दिनदयाल तो ॥ श्रीश्रेयास० ॥२॥ मुज सरिखा
ठे ताहरे, सेवकनी हो बहु कोमा कोमतो ॥ पण जे
सुनजरे निरखीउं, किम दीजे हो प्रभु तेहने ठोमतो
॥ श्रीश्रे० ॥३॥ मुजने हेज ठे अति घण, प्रभु तुमथी
हो जाणु निरधार तो ॥ तूतो निपट निरागीउं, हु
रागी हो ए वचन-विचारतो ॥ श्रीश्रेया० ॥४॥ वखी
न्धानु मनमाहरु, हुतो राखु हो तुमने ते माहितो
॥ हु रागी प्रभु ताहरो, एकागी हो ग्रहीये प्रभु वाहितो ॥
श्रीश्रेया० ॥५॥ निगुणो नवि लयेखीए, पोतानट हो इम
न होये स्वामितो ॥ ज्ञानविमल प्रभुशु करो, विण
अतरहो सेवक एक तानतो ॥ श्री० ॥६॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री वासुपूज्य जिन स्तवन ॥

॥ गीरुआ गुण वीरजी, गायशुं ॥ ए देशी ॥

॥ श्री वासुपूज्य-नरिदनोजी, नदनगुण-मणी
धाम ॥ वासुपूज्य जिनराजीयोजी, अतिशय रत्न
निधान ॥ प्रभु चित्त धरीने अवधारो मुज वाता ॥१॥
आकणी ॥ दोष सयल मुजे सासहोजी, स्वामी

करी सुपसाय, ॥ तुम चरणे हुं आवीयोजी, महेर
 करो महाराय ॥ प्रभु० ॥ २ ॥ कुमति कुसंगति सग्र-
 हीजी, अविधिने असदाचार ॥ ते मुजने आवी मि-
 ल्याजी, अन्त अन्ततीशर ॥ प्रभु० ॥ ३ ॥ जवमें तुमनें
 निरखीयाजी, तव ते नाठा दूर ॥ पुण्ये प्रगटे शुभ
 दिशाजी, आव्यो तुम हजुर ॥ प्रभु० ॥ ४ ॥ ज्ञान-
 विमल प्रभु जाणनेजी, शुं कहेवु बहूभार ॥ दास
 आश पूरण करोजी, आपो समकित सार ॥ प्रभु० ॥
 ॥ ५ ॥ इति सपूर्ण ॥

अथ श्री विमलनाथ स्वामीनु स्तवन

राग मढहार झर आवा आवलीर-ए देशी

हुख दोहग दूरे टळ्यारे, सुख सपदशुं जेट,
 धींग धणी माथे कियारे, कुण गंजे नर खेट, विमल
 जिन, दीठा लोयण थाज, महारा सी या वांछित
 काज ॥ विमल जिन ॥ टीठा० ॥ १ ॥ चरण कमल
 कमला, वसेरे, निर्मल थिर पद देख ॥ समल थथिर
 पद परिहरी ॥ १ ॥ पामर पेख ॥ वि० ॥

मुऊ मन तुऊ पद पंकजेरे, छीनो गुण मकरद ॥ रंक
 गणे मदिरधरारे,^१ इद चद नागिंद ॥ वि० ॥ टी०
 ॥३॥ साहिब समरथ तु धणीरं, पाम्यो परम उठार॥
 मन विशरामी बालहोरे, आतमचो^३ आधार ॥ वि०
 ॥ टी० ॥ ४ ॥ दरिसेण दीठे जिन तणुरे, सशय न
 रहे वेध ॥ दिनकर करज्जर पसरतारे, अधकार प्रति-
 पेध ॥ वि० ॥ टी० ॥ ५ ॥ अमिय जरी भूरति रचीरे,
 उपमा न घटे कोय ॥ शात सुधारस जीलतीरे, नि-
 रखत तृप्ति न होय ॥ वि० ॥ टी० ॥ ६ ॥ एक अरज
 सेवक तणीरे, अवधारो जिनदेव ॥ कृपा करी मुऊ
 दीजीयेरे, आनदघन पढ सेव ॥ वि० ॥ टी० ॥ ७ ॥

अथ श्री अनतनाथ स्वामीनु स्तवन

धार तरवारनी सोहखी दोहखी, चउदमा जि-
 नतणी चरण सेवा, धार पर नाचता देख बाजीगरा,
 सेवना धारपर रहे न देवा ॥ धार० ॥ १ ॥ ए आकणी
 ॥ एक कहे सेवीए विविध किरिया करी, फल अने-
 कान लोचन न देखे, फल अनेकात किरिया करी

(४९)

घापना, रक्तमे चार गतिमाहे लेखे ॥ धार० ॥ २ ॥
 गहना जेद बहु नयण निहासतां, तत्त्वनी वात करता
 न लाजे, उदरज्जरणादि निज काज करता थका,
 मोह नमिया कलिकाल राजे ॥ धार० ॥ ३ ॥ वचन
 निरपेक्ष व्यवहार जूठो कह्यो, वचन सापेक्ष व्यवहार
 साचो, वचन निरपेक्ष व्यवहार ससार फळ, सांजळी
 आदरी काड राचो ॥ धार० ॥ ४ ॥ देव गुरु धर्मनी
 शुद्धि कहो किम रहे, किम रहे शुद्धश्रद्धा न आणो,
 शुद्ध श्रद्धान विणु सर्व किरिया करी, ठार पर छीपणु
 तेह जाणो ॥ धा० ॥ ५ ॥ पाप नहीं कोइ उत्सूत्र
 ज्ञापण जिश्यो, धर्म नहीं कोइ जग सूत्र स-
 रिसो, सूत्र अनुसार जे जिविक किरिया करे, तेहनु
 शुद्ध चारित्र परखो ॥ धा० ॥ ६ ॥ एह उपदेशनो सार
 सक्षेपथी, जे नरा चित्तमें नित्य ध्यावे, ते नरा दिव्य
 बहु काळ मुख अनुजवी, नियत-आनंदधन राज
 पावे ॥ धार० ॥ ७ ॥

(५०)

॥ श्री धर्मनाथ स्वामीनु स्तवन ॥

राग गोमी सारंग, देशी रशीयानी

धर्म जिनेसर गाल रगशु, जग म पमशो हो
प्रीत ॥ जिनेसर ॥ बीजो मन मटिर आणुं नही, ए
अम कुलपट रीत ॥ जि० ॥ धर्म० ॥१॥ धरम धरम
करतो जग सहु फिरे, धरम न जाणे हो मर्म ॥ जि०
॥ धरम जिनेसर चरण ग्रहा पठी, कोइ न बांधे हो
कर्म ॥ जि० ॥ धर्म० ॥२॥ प्रवचन अजन जो सद-
गुरु करे, देखे परम निधान ॥ जि० ॥ हृदय नयण
निहाले जग धणी, महिमा मेरु समान ॥ जि० ॥
धर्म० ॥३॥ दोरुत दोरुत दोरुत दोडीयो, जेती मन-
नीरे दोरु ॥ जि० ॥ प्रेम पतित विचारो दुकमी, गुरु
गम लेजो रे जोम ॥ जि० ॥ धर्म० ॥ ४ ॥ एकपक्षी
केम प्रीति बरे पने, उन्नय मिदिया हुए सधि ॥ जि०
॥ हु रागी हु मोहे फदियो, तु निरागी निर्वन्ध ॥
॥ जि० ॥ धर्म० ॥५॥ परम निधान प्रगट मुख आ-
गळे, जगत लल्लयी हो जाय ॥ जि० ॥ ज्योतिप्रिना
जगदीशनी, अधोअध पलाय ॥ जि० ॥ धर्म०॥

॥६॥ निर्मल गुण मणि रोहण भूधरां, मुनिजन मा-
नस हस ॥ जि० ॥ धन ते नगरी धन वेला घनी,
सात पिता कुलवश ॥ जि० ॥ धर्म०॥१॥ मन मधुकर
घंर कर जोनी कहे, पदकज' निकट निवाम ॥ जि०
॥ धननामी ध्यानढघन सांजळो, ए सेवक धरदास
॥ जि० ॥ धर्म० ॥ ७ ॥

॥ श्री शांतिजिन विनति रूपे स्तवन ॥

सुणो शांति जिणद सोजागी, हु तो थयो हु
तुम गुण रागी, तुमे निरागी जगवत, जोता फीम
मळशे तत ॥ सुणो० ॥ १ ॥ हु तो क्रोध कपायनो
जरीउं, तु तो उपशम रसनो दरिउं, हु तो अहाने
आवरीउं, तुं तो केवल कमला वरीउं ॥ सुणो० ॥ २ ॥
हु तो विषया रसनो आशी, तें तो विषया कीधी नि-
राशी, हु तो करमने जारे जार्यो, तें तो प्रजु जार
उतार्यो ॥ सुणो० ॥ ३ ॥ हु तो मोहतणे वश पकीउं,
तें तो सघळा मोहने हपीउं, हु तो जव समुद्रमा
खुच्यो, तु तो शिवमदिरमा पहीच्यो ॥ सुणो०

(५२),

मारे जन्म मरणनो जोरो, ते तोरुथो तेदुथी दोरो;
 मारो पासो न मेले राग, तमे प्रजुजी यथा वीतराग
 ॥ सुणो० ॥ ५ ॥ मुने मायाए मृम्यो पासी, तु तो
 निर्वन्धन अविनाशी, हु तो समकितथी अधूरो, तु
 तो सकल पढारथ पूरो ॥ सुणो० ॥ ६ ॥ मारे ठो प्रजु
 तुही एक, तारे मुज सरीखा अनेक, हु तो मनथी
 न मुकु मान, तु तो मान रहित जगवान ॥ सुणो०
 ॥ ७ ॥ मारु कीधु कशु ननि थाय, तुं तो रंकने करे
 राय, एक करो मुज महेरवानी, मारो मुजरो खेजो
 मानी ॥ सुणो० ॥ ८ ॥ एक वार जो नजरे नीरखो,
 तो करो मुजने तुम सरीखो, जो सेवक सरीखो थागे,
 तो गुण तमारा गागे ॥ सुणो० ॥ ९ ॥ जवोजव तुम
 चरणनी सेवा, हु तो मागु देना विदेवा, सामु जुर्जेने
 सेवक जाणी, एवी जदयरत्ननी वाणी ॥ सुणो० १०

॥ श्री कुथुनाथ स्वामीनु स्तवन ॥

राग गुर्जरी

अंधर देहो मोरारी, हमारो-ए देशी.

शुशुजिन मनहुं किमही न वाजे, हो हुं०,

जिम जिम जतन करीने राखु, तिम तिम अत्रगु नजि
 हो ॥ कुं० ॥ १ ॥ रजनी वासर वसती उजरु, गयण
 पायाले जाय, साप खायने मुखरु थोथु', एह उखाणो
 न्याय हो ॥ कुं० ॥ २ ॥ मुक्ति तणा अजिलापी तपीया,
 ज्ञानने ध्यान 'अच्यासें, वयरीरु काइ एहवु चिते,
 नाखे अवले पासे हो ॥ कुं० ॥ ३ ॥ आगम आगम-
 धरने हाथे, नावे किणविध आकु, किहाकणे जो
 हठ करी हटकु तो, व्याल तणीपरे बाकु हो ॥ कुं०
 ॥ ४ ॥ जो ठग कहु तो ठगतु न देखु, शाहुकार पण
 नाही, सर्व माहेने सहुथी अलगु, ए अचरिज मन
 माही हो ॥ कुं० ॥ ५ ॥ जे जे कहु ते कान न धारे,
 आप मते रहे कालो, सुरनर पणितजन समजावे,
 समजे न माहरो सालो' हो ॥ कुं० ॥ ६ ॥ में
 जाण्यु ए लिंग नपुसरु, सकल मरदने ठेले, बीजी
 वाते समरथ ठे नर, एहने कोइ न जेते हो ॥ कुं०
 ॥ ७ ॥ मन साध्यु तेणे सघल्लु साध्यु, एह वात नहि
 खोटी; एम कहे साध्युं ते नवि मानु, ए कही वात

(५२)

मारो जन्म मरणनो जोरो, तें तोम्यो तेहथी दोरो;
मारो पासो न मेले राग, तमे प्रभुजी थया वीतराग
॥ सुणो० ॥ ५ ॥ मुने मायाए मूस्यो पासी, तु तो
निर्वन्धन अविनाशी, हु तो समकितथी अधूरो, तु
तो सकल पदारथ पूरो ॥ सुणो० ॥ ६ ॥ मारे वो प्रभु
तुही एक, तारे मुज सरीखा अनेक, हु तो मनथी
न मुकु मान, तु तो मान रहित जगवान ॥ सुणो०
॥ ७ ॥ मारु कीधु कशु नवि थाय, तुं तो रंकने करे
राय, एक करो मुज महेरवानी, मारो मुजरो लेजो
मानी ॥ सुणो० ॥ ८ ॥ एक वार जो नजरे नीरखो,
तो करो मुजने तुम सरीखो, जो सेवक सरीखो थाशे,
तो गुण तमारा गाशे ॥ सुणो० ॥ ९ ॥ जघोजव तुम
चरणनी सेवा, हुं तो मागु देवाधिदेवा, सामु जुडने
सेवक जाणी, एवी उदयरत्ननी वाणी ॥ सुणो० ॥ १०

॥ श्री कृष्णार्जुन स्वामीनु स्तवन ॥

राग गुर्जरी

अंबर देहो मोरारी, हमारो-ए देशी.

कृष्णजिन मनहुं किमही न वाजे, हो कुं०.

जिम जिम जतन करीने राखु, तिम तिम अजगु ज्ञाजे
 हो ॥ कुं० ॥ १ ॥ रजनी वासर वसती उजगु, गयण
 पायासे जाय, साप खायने मुखरु थोथु^१, एह उरणाणे
 न्याय हो ॥ कुं० ॥ २ ॥ मुक्ति तणा अजिलापी तपीया,
 ज्ञानने ध्यान अच्यारसे, वयरीरु काइ एहवु चिते,
 नाखे अवले पासे हो ॥ कुं० ॥ ३ ॥ आगम आगम-
 धरने हाथे, नावे किणविध आकु, किहाकणे जो
 हठ करी हटकु तो, व्याल तणीपरे वाकु हो ॥ कुं०
 ॥ ४ ॥ जो ठग कहु तो ठगतु न देखु, शाहुकार पण
 नांही, सर्व मांहेने सहुथी अलगु, ए अचरिज मन
 माही हो ॥ कुं० ॥ ५ ॥ जे जे कहुं ते कान न धारे,
 आप मते रहे कालो, सुरनर पंक्तिजन समजावे,
 समजे न माहरो सालो^२ हो ॥ कुं० ॥ ६ ॥ में
 जाण्यु ए लिंग नपुसरु, सकल मरदने ठेले, बीजी
 वाते समरथ ठे नर, एहने कोइ न जेले हो ॥ कुं०
 ॥ ७ ॥ मन साध्यु तेणे सघलु साध्यु, एह वात नहि
 खोटी, एम कहे साध्युं ते नंवि मानु, ए कही वात

वे मोहाटी हो ॥ कुं० ॥७॥ मनकु डुराराध्य तें वश
 आयु ते आगमथी मति आणु, आनदघन प्रजु
 माहुरु आणो, तो साधु करी जाणु हो ॥ कुं० ॥८॥

॥ अथ श्री अरनाथजिन स्तवन ॥

॥ में तो न्यारा रहिस्याजी ॥ ए देशी ॥

॥ म्हेंतो आण वहेस्याजी, म्हारारे साहिबरी

म्हेंतो आण वहेस्याजी ॥ ए आकणी ॥ आण वहे-

स्या नक्ति करेस्या, रहेस्या नयण हजूर ॥ अरजिन

आगल अरज करता, लहस्या सुख महमूर ॥ म्हें-

तो० ॥१॥ एकने ठमी वेने खमी, तिनस्यु तोमी नेह

॥ च्यार जणा शिर चोट करे स्यु, पचनो आणिवेह

॥ म्हेंतो० ॥२॥ ठ सत अठ नव दशने टाळी, अ-

जुआली अगीधार ॥ वार जणाने आदर करिस्यु, ते-

रनो करी परिहार ॥ म्हें० ॥३॥ पच अठ नव दश

मत्तर पाळी, सत्तावीश धरी साथ ॥ पचवीस जण-

स्यु प्रीति करेस्यु, च्यार चतुर करी हाथ ॥ म्हें० ॥

॥४॥ वत्रीस तेव्रीसने चोराशी, लंगणीस छूर नीवारी

अमृतालीसनो सग तजेस्यु, एकावन दीस धारी॥

म्हेंतो० ॥५॥ बीस श्यारधी चावीस वांधी, त्रेवीसनो
 करी त्याग ॥ चोवीस जिनना चरण नमीने, पामस्यु
 जवजल ताग ॥ म्हेंतो० ॥६॥ ध्याता ध्येयेन ध्यान
 सरुपें, तन मन तान लगाय ॥ ह्यमाविजय कवि
 पदकज मधुकर, सेवक जिन गुण गाय ॥ म्हेंतो० ॥
 ॥ ७ ॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री महिनाथजिन स्तवन ॥

॥ प्रथम गोवाल तणे जवेजी ॥ ए देशी ॥

॥ मीथिला नयरी श्रवतयोजी, कुज नृपति कुल
 ज्ञाण ॥ राणी प्रजावति ठर धर्योजी, पचवीस धनुष
 प्रमाण ॥ जविक जन ॥ वढो महिजिणद ॥ जिम
 होयें परम आनद ॥ जविक जन वढो० ॥ १ ॥ ए
 श्याकणी ॥ लढन कखश विराजतोजी, नीलवरण तनु
 काति ॥ सयम छीरें शत व्रणस्युजी, ज्ञाजें जवनी
 ज्ञाति ॥ जवि० ॥ २ ॥ वरस पचावन सहसनुजी,
 पाली ए पूरण आय ॥ समेतशिखर शिवपद लक्षु
 जी, सुर किनर गुणगाय ॥ जवि० ॥ ३ ॥ सहस पचा-
 वन साहूणीजी, मुनि च्यालिस हजार ॥ वैरोट्या

सेवा करेंजी, यक्ष कुबेर उदार ॥ जवि० ॥ ४ ॥ मूर्ति मोहनबेलनीजी, मोहें जग जन जाण ॥ श्री नयविजय सुशीसनेजी, दिये प्रभु कोमि कल्याण ॥ जवि० ॥ ५ ॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री मुनिसुव्रतजिन स्तवन ॥
॥ देशी रसीयानी ॥

॥ पद्मादेवी नदन गुण निलो, राय सुमित्र कुल
चढ ॥ कृपानिधि ॥ नयरी राजग्रही प्रभुजी श्रवतयों
प्रणमं सुरनर वृद्ध ॥ कृपानिधि मुनिसुव्रत जिनजावे
उदीर्यें ॥ ए आकणी ॥ कठप लठन साहिव सामलो,
वीस धनुष तनुमान ॥ कृपा० ॥ त्रीस सहस्र सबधर
आजखू, बहु गुण रयण निधान ॥ कृपा० ॥ १ ॥ एक
सहस्रस्यु प्रभुजी व्रत ग्रहि, समेतशिखर लहि सिद्धि
॥ कृ० ॥ सहस्र पचास विराजे साहुणी, त्रीस सहस्र
मुनि प्रसिद्ध ॥ कृ० ॥ ३ ॥ नरदत्ता प्रभु शासन
देवता, वरुण यक्ष करे सेव ॥ कृपा० ॥ जे प्रभु ज-
क्ति राती तेहना, विघन हरे नित मेव ॥ कृपा० ॥
॥ ४ ॥ जावट जजन जन मनरजनो, मूर्ति मोहन-

गार ॥ कृपा० ॥ कवि जसविजय पयपे ज्ञन ज्ञवे, ए
मुज एक आधार ॥ कृपा० ॥५॥ इति सपूर्ण

॥ अथ श्री नमिनाथ जिन स्तवन ॥

॥ काज सीदा सकल हवे सार ॥ ए देशी ॥

॥ मिथिला पुर विजय नरेंद्र, वप्रा सुत नमि
जिनचद ॥ नीलुप्पल लठन राजें, प्रभु सेव्यो जावट
जाजे ॥१॥ धनुष पद्मर उच शरीर, सोवन वन साहस
धीर ॥ एक सहसस्यु लिये निरमाय, व्रत वरस स
हस दस आय ॥२॥ समेतशिखर आरोहि, पुहता
शिवपुर निर्मोही ॥ मुनि विस सहस शुजनाणी,
प्रभुना उत्तम गुण खाणी ॥३॥ बली साध्वीनो परी-
वार, एकतालीस सहस उदार ॥ मुर ब्रकुटी देवी
गधारी, प्रभु शासन सानिध्य कारी ॥४॥ तुज कीर्ति
जगमा व्यापी, तप तपे प्रबल प्रतापी ॥ बुध श्री न-
यविजय सुसीस, एम दीये नित नित आशीस ॥५॥

॥ श्री नेमनाथ जिन स्तवन ॥

पद्मप्रज्ञ जिन अलगा वश्या-ए देगी

नेमि जिणेसर निज कारज कर्यु, ठांश्यो सर्व

विज्ञावोजी, आत्मशक्ति सकल प्रगटी करी, आस्वा
 यो निज ज्ञायोजी ॥ ने० ॥१॥ राजुल नारीरे सारी
 मति धरी, अखलव्या अरिहतोजी, उत्तम संगेरे उत्त-
 मता उधे, सधे आनंद अनतोजी ॥ ने० ॥ २ ॥ धर्म
 अधर्म आकाश अचेतना, ते विजाति अग्रहोजी,
 पुद्गल ग्रहवेर कर्म कलकता, बाधे बाधक बाह्योजी
 ॥ ने० ॥३॥ रागी सगे रे राग दशा वधे, थाये तिणे
 ससारोजी, निरागीथीरे रागनु जोरुवु, लहीए जवनो
 पारोजी ॥ ने० ॥ ४ ॥ अप्रशस्ता रे टाखि प्रशस्तता,
 करता आश्रव नासेजी, सजर बाधे रे साधे निर्झरा,
 आनमज्ञान प्रकाशोजी ॥ ने० ॥५॥ नेमि प्रभु ध्याने
 रे एकत्वता, निज तत्त्वे एक तानोजी, शुक्ल ध्याने
 रे साधी सुसिद्धता, लहिये मुक्ति निदानोजी ॥ ने०
 ॥ ६ ॥ अगम अरूपीरे अलख अगोचरु, परमात्म
 परमीशोजी, देवचंद्र जिनवरनी सेवना, करता बाधे
 जगीशोजी ॥ ने० ॥ ७ ॥

॥ अथ श्री पार्श्वनाथजिन स्तवन ॥

॥ घोमीजी आइ थारा देशमां मारुजी ॥ ए देशी ॥

॥ परम पुरुष परमात्मा, साहेबजी ॥ पुरीसा
 तणी पास हो ॥ शिव सुखरा जमर थासु वीनती
 साहेबजी ॥ अक्सर पामी जंगु ॥ साहे० ॥ सफल
 करो अरदास हो ॥ शिव० ॥ १ ॥ दोय नठन मोह
 दुपरा ॥ सा० ॥ तिणे कयों जग धंधोल हो ॥ शिव०
 ॥ छेय करी राग केसरी ॥ सा० ॥ तेहना राणा सोल
 हो ॥ शिव० ॥ २ ॥ मिथ्या मुहतो आगले ॥ सा० ॥
 काम कटक सिरदार हो ॥ शिव० ॥ त्रण रूप धरी
 तेह रमे ॥ सा० ॥ हास्यादिक परिवार हो ॥ शिव०
 ॥ ३ ॥ मोह महीपरा जोरथी ॥ सा० ॥ जग सघलो
 ययो जेर हो ॥ शिव० ॥ हरिहर सुरनर सहु नम्पा
 ॥ सा० ॥ जकनी कर्मनी घेर हो ॥ शिव० ॥ ४ ॥ जग
 स्थिति चउगति चोकमां ॥ सा० ॥ लोक करे पो
 कार हो ॥ शिव० ॥ आप उदासी यह रक्षा ॥ सा०
 ॥ इम कीम रहस्ये कार हो ॥ शिव० ॥ ५ ॥ क्षपक
 श्रेणीरी गजघटा ॥ सा० ॥ हलकारो अरिहत हो
 ॥ शिव० ॥ नाण खमग मुऊ कर डियो ॥ सा० ॥
 द्रव्यमा करु अरिहत हो ॥ शिव० ॥ ६ ॥ करुणा नयन

कटाक्षयी ॥ सा० ॥ रिमुदल होए वीतराल हो ॥
 शिव० ॥ क्षमाविजय जिन सपदा ॥ सा० ॥ प्रगटें
 जाक ऊमाल हो ॥ शिव० ॥१॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनु स्तवन ॥

॥ जीरे माहरे श्री जिनवर जगवान ॥ ए देशी ॥

॥ आज माहरे सुरतरु फलीत सार, घर आं-
 गणे शोभा करु ॥ जीरेजी ॥ आजमें श्रीशला नदन
 ठेन, दीठो देव दयाकरु, जीरेजी० ॥ १ ॥ जिनजी
 ताहारा गुण श्रवदात, गग तरग परे निरमला ॥ जी०
 ॥ जिनजी सज्जारु दिनरात, मुकी मनना आवला ॥
 जी० ॥२॥ जिनजी उत्तम जनस्यु रग, चोल मजीठ
 तणी परे ॥ जी० ॥ जिनजी तुमस्यु अविहक नेह,
 निरवहजो रुमीपरे ॥ जी० ॥३॥ जिनजी ताहारा गुण
 मणिमाल, कठेजे जिविधारस्ये ॥ जी० ॥ जिनजी धन्य
 धन्य तस अवतार, जे ताहारु नाम सज्जारस्ये ॥ जी० ॥४॥
 जिनजी मेरु विजय गुरु सीस, विनीत विजयना वय-
 णमा ॥ जीरे० ॥ जिनजी जे चित धरस्ये नित, तस
 घर रंग वधामणा ॥ जीरेजी ॥ ५ ॥ इति संपूर्ण ॥

(१) ॥ स्तवन वीजु ॥

॥ याज निहेजोरे दीसे नाहलो ॥ ए देशी ॥

॥ वीर जिनेश्वर परमेश्वर जयो, जगजीवन
 जिनरूप ॥ अनुजव मित्ते चित्ते दित करी, टारयो
 जास सरूप ॥ वीर० ॥ १ ॥ जेह अगोचर माणस
 वचनने, जेह अतीन्डिय रूप ॥ अनुजव मित्ते वीगतो
 शक्तिस्यु, जारयो तास स्वरूप ॥ वीर० ॥ २ ॥ नय
 निहेपे जेह न जाणीए, नवी जीहा प्रसरे प्रमान ॥
 शुद्ध स्वरूप ब्रह्म ते दागवये, केवल अनुजव जाण ॥
 वीर० ॥ ३ ॥ अलख अगोचर अनुपम अर्थनो, कुण
 कही जाणे जेद ॥ सहज विशुद्ध अनुजव वयण
 जे, शाख ते सघळा खंड ॥ वीर० ॥ ४ ॥ ढीसी देगामी
 शाख सवे रहे, न लहे अगोचर वात ॥ कारज सा-
 धक बाधक रहीत ए, अनुजव मित्त विख्यात ॥ वीर०
 ॥ ५ ॥ अहो चतुराष्ट अनुजव मित्तनी, अहो तस मित्त
 प्रतीत ॥ अतरजामी स्वामी समीपते, राखी मित्त
 शु रीत ॥ वीर० ॥ ६ ॥ अनुजव सगे रगे प्रजुमीया,
 सकल फट्या सर्वाकाज ॥ निजपद सपद जे ते अ-

(६२)

नुजवे, थानद घन महाराज ॥ वीर० ॥७॥ इति सं

॥ श्री सीमधर जिन स्तवन ॥

॥ साहिवा अजित जिणद जुहारिये ॥ ए देशी ॥

साहिवा श्री सीमधर साहेवा, तुम प्रजु देगा-
धि देव ॥ सनमुख जूर्जने महारा साहिवा, साहेव
मन शुद्धे करु तुम सेव ॥ एकवार मळोने महारा
साहिवा ॥ ए आकणी ॥ १ ॥ साहिव सुख दुःख
वातो महारे अति घणी, साहिव कोण आगळ कहुं
नाथ ॥ साहेव केवळ झानी प्रजु जो मळे, साहिव
तो थाऊ दुरे, सर्नाथ ॥ एकवार० ॥२॥ साहिव जगत
केवळमा हु अवतयो, साहिव लंतु एदहु पुन्य ॥ सा-
हिव झानी गिरह पमथो आकरो, साहिव ज्ञान रखो
अति न्यून ॥ एकवार० ॥ ३ ॥ साहेव दश दृष्टाते
दोहिलो, साहेव उत्तम कुल सोजाग ॥ साहिव पा-
म्यो पण हारी गयो, जेम रत्ने उमाक्यो काग ॥
एकवार० ॥ ४ ॥ साहेव पमरस जोजन बहु कर्या,
साहेव तृप्ति न पाम्यो लगार ॥ साहेव दुरे अनादि
॥ साहेव रजळयो घणो सत्तार ॥ एकवार० ॥

॥ ५ ॥ साहेब सज्जन कुटुब मेळा घणा, साहेब ते-
 हने दु खे दु खी थाय ॥ साहेब जीव एकने कर्म
 जूजूया, साहेब तेहथी दुर्गति जाय ॥ एकवार० ॥

॥ ६ ॥ साहेब धन मेळववा हु धसमस्यो, साहिब
 तृष्णानो नाव्यो पार ॥ साहेब खोजे छटपट बहु
 करी, न जोयो पुण्य ने पाप व्यापार ॥ एकवार० ॥

॥ ७ ॥ साहेब जेम शुभाशुभ वस्तु ठे, साहेब रनि
 करे तेह प्रकाश ॥ साहेब तेमरे झानी मळे थके, ते
 तो आपे समकित वास ॥ एकवार० ॥ ८ ॥ साहेब
 मेघ वरसे ठे वाटमा, साहेब वरसे ठे गामो गाम ॥
 साहिब ठाम कुठाम जुए नही, साहिब एहवा म-
 होटाना काम ॥ एकवार० ॥ ९ ॥ साहिब हु वश्यो
 ज़रतने ठेमले, साहिब तुमे वस्या महापिडेह मोझार
 ॥ साहेब छूर रही करु वटना, साहिब जवसमुड
 उतारो पार ॥ एकवार० ॥ १० ॥ साहिब तुम पासे
 देव घणा वसे, एक मोकखजो महाराज ॥ साहेब
 मुखनो संदेशो सांजवो, तो सहेजे सरे मुज काज
 ॥ एकवार० ॥ ११ ॥ साहेब हु तुम पगनी मोजमी.

साहिव हु तुम दास नोदास ॥ साहिव ज्ञानविमल
सूरि एम ज्ञे, मने राखो तमारी पास ॥ एकवार०

॥ स्तवन गीजुं ॥

॥ नदी यमुनाके तीर उमे दोय पखीया ॥ ए देशी ॥

॥ परम पुरुष जिनराज, ठो त्रिभुवन पति ॥
श्री सीमधर स्वामी, सुणो अम धीनति ॥ तुमे ठो
सर्व सुजाण, जाणो ठो जे ठती ॥ तो पण निज मन
वात, कहु हु तुम प्रति ॥१॥ आ मुज आत्म लारज,
चोराशी योनीमा ॥ अग्रमीयो बहु बार, निगोदना
जवनमा ॥ जनम मरणनां दु ख, अनादी में सहा
॥ कीणविध कृपा निधानजी, जाये ते कहा ॥ २ ॥
इम जमता कोइ काळ, सुकृत सयोगथी ॥ पाम्यो
मणुज पण निज, अशुज वियोगथी ॥ तिहा पण दु-
र्लभ थार्य, देश कुळमे लह्यो ॥ जिहा किण सफल
मुधर्मनु, साधन न कह्यो ॥३॥ रागे इड्रीय पच, तणे
रातो रह्यो ॥ रामा धन रस रग, दीयमे गहगह्यो ॥
प्रेमे निज गुण ठमी, रम्यो पर पुढगळे ॥ ऊढ्यो
अनंत, विषय तृणाजळे ॥४॥ नाच्यो नव नव

वेश, आश्रवना नाचमा ॥ मोहो मुज नवी मन,
 सजरना साचमां ॥ श्रीगुरु मुखयी वचनामृत, धारा
 जशी ॥ श्री जिनवाणी सुणी, पण हीयमे नव वशी
 ॥५॥ जगतारक जे देव, नम्यो जग रीतयी ॥ रागी
 छेपी देव, सेवन करी प्रीतयी ॥ कुत्सित धर्मप्रका-
 शक, कुगुरु मती जज्या ॥ तेहना जापित वाक्य,
 साचां करी पनीवज्या ॥ ६ ॥ आराधन श्री सयम,
 रयणनु नवी कर्युं ॥ नीपट क्रीया करी कपटे, पापे तनु
 ज्युं ॥ लोक मुखे निज श्री, जशवाद गवाश्यो ॥
 धन्य धन्य जगे एम, प्रतीप्ता पाश्यो ॥७॥ इम द्रमे
 जूढ्यो जमर, ससारनी वासमा ॥ ब्रमण कर्या जव,
 जव ग्रहस्थावासमां ॥ अव्याबाध ध्यनतनी, प्राप्ती
 तुम तणी ॥ चरणार्थे नमे इम आधीन, साधन ए
 वीनति ॥ १॥ ॥ करता कारण शुद्ध लब्धीताए करी ॥
 कर्तव्यनी करे सिद्ध, नियामक आदरी ॥ जो कार्यनी
 मुरयता, प्रभु ताहरे रिपे ॥ तोही गौणनी दृष्टता,
 कुण मन विपे ॥८॥ जोजन जव्य पामीने, कटुकने
 कुण जखे ॥ कुण मुख पीतळने, कनक पणे लळग्ये

॥ स्वप्नातर पण स्वामी, अतर मुर नवी गमे ॥ तुम
 मुख चड देखीने, मुज मन तु रमे ॥१०॥ वचने श्री
 वीतराग, घणु शु दाखीये ॥ दासनी सुणी अरदास
 सेवक करी राखीये ॥ अतरयामी शुद्ध, रयण त्रिक
 आपज्यो ॥ जव जव एहीज तरनी रुचि स्थिर स्था-
 पज्यो ॥११॥ युगप्रधान श्री जयचड, सूरिपक्षे वना
 ॥ जयवता बुध स्वामीजी, मुनी गुण परवना ॥ तसु
 सेवक श्री गुलाल-चड कपीरायनो ॥ बोले मुनि गु-
 णचड, स्तवन जिनरायनो ॥ १२ ॥ कलश ॥ इम
 जिन पुरंदर, महिमा सुंदर, श्रीसीमधर जिनवरो ॥
 जिनव्यो जक्ते, जाव युक्ते, परम देव दया करो ॥
 सबत सतरसें, त्राण वरसे, पोप सातम उजळी ॥
 जिनती करता, शुज महोदय, गुण अधीक आशा
 फळी ॥१३॥ इति संपूर्ण ॥

॥ स्तवन त्रीजुं ॥

॥ जीरे मारे श्री जिनवर जगवान ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सिमधर स्वामी जगवत, वात सुणो मोरा
 मन तणी ॥ जीरेजी ॥ जिनजी जगमा लागीहे चोप,

घंढना मोरी अवधारजो ॥ जीरेजी ॥ १ ॥ जिनजी
 महाविदेह खेत्र मजार, रुगर दरीया वन घणा ॥
 जी० ॥ जिनजी देवे न दीधी मुजने पख, विद्यावरे
 विद्या नहो दीधी ॥ जी० ॥ २ ॥ जिनजी केम करी
 आवु हजुर, वदना मारी अवधारजो ॥ जी० ॥ जि-
 नजी धन्य तेह नगरीना लोक, दीन उगे दरीसण
 करे ॥ जी० ॥ ३ ॥ जिनजी धन्य तेह नरने नार, ग्रह
 उठे मुखनी वाणी सुणे ॥ जी० ॥ जिनजी जीणे खाधा
 दाम्म डाख, निब निबोरी कीम रुचे ॥ जी० ॥ ४ ॥
 जिनजी जेणे पीधा साकर दुध, अमीयो रुउते कीम
 रुचे ॥ जी० ॥ जिनजी जेणें कीधा ऊवेरी व्यापार,
 तेने मणीयारो कीम गमे ॥ जी० ॥ ५ ॥ जिनजी जेणे
 कीधां हाख हुकुम, तेने तुकारो नवी गमे ॥ जी०
 ॥ जिनजी जेणे पूज्या अरिहत देव, हरि हरादीने
 गुण नमे ॥ जी० ॥ ६ ॥ जिनजी रत्नचितामणी जे-
 हने हाथ, काच खमीत नवी गमे ॥ जी० ॥ जिनजी
 कनक सोजागी गुरुजीनु नाम, सोजागी नमे सुर
 जावसु ॥ जीरेजी ॥ ७ ॥ इति सपूर्ण ॥

॥ स्तन चोथु ॥

॥ क्यु जाणु क्यु वनी आगशे ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सीमधर साहिवा, हु किम आवु तुम
पास हो ॥ मुण्डिद ॥ दूर विचे अतर घणो, मुने
मिज्जानी घणी आस हो ॥ मुण्डिद ॥ श्रीसीमण ॥
॥१॥ हुं आ ज़रतने ठेह्ने, काइ प्रजुजी मिदेह म-
जार हो ॥ मु० ॥ रुगर विचे नदीयो घणी, काइ
कोस ते केइ हजार हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ २ ॥ प्रजु
देता हस्यो देशना, काइ साज्जले तिहाना लोक हो
॥ मु० ॥ धन्य ते गाम नगर पुरी, जिहां वरते पु-
न्यसि लोक हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥३॥ धन्य ते आवक
आविका, जे निरखे तुम मुख, चद हो ॥ मु० ॥
पण ते मनोरथ अम तणो, काइ फलस्ये जाग्य अ-
मद हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ ४ ॥ वरतारो वरती जुठं,
काइ जोसी भाभी लगन हो ॥ मु० ॥ म्यारे सी
मधर जेटस्यु, मुने लागी एह लगन हो ॥ मु० ॥
श्री० ॥५॥ पण कोइ जोसी न एहयो, जे जाजे म-
ननी व्रात हो ॥ मु० ॥ अनुजव मित्र कृपा करी,

(६९)

तेरे मेलव्यो तुम एकांत हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ ६ ॥
 बीतराग जावें सही, तुमे वरतो ठो जगनाथ हो ॥
 मु० ॥ मे जाणुं तस केहेवाथी, हवे हु थयो स्वामी
 सनाथ हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ ७ ॥ पुष्करवद् विजये
 जयो, कांड नयरी पुरुरीगिणी सार हो मु० ॥ सत्य
 की नदन वदना, अवधारज्यो गुणना धाम हो ॥
 मु० ॥ श्री० ॥ ८ ॥ श्रेयांस नृप कुल चदलो, राणी
 रुखमणि केरा कत हो ॥ मु० ॥ वाचक रामविजय
 कहें, तुम्ह ध्याने होज्यो मुऊ चित्त हो ॥ मु० ॥
 श्री० ॥ ९ ॥ इति

॥ स्तवन पांचमु ॥

॥ जगजीवन जग बाल हो ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सीमधर साहिबा, वीनतमी अवधार
 लाल रे ॥ परम पुरुष परमेसरू, आतम परम आधार
 लाल रे ॥ श्रीसी० ॥ १ ॥ केवलज्ञान दिवाकर, जागे
 सादि अनत लाल रे ॥ जासक लोकालोकके, ज्ञा-
 यक ज्ञेय अनत लाल रे ॥ श्री० ॥ २ ॥ इन्द्र चन्द्र
 चक्रीसरू, सुरनर रहे कर जोरु लाल रे

सेवे सदा, अण हु तें एक कोरु लाल रे ॥ श्री० ॥

॥ ३ ॥ चरण कमल पिजर वसें, शुद्ध मन हस नित
मेव लाल रे ॥ चरण शरण मोहि आशरो, जवजव
देवाधिदेव लाल रे ॥ श्री० ॥ ४ ॥ अधम उधारण
गे तुम्हे, हर हरो जेव दु ख लाल रे ॥ कहे जिन
हर्ष मया करी, देजो अविचल सुख लाल रे ॥
श्री० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री सिद्धाचलजीनु स्तवन ॥

॥ जीरे मारे श्री सिद्धाचल तीर्थ, शास्त्रतु प्राये
जाणीए ॥ जीरेजी ॥ जीरे मारे नात्ती नरेसर नढ,
अपन्न जिणढ वखाणिए ॥ जीरेजी ॥ जी० पूर्ण नवाणु
वार, गिरी दरिसणने आविया ॥ जी० ॥ जीरेमारे
आद्य आठमथी जाएय, फाणुण सुदी मन जावीया
॥ जी० ॥ १ ॥ जीरेमारे रायण रूख मनोहार, ते चरण
कमल पावन करी ॥ जी० ॥ जीरे मारे हु वडु त्रिण
काल, जाव घणो मनमा धरी ॥ जी० ॥ जीरे मारे
जरतेमर निजनढ, पूठे प्रभु बहु मानथी ॥ जी० ॥
जीरे मारे तुम सरिखा, जगनार्थ, पूज्य कह्ये कुण

कामथी ॥ जी० ॥ १ ॥ जीरे मारे कृपावत जगवंत,
 तीर्थ महिमा अति दाखीज ॥ जी० ॥ जीरे मारे आठ
 उपर सो नाम, रस स्वाद करी चाखियो ॥ जी० ॥
 जीरे मारे सांजली जिनर वाण, कृपज्ञसेन प्रमुख
 वली ॥ जी० ॥ जीरे मारे चोरासी गणधार, तीर्थ
 स्थापे मन रुली ॥ जी० ॥ ३ ॥ जीरे मारे कृपज्ञसेन
 पुरुरिक, पूठे प्रजु चरण नमी ॥ जी० ॥ जीरे मारे
 कीहा होसे मुजे सिद्धि, ज्ञाप्यो पूज्य केवलगामी
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे कहे केवली जिनराज, नाण निर्वाण
 साधशो जी० ॥ जीरे मारे ए तीर्थें महान्नाग्य, गुण
 अतिशय बाधस्यो ॥ जी० ॥ ४ ॥ जीरे मारे पंच कोमी
 अणगार, फागुण सुदि पूनम नली ॥ जी० ॥ जीरे
 मारे करी सलेखण सार, चैत्र सुदि पुनम वली ॥ जी० ॥
 जीरे मारे पामी केवल नाण, अजरामर सुख पामीया
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे सादि अन्नत निवास, जनम
 जरा 'हु' खेवामीया ॥ जी० ॥ ५ ॥ जीरे मारे डावीरुने
 वारिपेण, दश कोमी परिवारस्यु ॥ जी० ॥ जीरे
 मारे ॥ ६ ॥ हूं वडु नले

(७१)

॥ जी० ॥ जीरे मारे पिद्याधरमुनी दोय, नमी विनेमी
 वखाणिण ॥ जी० ॥ जीरे मारे वे कोमी मुनि सजुत्त,
 अन्व्यावाध सुख पांमिया ॥ जी० ॥ ६ ॥ जीरे मारे
 सागरचद मुनिराय, त्रण कोरु परिवारशुं ॥ जी० ॥
 जीरे मारे सोमजय अणगार, तेर कोरु जखे जावस्यु
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे दमीतारीनी सख, चउद सहससु
 सिद्ध थया ॥ जी० ॥ जीरे मारे बाहुवली बलवत, एक
 सहस आठमु शिवगया ॥ जी० ॥ ७ ॥ जीरे मारे प्रति
 पानव पाच कुमार, विशकोरु परिवारसु ॥ जी० ॥
 जीरे मारे इत्यादिक अनेक, काकरे काकरे सिद्ध थया
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे ए तीरथने आधार, कर्म खपावी
 मोक्षे गया ॥ जी० ॥ जीरे मारे जिन उत्तम महाराज,
 पाद पद्म तस नांमीए ॥ जी० ॥ जीरे मारे रूप विजय
 कविराय, शिवसुख लक्ष्मी पामीए ॥ जी० ॥ ८ ॥ इति ॥
 ॥ स्तवन बीजु ॥

॥ उमह्या मुजने घणी, जीहो जेदु विमलगिरि
 राय ॥ दोइतरा मूरु पाखमी, जीहो खळी खळी लायु
 के ॥ मोहनगारा हो राज रुना, मारा सानळ

सुगुणा सुता ॥१॥ शत्रुजय शिखर सोहामणो, जीहो
 धन्य धन्य रायण रुख ॥ धन्य पगलां प्रभुजी तणा,
 जीहो दीठमे जागे खुखके ॥ मोहन० ॥ १ ॥ इणी
 गिरि आवी समोसर्पा, जीहो नाजिनद मदहार ॥
 पावन कीर्धी वसुधरा, जीहो पूरव नवाणु वारके ॥
 ॥ मोह० ॥ ३ ॥ पुंरुरिक मुनि मुक्तिए गया, जीहो साथे
 मुनि पच कोड ॥ पुंरुरिक गिरिवर ए थया, जीहो नमो
 नमो बेकर जोरुके ॥ मोह० ॥ ४ ॥ एणे तिथें सिध्या
 घणा, जीहो साधुअनती कोरु ॥ त्रण भुवनमा जोयता,
 जीहो नही कोड एहनी जोरुके ॥ मोह० ॥ ५ ॥ मून
 वांठित सुख मेळवे, जीहो जपतांए गिरिराज ॥ उच्च
 जाव घैरी तणो, जीहो जय जायसवी जांजके ॥ मोह० ॥
 ॥ ६ ॥ वाचक रामविजय कहे, जीहो ननों ननों त्रिरय
 एह ॥ शिव मंदिरनी श्रेण ठे, जीहो ननों ननों नहि
 सदेहके ॥ मोहन० ॥ ७ ॥ प्रति ॥

॥ स्तवन त्रीजुं ॥ हमको दो = दो स्तवन

॥ ए देशी ॥ अचता पार जण

बान्धव दरस को रे ॥

जिन महेर करी थव, पाप पटल सब दूर जयो रे
 ॥ तन मन पावन जप्रिजन केरो, निरखी जिनठ चढ
 सुर थयोरे ॥ अब० ॥१॥ पुन्नीक पमुहा मुनि बहु
 सिद्ध, सिद्ध क्षेत्र हम जाच लहोरे ॥ पशु पखी जिह
 बिनकमे तरीया, तो हम दृढ प्रसवास थयोरे ॥ अब० ॥
 ॥ २ ॥ जिन गणधर अग्रधि मुनी नाही, किस आगे
 हु पुकार करे ॥ जिम तिम करी विमलाचल जेटयो,
 जव सागरथी नाही मरु रे ॥ अब० ॥३॥ दूर देशां
 तरमे हम उपने, कुगुरु कुपथको जाल पर्यो रे ॥ श्री
 जिन आगम हम मन मान्यो, तजही कुपथको जाल
 जयों रे ॥ अब० ॥४॥ तो तुम सरण विचारी आयो
 दीन थनाथको सरण दियोरे ॥ जयो विमलाचल पूरण
 स्वामी, जनम जनमको पाप गयो रे ॥ अब० ॥५॥
 दूरजवी अज्ञव्य न देखे, सूरि धनेश्वर हम कह्यो रे
 ॥ विमलाचल फरसे जो प्राणी, मोक्ष, गद्देल तिण
 वेग लह्यो रे ॥ अब० ॥६॥ जयो जगदीसर तु परमेसर,
 पूर्व नवाणु वार थयोरे ॥ समरसरण रायण तेलें तेरो,
 नीरखी मम अब दूर गयोरे ॥ अब० ॥७॥ श्री विम-

॥ दाचल मुऊमन वंसीयो, मानु ससारनो अत कसो
 रे ॥ यात्रा करी मन तोप ज्यो अत्र, जनप मरण
 दुःख दूर गयोरे ॥ अत्र० ॥ ८ ॥ निर्मल मुनिजन
 जो ते तार्या, ते तो प्रसिद्ध सिद्धांत कह्योरे ॥ मुज
 सरीखा निदक जो तारो, तारकविरुद्ध साच लह्यो
 रे ॥ अत्र० ॥ ९ ॥ ज्ञान हीन गुणरहित विरोधी, लपट
 धीठ कपाय खरो रे ॥ तु विन तारक कोइ न दीसे,
 जयो जगदीसर सिद्ध गिरो रे ॥ अत्र० ॥ १० ॥ तिर्यग
 नरक गति दूर निवारी, जगसागरकी पीर हरो रे ॥
 आत्मराम अनघपद पामी, मोक्ष वधू तिन धेग
 वरी रे ॥ अत्र० ॥ ११ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोथु ॥

॥ चालो सोरठ देश देखावो रसीआ ॥ चालो
 सोरठ ॥ सोरठ देशमा ढोय मोटा तीरथ, गढ गी-
 रनार शत्रुजय गीरीया ॥ चालो० ॥ १ ॥ रैयत गिरि-
 पर जडुपती केरा, दीक्षा केवलज्ञान रमीआ ॥ चा०
 ॥ २ ॥ राजुजनार नेमीश्वर साथे, सजम लेइ जवो-
 दधी तरीया ॥ चालो० ॥ ३ ॥ शत्रुजय उपर

जिनेश्वर, पूर्व नवाणु वार समोसरीया ॥ चालो० ॥
 ॥४॥ निहा अणगार अनत अपारा, अणसण ग्रही
 शिखर वरीया ॥ चालो० ॥५॥ नाजी रायाने करु
 जुहार, पापन करु सत्र मोह परीया ॥ चालो० ॥६॥
 हीणा अतार न होत सीगारा, ज्ञान विमल प्रभु
 सीर धरीया ॥ चालो० ॥७॥ इति ॥

॥ स्तवन पांचमु ॥

॥ शत्रुजयनो वासी प्यारो लागे, मोरा राजीदा
 ॥ इणि रुगरीयारी जीणी जीणी कोरणी, उपर शि
 खर विराजे ॥ मोरा राजीदा ॥ शत्रु० ॥१॥ चणमुख
 विन अनोपम ठाजे, अद्भुत दीठा दुख जाजे ।
 मोरा० ॥ शत्रु० ॥२॥ कानेजी कुरुज मुगट विराजे
 बाहे बाजुवध ठाजे ॥ मोरा० ॥ शत्रु० ॥ ३ ॥ चुन
 चुवा चदन उर अरगजा, केशर तिलक विराजे ॥
 मो० ॥ शत्रु० ॥ ४ ॥ इण गिरि साधु अनता सीधा,
 कहेता पार न आवे ॥ मो० ॥ शत्रु० ॥ ५ ॥ ज्ञान
 विमल प्रभु इक्षीपरे बोले, आ जवपार उतारो ॥
 मोरा राजीदा शत्रु० ॥६॥ इति ॥

॥ अथ श्री नवपद महिमा वर्णन श्री सिद्ध

चक्रजीनु स्तवन.

॥ सांजखरे तु सजनी मोरी, रजनी क्या रमीआ-
बीजी ॥ ए देशी ॥

॥ सिद्धचक्र वर सेवा कीजे, नरनव दाहो ली-
जेजी ॥ विधी पूर्वक आराधन करता, नव नव पा-
तिक ठीजे ॥ नवीयण नजीयेजी ॥ अवर अनादीनी
वाल, नित्य नित्य तजीयेजी ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥
देवना देव टयाकर ठाकर, चाकर सुरनर इटाजी ॥
त्रिगुणे त्रिजुवन नायक येठा, प्रणमो श्री जिनचदा
॥ नवी० ॥ २ ॥ अज अविनाशी अकल अजरामर,
केवल दसण नाणीजी ॥ आढ्यावाध अनतु वीरज,
सिद्ध प्रणमो नवी प्राणी ॥ नवी० ॥ ३ ॥ विद्या सौ-
भाग्य लक्ष्मी पीठ, मत्र जोगराज पीठजी ॥ सुमेरु
पीठ पंच प्रस्थाने, नमो आचारज इष्ट ॥ नवी० ॥
॥ ४ ॥ अग लपाग नदि अनुयोगा, ठ ठेदने मूल
चारजी ॥ दस पयन्ना एम पण्यालीस, पाठक तेहना
धार ॥ नव ॥ वेद अणने हास्यादिक पट,

मिश्यात् चार कपायजी ॥ चउद अज्यतर नवविध
 वाह्यनी, ग्रथो त्यजे मुनिराज ॥ ज्ञवी० ॥६॥ उपशम
 क्य उपशमने क्षायिक, दशशत्रु त्रय प्रकॉरेंजी ॥
 श्रवण पणति आत्म केरी, नमिये वारगार ॥ ज्ञवी०
 ॥७॥ अठारीस चौदने सट डुग एक, मत्पादिकना
 जाणजी ॥ एम एकावन जेदे प्रणमो, सातमु पद
 वरनाण ॥ ज्ञवी० ॥८॥ निर्वर्ति अपरर्ति जेदें, चा-
 रित्र ठे व्यग्रहॉरेंजी ॥ निज गुण थिरता चरण ते
 प्रणमो, निश्चय शुद्ध प्रकार ॥ ज्ञवी० ॥ ९ ॥ वाह्य
 अज्यतर तप ते सगर, सुमता निर्झा हेतुजी ॥ ते
 तप नमिए जाव धरिने, जव सायरमा सेतु ॥ ज्ञवी०
 ॥१०॥ ए नवपदमा पण ठे धर्मी, धर्म ते वरते 'चा-
 रजी ॥ देवगुरुने धर्म ते एहमा, दोतीन चार प्रकार
 ॥ ज्ञवी० ॥ ११ ॥ मारग देशक श्रवीनाशी पणो,
 आचार विनय सफेतजी ॥ साह्यपणु धरता साधुजी,
 प्रणमो एहीज हेतु ॥ ज्ञवी० ॥१२॥ तिमलेश्वर यक्ष
 सेवा सारे, उत्तम जे-आराधेजी ॥ पद्मविजय कहे ते,
 प्राणी, निज आत्महित साधे ॥ ज्ञवी० ॥१३॥

(७९)

॥ स्तवन बीजु ॥

॥ आठे_छालनी देशी ॥

॥ नवपद महिमा सार, साजलजो नरनार ॥

आठे छाल ॥ हेज धरी आराधीयेंजी ॥ तो पामो
नवपार, पुत्र कलत्र परिवार ॥ आ० ॥ नवपद मन्त्र
आराधीयेंजी ॥१॥ आसो मास विचार, नवआबिल
निरधार ॥ आ० ॥ विधिगु जिनवर पूजीयेंजी ॥ अ-
रिहत सिद्धपद सार, गणगुजी तेर हजार ॥ आ० ॥
नव पदनु ईम कीजीयेंजी ॥ २ ॥ मयणा-सुदरी श्री
पाल, आराध्यो ततकाल ॥ आ० ॥ फलदायक तेहने
थयोजी ॥ कचन वरणी काय, देही तेहनी थाय ॥
आ० ॥ श्री सिद्धवर महिमा कह्योजी ॥३॥ सांजलि
सहु नरनार, आराध्यो नवकार ॥ आ० ॥ हेज धरी
हियमे घणुजी ॥ चैत्र मासें बली एह, नवपद गु धरो
नेह ॥ आ० ॥ पूज्यो हो शिवसुख घणुजी ॥४॥ इणपरें गौ-
तम स्वाम, नवनिधिजेहनेनाम ॥ आ० ॥ नवपद महिमा
वरणीयोजी ॥ उत्तम सागर शिष्य, प्रथमे ते निरादीस
॥ आ० ॥ नवपद महिमा जाणीयोजी ॥ इति सपूर्ण ॥

॥ स्तवन त्रीजु ॥

॥ जगजीवन जग वालहो ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सिद्धचक्र आराधीयें, शिवसुख फल स-
हकार लालरे ॥ ज्ञानादिक त्रण रत्ननु, तेज चढाव-
ण हार लालरे ॥ श्री सिद्ध ॥ १ ॥ गौतमें पूठता
कह्यो, वीर जिणद विचार लालरे ॥ नवपद मन्त्र आ-
राधता, फल लहे जिविक थपार लालरे ॥ श्री सि०
॥ २ ॥ धर्मरथता चार चक्र ठे, उपशमनें सुविवेक
लालरे ॥ सवर त्रीजु जाणीयें, चौथु सिद्धचक्र ठेक
लालरे ॥ श्री०॥३॥ चन्नी चक्र रयण वलें, साधे सयल
ठ खरु लालरे ॥ तिम सिद्धचक्र प्रज्ञावथी, तेज प्रताप
असरु लालरे ॥ श्री सि०॥४॥ मयणाने श्रीपालजी, जपतां
बहु फल लीध लालरे ॥ गुण जसवत जिनेंजनो, ज्ञान-
विनोद प्रसिद्ध लालरे ॥ श्री सि०॥५॥ इति सपूर्ण ॥

॥ स्तवन चौथु ॥

॥ निरुमी वेरण दुइ रही-ए देशी ॥

॥ श्री सिद्धचक्र आराधीयें, जिम पामो हो जिवि
कल्याण के ॥ श्री श्रीपाल तणी परें, सुख पा-

मोहो लहो निर्मल नाण के ॥१॥ नवपद ध्यान धरो
 सदा ॥ चोखे चित्ते हो आणी बहु ज्ञावके ॥ विधि
 आराधन साचवो, जिम जगमाहो होये जसनो ज-
 नावके ॥ नव० ॥ २ ॥ केशर चदन कुसुमशु, पूजी-
 ने हो उवेरीये धूपके ॥ कुडरु अगरने थरगजा, तप
 दीनता हो कीजे घृतदीपके ॥ नव० ॥ ३ ॥ आशो
 चैत्र शुक्लपक्षे, नवदिसहो तपकीजें एहके ॥
 सहज सोजाग सुसपदा, सोजन सम हो ऊलके तस
 देहके ॥ नव० ॥ ४ ॥ जाव जीर शक्तें करो, जिम
 पामो हो नित्य नवला जोगके ॥ चार घरस सामा
 तथा, जिनशासन हो ए मोहोदो योगके ॥ नव० ॥
 ॥ ५ ॥ श्री विमलादेव सान्निध्य करे, चक्रेतरी हो
 होये तास सहाय के ॥ श्री जिनशासन सोहिये,
 एह करता हो अचिख सुख थायके ॥ नव० ॥ ६ ॥
 मत्र तत्र मणि लपधि, वश करवा हो शिवमणी का-
 जके ॥ त्रिभुवन निलक समो बनी, होये ते नर हो
 कहे नय कविराज के ॥ नव० ॥ ७ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ સ્તન પાંચમુ ॥

॥ કુમર ગંજારો નજરે દેસતાજી-૯ દેશી ॥

॥ સેવો જીવિયા સિદ્ધચક્રનેજી, નિત્ત ચચલતા
નિવારી રે ॥ ગુણીને સેવ્યા ગુણસપજેજી, એમ મ-
નમાહે વિચારી રે ॥ સેવો ॥ ૧ ॥ ત્રિજગ પૂજ્ય શ્ર-
રિહત પ્રજુજી, ઘોશઠ વજુ જેહના ઢાસ રે ॥ નાય
ને પચ કદયાળકેજી, સફલ જીવને દોયે ઉદ્ધાસ રે
॥ સેવો ॥ ૨ ॥ કર્મદાયે સિદ્ધપદ લલ્યુજી, વિશેષ સા-
માન્યે ઉપયોગી રે ॥ રૂપી શ્રૂપી પટકલ્યનોજી, खेल
દેરો જે શ્રજોગી રે ॥ સેવો ॥ ૩ ॥ પચ પ્રસ્થાને શ્રા-
ચારજ જ્ઞાજી, મુનિ મન વિશ્રામ ઠામ રે ॥ ઠત્રીશ
ઠત્રીશીણ શોજતાજી, ગઠપતિ શ્રીપૂજ્ય નામ રે ॥
સેવો ॥ ૪ ॥ ગુણ પચરીશ પગજ્ઞાયનાજી, સૂત્ર ઢાની
ઉપમા શોલ રે ॥ જુવરાજ પરેં ગઠચિતાકરેજી,
મીઠા દ્વિધુમમ યોલરે ॥ સેવો ॥ ૫ ॥ સાધુ મનતે
સાધુ જ્ઞાજી, ચરણ કરણ ગુણલાળરે ॥ નવ ક
ટી વિદાર જે શ્રાદરીજી, જનિનુ ટાલ્યુ શ્રાંતાળ રે
॥ સેવો ॥ ૬ ॥ મલ્લ ઉપશમ દાય ઉપશમેજી, દાયથી

त्रिविधे होये जेह रे ॥ शमशठ बोले सोहामणोजी,
 प्रणमुं दर्शन तेह रे ॥ सेवो० ॥ ७ ॥ पाच जेदे क्वा-
 नीए ज्ञान कह्युजी, प्रत्यक्ष परोक्ष जेद सहित रे ॥
 धनार्पित अर्पित नय बळीजी, जे विसवाद रहित
 रे ॥ सेवो० ॥ ८ ॥ सज्जम सत्तर जेदे हुयेजी, जेह
 आदरे दु ख जाय रे ॥ दिशा जागरण इहा बहीजी,
 सुरवधू नमे बळी पाय रे ॥ सेवो० ॥ ९ ॥ छाटग
 जेदे जे तप ज्ञेयोजी, ते बाह्य अर्च्यंतरथी होय रे
 ॥ क्षमा सहित आरावताजी, पातक न रहे कोय
 रे ॥ सेवो० ॥ १० ॥ एम नयपठ पुण रत्ननोजी, पार
 न लहे मति मत रे ॥ धर्मचक्र करजोनीगेजी, कहे
 तारजो जगवतरे ॥ सेवो० ॥ ११ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ दीवाळीनु स्तवन ॥

॥ साजळ रे तु सजनी माती, रजनी म्या रसी
 आवोजी रे ॥ ए देशी ॥

॥ सुर सुख जोगनी त्रिशठा कुवे रक्षीने जन्म
 लहीनेजी रे ॥ अनुक्रमे लखना सग ठाणी, विचर्य
 दीक्षा ग्रहीने ॥ प्रमृटी दीवाळीजी रे ॥ पार्वती के

वल्लभान, कर्म पजालीजो रे ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥
 चार निकायना देव मळीने, समग्रसरण करे सारो
 जीरे ॥ तिहां सिद्दासने वेसी प्रभुजी, धर्म कहे बहु
 प्यारो ॥ प्रगटी० ॥ १ ॥ अनादि मिश्याती जीमज-
 व्य, करण त्रण करीने जीरे ॥ अतर करणें आदि
 समयें, सुख सहे समकित धरीने ॥ प्रगटी० ॥ ३ ॥
 ते शुद्ध दर्शन आत्मा कहीयें, शेष बीजा हवे सुणीयें
 जीरे ॥ कपाय योग डव्य लपयोग, वीर्यज्ञान चारित्र
 जाणीयें ॥ प्रग० ॥ ४ ॥ एहवे डड्जुति जस सुणीने,
 आव्या प्रभुनी पासेजीरे ॥ वेदना अर्थ सुणीने सा-
 चा, सजम लीधो उल्लासें ॥ प्रगटी० ॥ ५ ॥ वीरने
 गणधर थया अग्यारह, साधु चौदहजारजीरे ॥
 ठत्रीश सहस साधवी जाणे, चरण करण त्रिचार ॥
 प्रगटी० ॥ ६ ॥ लाख नेवु गुणसाठ हजार, आवक
 बहु श्रीकारजीरे ॥ सहस अठारने त्रण साय, आ-
 निकानो परिवार ॥ प्रगटी० ॥ ७ ॥ एम सघनी था-
 पना करता, आव्या थपापा गामजीरे ॥ हस्तीपाल
 हरखें एम बोले, मुज घर आव्या स्वाम ॥ प्रगटी०

॥ ८ ॥ अद्य आयु पोतानुं जाणी, अनुकपा आणी
 नाथजीरे ॥ शोल प्रहरनी देगना दीधी, मळिया
 अढार नरनाथ ॥ प्रगटी० ॥ १० ॥ कारस्तक वढ अमा-
 वसनी राते, वर्धमान मोक्षे पोहोत्याजीरे ॥ नारी अ-
 पछरा सुरनर मळिया, पण गौतम तिहा नहोता ॥
 ॥ प्रगटी० ॥ १० ॥ वीरनिर्वाण सुर मुखथी जाणी,
 मोह करयो चकचूरजीरे ॥ केवलज्ञानने दर्शन प्रग-
 टयो, गौतमने उगते सूर ॥ प्रगटी० ॥ ११ ॥ वीर
 गौतम निरवाण केवल, कल्याणक दिन जाणीजीरे ॥
 ॥ जाव इव्य दोय जेवें कीजें, दीवाळी जिवि प्राणी
 ॥ प्रगटी० ॥ १२ ॥ पोसा पन्निमणा जिनजक्ति, सुदर
 वेशे करीयेंजीरे ॥ धर्मचक्र प्रभु गुण गाता, जस क-
 मळा नित्य वरीयें ॥ प्रगटी० ॥ १३ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्रीपर्युषणनु स्तवन ॥

॥ आंखमीयें अमें आज शेजुजो दीवो रे ॥ ए
 देशी ॥ सुणजो साजन सत, पजूसण आव्या रे ॥
 तुमें पुण्य करो पुण्यवत, जविक मन जाज्या रे ॥ वीर
 जिणेसर अतिअलवेशर ॥ वाला मारा ॥ परमेश्वर

एम बोले रे ॥ पर्वमाहे पजूसण मोहोटां, अवर न
 आये तस तोले रे ॥ पजू० ॥ तुमें० ॥ ज० ॥ १ ॥ चौपग-
 माहे जेम केशरी मोहोटी ॥ वा० ॥ 'खगमा गरुड ते
 कहिये रे ॥ नदीमाहे जेम गगा मोहोटी, 'नगमा
 मेरु लहिये रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ २ ॥ 'चूपतिमा
 जरतेसर जारयो ॥ वा० ॥ देवमाहे 'सुरेंद्र रे ॥ ती-
 रथमा शत्रुजो ठारयो, ग्रहगणमां जेम चंद्र रे ॥
 पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ ३ ॥ दत्तरा दीवाळीने वळी होळी ॥
 वा० ॥ अखात्रीज दीवासो रे ॥ घलेव प्रमुख 'बहुला
 ठे 'बीजा, पण नहि मुक्तिनो वासो रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥
 ज० ॥ ४ ॥ ते माटे तमे अमार पळावो ॥ वा० ॥ अछाड
 महोठव कीजे रे ॥ अछम तप अधिकांड्ये करीने
 नरजय लाहो लीजे रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ ५ ॥
 ढोल ददामा जेरी नफेरी ॥ वा० ॥ कटपसूत्रने ज-
 गावो रे ॥ ऊऊरना ऊमकार करीने, गोरीनी टोळी
 मळी आवो रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ ६ ॥ सोनारू-

१ आनाशमां उडता पक्षी २ पर्यंत ३ राजा ४ देवताओंको
 राजा-इन्द्र ५ बोहोळा-धर्मा, ६ पर्वो (लौकीक)

पाने फुलमे वधावो ॥ वा० ॥ कटपसूत्रने पूजो रे ॥
 नव वखाण विधिये सांजलता, पापमेवासी धूजो रे
 ॥ पजु० ॥ तु० ॥ ज० ॥१॥ एम अछाइनो मेहोत्सव
 करता ॥ वा० ॥ बहु जीव जगलहरया रे ॥ विबुध
 विमल वर सेवक एहथी, नवनिधि रुदि सिदि वरया
 रे ॥ पजु० ॥ तु० ॥ ज० ॥७॥ इति ॥

॥ अथ अरिहत स्तवन ॥

॥ नदी यमुनाके तीर जमे दोय पखीया ॥ ए देशी ॥

॥ प्रजुजी रे प्रजुजी नाम जपु मन माहरे, पण
 सेवकनी चित्त नहीं को ताहरे ॥ नीरागी जिनराज
 निरागीशु मले, तुमसेंती एक वार थाये नवदुख
 टले ॥ १ ॥ रूपरहित जिनराज कहो किहां देखी
 ए, बिण देगे दोय नेत्र सफल केम लेखिए ॥ जेहने
 रे नेत्र हजार ते नर पण ताहरो, देखे नहीं देदार
 किस्यो बल माहरो ॥ २ ॥ पचम ज्ञान प्रकाश शुद्ध
 होय जेहने, अरिगजन अरिहत प्रगट ठे तेहने ॥
 तेहनो तो खव लेश नहीं को इण समे, एहवो को
 न उपाय जे जिन तुमथी मले ॥ ३ ॥ कृगुरु कुदेव

कुधर्म तणे वश हू पणुओ, जग गुरु तादरो धर्म महा
 रे कर नवि चढ्यो ॥ थापणपे थहकार तणे वश वा
 हियो, तेणे करी तुम ठरिसण, उदय नवि थानियो
 ॥४॥ तरण तारण जिहाज समो जिनजी मझो, जागी
 मननी प्राति सहु सशय टढ्यो ॥ क्रिया छुदर कार
 न थाए थाजने, सद्गति लहीए तामप्रसादे राजने
 ॥ ५ ॥ थमची विनति एह तमे थगधारजो, कठिन
 ते थाठे कर्मने छूरे वारजो ॥ वीनति वाचक नक्ति
 सागरनी जाणरी, तिम करो त्रिजुवन स्वामी, सेना
 तारी पामरी ॥६॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ दान, शील तप थने गागनु प्रणतियु ॥

॥ रे जी० जैन धर्म कीजीये, धर्नना चार प्र-
 कार ॥ दान शीयल तप जावना, जगमा पढलु सार
 ॥ रे जी० ॥ १ ॥ वरस ठिवसने पारणे, थाढीसर
 सुखकार ॥ शेलमी रस वोहोरावियो, श्रीश्रेयांस कुमार
 ॥ रे जी० ॥ २ ॥ चपापोल उधारुना, चारिणीये काढया
 नीर ॥ सतीय सुनडा जश थयो, शिथले सूर नर
 धीर ॥ रे जी० ॥ ३ ॥ तप करे काया शोषवी, सरस

नीरस आहार ॥ वीरजिणद वखाणियो, धन धनो
 अणगार ॥ रे जी० ॥ ४ ॥ अनित्य ज्ञावना ज्ञावता,
 धरतां निर्मल ध्यान ॥ जरत आरीसा जुवनमां, पाम्या
 केवल ज्ञान ॥ रे जी० ॥ ५ ॥ जैनधर्म सुरतरु समो,
 जेहनी शीतल ठाया ॥ समय सुदर कहे सेवतां,
 वठित फल पाया ॥ रे जी० ॥ ६ ॥

॥ अथ श्री जिन प्रतिमां उपर स्तवन ॥

॥ चोपाइनी देशीमा ॥

॥ जेहने जिनवरनो नहीं जाप, तेहनु पासु न
 मेले पाप ॥ जेहने जिनवरगु नहीं रग, तेहनो कढी
 न कीजे सग ॥ १ ॥ जेहने नहीं बाहाला बीतराग,
 ते मुकिनो न लहे ताग ॥ जेहने जगवतशुं नहीं
 जाव, तेहनी कुण साजलशे राव ॥ २ ॥ जेहने प्र-
 तिमाशु नहीं प्रेम, तेहनु मुग्रकुं जोइये केम ॥ जेहने
 प्रतिमाशुं नहीं प्रीत, तेतो पामे नहि समकित ॥ ३ ॥
 जेहने प्रतिमाशु ठे वेर, तेहनी कहो शी याशे पेर ॥
 जेहने जिनप्रतिमा नहीं पूज्य, आगम बोले तेह श्र-
 पूज्य ॥ ४ ॥ नाम ॥ ५ ॥ ने जाव, प्रजुने

(९०)

सही प्रस्ताव ॥ जे नर पूजे जिननां विव, ते लहे
अविचल पद अत्रिलव ॥५॥ पूजा ठे मुक्तिनो पथ,
नित नित ज्ञाखे इम जगत्त ॥ ४ ॥ सहि एक नर
कपिना निरधार, प्रतिमा ठे त्रिजुवनमा सार ॥ ६ ॥
सतर अठाणु थापाढी बीज, उज्ज्वल कीधु ठे बोध
बीज ॥ इम कहे उदयरतन उगजाय, प्रेमें पूजो
प्रभुना पाय ॥७॥ इति जिनप्रतिमा स्तवन ॥

॥ अथ समयमरणानु स्तवन ॥

॥ एक वार गोकुल आवजो गोविंदजी ॥ ए देशी ॥

॥ एक वार वछ देश आवजो, जिणद जी,
एक वार वछदेश आवजो ॥ दरिसण नयन ठेरावजो
॥ जिणद जी, एकवार वछदेशआवजो ॥ जयंती-
ने पाय नमावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ बली समोवस-
रण देखावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ ए आकणी ॥
समोवसरण शोज्ञा जे दीठी, क्षण क्षण साजरी आ-
वशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ जूतल सुगंधी जल वरसावे,
फूलना पगर जरावशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ १ ॥ कनक
स्तननो पीठ करीने, त्रिगमानी शोज्ञा रचावशे ॥

जि० ॥ एक० ॥ रूपानो गढने कनक कोशीशां, वच्चें
 रत्न जमावशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ १॥ रत्नगढे मणिना
 कोशीशा, ऊगमग ज्योति दीपावजो ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ चारे डुगारें एशी हजार, शिव सोपान चढावजो
 ॥ जि० ॥ एक० ॥ ३ ॥ देव चार कर आयुध धारी,
 द्वारे खना करे चाकरी ॥ जि० ॥ एक० ॥ दूर पा-
 सथी एक समे वदे, जरतीने लघु ठोकरी ॥ जि० ॥
 एक० ॥ ४ ॥ सहस्स योजन ध्वज चार ते उचा, तो-
 रण चढ अछ वावनी ॥ जि० ॥ एक० ॥ मंगल आ-
 ठने धूप घटाली, फुलमाल कर पूतली ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ ५ ॥ आठ सुरी बीजे गढछोरें, रत्न गढे चढ देवता
 ॥ जि० ॥ एक० ॥ जाति बैर ठनी पशु पखी, तुज
 पद कमलने सेवता ॥ जि० ॥ एक० ॥ ६ ॥ पचव-
 रणमयी जल थल केरा, फूल अमर वरसावता ॥ जि०
 ॥ एक० ॥ परखदा सात ते ऊपर वेसे, मुनि नरनारी
 देवता ॥ जि० ॥ एक० ॥ ७ ॥ आवश्यक टीकायें
 पण उत्तर, थाये न कुसुम किलामणी ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ साधवी वैमानिकनी देवी, उज्जनी सुणे दोय चूरणी

(ए१)

॥ जि० ॥ एक० ॥ ७ ॥ वत्रीश धनुष अशोक ते उचो,
 चामर ठत्र धरावजो ॥ जि० एक० ॥ चलमुख रयण
 सिद्धासन घेसी, अमृत वयण सुणावजो ॥ जि० ॥
 एक० ॥ ८ ॥ धर्मचक्र ज्ञामरुल तेजे, मिथ्या तिमिर
 हरावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ गणधर घाणी जव अमें
 सुणीये, तव देवछटे सुदावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ ९ ॥
 देवतासुरि कवि साचु घोले, जिहा जाशो तिहा आ-
 वशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ रत्नादिक अघरनी टोली,
 बंदी नमी गुण गावशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ १० ॥ अ-
 तरयामी हूरें विचरो, मुज्जित जीनु ज्ञानशु ॥ जि०
 ॥ एक० ॥ हृदययकी जो हूरें जाउ, तो अमें कौ-
 तुक मानशु ॥ जि० ॥ एक० ॥ ११ ॥ सुलसादिक नव
 जिनपद दीधु, अमशु अंतर एवमो ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ वीतराग जो नाम धरावो, सहने सरिखा तेमो
 ॥ जि० ॥ एक० ॥ १२ ॥ ज्ञाननजरथी वात विचारो,
 रागदशा अम रूथनी ॥ जि० ॥ एक० ॥ सेवक रागे
 साहेव रीजो, धन धन त्रिशला भावनी ॥ जि० ॥
 एक० ॥ १३ ॥ तुज विण सुरपति सधला तूसे, पण

अर्मे आमर्ण इमणां ॥ जि० ॥ एक० ॥ श्रीशुनगोर
हजूरें रहेता, उठव रंग वधामणा ॥ जि० ॥ एक० ॥
॥१५॥ इति श्री समवसरण स्तवन ॥ सपूर्ण ॥

॥ अथ सिद्धपद स्तवन ॥

॥ श्रीगौतम पृष्ठा करे, विनय करी शीश नमाय
प्रभुजी ॥ अविचल स्थानक मे सुण्युं, कृपा करी
मोय वताय प्रभुजी ॥ शिवपुर नगर सोहामणु ॥१॥
ए आंकणी ॥ आठ कर्म अलगा करी, सारवा आ-
तम काम हो ॥ प्र० ॥ वृद्धाससारनां दु लयकी,
तेणे रहेवानु किहां ठाम हो ॥ प्र० ॥ शि० ॥ २ ॥
वीर कहे ऊर्ध्व लोकमा, सिद्ध शिलातणु ठाम हो
गौतम ॥ स्वर्ग वदीशनी उपरें, तेहनां वारे नाम हो
॥ गौ० ॥ शि० ॥ ३ ॥ लाख पिस्तालीश जोजना,
लावी पोहोली जाण हो ॥ गौ० ॥ आठ जोजन जामी
त्रिचें, ठेमे मर पख ज्यु जाण हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥
॥४॥ उज्वल हार मोती तणो, गोडुग्धशर वखाण
हो ॥ गौ० ॥ ते थकी ऊजली अति धणी, उजट ठन्न
सठाण हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ ५ ॥ अर्जुन स्पर्णसम

(९४)

दीपती, गठारी मठारी जाण हो ॥ गौ० ॥ फटक
रत्न थकी निर्मली, सुआली अत्यंत वखाण हो ॥
गौ० ॥ शि० ॥ ६ ॥ सिद्धशिला डंढवी गया, अधर
रह्या सिद्ध राज हो ॥ गौ० ॥ अलोकगु जाई अमया,
सारत्रा आत्म काज हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ ७ ॥ जन्म
नहीं मरण नहीं, नहीं जरा नहीं रोग हो ॥ गौ० ॥
बैरी नहीं मित्रज नहीं, नहीं सजोग विजोग हो ॥
गौ० ॥ शि० ॥ ८ ॥ झूख नहीं तरपा नहीं, नहीं
हर्ष नहीं सोग हो ॥ गौ० ॥ कर्म नहीं काया नहीं,
नहीं विषया रस योग हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ ९ ॥
शब्द रूप रस गंध नहीं, नहीं फरस नहीं वेद हो
॥ गौ० ॥ बोले नहीं चाले नहीं, मौनपणु नहीं खेद
हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १० ॥ गाम नगर तिहा कोश
नहीं, नहीं वसती न उजाम हो ॥ गौ० ॥ फाल
मुगल वरें नहीं, रात दिवस तिथि चार हो ॥ गौ०
॥ शि० ॥ ११ ॥ राजा नहीं परजा नहीं, नहीं ठा-
कुर नहीं दास हो ॥ गौ० ॥ मुक्तिम। गुरु चेला नहीं,
नहीं लघ वरुण नाम हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १२ ॥

(ए५)

अनंता सुखमां जीवी रह्या, अरूपो ज्योति प्रकाश
 हो ॥ गौ० ॥ सहु कोईनें सुख सारीखां, सघजानें
 अविचल वास हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १३ ॥ अनंत सिद्ध
 मुगेंत गया, बली अनता जाय हो ॥ गौ० ॥ अवर
 जग्या रूपे नही, ज्योतिमा ज्योति सगाय हो ॥ गौ०
 ॥ शि० ॥ १४ ॥ केवल ज्ञान सहित ठे, केवल दर्शन
 दास हो ॥ गौ० ॥ स्थायक समकित दीपलु, कदीय
 न होवे उदास हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १५ ॥ सिद्ध
 स्वरूप जे उज्जखे आणी मन बैराग हो ॥ गौ० ॥
 शि० ॥ १६ ॥ इति श्री सिद्धस्तवन संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री सिद्ध जगवाननु स्तवन ॥

॥ सिद्धनी शोभा रे शी कटु ॥ ए आकणी ॥

सिद्ध जगत शिरशोभता, रमता आत्मराम ॥ लक्ष्मी
 लीलानी छेहेरमा, सुखिया ठे शिव राम ॥ सि० ॥

॥ १ ॥ महानद अमृतपद नमो, सिद्धि कैवलय नाम

॥ अपुनर्जव ब्रह्मपद बली, अक्षय सुख विगराम ॥

॥ सि० ॥ २ ॥ सश्रेय निश्रेय अक्षय, - अक्षय सम

स्तनोद्घाण ॥ निर्वृत्त अपवर्गता, मोक्ष मुक्ति निर-
वाण ॥ सि० ॥ ३ ॥ अचल महोदय पद छद्मु, जोता
जगतना ठाठ ॥ निज निजरूपें रे जुजुआ, वीत्यां
कर्म ते थाठ ॥ सि० ॥ ४ ॥ अगुरुत्वु थवगाहना,
नामे निकसे वढन्न ॥ श्री शुभ्रनीरने वढतां, रहिये
मुखमा मगन्न ॥ सि० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ अथ गौतम प्रजातिस्तमन ॥ प्रारज ॥

॥ राग प्रजाती ॥ मात पृथ्वीसुत प्रात जठी
नमो, गणधर गौतम नाम गेलें ॥ ग्रह समे प्रेमशुं
जेह ध्याता सदा, चटती कखा होय वशबेले ॥ मा०
॥ १ ॥ वमुजूति नटन विश्वजन वढन, डुरित नि-
कदन नाम जेहनु ॥ अजेठबुद्धे करी जविजन जे जजे,
पूर्ण पोहोये सही जाग्य तेहनु ॥ मा० ॥ २ ॥ सुरमणि
जेह चितामणि सुरतरु, कामित पूरण कामधेनु ॥
एहज गौतमतणु ध्यान हृदये धरो, जेहथकी अधिक
नहीं माहात्म्य केहेनु ॥ मा० ॥ ३ ॥ ज्ञान बल तेज
ने सकल सुखसपदा, गौतमनामथी सिद्धि पामे ॥
अगुरु प्रचरु प्रताप होय अवनिमा, सुर नर जेह

नें शीश नामे ॥ मा० ॥ ४ ॥ प्रणव आदें धरी साया
 बीजे करी, स्वमुखें गौतमनाम ध्याये ॥ कोमि मनका
 मना सफल वेगें फले, विघन वैरी सबे दूर जाये ॥
 मा० ॥ ५ ॥ दुष्ट दूरें टले स्वजन मेलो मले, आधि
 उपाधि ने व्याधि नासे ॥ चूतनां प्रेतनां जोर जांजे
 वली, गौतमनाम जपता उद्धारसे ॥ मा० ॥ ६ ॥ तीर्थ
 अष्टापदें आपलब्धें जइ, पद्मरशें त्रण ने दिख दीधी
 ॥ अष्टम पारणे तापस कारणें, क्षीरलब्धें करी अखुट
 कीधी ॥ मा० ॥ ७ ॥ वरस पद्यास लगे गृहवासे
 वस्या, वरस वली श्रीश करी वीरसेवा ॥ बार वरसा
 लगे केवल जोगव्यु, जक्ति जेहनी करे नित्य देवा ॥
 मा० ॥ ८ ॥ महियल गौतम गोत्रमहिमा निधि, गु-
 णनिधि कृत्तिने सिद्धि दार्इ ॥ उदय जस नामथी अ-
 धिक लीजा लहे, सुजस सौजाग्य दोलत सगार्इ ॥
 मा० ॥ ९ ॥ इति गौतम प्रज्ञातिस्तवन ॥

॥ अथ एकदस गणधरु प्रजातीयु ॥

॥ चालोने प्रीतमजी प्यारा शेनुजे जइये -

॥ प्रजाते, का गणधर

धर वदोरे जविका गणधर वंदो ॥ प्रज्ञा० ॥ इन्द्रचूति
 नामे पहेलारे गणधर, जीमनो सदेह ॥ अग्निचूतिने
 कर्मनो सदेह, नमिये गुण गेह ॥ प्रज्ञा० ॥१॥ जीम
 शरीर घे एकज माने, वायुचूति नामे ॥ गौतम गोत्र
 सहोदर त्रण, प्रणमु पुन्य कामे ॥ प्रज्ञा० ॥२॥ चोथा
 गणधर व्यक्तजी वदो, सर्व सून्य माने ॥ आ जव
 परजव सरखो थाये, सोहम अजिधाने ॥ प्र० ॥३॥ मन्त्रिक
 गणपति ठगारे जिनना, वध मोक्ष टाळे ॥ मोरीय पुत्रने
 देवनो सदेह, हैयकामे साळे ॥ प्रज्ञा० ॥४॥ नारकी
 जगमां नजरे न देखे, थकपित घोळे ॥ अचल घाताजी
 पून्य पाप दोय, सशयमां कोळे ॥ प्रज्ञा० ॥५॥ मेता-
 रजने पर जव शका, गणपति परज्ञासे ॥ मोक्ष घटे
 नहि युक्ति करता, आब्या प्रजु पासे ॥ प्रज्ञा० ॥ ६ ॥
 सदेह जागीने मुक्ति देखाने, जिनवर माहावीर ॥
 केवळनांणी प्रजुने वाढी, बुज्या माहा धीर ॥ प्रज्ञा० ॥
 ॥ ७ ॥ चुमालीसेय घाहण साथे, खेड् थमण दीक्षा
 ॥ पामे एकादश प्रजुनी पासे, त्रिपटीनी शिक्षा ॥ प्रज्ञा० ॥
 ॥ ८ ॥ छादशागी रवे सघलारे गणधर, करे जिनवर

(९९)

सेवा ॥ उत्तमै गुरु पद पाये नमतां, लहीये शिव मेवा
॥ प्रजाते० ॥ ९ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्रीमहावीर स्वामीनु पालणुं प्रारभ ॥

॥ माता त्रिशलायें पुत्र रतन जाइल, चोशठ इड
ना आसन कपे सार ॥ अवधिज्ञानें जोइ ध्यायो श्री
जिन वीरने, आवे कृत्रियकुन नयर मजार ॥ माता०
॥ १ ॥ वीर प्रतिविष मूकी माता कने, अवसर्पिणी
निद्रा दीए सार ॥ एम मेरुशिखरे जिनने लावे ज-
किशुं, हरि पच रूप करी मनोहार ॥ माता० ॥ २ ॥
एम असरय कोटा कोटी मली देवता, प्रभुने उठव
मनाणे लइ जाय ॥ प. कुक वन शिलायें जिनने लावे
जकिशु, हरि उठगे थापे इड घणु उठाय ॥ माता० ॥
॥ ३ ॥ एक कोनी शाठ लाख कलशे करी, वीरनो
स्नात्र महोत्सव करे सार ॥ अनुक्रमें वीर कुमरने
लावे जननी मदिरे, दासी प्रियवदा जई तेणी वार
॥ माता० ॥ ४ ॥ राजा सिंहरथने दीधी वधामणी,
दासीने दान थने बहु मान दिए मनोहार ॥ कृत्रिय

रत्नावलियो. पञ्चा लोकने हरष आनन्द

॥माता०॥५॥ घर घर श्रीफल तोरण त्राटज वांधियां,
 गोरी गावे मंगल गीत रसाख ॥ राजा सिंहरथे जनम
 महोत्सव करयो, माता त्रिशला थई उजमाख ॥ मा-
 ता० ॥ ६ ॥ माता त्रिशला जूलाये पुत्र पारणे ॥ ए
 आकणी ॥ छूले लामकना प्रजुजी आनंद जेरे ॥ हर
 खी निरखिने झडाणीयो जाए वारणे, आज आनंद
 श्रीवीरकुमरने घेर ॥ माता० ॥ ७ ॥ वीरना मुख
 ना उपर वारु कोटी चडमा, पकज लोचन सुदर वि
 शाल कपोल ॥ शुक्चचू सरिखी वीसे निर्मल नासि
 का, कोमल अधर अरुण रंगरोल ॥ माता० ॥ ८ ॥
 औपधि सोवनमढी रे शोजे हाजरे, नाजुक आज्ञ
 रण सघला कचन मोतीहार ॥ कर अगुखो धावे वी
 रकुमर हँपे करी, काइ बोलावता करे किलकार ॥ मा
 ता० ॥ ९ ॥ वीरने लिलामे कीधो ठे कुकुम चादलो,
 शोजे जन्ति मर्कत मणिमा दीसे लाल ॥ त्रिशलाये
 जुगतें आजी अणियाली वेहु आखनी, सुदर कस्तू
 रीनु दवकु कीधु गाल ॥ माता० ॥ १० ॥ कचन शो
 खे जातना रत्नें जमियु पालण, जुलावती वेला थाए

धूधरनो घमकार ॥ त्रिशला विविध बचने हरखी गा
 ये हाखरु, खेचे फूमतिथ्याखी कचन दोरी सार ॥ मा
 ता० ॥ ११ ॥ मारो खामकवायो सरखा सर्गे रमवा
 जशे, मनोहर सुखमली हु आपिश एहने हाथ ॥
 जोजन बेला रमजम रम जम करतो थावशे, हुं तो
 धाझे जीनावीश हृदया साथ ॥ माता० ॥ १२ ॥
 हस कारकव कोकिल पोपट पारेवना, माही घण्पेया
 ने सारस चकोर ॥ मेनां मोर मेळ्या ठे रमकना
 रमवा तणा, घम घम घुघरा वजाने त्रिशला किशोर
 ॥ माता० ॥ १३ ॥ मारो वीरकुमर निशालें जणवा
 जायशे, साथें सज्जन कुटुंब परिवार ॥ हाथी रथ
 घोना पादायें जलु शोजतु, करी निशाखगरण अति
 मनोहार ॥ माता० ॥ १४ ॥ मारा वीर समाणी कन्या
 सारी लावशु, मारा कुमरने परणावीश मोहोटे घेर ॥
 मारो खामकमो वर राजा घोमे वेसशे, मारो वीर
 करशे सदाय खीला खहेर ॥ माता० ॥ १५ ॥ माता
 त्रिशला गावे वीर कुमरनु हाखरु, मारो नदन जीजो
 कोनी वरीस ॥ १६ ॥ थाशे जलो

(१०२)

मारा मनना मनोरथ पूरशे जगीश॥माता०॥१६॥धन्य
 धन्य कृत्रीकृम गाम मनोहर, जिहां वीरकुमरनो
 जनम गवाय ॥ राजा सिंघारथना कुलमांहे दिन-
 मणि, धन्य धन्य त्रिशला राणी जेहनी माय ॥माता०॥
 ॥१७॥ एम सहीयर टोली ज़ोली गावे हाखरु, थाशे
 मनना मनोरथ तेहने घेर ॥ अनुक्रमे महोदय पदवी
 रूपविजय पदपामशे, गाए अमिय विजय कहे थाशे
 लीला लहेर ॥ माता० ॥ १७ ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनु हाखरीयु प्रारज ॥

॥ माता त्रिशला कुलावे पुत्र पालणे, गावे हाखो
 हाखो हाखरुवानां गीत ॥ सोना रूपाने वलो रत्ने
 जन्मियु पालणु, रेशम दोरी घूघरी वागे तुम तुम री
 त ॥ हाखो हाखो हाखो हाखो मारा नदने ॥ १ ॥
 जिनजी पास प्रजुथी वरस अढोशें अतरे, होशे चो
 वीशमो तीर्थकर जितपरिमाण ॥ केशी स्वामी मुख
 थी एवी वाणी साजली, साची साची हुइ ते मारे
 थमून वाण ॥ हा० ॥२॥ चौद स्वपने होवे चक्री के
 जिनराज, बीता वारे चक्री नहिं हवे चक्री राज, जि

नजी, पास, प्रजुना श्री, केशी गण धार, तेहने वचनें
 जाण्या चोवीशमा जिन राज, मारी कूर्खें आव्या ता
 रण तरण ऊहाज, मारी कूर्खें आव्या त्रण्य जुवन
 शिरताज, मारी कूर्खें आव्या सव तीरथनी लाज,
 हुतो पुण्य पनोति इद्राणी यइ आज ॥ हा० ॥
 ॥ ३ ॥ मुजने दोहोलो उपन्यो जे वेसु गज अवा
 कीयें, सिहासनपर घेसुं चामर ठग धराय ॥ सह
 लक्षण मुजने नदन ताहारा तेजनां, ते दिन संजारां
 ने आनद अग न माय ॥ हो० ॥ ४ ॥ करतल पगतल
 लक्षण एक हजारने आठ ठे, तेहथी निश्चय जाण्या
 जिनवर श्री जगदीश ॥ नदन जमणी जयें लठन
 सिंह विराजतो, में पहेले सुपनें दीठो निशवा धीश ॥
 हा० ॥ ५ ॥ नदन नवला वधव नदीउर्ध्वना तमें,
 नदन जोजाश्योना देयर ठे सुकुमाल ॥ हसशे जो
 जाश्यो कही दीयर महारा लामका, हसशे रमशे
 ने वली चूटी खणशे गाल, हसशे रमशे ने वली तु
 सा देशे गाल ॥ हा० ॥ ६ ॥ नदन नवला चेला रा
 जाना जाणेश ठे, नदन, नवला पांचशे मामीना

ज्ञाणेज ठो, नदन मामलीयाना ज्ञाणेजा सुकृनाल
 ॥ हसशे हाथे उठाली कहींने नाहाना ज्ञाणेजा,
 थारयो थ्याजी ने वली टवळु करशे गाळ ॥ हा० ॥
 ॥९॥ नदन मामा मामी लावशे टोपी आगळां, रत
 ने जमीया जालर मोती कशवी कोर ॥ नीळां पीळां ने
 वली राता सरवे जातिनां, पहेरावशे मामी महारा न
 ढकिशोर ॥ हा० ॥ ७ ॥ नदन मामा मामी सुखन
 ली सहु लावशे, नदन गजुवे जरशे लाखु मोतीचूर
 ॥ नदन मुखना जोडने लेशे मामी जामणा, नंदन
 मामी कहेशे जीवो सुख जरपूर ॥ हा० ॥ ८ ॥ नद
 न नवला चेना मामानी साते सती, मारी जत्रीजी ने
 घेन नमारी नद ॥ ते पण गुजे जरवा लाखणसाई
 लावशे, तुमने जोड जोड होशे अधिको परमानद ॥
 ॥ हा० ॥ १० ॥ रमवा काजें लावशे लाख टकानो
 घुघरो, वली शूना सेना पोपट ने गजराज ॥ सारस
 हस कोयल तीतरने वली मोर जी, मामी लावशे
 रमवा नद तमारे काज ॥ हो० ॥ ११ ॥ ठप्पन कुमरी
 अमरी जलकलशें नवराविया, नदन तमने अमने

केलीघरनी माहे ॥ फुलनी वृष्टि कीधी योजन ए
 कने मरुते, वहु विरजीवो आशीप दीवी तुमने त्याहे
 ॥ हा० ॥ १२ ॥ तमने मेरुगिरि पर सुरपतिथे नवरा
 विया, निरखी निरखी हरखी सुकृत छात्र कमाय ॥
 सुखना उपर वारु कोटि कोटि चंद्रमा, वली तन पर
 वारुं ग्रहगणनो समुदाय ॥ हा० ॥ १३ ॥ नदन नव
 ला नणवा निशाले पण मूकशु, गजपर अधामी वे
 सामी मोहोटे साज ॥ पसली जरशु श्रीफल फोफल
 नागरवेलशु, सुखमली लेशु नीशालीयाने काज ॥
 हा० ॥ १४ ॥ नदन नवला मोहोटा यागोने परणा
 वशुं, बहूवर सरखी जोमी लावशु राजकुमार ॥ स
 रखा वेवाई वेवाणुने पधरावशु, वरवहु पोखी लेशु
 जोइ जोइने वेदार ॥ हा० ॥ १५ ॥ पीथर सात्तर
 माहारा वेहु पख नदन लजला, महारी कूखें आढ्या
 तात पनोता नद ॥ महारे आगण वूग अमृत इधें
 मेहुला, महारे आंगण फलिया सुरतरु सुखना कद
 ॥ हा० ॥ १६ ॥ इणि परे गायु मृता त्रिशक्ता सु
 पालणु, जे कोइ

बीलीमोरा नगरें वरणव्यु वीरनु हाखरु, जय जय
मगल होजो दीपविजय कविराज ॥हा०॥१७॥इति॥

॥ श्री पार्श्वनाथ स्तवन ॥

॥ पारणानी देशी ॥

॥ माता वामादे वोलावे जमवा पासने, जमवा
वेला थश्ते रमवाने चित जाय ॥ चालो तात तुमारा
वहु थाये उतावला, वहेला हाखोने नोजनीया टाढा
थाय ॥ माता० ॥१॥ मातनु वचन सुणीने जमवाने
बहु प्रेमशु, बुढी बाजोठ ढाली वेठा थइ हुशीयार॥
विनय थाल अजुआली खालन आगल मूकीयो,
विवेक वाटकीयो सोजावे थाल मजार ॥ माता० ॥
॥ २ ॥ समकित सेलनीना ठोलीने गट्टा मूकीया,
दानना दाढम दाणा फोली आप्या खास ॥ समता
सिताफलनो रस पीज्यो बहु, राजीया, जुक्ती जाम-
फल प्यारा आरोगोने पास ॥ माता० ॥ ३ ॥ मारा
नानकीयाने चोस्का चित्तनां चूरमा, सुमती साकर
उपर जावसु जेखु घरत ॥ जक्ती जजीया, पिरस्या
पास कुमरने प्रेमशुं, अनुजव अथाणा चाखोने राखो

सरत ॥ माता० ॥४॥ प्रभुने गुण गुजाने झान ' शुद्ध-
 वना पीरस्या, प्रेमना पेना जमज्यो मान वधारण
 काज ॥ जाण पणानी जखेवी जमता जागे चूखनी,
 दया दुधपाक अमीरस आरोगोने आज ॥ माता०
 ॥५॥ सतोष सीरोने वली पून्यनी पूरी पीरसी, सवेग
 साक जला ठे दातार ढीझी दाल ॥ मोटाइ माल-
 पुवाने प्रजावनानां पूरला, विचार वनी वधारी जम-
 ज्यो मारा बाल ॥ माता० ॥ ६ ॥ रुची रायता रुमां
 पवित्र पापरु पीरस्या, चतुराइ चोखा उंशावी आण्या
 नरपूर ॥ उपर इझी दमन दुध तप तापे तातुकरी,
 प्रीत्ये पीरस्यु जमजो जगजीवन सहनूर ॥ माता०
 ॥ ७ ॥ प्रीती पाणी पीधां प्रजावतीना हाथयी, तत्व
 तवोल लीधा शियल सोपारी साथ ॥ अकज एला-
 यची आपीने माता मुख वटे, त्रिभूवन तारी तरज्यो
 जगजीवन जगनाथ ॥ माता० ॥ ८ ॥ प्रभुना थाल
 तणा जे गुण गावेने साजले, जेद जेदांतर, समजे
 झानी ते कहेवाय ॥ गुरु गुमान विजयनो शिष्य
 कहे शिर नामीने, सदा सोजाग्यविजय थावे 'गीत

गाय सदाय ॥ माता० ॥ ए॥ इति ॥

॥ अथ श्री ज्ञान पंचमीनु स्तवन ॥

॥ दाल पहेली ॥ देशी रसीयानी ॥

॥ प्रणमी हो पास जिणेंसर प्रेमस्यु, आणी
 आणद अग ॥ चतुरनर ॥ पचमी तपनो महिमा
 अति घणो, केहेस्यु सुणज्योरे तेह ॥ चतुरनर ॥ जाव
 जलें पचमी तप कीजीये ॥१॥ एम उपदेगें हो श्री
 नेमीसरु, पचमी करजोरे तेम ॥ चतु० ॥ गुणमजरी
 वरदत्त तणी परें, आराधें फल जेम ॥ च० ॥ जाव०
 ॥ २ ॥ जबुछीपे हो जरत मनोहरु, नयर पदम पुर
 खास ॥ च० ॥ राजा अजित सेन तिहां कणें, राणी
 यशोमती नाम ॥ च० ॥ जाव० ॥ ३ ॥ वरदत्त नामें
 कुवर तेहनो, कोढे व्यापीरे देह ॥ च० ॥ ज्ञान वि-
 राधन कर्म जे बाधीयु, उढये आढ्युरे तेह ॥ च० ॥
 जा० ॥ ४ ॥ तेणें नयरे सिंहदास गृहवसें, कपुर ति-
 लका तस नारि ॥ च० ॥ तस वेटी गुण मजरी रो-
 गणी, वचने मुगी अमार ॥ च० ॥ जा० ॥ ५ ॥ चज-
 ॥ विजयसेन सूरिसरु, आढ्या तिण पुरजाम ॥

घ० ॥ राजा शेठ प्रमुख बटन गया, साजिली देशना
 ताम ॥ च० ॥ ज्ञा० ॥६॥ पुठे तिहां सिंहदास गुरु
 प्रत्ये, उपन्यो पुत्रीने रोग ॥ च० ॥ यह मुगी बली प-
 रणें को नहीं, यह स्या कर्मना जोग ॥ च० ॥ ज्ञा०
 ॥७॥ गुरु कहें पुरव जब तुमें साजिलो, खेटक नयर
 बसत ॥ च० ॥ साह जिनदेव अठे व्यवहारियो,
 सुदरी घरणीनो कत ॥ च० ॥ ज्ञा० ॥८॥ बेटा पांच
 अया ठे तेहने, पुत्री अतीजलीच्यार ॥ च० ॥ ज्ञणवा
 मुक्यारे पांचे पुत्रने, पणतें चपल अपार ॥ च० ॥ ज्ञा० ॥९॥

॥ दाल बीजी ॥

॥ सीरोहीनो सेलोहो के उपर योधपूरी ॥ ए देशी ॥
 ॥ ते सुत पांचेहो के पवन करे नहीं, रामत
 करताहो के दीन जाये वही ॥ सीखावे पन्तिहो के
 ठात्रने रीस करी, आवी मातानेहो के कहे सुत रुदन
 करी ॥ १ ॥ मात अध्यारु हो के अमने मारे घणु,
 काम अमारेहो के नहि ज्ञणवातणु ॥ सुखणी माता
 हो के सुतने शिख दीये, ज्ञणवा मत जाज्योहो के
 शु कठ सोस कीये ॥ २ ॥ तेरवा तुमने हो अध्यारु

आये, तो तस हणज्यो हो के पुनरपि जिम नावे ॥
 शिख देड एम हो के सुदरी तेह तिहां, पाटी पोथीहो
 के अगनीमां नाखी दीया ॥ ३ ॥ ते वात सुणीनेहो
 जिनदेव बोलें इत्यु, फिटरे सुदरीहो के काम कर्यु
 कीस्यु ॥ मुख राखा होके ए सर्व पुत्र तमें, नारी-
 बोली होके नरी जाएं अमे ॥ ४ ॥ मुख मोटाहो
 के पुत्र यया ज्यारें, न दीये कन्याहो के फोड तेहने
 त्यारे ॥ कत कहे सुणज्योहोके ए करणी तुमची,
 वचणन मान्याहो के ते पहेला अमची ॥ ५ ॥ एम
 सुणीने हो के सुदरी कोथें चढी, प्रीतम साथें हो के
 प्रेमदा अतीसे बढी ॥ कतें मारी हो के तिहाथी
 काल करी, ए तुज बेटी हो के थइ गुण मंजरी
 ॥ ६ ॥ पुरव जन एणे हो के ज्ञान विराधियुं,
 पुस्तक वालीहो के जे करम धाधीयु ॥ ऊदरें आव्युं
 हो के देहे रोग थयो, वचने मुगी हो के ए फल
 तास लहो ॥ ७ ॥

॥ ढाल बीजी ॥ खलनानी देखी ॥

॥ निज पुरव जव साजखी, गुण मंजरीने त्याह

॥ ललना ॥ जाति स्मरण उपन्यु, 'गुरुने कह्यो उठांहि
 ॥ ललना ॥ जविका ज्ञान अज्यासीये ॥१॥ ए आ-
 कणी ॥ ज्ञान जलो गुरुजी तणो, गुणमजरी कहे एम
 ॥ ल० ॥ शेव पूठे गुरुने तिहां, रोग जाये कहो केम
 ॥ ल० ॥ ज० ॥१॥ गुरु कहे एह विधि सांजलो, जे
 कह्यो शास्त्र मऊार ॥ ल० ॥ कार्तिक शुद्धि पचमी
 दीने, पुस्तक आगल सार ॥ ल० ॥ ज० ॥३॥ दीरो
 पच दीवट तणो, कीर्जीये स्वस्तीक खास ॥ ल० ॥
 नमो नाणस्स गणणु गणो, चोवीहार उपवास ॥ ल०
 ॥ ज० ॥४॥ पन्निकमणां दोय कीर्जीये, देववदन ग्रण
 वार ॥ ल० ॥ पच वरस पच मासनी, कीर्जीये पचमी
 सार ॥ ल० ॥ ज० ॥५॥ हवे उजमणु पारणे, सांजलो
 विधिनो प्रपच ॥ ल० ॥ पुस्तक आगल मुकवां, स-
 घला वाना पच ॥ ल० ॥ ज० ॥६॥ पुस्तक ठवणी
 पुजणी, नवकार वाली प्रत्य ॥ ल० ॥ लेखण खमीया
 मावला, पाठी कवली युगत्य ॥ ल० ॥ ज० ॥ ७ ॥
 धान्य फलादिक ढोइए, कीर्जीये ज्ञाननी जक्ति ॥
 ल० ॥ उजमणा एम कीर्जीये, जावय जेहवी शक्ति

॥ ल० ॥ ज० ॥ ८ ॥ गुरु वाणी एम सांजली, पचमी
कीधी तेह ॥ ल० ॥ गुणमजरी मुगी टखी, निरोगी
थइ देह ॥ ल० ॥ ज० ॥ ए॥

॥ दाल चोथी ॥

॥ कपुर होवे अति लजलो रे ॥ ए देशी ॥

॥ राजा पुठे साधुने रे, वरदत्त कुवरने अग ॥
कोढ रोग ए कीम थयो रे, मुज जाखो जगवत ॥
सहगुरुजी धन्य तुमारु ज्ञान ॥ १ ॥ ए आकणी ॥
गुरु कहे जबुद्धीपमा रे, जरते श्रीपुर गाम ॥ वसु-
नामा व्यवहारीयो रे, दोय पुत्र तस नाम ॥ सह०
॥ २ ॥ वसुसारने वसुदेव जीरे, वीक्षा लीये गुरु पास
॥ लबुवधव वसुदेवनेरे, पदवी दीये गुरु तास ॥ सह०
॥ ३ ॥ पचसया अणगारनेरे, आचारज वासुदेव ॥
शास्त्र जणावे खातशुरे, नही आलस नित्यमेव ॥ सह०
॥ ४ ॥ एक दिनसूरि सथारीयारे पुठे पद एक साध
॥ अरथ कहे गुरु तेहनेरे, वली आव्यो बीजो साध
॥ सह० ॥ ५ ॥ एम बहु मुनि पद पुठवा रे, एक
आवे एक जाय ॥ आचारजने लघमारे, थाये अति

अंतराय ॥ सह० ॥ ६ ॥ सूरि तिहां एम चितवेर,
 किहा मुज लाग्युं पाप ॥ जो ए शास्त्रमां अज्यासी-
 यारे, तो एटखो सताप ॥ सह० ॥ ७ ॥ पद न कहु हवे
 केहने रे, सघलु मुकु विसार ॥ ज्ञान उपर इम आ-
 णीयोरे, त्रिकरण क्रोध अपार ॥ सह० ॥ ८ ॥ धारदिवस
 अण बोलीयारे, अहार न कह्यो एक ॥ अशुज ध्यान
 ते मरी रे, ए तुज सुत अविवेक ॥ सह० ॥ ९ ॥

॥ दाख पांचमी ॥ मुखने मरकखरे ॥ ए देही ॥

॥ वाणी सुणी वरदत्तेजी, जाती स्मरण लक्ष्य ॥
 निज पुरुष जवदीगोजी, जेस गुरुए कह्यो ॥ वरदत्त
 कहे तव गुरुनेजी, रोग ए किम जावे ॥ सुंदर काया
 होवेजी, विद्या किम आवे ॥ १ ॥ ज्ञाखे गुरु ज्ञा
 आवेजी, पंचमी तप करो ॥ ज्ञान आराधो रगेजी, उज-
 मणु करो ॥ वरदत्ते ते विधि कीधोजी, रोग दुरे गयो
 ॥ उक्त जोगी राज पालीजी, अते साधु थयो ॥ २ ॥
 गुणमजरी परणावीजी, साह जिनचंडने ॥ सुख जोगवी
 पठी लीधुजी, शुज मने ॥ गुणमजरी
 तेजी, चा ॥ विजय विमान ॥

पाप प्रजालीने ॥३॥ जोगवी सुरसुख त्याचीजी, च
 विया दोय सुरा ॥ पाम्या जनु विदेहेजी, मानय अ-
 वतारा ॥ जोगवी राज्य उदाराजी, चारित्रि खेसारा ॥
 हुवा केवलज्ञानीजी, पाम्या जवपारा ॥ ४ ॥

॥ दाल ठठी ॥ कोखो पर्वत धुधखोरे खो ॥ ए देशी ॥

॥ जगदीसर नेमीसरेरे खो, जाख्यो एह संबंध
 रे ॥ सोजागी खाल ॥ वारें परखटा आगळेरे खो, ए
 सखलो प्रवध रे ॥ सोजा० ॥ नेमीसर जिन जय करु
 रे खो ॥ १ ॥ ए आकणी ॥ पचमी तप करवा जणीरे
 खो, उत्सुक थया बहु लोक रे ॥ सो० ॥ महा पुरुषंनी
 देशना रे खो, तो केम होवें फोक रे ॥ सो० ॥ नेमी० ॥ १ ॥
 कार्तिक सुदि जे पचमी रे खो, सोजाग्य पचमी ना-
 मरे ॥ सो० ॥ सौजाग्य लहीये एहथीरे खो, फलें मन
 वठित कामरे ॥ सो० ॥ नेमी० ॥ ३ ॥ समुद्रविजय
 कुल सेहरो रे खो, ब्रह्मचारी सीरदाररे ॥ सो० ॥ मो-
 हनगारी माननी रे खो, रुही राजुल नारी रे ॥ सो० ॥
 ॥ नेमी० ॥ ४ ॥ ते नवी परणी सुदरीरे खो, तो पण राख्यो
 रंग रे ॥ सो० ॥ मुगति महेलमां वेहु मढपारे

(११५)

लो, अविचल जोर अजग रे ॥ सो० ॥ नेमी० ॥ ५ ॥
 तेणे ए माहातर्प ज्ञाखीयो रे लो, पांचमनो परगट रे
 ॥ सो० ॥ जे शांत खतां जावशु रे लो, श्री सघनें
 गहिगट्टरे ॥ सो० ॥ नेमी० ॥ ६ ॥ कलश ॥ एम सयल
 सुखकर, सकल दु खहर, गाड्यो नेमीसरो ॥ तप-
 गच्छ राजा, वन दिवाजा, विजयाणद सूरिसरो ॥ तस
 चरण पदम, पराग मधुकर, कोविंद कुवरविजय गणी ॥
 तस शिष्य पचमी, स्तवन जाखे, गुणविजयज रगे
 मुणी ॥ ७ ॥ इति श्री ज्ञान पचमोनु व ढालनु स्त-
 वन सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री श्यामीनु स्तवन ॥

॥ ढाल पहेली ॥

। तुने गोकुल घोलावे कान, गोविंद गोरीर ॥ ए देशी

॥ श्री राजगृही शुभ्र वाम, अधिक दिवाजे रे ॥

विचरता वीर जिणद, अतिशय ठाजेरे ॥ १ ॥ चोत्रीश अने

पात्रीश, वाणी गुण लाजेरे ॥ पाठधारया वधामणी जाय,

श्रेणीक आवे रे ॥ २ ॥ तिहा चोशेठ सुरपति आवीने,

त्रिगह वनाजेरे ॥ तेमां वेसीने जपदेश, प्रजजी सणावे

रे ॥३॥ मुरनरने तिर्यंच, निज निज ज्ञापारे ॥ तिहां
 समजीने जवतीर, पामे सुख खासारे ॥ ४ ॥ तिहां
 द्धच्छूति, गणधार, श्री गुरु वीरनेरे ॥ पूठे अष्टमीनो
 महीमाय, कद्दो प्रभु अमने रे ॥५॥ तव ज्ञाखे वीर
 जिणठ, सुणो सहु प्राणी रे ॥ आठम दिन जिनना
 कळ्याण, धरो चित्त आणीरे ॥ ६ ॥

॥ दाल वीजी ॥

॥ बालाजीनी वाटमी अमे जोतां रे ॥ एदेशी ॥

॥ श्री ऋषजनु जन्म कळ्याणरे, बली चारित्र
 लक्षु जले वानरे, श्रीजा सजव निरवाण ॥ जविजन
 अष्टमी तिथि सेवारे ॥ ए ठे शिवधू नारीनो मेवो ॥
 जविजन अष्ट० ॥१॥ ए आकणी ॥ श्री अजित सुमति
 जिन जनम्यारे, अजिनदन शिवपद पाम्यारे, जिन
 सातमा शिव विसराम्या ॥ जवि० ॥२॥ वीशमा मु-
 निसुव्रत स्वामीरे, तेहनो जन्म मोक्ष गुण धामी रे,
 एकवीशमां शिव विसरामी ॥ जवि० ॥३॥ पार्श्वजिन
 मोक्ष महतारे, इत्यादिक जिन गुणवतारे, कळ्याणक
 मोक्ष महता ॥ जवि० ॥४॥ श्री वीर जिणदनी वाणी

रे, निसुणी समेज्या जत्रि प्राणी रे, आठम दिन अति
 गुण खाणी ॥ जत्रि० ॥५॥ आठ कर्म ते दुर पलाय
 रे, एथी अरु सिद्धि अरुबुद्धि थाय रे, ते कारण सौंचो
 चित्त लाय ॥ जत्रि० ॥६॥ श्री उदयसागर सूरि रायारे,
 गुरु शिष्य विवेकें ध्यायारे, तस न्यायसागर जय थाया
 ॥ जत्रि० ॥ ७ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री एकादशीनु स्तवन ॥

॥ ढाल पहेली ॥ चझाउलानी वेशी ॥

॥ छारिका नगरी समोसर्या रे, बावीशमा जि-
 णचद ॥ वेकर जोमी जावशुरे, पूठे कृष्ण नरिंद ॥ त्रुटक ॥
 पूठे कृष्ण नरिंद विवेके, स्वामी अग्यारश मानी अनेके
 ॥ एह तणो कारण मुज जाखो, महिमा तिथिनो
 यथारथ ढाखो ॥ जी जिणदजी जीरे ॥१॥ (महिमा
 सुणवा तास जत्रिक मन उद्धसेरे, अगीपारश दिन
 सार सदा हृश्यके वसेर) ए आकणी ॥ नेम कहे
 केशव सुणो रे, पर्व वरु ठे तेण ॥ कड्याणक जिनना
 कंझारे, दोढशो एणे दिन जेण ॥ त्रुटक ॥ दोढशा
 एणे दिन सूत्र प्रसिद्ध, कड्याणक दश खेत्रना लीया ॥

वपार ॥ ३० ॥ जेद्वथी होये जवपार ते दाखो, गुरु
 कहे मौन एकादशी राखो ॥ तद्वृत्ति करी विधिंशु
 आराधे, मागशिर शुदि एकादशी साधे ॥ जी० ॥
 ॥१०॥ शेठने सुखीयो देखीनेरे, जन कहे ए धर्मसार
 ॥ प्रेम सहित आराधता रे, कातिविजय जयकार ॥
 ३० ॥ कातिविजय जयकार सदाइ, नित नित सपदा
 होये सदाइ ॥ एह तिथी सकल तणे मन जाइ, प-
 हेली ढाल कही सुखदाइ ॥ जी० ॥११॥

॥ ढाल बीजी ॥ एकवीसानी देशी ॥

॥ एके दिवसेरे, शेठ सुवत पोसह धरे ॥ सह-
 कुटुंबेरे, रयणी समय काजसग करे ॥ तव आब्यारे,
 चोर लेवा धन आगणे ॥ कशी वाधेरे, गाठनी धननी
 ततक्षणे ॥ १ ॥ नुटक ॥ ततक्षणे वाधे अन्य बहुलु,
 शिर उपानी सचरे ॥ तव देवशासन तीहा थज्या,
 चित्त अति चित्ता करे ॥ दीठा प्रजाते कोटवाले, धा-
 धी सोंप्या रायने ॥ वध हुकुम दीघो राय तव तिहा,
 शेठ आब्या धायने ॥ २ ॥ नृप आगेरे, शेठे मूकी
 बहु जेटण ॥ ठोकाव्युरे, चोर सहजु धवण ॥ जग

वाघ्योरे, सहिमा श्री जिनधर्मनो ॥ केइ ठामेरे, मा-
 रग निध्या ज्ञरमनो ॥३॥ त्रुटक ॥ मिथ्यात्व मारग
 तजीय पुरीजन, जैन धर्म थंगी करे ॥ एक दीवसें
 धग धग करती उदज्जट, अग्नी लाग्यो तिण पुरे ॥
 वाले ते सुदर हाट मदिर, लोक नाठा धसमसी ॥
 सहकुटुब पौपध सहित तिणे दिन, शेठ वेठा समर
 सी ॥ ४ ॥ जन घोलेरे, शेठ सखूणा साजलो ॥ हठ
 न करोरे, नासो अग्निमा कां बलो ॥ शेठ चितेरे, प-
 रीसह एह सहशु सही ॥ व्रत खरुणरे, एणे अनसर
 करशु नही ॥५॥ व्र० ॥ नही युक्त मुजने व्रत बिलो-
 पन, रह्यो एम दढता ग्रही ॥ पुर बढ्यु सघलु शेठना
 घर, हाट त्या उगरया सही ॥ पुरलोक अचरिज देखी
 सवहु, अति प्रशसे दढपणु ॥ हवे शेठ सग्रह करे
 रूमो, उजमणु करवा ताणु ॥६॥ मुगता फलरे, मणि
 माणिकने हीरला ॥ पीरोजारे, विद्रुक गोलक अति
 जला ॥ स्वर्णादिकरे, सप्त धातु मेखे रखी ॥ खीरो-
 टकरे, प्रमुख विविध अवर वखी ॥ ७ ॥ व्र० ॥ वली
 धानने

(१११)

अग्यार सरया एक एकनी, ठे श्री जिन आगुले ॥
जिन जक्ति मने डुरीत खमे, ताज खहे नरजव तणो
॥ महिमा वधारे मुनिधि धारे, तप मुधारे थापणु
॥ ७ ॥ साते खेत्रे, खरचे धन मन उल्लसी ॥ सध
पूजारे, साहमी जक्ति करे हसी ॥ ठीये मुनिने रे,
ज्ञानोपकरण शुभमति ॥ अगीयारसीरे, एम उजवी
तेणे सुवते ॥ ए० ॥ ३० ॥ तेणे सुवते एक दिवस बया,
सूरी जयशेखर गुरु ॥ मुणी धर्म अनुमति मागी
सुतनी, लीये सजम सुख करू ॥ अग्यार तरुणी ग्र-
हिय सयम, तप तपी अति निर्मल ॥ जही नाण
केवल मुक्ति पोहोता, लखु सुख धन उजलु ॥ १० ॥
दोय सय ठठरे, एकशो अठम सारे ॥ खटमासीरे
एक चोमासी चाररे ॥ इत्यादिकरे, सुवत मुनिवर
तप करे ॥ अग्यारसीरे, तिथि सेवे मुनि मन खरे ॥
॥ ११ ॥ ४० ॥ मन खरे पाळे शुद्ध सयम, एक दिन
एक ऋषि तणे ॥ थड उदर पीळा तेणे दीरसें, अठे
सुवत घत पणे ॥ एक देव वयरी पूर्व जवनो, चला-
ववा आढ्यो तिहां ॥ मुनिराय सुवत तणे अगे, वे-

दना कीधी जिहां ॥ १२ ॥ समता धररे, निश्चल मेरु
 परे रह्यो ॥ सुर परिसहरे, निश्चल यज्ञे सासह्यो ॥
 नवी लोपेरे, मौन सुव्रत मुनिराजियो ॥ औपध पण
 रे, सुरे दाख्यो पण नवि कियो ॥ १३ ॥ द्रु० ॥ नवि
 कियो औपध रोग हेने, असुर अति कोपे चढयो ॥
 पाटु प्रहारें हण्ये त्यारे, मिथ्या मनि पावें मढयो ॥
 ऋषी कृपक श्रेणी चढिय केवल, नाण लही मुगति
 गयो ॥ एम ढाल बीजी कांति जणतां, सकल सुख
 भगल थयो ॥ १४ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ सीता हो प्रीया सीतारा परजात ॥ एदेशी ॥

॥ ज्ञाखी हो जिन ज्ञाखी नेमिजिणद, एणीपरे
 हो जिन एणीपरे सुव्रतनी कथाजी ॥ सहदे हो जिन
 सहदे कृष्ण नरिंद, ठेदन हो जिन ठेदन जव जयनी
 व्यथाजी ॥ १ ॥ परखदा हो जिन परखदा लोक तिवार,
 जावें हो तिहां जावें अगीथारस उच्चरेजी ॥ एहथी
 हो एम एहथी नविक अपार, सहेजे हो जव सहेजें
 सायर ॥ २ ॥ तारक हो जिन तारक जवानी

(१२४)

तार, मुजनेहो प्रभु मुज निर्गुणने हित करी जी ॥
 साची हो जिन साची चित्त आधार, कीधी हो मैं
 कीधी ताहरी चाकरीजी ॥३॥ तरशु हो जिन तरशु
 जो तपसाधि, तुमची हो प्रभु तुमची तिहां मोटिम
 कीसीजी ॥ देइत हो जिन देइत तुहिं समाधि, एवमी
 हो प्रभु एवमी कांइ गाढिम इसीजी ॥ ४ ॥ ठेहेमो
 हा जिन ठेहेमो साह्यो आज, मोहोटी हो प्रभु मो-
 होटी मैं आशा करीजी ॥ दीधा हो विण दीधा विण
 माहाराज, वूटीस हो किम वूटीस किम विण दु ख
 हरीजी ॥ ५ ॥ जव जवहो जिन जव जवें सरण, तुझ
 होजों हो जिन होजो कहु केतु बलीजी ॥ देजो हो
 जिन देजो सेवा मुझ, रगे हो जिन रगे प्रणमु लली
 ललीजी ॥ ६ ॥ त्रीजी हो एह त्रीजी पुरी दास, प्रेम
 हो जिन प्रेम कातिविजय कहेजी ॥ नमतां हो जिन
 नमता नेमिदयास, भगल हो घर भगल भाला सह
 महेजी ॥ ७ ॥

॥ कलश ॥ एम सकल सुखकर, डुरित दु खहर,
 जविक तरु नवजल धरु ॥ जव ताप वारक, जगत

તારક, જયો જિનપતિ જગગુરુ ॥૧॥ સત્તર સય ઝંગ-
 ણોત્તરે, રહિ રુનોઈ ચોમાસ ણ ॥ સુદિ માસ મૃગ-
 સિર, તિથિ ઇગ્યારશ, રચ્યા ગુણ સુવિલાસ ણ ॥૨॥
 થય થુઈ મગલ, કોમી જવના, પાપરજ ફૂરે હરે ॥
 જયવાઠ આપે, કીર્તિ આપે, સુજસ દિસો દિસી વિ-
 સ્તરે ॥ ૩ ॥ તપગઢ નાયક, વિજય પ્રજા ગુરુ, શિષ્ય
 પ્રેમવિજય તણો ॥ કહે કાતિ સુણતાં, જવિક જણતા,
 લહો મગલ અતિ ઘણો ॥ (પામીયે મગલ અતિ ઘણો)
 ॥ ૪ ॥ ઇતિ મૌન એકાદશી સ્તવન સપૂર્ણ ॥
 શ્રીમહાવીર સ્વામિના પંચ કલ્યાણકનું ચાર ઢાલનું સ્તવન*
 ॥ ઢાલ પેહેલી ॥

॥ પ્રજા ચિત્ત ધરીને શ્વધારો મુજ વાત ॥ ૧ દેશી ॥

* આ સ્તવન હસરાજ નામના કોઈ ધ્યાનિપુણ પ્રતિભાવત ગૃહસ્થ
 શ્રાવકે રચ્યું છે તેમણે સ્તવનને અંતે ગુરુવર્ય શ્રી હીરમૂરોશ્વરજીનું
 નામ જણાવ્યું છે તેથી તેઓ ઉક્ત મહાત્માના સમયમાં થયા હોય એમ
 નિર્ણય થાય છે. ઉક્ત શ્રાવકવર્ય શ્રીરૂપમદ્રાસર્જના અગાઉ થયેલા
 હોય એમ જણાય છે, તેથી આ સ્તવનની રચના પ્રાચીન છે તેમજ
 ભાષા ઘણી મૃદુપેશલ, મીઠી-મધુરી અને હૃદયગમ છે તેથી કઠાપ્ર
 કરતાં મુજ પ્રજા આપે તેવું છે.

(१२६)

॥ सरसती जगवती' दोउ मति चंगी, सरस
सुरगी बाण ॥ तुज पसाय माय चित्त धरीने, जिन गुण
रयणी खान ॥१॥ गिरुवा गुण वीरजी, गायशु त्रि-
जुवनराय ॥ जसनामे घर मगल माखा, तस घर धहु
सुख थाय ॥ गि० ॥ २ ॥ जवुद्धीप जगत क्षेत्रमाहे, नयर
माहणकुरु ग्राम ॥ ऋयजदत्त वरविप्र वसे तिहा, देवा-
नदा तस प्रियानाम ॥ गि० ॥ ३ ॥ सुरविमान वर पुष्पो-
त्तर' थो, चवि प्रजु लीये अतार ॥ तज ते माहणी
रयणी' मध्ये, सुपन लहे दसचार' ॥ गि० ॥ ४ ॥ धुरे
मयगल मलपतो देखे, वीजे वृषज विशाल ॥ श्रीजे
केशरी बोये लक्ष्मी, पाचमे कुसुमनी माख ॥ गि० ॥ ५ ॥
चढ सूरज ध्वज कलश पदमसर, देखे ए देवविमान ॥
रयणरेल रयणायर राजे, चौढमे अग्नि प्रधान ॥ गि० ॥
॥ ६ ॥ आनद जर जागी सा सुदरी, कतने कहे पर-
जात ॥ सुणीय विप्र कहे तुम सुत होशे, त्रिजुवन-
माहे प्रियात ॥ गि० ॥ ७ ॥ अति अजिमान कियो
मरीयच जवे, जवि जुळ कर्म विचार ॥ तात सुता-

. देवी २ पुष्पोत्तर, ३ रानि, ४ चौढ

વર^૧ તિહાં થયા કુવર, વલી નીચ કુલે અવતાર ॥
 ગિ૦ ॥ ૭ ॥ ઇને અવસર ઇદ્રાસન મોલે, નાણે કરી
 હરિ^૨ જોય ॥ માહણી^૩ કુલે જગ ગુરુ પેલે, નમી કહે
 અઘટલુ હોય ॥ ગિ૦ ॥ ૮ ॥ તતક્ષણ હરિણગમેષી
 તેનાવી, મોકલીઝં તેણે ગાય ॥ માહણી ગર્જ અને ત્રિ-
 શલાનો, વિહુ થઈલી સુર જાય ॥ ગિ૦ ॥ ૧૦ ॥ વઢી
 નિશિત્તર તે દેવાનેંદા, દેલે એ સુપન અસાર ॥ જાણે
 એ સુપન ત્રિશલાકર ચઢિયા, જઈ કહે નિજ નરતાર
 ॥ ગિ૦ ॥ ૧૧ ॥ કત કહે તુ હુ સ્વ હર સુદરી, મુજ
 મન અચિરજ એહ ॥ મરુચલમાંહે કલ્પકમ દીઠો,
 આજ સંશય^૪ ટલ્યો તેહ ॥ ગિ૦ ॥ ૧૨ ॥

॥ દાલ વીજી ॥

॥ નયર કૃત્રિય કુરુ નરપતિ, સિદ્ધારથ જલોપ
 ॥ આણ ન સ્વમે તસ કોયકે, જગ જસ નિરમલોપ ॥
 તસ પટરાણી ત્રિશલા સતી, કુલે જગપતિ એ ॥ પરમ

૧ સ્વપુત્રી મૃગાવતીનો પતિ જે પ્રજાપતિ રાજા તેના ઘરે પુત્ર
 પળે ત્રિશુલ વામુદેવ પળે ઉત્પન્ન થયા. ૨ ઇદ્ર, ૩ વ્રાહ્મણી ૪ રાંક
 (મીઠવારી)

हर्ष हियने धरी, ठविया सुरपनि ए ॥ १ ॥ सुख स-
 ज्जाये पोढी देवी तो, चउद सुपन लहे ए ॥ जागती
 जिन गुण समरती, हरखती गह गहे ए ॥ राजहस
 गति चालती, पीउ फने आवती ए ॥ प्रह लगमते
 सूरके, धीनवे निजपति ए ॥ २ ॥ सुणीय बात राय
 रजीउं, पंक्ति तेनीया ए ॥ तेणे शुन सुपन विचारवा
 पुस्तक ठोनीयां ए ॥ बोले मधुरी बाणके, गुणनिधि
 मुत होसे ए ॥ सुख सपति धरे बाधशे, सकट ज्ञां-
 जशे ए ॥ ३ ॥ पंक्तिने रायतुसीया,^१ लखी^२ दीए घ-
 णीए ॥ कहे एह बाणी सफल होजो, अमने तुम
 तणी ए ॥ निजपद पंक्ति सचर्या, राय मुखे रहेए
 ॥ ठेवी उदर गर्ज बाधतो, शुन ढोहसा^३ लहेए ॥
 ॥ ४ ॥ मातज्जक्ति जिनपति करे, गर्ज हाखे नहि ए ॥
 सात मास बोली^४ गया, माय चिंता लही ए ॥ सही-
 अरने कहे साजखो, कोणे मारो गर्ज हर्यो ए ॥ हु
 जोळी जाणु नहीं, फोगट प्रगट कर्यो ए ॥ ५ ॥

॥ चट्युरे सिधासन इड, ज्ञाने निरखतां ए ॥
जाणी जनम जिणद, इड तव हरखता ए ॥ १ ॥
आसनथी रे उठेय, जकिण थुणे ए ॥ वाजे सुघोषा
घट, सघळे रणऊणे ए ॥ २ ॥ इड जुवनपति वीश,
व्यतरतणा ए ॥ वन्नीश रवि शशि दोय, दश हरि
कल्पना ए ॥ ३ ॥ चोसठ इड आणठ, प्रणमी कहे
ए ॥ रत्न गर्जा जिन मात, जुजी एसी नहीं ए ॥
॥ ४ ॥ जन्म महोद्यवे देव, सत्रिहु' आविया ए ॥
माय टेड निडा मत्र, सुत लेइ मेरु गया ए ॥ ५ ॥
कचन मणि भृंगार', गधोदके जर्या ए ॥ किम स-
हशे लघुवीर, हरि सशय धर्या ए ॥ ६ ॥ वेहेशे नीर
प्रगाह, केम ते नामिये ए ॥ न करे नमण सनात',
जाण्यु स्वामीये ए ॥ ७ ॥ चरण अगुठे मेरु, चापी ना-
चीयो ए ॥ मुज शिर पग जगवत, एम कही माची-
यो ए ॥ ८ ॥ उजटथा सायर सात, सरवे जळइळ्या
ए ॥ पायाले नार्गेड, सघळा सळसळ्या ए ॥ ९ ॥
गिरिगर त्रुटे टुक, गरु गमी पमे ए ॥ तीन जुवनना

लोक, सघळे लक्ष्मणे ए ॥१०॥ अनंत वल अरिहत,
 सुरपति ए कछु ए ॥ हु मूरख सहि मूढ, एटछु नवि
 लछु ए ॥११॥ प्रदक्षिणा देइ खामेय, उंठव करे ए ॥
 नाचे सुर गाये गीत, पुण्य पोते जरे ए ॥१२॥ इणे
 सुरसे स्वर्गनी लील, तृण सरखी गणे ए ॥ जिन मुकी
 मायने पास, पढ गया^१ आपणे ए ॥१३॥ माय जागो
 जूए पुत्र, सुरवरे पूजीज ए ॥ कुमल टोय देवदुण्य,
 अमीय^२ अगुठे दीयो ए ॥१४॥ जन्म महोष्ठव राय,
 ऋद्धिye वाधियो ए ॥ सज्जन सतोपी नाम, वर्धमान
 थापीयो ए ॥ १५ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ प्रजु पासनु मुखरु जोवा ॥ ए देशी ॥
 ॥ प्रजु कदपतरु सम वाधे, गुण सहिमा पार न^३
 लाधे ॥ रूपे अद्भुत अनुपम अकल, अगे लक्षण
 विद्या सकल ॥१॥ मुख चंड कमल दल नयण, सास
 सुरजि गंध^४ मोठां वयण ॥ हेम वरणे प्रजु तनु शोनावे
 अति निर्मल विण नवरावे^५ ॥२॥ तप तेजे सूरज सोहे,

(१३५)

जोता सुर नरना मन मोहे ॥ प्रभु रमे राजकुमार शु
 वनमा, मायतायने आनद मनमां ॥३॥ वल अतुल
 वृपन्नगति वीर, डडे सज्जामां कह्यो जिनधीर ॥ एक
 सुर मूढ बात न माने, आढ्यो परखवा वन रमवाने
 ॥ ४ ॥ अहि थड वृद्ध आमलीये राख्यो, प्रभु हाथे
 जाली छूरे नारयो ॥ बळीवाळक थड आनी रमिजे,
 हारी वीरने गाथे लड गमिजे ॥५॥ मायताय दुख
 धरी कहे मित्र, कोड वर्द्धमानने लड गयो शत्रु ॥ जा
 तो सुर बाध्यो गगने मिथ्याती, गीरे मुष्टीये हण्यो
 पन्यो धरती ॥ ६ ॥ पाय नमी नाम दीधु महावीर,
 जेहवो डडे कह्यो तेगो धीर ॥ सुर बळिजे प्रभु आ-
 ळ्या रगे, माय तायने ललट अगे ॥७॥

॥ दाल ठो ॥

वस्तु-राय उंछव राय उंछव करे मनरग, ले-
 खकशाळाए सुत ठो ॥ वीर ज्ञान राजा न जाणे,
 तज सौधर्म इड आत्रिया, पूठे ग्रथ स्वामी बखाणें ॥
 व्याकरण जैन तिहा कीजे, आनद्यो सुरराय ॥ वचन
 प्रभु चारती, पन्यो निरमय थाय ॥ १ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

यौवन वय जब आविया ए, राय कन्या ज-
 शोदा परणाविया ए ॥ विवाह महोछव शुभ किया
 ए, सर्वे सुख ससारना विलसियाए ॥ १ ॥ अनुक्रमे
 हुइ एक कुथरी ए, ग्रीश वर्ष जिनराज लीजा करी
 ए ॥ मांत पिता सदगति गया ए, पडे-वीर बैरागे
 पूरिया ए ॥ १॥ मयणरायसेन जीतीनुए, वीरे अथोर
 ससार मन चिंतियोए ॥ राजरमणी ऋद्धि परिहरीए,
 कहे कटुयने लेशु सयम सिरीए ॥ ३॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ पितरीनु सुपासरे, जाइ नदि वर्धन ॥ कहे
 वध एम न कीजीये ए ॥ १॥ आगे भाय ताय शिरो-
 हरे, तु बली व्रत लीये ॥ चादे सार न दीजीए ॥ २॥
 नीर मिना जीम मठरे, वीर मिना तिम ॥ दखवजतु
 डम सहु कहे ए ॥ ३॥ कृपानत जगवतरे, एह बिना
 बली ॥ वरस बे जाजेरा रक्षा ए ॥ ४ ॥ फासु लीए
 घर नवि जमे ॥ चित्त चा
 रमे न करे राजनी चितरे,

त्रिजुन धणी ॥ ४ ॥ ढाल ॥ एक दिन ध्यान पुरु
 करी, प्रजु नपरिये पोहोता गोचरी ॥ तिहा बैद्ये,
 श्रवणे खीजा जाणीयाए ॥ पारणु करी काउस्सगे
 रहा, तिहा बैद्ये सच' जेला कीया ॥ बाधीया, वृद्धे
 दोर खीजा ताणिया ए ॥ ५ ॥ नुटक ॥ ताणी का-
 द्या दोर खीजा, वीर जेठन अइ घणी ॥ ध्याऊढ
 करता गिरिथयो शत^२ त्वर, जुज गति कर्मह तणी^३
 ॥ बांधेरे जीमो कर्म हसता, रोयतां वृटे नहि ॥
 धन्य धन्य मुनिपर रहे समचित्त, कर्म एम वृटे सहि । ६ ।

॥ दाल श्रमीयारमी ॥

॥ जूज जूज करमे शु कीधु रे, अन्न वर्ष ऋपजे
 न लीधु रे ॥ कर्म वश म करो कोउ खेद रे, सह्यी
 नाथ पाम्या स्त्री वेद रे ॥ १ ॥ कर्म चक्री ब्रह्मवत्त
 नमियो रे, सुजूम नरकमाहे पमियो रे ॥ जरत बाहु-
 वल शु 'जमीयो रे, चक्री हार्यो रायजस चमीयो रे
 ॥ २ ॥ सनतकुमारे सद्धा रोग रे, नल दमयती वियो-
 गरे ॥ वासुदेव जरा कुमर मायों रे, बलदेव मोह-

नीए 'धार्यो रे ॥ ३ ॥ ज्ञाड शव मस्तके वहीयो रे,
 प्रतिबोध सुर मुखे लहीयो रे ॥ श्रेणिक नरके ए पो-
 होतो रे, बन गया 'दशरथ पुत्तो रे ॥ ४ ॥ सत्यवत
 हरिचद धीर रे, कुव घरे शिर बहु नीर रे ॥ कुवेर
 दत्तने कुयोग रे, वेहेन बली माता शु जोग रे ॥ ५ ॥
 पर हृथ्ये 'चदन वाल रे, चटिळ मुज्जडाने आल रे
 ॥ मयण रेहा मृगाकजेखा रे, डु ख जोगविया ते श्र-
 नेका रे ॥ ६ ॥ करमे चड कलम्यो रे, राय रक कोइ
 न मुकयो रे ॥ इड अहया शु खुब्धो रे, रयणादेवी
 रवि माज कीधो रे ॥ ७ ॥ 'डश्वर नारीये नचाव्यो रे,
 ब्रह्मा ध्यानथी चूकाव्यो रे ॥ अड अड करम प्रधान
 रे, जीत्या जीत्या श्री वर्द्धमान रे ॥ ८ ॥

॥ दाल वारमी ॥ दीन तफल मनोहर ॥ ए देशी ॥

॥ इम कर्म हणया सवि, ध'र पुरुष महावीर ॥
 वार वर्ष तप्यो तप, ते सघलो गिणनीर ॥ शास्त्रि
 वृद्ध तळे प्रजु, पाम्या केवल ज्ञान ॥ समोसरण रचे

१ घेरायो २ पुत्रो ३ अदारनावा पैसी. ४ चप्पनवाळा ५
 पावडे ६ पाणी विया-तिर्कट

सुर, देशना दे जिन ज्ञाण ॥१॥ अथापा नयरी, यज्ञ
 करे विप्र जेह ॥ सर्वे ब्रूजवी दिख्या, वीरने वंदे तेह
 ॥ गौतम ऋषि आदे, चारशें चारु हजार ॥ सहस्र
 चौढ मुनीसर, गणधर वर डग्यार ॥२॥ चदन बाला
 मुख, साधवी सहस्र वत्तीश ॥ दोढ लाख सहस्र नव,
 श्रावक दे आशिष ॥ त्रण लाख श्रानिका, अधिकी
 सहस्र अढार ॥ सघ चतुर्विध थाप्यो, धन्य धन्य
 जिन परिवार ॥ ३ ॥ प्रभु अशोक तरु तळे, त्रिगुणे
 करे वखाण ॥ सुणे वारे परसदा, योजन वाणी प्रमाण
 ॥ त्रण ठत्र सोहे शिर, चामर ढाळे डड ॥ नाटक
 वढ वत्तीश, चोत्तीश अतिशय जिणढ ॥४॥ फूल पार
 नरे सुर, वाजे डुडुजि नाद ॥ नमे सकळ सुरासुर,
 ठामी सवि परमाढ ॥ चिहु रुपे सोहे, धर्म प्रकाशे चार
 ॥ चोत्तीशमो जिनगर, आपे जवनो पार ॥५॥ प्रभु वर्ष
 पोहोतेर, पाली निर्मल आय ॥ त्रिजुवन उपगारी, तरण
 तारण जिनराय ॥ कार्तिक मासे दिन, दीवाली निरवाण
 ॥ प्रभु मुक्ते पोहोता, पामे नित्य कल्याण ॥ ६ ॥

(१३९)

॥ कलश ॥ इम वीर जिनवर, सयल सुखकर, नामे
नव निधिसंपजे ॥ घर ऋदि वृद्धि, सुसिद्धि पामे, एक-
मना जे नरजजे ॥ तपागुठ ठाकुर, गुण वैरागर, हीर-
विजय सूरेश्वरो ॥ हसराज वंटे, मन आणदे, कहे
धन्य मुज ए गुरो ॥ १ ॥

॥ अथ दीवाली कल्पनु स्तवन ॥

॥ श्री श्रमण सघ तिजकोपम गौतम, सुगति
प्रणिपत्य पादारविद ॥ इन्द्रजूति प्रज्वलमहसो मोचक,
कृत कुशल कोटि कल्याण कद ॥ १ ॥

॥ डाल पहेली ॥ राग रामगिरि ॥

॥ मुनि मन रजणो, सयल दु ख जजणो, वीर
वर्धमानो जीणदो ॥ मुगति गनि जीम लही, तिम कहु
सुण सही, जीम होए हर्ष हृश्मे आणदो ॥ मु० ॥ १ ॥
करीय उद्घोषणा देश पुर पाटणे, मेघ जीम टान जल
बहूख वरसी ॥ धण कणग मोतिया ऊगमगे जोतिया,
जीन देइ दान इम एक वरसी ॥ मु० ॥ १॥ दोय विण
तोय' उपवास आदे करी, मागसिर कृष्ण दशमी

दिहाने ॥ सिद्धि साम्ना थड वीर दीक्षा लेइ पाप
 सताप मज दूर काढे ॥ मु० ॥३॥ वदूख वज्रण' घरे
 पारणु सामिए पुण्य परमाज्ञा' मध्यान्ह किधु ॥ जु
 वन गुरु पारणा पुन्यथी वज्रणे, आप अवतार फल
 सबल लिधु ॥ मु० ॥४॥ कर्मचक्राल गोसाल सगम
 मुरो, जीणे जीन उपरे घात मरुयो ॥ एउको वयर
 तें पापिया सें कयों, कर्म कोनितुहिज सबल दम्यो
 ॥ मु० ॥ ५ ॥ सहज गुण रोपिउं नामे चरुकोपिउं,
 जीनपडे स्वान जिम जेह विलगो ॥ तेहने बुजवि
 उद्यों जगपति, किधलो पापथी अतिहें अलगो ॥
 मु० ॥ ६ ॥ वेदयामा त्रियाम लगे खेदियो, जेदियो
 तुज नवि ध्यान कुजो ॥ गूलपाणि अन्नाणि अहो
 बुजव्यो, तुज कृपा पार पामे न सजो ॥ मु० ॥७॥
 सगमे पिनीउं प्रजु सजल लोयणे, चिंतवे तुटश्ये किम
 एहो ॥ तात उपरें दया एउनि शी करी, सापराधे
 जने सबल नेहो ॥ मु० ॥ ८ ॥ इस उपसर्ग सहेता
 तरणि' मित वरस, सार्ध उपर अधिक पद एके ॥

(१४१)

घोर केवल लक्षुं कर्म दुख सखि ठह्यु, गहगह्यु सुर
निकर' नर अनेके ॥ मु० ॥ ए ॥ उड्जुति प्रमुख
सहस चउदश मुनि, सादुणी सहस ठग्रीस विहसी
॥ उगणसठ सहस एक लाख श्रजदुआ, श्राविका
त्रिलस अठार सहसी ॥ मु० ॥ १० ॥ इम अखिल साधु
परिवारगु परवरगं, जलधि' जगम जीग्यो गुहिर'
गाजे ॥ निचरता देश परदेश निय देशना, उपदिशे
सयल सदेह जाजे ॥ मु० ॥ ११ ॥

॥ ढाल ॥ १ जी ॥ विवाहलानी देशी ॥

॥ हवे निय आय अतीम समे, जाणिय श्री
जिनरायरे ॥ नयरी अपापाए आवीया ॥ राय समा-
जने ठायरे ॥ हस्तिपालगराये दीठला, आयिया अ-
गण वाररे ॥ नयण कमल टोय विहसीआ, हरसीआ
हड्ढा मऊाररे ॥ १ ॥ जले जले प्रजुजी पधारीया,
पावस पावन किधारे ॥ जनम सफल आज अम तणो
अम्ह घरे पावसा दीधारे ॥ राणी राय जिन प्रण-
मीया, मे यमे वधाविरे ॥ जिन सनमुख

(૧૪૨)

જોનીય, વેઠલા આગલે આત્રિરે ॥ ૨ ॥ ધન અવતાર
અમારનો, ધન દિન આજુનો એહોરે ॥ સુરતરુ આગણે
મોરિં, મોતિયને વૂઠલો મેહોરે ॥ આ રૂયુ અમારને
પવનો, પૂરવ પુન્યનો નેહોરે ॥ હૈંઠલો હેજે હરસિં, જો
જિન મલિં સજોગોરે ॥ ૩ ॥ અતિ આઢર અવ-
ધારિય, ચરમ ચોમાસલુ રહિયારે ॥ રાય રાણિ સુર-
નર સવે, હિયરુલા માહે ગહગહિયારે ॥ અમૃતથી
અતિ મીઠની, સાજી દેશના જિનનીરે ॥ પાપ સં-
તાપ પરો થયો, શાતા થઈ તન મનનીરે ॥ ૪ ॥ ઇદ્ર
આવે આવે ચડમા, આવે નરનારીના વૃદરે ॥ ત્રિણ
પ્રદક્ષણા દેડ કરી, નાટિક નવ નવે ઠવોરે ॥ જિન
મુરુ વયળની ગોઠની, તિહા હોયે અતિ ઘણી મીઠીરે
॥ તે નર તેહજ વરણવે, જીણે નિજ નયણલે ઢીઠીરે
॥ ૫ ॥ ઇમ આણદે અતિકમ્યા, આવણ જાડવો આ-
સોર ॥ કૌતિક કોમિલો અનુકમે, આચિયનો કાર્તિક
માસોરે ॥ પાણિ પર્વ પન્હોતલુ, પોહતલુ પુન્ય પ્રવા-
હિરે ॥ રાય અઢાર તિહા મિલ્યા, પોસહ લેવા ઝઠા-
. ॥ ત્રિજોવન જન સવિ તિહા મિલ્યા, શ્રી

जिन वंदन कामोरे ॥ सहेज सकिरण तिहा थयो,
 तिउ पन्ना नहि ठामोरे ॥ गोयम स्वामि समोवमी,
 स्वामि सुधर्मा तिहां वेठारे ॥ धन धन ते जिणे आ-
 पणे, लोयणे जिनवर दिठारे ॥ ९ ॥ पूरण पुन्यता उ-
 पध, पोपध व्रत वेगे लिधारे ॥ कार्तिक काली चउ-
 दशे, जिन मुखे पचखाण किधारे ॥ राय अठार प्रमुख
 घणे, जिन पगे वादणा दिधारे ॥ जिन वचनामृत तिहा
 घणे, जिनियणे घट घट पीधारे ॥ १० ॥

॥ ढाल ॥ ३ जी ॥ राग मारु ॥

॥ श्री जगदीश दयालु दु ख दूरे कोरे, कृपा
 कोनि तुज जोनी ॥ जगमारे जगमारे कहिए केहने
 वीरजीरे ॥ १ ॥ जग जनने कुण देशे एहवी देशनारे,
 जाणि निज निरवाण ॥ नवरसरे नवरसरे सोल पहोर
 दिये देशनारे ॥ २ ॥ प्रवल पुन्य फल संसुचक सोहा-
 मणारे, 'अज्जायणां पणपन्न ॥ कहियारे कहियारे म-
 हियां सुख सांजलि होएरे ॥ ३ ॥ प्रवल पाप फल
 अज्जायणां तिम तेदलारे, अण पुठ्यां ठत्रीत ॥ सुण-

नांरे सुणतांरे जणता सत्रि मुग्य सपजेरे ॥४॥ पुण्य
 पाल राजा तिहा धर्म कथातरेरे, कहो प्रजु प्रत्यक्ष देव
 ॥ मुजनेरे मुजनेरे मुपन अर्थ सत्रि साचलोरे ॥५॥
 गज १ तानर २ खीर ३ ड्रम ४ वायस ५ सिंह ६ घमोरे,
 ७ कमलबीज ८ डम आठ ॥ देखिरे देखिरे मुपन सजय
 मुज मन दुन्देरे ॥६॥ लखर विज कमल अस्थानके
 सिंहचुरे, जोय रहित शरीर ॥ सोवनरे सोवनरे कुंज
 मलिन ए शु घटेरे ॥७॥ वीर जणे जुपाल सुणो मन
 थीर करीरे, सुमिण' अर्थ सुविचार ॥ हेमेरे हेमे रे
 धरज्यो धर्म धुरधरो ॥८॥

॥ ढाल ४ थी ॥

॥ श्रावक सिधुर सारिया, जीनमतना रागी,
 रयागी सह गुरु देवधर्म, तत्वे मति जागि ॥ विनय
 निवेक विचारवत, प्रवचन गुण पूरा, एहवा श्रावक
 होयसे, मतिमत सनुरा ॥१॥ लालचे लागे थोमिजे,
 सुखे राचि रहिया, घरवासे आशा अमर, परमारथ
 दृहिया ॥ व्रत पैराग अकि नहि, कोइ लेशे प्राये,

गज^१ सुपने फल एह, नेह नवि माहोमांहे ॥२॥ वा-
 नर चचल चपल जाति, सरखा मुनि मोटा ॥ आगल
 होस्ये लालचि, लोत्री मन खोटा ॥ आचारज ते
 आचारहिण, प्रार्ये परमादि ॥ धर्म जेद करस्ये घणा,
 सहजे स्वारथ वादी ॥ ३ ॥ को गुणवत महत सत,
 मोहन मुनि रुका ॥ मुख मीठा मायाविया, मनमाहे
 कुका ॥ करस्ये माहोमांहे वाढ, पर वादे नासे ॥ धीजा
 सुपन तणो विचार, इम वीर प्रकाशे ॥४॥ कटपवृक्ष^२
 सरिखा होस्ये, दातार जलेरा ॥ देव धर्म गुरु वासना
 वरि वारिना वेरा ॥ सरल वृक्ष सविने दीपे, मनमा
 गहगहता ॥ दाता दुर्लज्ज वृक्ष राज, फल फुले श्र-
 हता ॥५॥ कपटी जिनमत लिगिया, बळी बचल स-
 रिखा ॥ खीर वृक्ष श्यामा थया, जीम कटक तिखा ॥
 दान देयतां वारसी, अन्य पावन पात्री ॥ त्रिजा सुपन
 विचार कह्यो, जिनधर्म विधात्री ॥६॥ सिद्ध कलेवर
 सारिखो, जिन शासन सवलो ॥ अति दुर्दात शगाह
 निय, जिनवायक जमलो ॥ परशासन सावज अज,

ते देखी कपे ॥ चउथा सुपन विचारइम, जिनमुखी
 जपे ॥७॥ गछ गगाजल सारीखो, मूकी मति हिणा ॥
 मुनि मन राचे विहारे, जीम वायस दीणा ॥ वचक
 आचारज अनेक, तिणे जुलविया ॥ ते धर्मांतर आदरे,
 जरुमति बहू नविया ॥८॥ पचम सुपन विचार एह,
 मुणीयो राजाने ॥ ठठे सोवन कुंज दीठ, मइलो सुणि
 काने ॥ को को मुनि ठरसण चारित्र, ग्यान पूरण
 देहा ॥ पाळे पचाचार चारु, ठनि निज गेहा ॥ ९ ॥
 को कपटी चारित्र बेप, छेड विप्रतारे ॥ मइलो सो-
 वन कुंज जीम, पिंरु पापे नारे ॥ ठठा सुपन विचार
 एह, सातमे इदिवर ॥ उकरके उतपति थइ, ते शु कइो
 जिणवर ॥१०॥ पुण्यवत प्राणि दुस्ये, प्राहिं मध्यम
 जाति ॥ दाता जोक्ता ऋद्धित, निर्मल अवदात ॥
 साधु असाधु जति वदे, तव सरीखा किजे ॥ ते बहु
 नइक नवियणे, स्यो लखनो दीजे ॥११॥ राजा म-
 विपरे सु साधु, आपोपु गोपी ॥ चारित्र सुधु राखस्ये,
 सनि पाप विलोपी ॥ सप्तम सुपन विचार धीर, जि-

नवरे इम कहियो ॥ अठम सुपन तणो विचार, सुणि-
 मन गहगहिउ ॥ १२ ॥ न लहे जिनमतमात्र जेह,
 तेह पात्र न कहिए ॥ दिधानु परजव पुण्य फल, काइ
 न लहिये ॥ पात्र अपात्र विचार जेट, जोला नवि
 लहेस्ये ॥ पुण्य अर्थ ते अर्थ आय, कुपात्रे देहस्ये ॥
 ॥ १३ ॥ छवर जूमि दृष्ट विज, तेहनो फज कहिए ॥
 अष्टम सुपन विचार इम, राजा मन ग्रहिये ॥ एह
 अनागत सविसरूप, जाणि तिणे काले ॥ दीक्षा लीधी
 वीर पास, राजा पुन्यपाले ॥ १४ ॥

॥ द्वात्रिंश पांचमी ॥ राग गोरख ॥

॥ इन्द्रचूति अवसर लहि रे, पुढे कहो जिनराय
 ॥ इयु आगल हवे होयस्येर, तारण तरण जीहाजोरे
 ॥ कहे जीन वीरजी ॥ १ ॥ मुज निर्वाण समय थ-
 कीरे, त्रिहू वरसे नव मास ॥ मातेरो तिहा देसइयेरे,
 पचम काल निरासोरे ॥ कहे ॥ २ ॥ वारे वरसे मुऊ थकिरे,
 गौतम तुऊ निरवाण ॥ सोहम बीशे पामशेर, वरसे
 अखय सुख ठाणोर ॥ कहे ॥ ३ ॥ चबसठ वरसे मुऊ

शकीरे, जवूने निरवाण ॥ आथमसे आदित्य थकिरे,
 अधिकु केवलनाणो रे ॥ कहे० ॥ ४ ॥ मन पज्जव
 परमावधिरे, क्षपकोपशम मन आण ॥ सयम त्रिण
 जिन कदपनीरे, 'पुलागाहारग हाणरे ॥ कहे० ॥ ५ ॥
 सिज्जाजव अणवेरे, करस्ये दस वैआसिय ॥ चउद
 पूर्वि ज्ञद धादूथीरे, थास्ये सयल त्रिजिउर ॥ कहे०
 ॥ ६ ॥ दोयशत पत्तरे मुज थकिरे, प्रथम सघयण सं-
 वाण ॥ पूवणु जगते नवि हूस्येरे, महाप्राण नवि जां-
 णोरे ॥ कहे० ॥ ७ ॥ चउत्रयपने^१ मुज थकिरे, होस्ये
 काखिक सूर ॥ करस्ये चउथी पजुसणेरे, वरगुण र-
 यणुनो पूरोरे ॥ कहे० ॥ ८ ॥ मुजथी पण चोराशिमेरे,^२
 होस्ये वयर कुमार ॥ दस पूर्वि अधिकासिउरे, रहस्ये
 तिहा निरधारोरे ॥ कहे० ॥ ९ ॥ मुज निर्वाण थकि
 स्तेरे,^३ त्रिस पठी वनवास ॥ मुकी करसे नगरमारे,
 आर्य रक्षित मुनि वासोरे ॥ कहे० ॥ १० ॥ सहसे
 वरसे मुज थकिरे, चउद पूरव विष्टेठ ॥ जोतिप अण

१ पुलाक लण्ठि अने आहारक लण्ठिनी हानी यणे. २ (४५३

३ (५८४ वर्ष वित्ते) ४ (६२०)

मिलतां हूँसेरे, बहुल मतातर जेढोरे ॥ कहे० ॥११॥
 विक्रमथी पव' पच्याशिणरे, होस्ये हरिजिह्म सूरि ॥
 जिन शासन अजुवालसेरे, जेहथी धूरिया सवि दू-
 रोरे ॥ कहे० ॥१२॥ छादश' सत्त सत्तर समरे, मु-
 ज्जथी मुनि सुर हिर ॥ वप्पजट्ट सूरि होयसेरे, ते
 जिन शासन वीरे ॥ कहे० ॥ १३ ॥ मुज्ज प्रतिविंव
 ज्ञरावस्येरे, आमराय जूपाळ ॥ सार्द त्रिकोटी सोवन
 तणोरे, तास वयणथी विशालोरे ॥ कहे० ॥१४॥ पो-
 ऋस' शत जंगणोतरेरे, वरसे मुज्जथी मुण्डि ॥ हेम
 सूरि गुरु होयस्ये रे, शासन गयण दिणढोरे ॥ कहे०
 ॥१५॥ हेमसूरि पन्निवोहीसे रे, कुमारपाल जूपाळ ॥
 जीन मन्ति करस्ये महोरे, जिन शासन प्रतिपालोरे
 ॥ कहे० ॥१६॥ गौतम नवळा समवथीरे, मुज्ज शा-
 सन मन मेळ ॥ माहोमाहे नजि होस्येरे, मह गला
 गल केजोरे ॥ कहे० ॥१७॥ मुनि मोटा मायाविथारे,
 वेढोगारा विशेष ॥ आप सगारथ वसी थयारे, ए
 विटवश्ये वेपोरे ॥ कहे० ॥१८॥ छोजि खखपनि हो-

यस्येरे, जम सरिखा चूपाख ॥ सजन विरोधि जन
 हूसेरे, नवि लज्जाखु दयाखो रे ॥ कहे० ॥१९॥ नि-
 लोजि निरमाश्यारे, सुधा चारित्रवत ॥ थोका मुनि
 महियले हूसेरे, सुण गौतम गुणवतरे ॥ कहे० ॥२०॥
 गुरु जगति शिष्य थोकाखारे, श्रावक जगति-निहीण
 ॥ मात पिताना सुत नहीरे, ते' महिलाना आधि-
 नोरे ॥ कहे० ॥२१॥ डूपसह सूरि फलगुसिरीरे, ना-
 यल श्रावक जाण ॥ सच्चसिरि निम श्राविकारे अ-
 तिम सघ वखाणयेरे-॥ कहे० ॥ २२ ॥ वरस सहस
 एकवीसतेरे, जिन शासन विख्यात ॥ अविचल धर्म
 चलावशेरे, गौतम आगम वातोरे ॥ कहे० ॥ २३ ॥
 डूपमे डूपमा कालनीरे, ते कहिये शी वात ॥ कायर
 कपे हैरजोरे, जे सुणता अगदातोरे ॥ कहे० ॥२४॥
 ॥ ढाल ६ ॥ पिठको घरे आवे-ए, देशी ॥

॥ मुजसु अविहरु नेह वाघ्यो, हेज हैका रगे ॥
 दृढ मोह वधण सवल वाघ्यो, वज्र जिम अजग ॥
 अलगा थया मुज थकि एहने, उपजसेरे केवल निय

अगके ॥ गौतमेरे गुणवंता ॥१॥ अवसर जाणि जि-
 नवरे, पुढिया गोयम स्वाम ॥ दोहग दुखिया जी-
 वने, आविये आपण काम ॥ देव सर्मा वज्रणो, जड
 बुजवोरे जेणे दुकने गामके ॥ गौ० ॥ १ ॥ सांजली
 वयण जिणदनु, आणद अग न माय ॥ गौतमवे कर
 जोकि, प्रणम्या वीर जिनना पाय ॥ पागरया पूरव
 प्रीतधी, वज्रनांणिरे मनमां निरमायके ॥ गौ० ॥ २ ॥
 गौतम गुरु तिहा आविया, वटाविज ते विप्र ॥ ल
 पदेश अमृत दीधलो, पीधलो तिणे क्षिप्र ॥ धसमस
 करतां वज्रणे, चारि वागीरे थड वेदन विप्रके ॥ गौ०
 ॥४॥ गौतम गुरुनां वयणलां, नवि धर्या तिणे कान ॥
 ते मरी तस शिर कृमि थयो, कामनीने एक तान ॥
 उठिया गोयम जाणिज, तस चरीयोरे पोताने ज्ञान
 के ॥ गौ० ॥ ५ ॥

॥ दाल सातमी ॥ राग रामगिरि ॥

॥ चोसठ मण्णों ते मोति ऊगमगेरे, गाजे गु-
 हिर गजिर सिरेरे ॥ पुरा तेत्रीस सागर पूरवे रे, नादे
 क्षिणा खवसत्तमिया सूर रे ॥ वीरजी बखाणेरे जग

जन मोहियोरे ॥१॥ अमृतथी अधिकि मीठी वाणी
 रे, सुणतां सुखको जे मनके सपजेरे ॥ ते लहेस्ये जे
 पोहोचस्ये निर्वाणरे ॥ वी० ॥ १ ॥ वाणि पकठडे सुर
 पन्निवोहीयारे, सुणतां पामे सुख सपत्तिनी कोमरे ॥
 विजा अरुल जलटथी घणारे, आवी घेठा आगल वे
 करजोर रे ॥ वी० ॥ ३ ॥ सोहम इदो शासन मोही
 योरे, पूठे परमेश्वरने तुम आयरे ॥ वे घनि वधारो
 स्वाति थकी परहु रे, तो जस्मग्रह सचलो दूरे जाय
 रे ॥ वी० ॥ ४ ॥ शासन शोजा अधिकि बाधये रे,
 सुखीआ होशे मुनिवरना घुदरे ॥ सच सयलने सवि
 सुख सपदारे, होशे दिन दिनथी परमानदरे ॥ वी०
 ॥ ५ ॥ इटा न कदा रे कहिए केहनु रे, केणे साध्यु
 नवि जाए आयरे ॥ जावि पदारथ जावे निपजे रे,
 जे जिम सरज्यो ते तिम थायरे ॥ वी० ॥ ६ ॥ सोल
 पहोरनी देता देशनारे, परधानकनामा' रुथको अ-
 ज्ञायणरे ॥ कहेता काति वदि कहु परगमिरे, वीरजी
 पोहोता पचमी गति रयणरे' ॥ वी० ॥ ७ ॥ ज्ञान

दीवारे जंव झूरे थंयो रे, तव किधि देवे दीवानी श्रे-
णिरे ॥ तिमरे चिहु बरणे दीवा किमजारे, दिवाजी
कहिये ठे कारण तेणरे ॥ वी० ॥७॥ आंसू परिपूरण
नयण आखरुलो रे, मूकि चदननी चेहमा अंगरे ॥
दिधो देवे दहन सघले मित्रिजी रे, हा धिग धिग
ससार विरंगरे ॥ वी० ॥८॥

॥ दाल आठमी ॥ राग विराग ॥

॥ वदेसु वेगे जइ वीरो, हम गौतम गहगहता
॥ मारगे आवतां सांजलिउ, वीर मुगति माहे पोह-
तारे ॥ जिनजी तु निसनेही मोटो, अग्रिहम प्रेम
हतो तुज उपरे, ते तें किधो खोटोरे ॥ जीनजी० ॥
॥ १ ॥ है है वीर कयों अणघटतो, मुज मोकलिउ
गामे ॥ अतकाळे वेठा तुज पासे, हु स्ये नावत काम
रे ॥ जी० ॥२॥ चौद सहस मुज सरिखा ताहरे, तुज
सरिखो मुज तुहि ॥ विश्वासी वीरे ठेत्तरीउ, ते श्या
अग्रगुण मुहिरे ॥ जी० ॥३॥ को केहने ठेहने नवि,
वखगे, जो मिलतो होए सखो ॥ मिलतास्थुं जेणे

चित्त चोयों, ते तिणे कयों निवलो रे ॥ जी० ॥ ४ ॥
 नितुर हैमा नेह न किजे, निसनेही नर निरखी ॥
 हैमा हेजे मिले जिहां हरखी, ते प्रीतलनि सरीखिरे
 ॥ जी० ॥ ५ ॥ तें मुजने मनमो नवि दीधो, मुज म-
 नमो तें लीधो ॥ आप सवारथ सघलो किधो, मुगति
 जइने सिधोरे ॥ जी० ॥ ६ ॥ आज लगे तुज मुजसु
 अतर, सुपनतर नवि हुतो ॥ हैमा हेजे हियालि ठनी,
 मुजने मुक्यो रोवतो रे ॥ जी० ॥ ७ ॥ को केहशुं बहु
 प्रेम म करश्यो, प्रेम विटवण विरुद्ध ॥ प्रेमे परवश
 जे छु ल पामे, ते कथा घणु गिरुद्धरे ॥ जी० ॥ ८ ॥
 निसनेही सुखिया रहे सघले, स सनेही छु ख देखे
 ॥ तेल छुग्ध परे परनी पीमा, पामे नेह विशेषेरे ॥
 जी० ॥ ९ ॥ समवसरण कहिय हवे होसे, कहो कुण
 नयणें जोशे ॥ दया धेनु पुरी कुण दोहस्ये, वृष दधि
 कुण विलोसेरे ॥ जी० ॥ १० ॥ इण मारग जे वाढ्हा
 जावे, ते पाठा नवि आवे ॥ मुज हैमो छु खने न
 समाण, ते कहो कुण समावेरे ॥ जी० ॥ ११ ॥ यो द-
 ० वीरा वा'लाने, जे दरिसणना तरस्या ॥ जो

(१५५)

सुदृष्टे केवारे देखसु, तो दु ख दूरे करेशु रे ॥ जी०
 ॥ १२ ॥ पुण्य कथा हवे कुण खेलवशे, कुण बाढ्हा
 मेलवशे ॥ मुज मनको हवे कुण खेलवशे, कुमति
 जिम तिम खवशेरे ॥ जी० ॥ १३ ॥ कुण पुठ्यानो उत्तर
 देशे, कुण सदेह जाजशे ॥ संघ कमळ वन किम वि-
 कससे, हु ठवस्था वेसेरे ॥ जी० ॥ १४ ॥ हुं परापुर
 वसु अजाण, में जिन वात न जाणि ॥ मोह करे सत्रि
 जग अनाणी, एहवी जीनजीनी वाशीर ॥ जी० ॥ १५ ॥
 एहवे जिन वयणे मन वाप्यो, मोह सबल बल का-
 प्यो ॥ इण जावे केवल सुख थाप्यो, इडे जिनपद
 थाप्योरे ॥ जी० ॥ १६ ॥ इडे जुहारया जट्टारक, जुहार
 जट्टारक तेणे ॥ पर्व पन्होतु जगमा वाप्यु, ते किजे
 सवि केणरे ॥ जी० ॥ १७ ॥ राजा नदिवर्धन नुतरीजं,
 जाइ बहिनर बीजे ॥ ते जावरु बीज हुइ जग सघले,
 वेहेन बहुपरे किजेरे ॥ जी० ॥ १८ ॥

॥ ढाल नवमी ॥ विवाहलानी ॥

परिहरीण नवरग फालकीण, मांनि मृगमद'

(१५६)

केसर जालनीए ॥ ऊव ऊवके श्रवणे जालनीए, करी
 कठे मुगताफल मालनीए ॥१॥ घर घर माल माल-
 नीए, जपे गोयम गुण जपनालनीए ॥ पहोतओ पख
 दीवालनीए, रमे रस जर रामत बालनीए ॥२॥ शोके
 सताप सवि कापीउंए, इहे गोयम वीरपदे
 ॥ नारी कहे सानल कतनाए, जपो गोयम नाम ए
 कतनाए ॥ ३ ॥ ल्यो लल लाल ललेशरी ए, थो म-
 गल कोनी कोमेशरी ए ॥ जाप जपो थइ सुतपेसरी
 ए, जीम पामीए ऋदि परमेसरीए ॥४॥ लहिए दि-
 वालनी दानओ ए, एतो पुण्यनो टवको टाछुउंए
 मुकृत सिरि दृढ करो पालनीए, जिम घर होयनिह
 दिवालनीए ॥ ५ ॥

॥ दाल दसमी ॥

हवे मुनि सुवत सीसोरे, जेहनी सबल जगीसो
 ॥ ते गुरु गजपुरे आच्यारे, वादी सवि हार मनाव्या
 ॥१॥ पायस चठमासु रहियारे, जवियण हइके गह-
 गहीआरे ॥ नमुचि चक्रवर्ति पदारे, जमु हियके नहि
 ठग ॥२॥ नमुचि तस नामे प्रधानरे, राजा दिये बहु

मान ॥ तिणे तिहा रिज्वी रायरे, मागि मोटो पसाय
 ॥ ३ ॥ लिधो पट रुम राजरे, सात दिवस मांनि
 आज ॥ पूर्वे मुनिसु विरोध्योरे, ते किणे नवि प्रति-
 द्यो ॥ ४ ॥ ते मुनि सुं कहे यमोरे, मुऊ धरति सवि
 उमो ॥ विनघिळ मुनि मोटो रे, नवि माने कर्मि खोटो
 ॥ ५ ॥ साठसया वर्ष तप तपिळरे, जे जिन किरीयानो
 लपीळ ॥ नामे विष्णु कुमाररे, सयल लविधनो ज्ञ-
 मार ॥ ६ ॥ उठ क्रम जूमि लेवारे, जोवा ज्ञाझनी सेवा
 ॥ लपू त्रिपदि जूमि ठानरे, जले जले ध्याव्या जग-
 वान ॥ ७ ॥ इणे वयणे धमहमीळरे, ते मुनि बहु कोपे
 चढिळ ॥ किधो अदजून रुपरे, जोयण लाख सरुप
 ॥ ८ ॥ प्रथम चरण पूर्वे दीधोरे, त्रिजो पश्चिमे किधो
 ॥ त्रिजो तस पुठे थाप्योरे, तमुचि पाताले धांप्यो ॥
 ॥ ९ ॥ थरहरीळ त्रिजूवन्नरे, खलजलिळ सवि जन ॥
 सलसलिळ सुर दिन्नरे, पक्यो नवि सांजलिए कन्न
 ॥ १० ॥ ए उत्पात अत्यंतरे, दूरि करो जगवत्त ॥ हे
 हे श्यु हवे याशे रे, बोले बहु एक सासे ॥ ११ ॥ क-
 रणे किन्नर देवा रे, कसुया क्रोध समेवा ॥ मधुर म-

(૧૫૭)

ધુર ગાણ ગીતરે, વે કર જોમી વિનીત ॥૧૨॥ વિનય
થકી વેગે વલ્લિઝરે, એ જિન શાસન વલ્લિઝ ॥ દાનવ
દેવે સ્વમાલ્યો રે, નર નારીએ વધાલ્યો ॥ ૧૩ ॥ ગાવ
લમી ખેંસ જનકી રે, જે ઢેરણી હુરે તનકી ॥ તે
જતને ગ્રહિ ઠે રે, આરતિ ઝનારી મેરછપે ॥ ૧૪ ॥
નવલે અવતારે આલ્યા રે, જીવિત ફલ સહિ ફાલ્યા
॥ શેવ મુહાલિ કસાર રે, ફલ દ્યૂં નવે અવતાર
॥૧૫॥ ઠગણ તણો ઘરવાર રે, નમુચિ લલ્યુ ઘર નારે
॥ તે જીમ જીમ લેરુ થાય રે, તિમ તિમ છૂલ છૂરે
જાય ॥ ૧૬ ॥ મઠિર મઠાણ મામ્યા રે, ઢાલિડ
હુણ હુરે ઠામ્યા ॥ કાતિ વદિ પરવે પરવેરે, હમ એ
આદરીઝ સર્વે ॥૧૭॥ પુણ્યે નરજીવ પામિ રે, ધર્મ પુ-
ન્ય કરો નિરધાર્મી ॥ પુન્યે શ્રદ્ધિ રસાલિ રે, નિત નિત
પુન્યે દિવાલી ॥૧૮॥

॥કલશ॥ જિન તુ નિરજળ સજલ રજળ, હુલ જળ
દેવતા ॥ ઘો સુલ સામિ મુગતિ ગામિ, વીરતુજ પાય
સેવતા, તપગઢ ગયણ વિણદ દહદિસે, દીપતો જગ
શ્રી હીરવિજય સુરિદ સદ્ગુરુ, તાસ પાટ

(१५९)

वखाणीये ॥ १ ॥ श्री विजयसेन सुरीस सहगुरु, वि-
जयदेव सूरिसरु ॥ जे जपे अहनिश नाम जेहनो,
वर्द्धमान जिणेश्वरू ॥ निर्वाण स्तवन महिमा जवन,
वीर जिननो जे जणें ॥ ते छहे खिलालधि लछी, श्री
गुण हर्ष वधामणें ॥ १ ॥ इति श्री वीर निर्वाण महिमा
दीपालिका स्तवन सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनु स्तवन ॥

॥ रहो रहो रे यादवराय दो घनीया ॥ ए देशी ॥

॥ वीर हमणें आवे ठे मारे मदिरिण, मदिरिण

रे वीर मदिरिण ॥ वी० पाये पनीने मेंतो गोठ विठाउ,

नित नित वीनतनी करीण ॥ वी० ॥ १ ॥ सजन कुटुव

पुत्राढीकने, हरखे इणि पेरे लचरिण ॥ वी० ॥ २ ॥

जव प्रभु आगणें वीर पधारे, तव वछ सनमुख रुग

जरीण ॥ वी० ॥ ३ ॥ सयणा मुणोने जवियण पमिला

जिजे, तो जवसायर तरीण ॥ वी० ॥ ४ ॥ अप्रतिबंध

पणें महावीरजी, घर घर जीद्वाने फरीण ॥ वी० ॥ ५ ॥

अजिनव शेठ तणें घेर पारण, किधु फरता गोचरीण

॥ वी० ॥ ६ ॥ इम जावना करता श्रवणें सुणी देव

झूझीर चित्त जरीए ॥ वी० ॥ ४ ॥ वारमा कढपे
जिरण थायु बांध्यु, वीर जिनने उत्तम चित धरीए
॥ वी० ॥ ८ ॥ तसपद पद्मनी सेवा करता, सेहेजे शिव
सुदरी वरीएरे ॥ वी० ॥ ९ ॥ इति वीरस्तवनम् ॥

॥ श्री आलोयण गर्जित स्तवन ॥

॥ वेकर जोकी वीनबुजी, सुण स्वामी सुविदीत ॥

कुरु कपट मूकी करीजी, वात कहु आप वीत ॥ कृ-
पानाथ मुज वीनतो अवधार ॥ तुं समरथ त्रिभूवन
धणीजी, तुज शेवकने तार कृपानाथ ॥ मु० ॥ १ ॥ नव-
सायर नमतां थकांजी, ढीठा झूख अनत ॥ जाग्य स-
योग नेटीयोजी, नयनजण नगवत ॥ कृपानाथ ॥ मु० ॥
॥ २ ॥ जे दुख नाजे आपणोजी, तेने कह्ये झूख ॥
ते झूख नजण तुने शुण्योजी, शेवकने थो सूरख ॥ कृ०
॥ ३ ॥ आलोयण लीधा विनाजी, जीय रुखेरे ससार;
रुपी लक्ष्मणा महा सतीजी, एह सुण्यो अधिकार
॥ कृ० ॥ ४ ॥ झूसमें काले दोहीखोजी, सुधो सुगुरु सयोग ॥
परमार्थ प्रीते नहीजी, गरुरी प्रवाहे लोग ॥ कृ० ॥ ५ ॥
तुज आगल मुज पापनीजी, आलोयण क्षेत्र आज ॥

मायाप आगल बोलतांजी, बालकने जी लाज ॥ कृ०
 ॥६॥ जैनधर्म सहुको कहेजी, थापे गह्व गह्व वात ॥
 सामाचारी जूड जूडजी, संसय परुयो मिथ्यात ॥ कृ०
 ॥७॥ जाण अजाणपणे करीजी, बोल्याउत्सूत्र बोल ॥
 रत्ने काग उभावता जी, हायों जन्म निटोल ॥ कृ० ॥
 ॥ ८ ॥ जगवत जारयो ते किदाजी, किहांमुज क-
 रणी एह ॥ गज पाखर खर किम सहेजी, सबल
 विमासण तेह ॥ कृ० ॥ ९ ॥ आपे परुप्यु आकरुजी,
 जाणे लोक महन ॥ पिण न करु परमादीयोजी, मा
 साहस डष्टत ॥ कृ० ॥ १० ॥ काल अनते में लह्याजी,
 त्रणे रत्न श्रीकार ॥ पिण प्रमादे पानीयाजी, क्या
 जइ करु पोकार ॥ कृ० ॥ ११ ॥ जाणु उत्कृष्टी करुजी,
 उद्यत करु विहार ॥ धीरज जीव धरे नहीजी, पोते
 बहु ससार ॥ कृ० ॥ १२ ॥ स्वज्ञाय परुयो कोइ आप-
 णोजी, नगमे चुमीरे वात ॥ परनिधा करतां थकांजी,
 जावे दिनने रात ॥ कृ० ॥ १३ ॥ किरिया करता दोही-
 लीजी, आलस आणेरे जीव ॥ धर्म परे धधे परुयो-
 जी, नकें कसे रीत ॥ कृ० ॥ १४ ॥ अण ता रण

(१६३)

कहेजी, तो हरखु निशढीस ॥ को हित शिख जली
 कहेजी, तो मन आणुं रीस ॥ कृ० ॥ १५ ॥ वाढ जितण
 विद्या जणीजी, पर रजण उपदेश ॥ मन सवेग धर्यो
 नहीजी, किम ससार तरेस ॥ कृ० ॥ १६ ॥ सूत्र सिद्धान्त
 व्याख्यानमांजी, शुणता कर्म विवाग ॥ कृ० एक म-
 नमा उपजेजी, मुज भरकट बैराग ॥ कृ० ॥ १७ ॥ त्रिविध
 त्रिविध करी लचरुजी, अहंत् आप हजूर ॥ बारबार
 जाखु बलीजी, जन्म जरा करदूर ॥ कृ० ॥ १८ ॥ सुख
 माटे सीधिल चनीजी, कीधा आरज कोरु ॥ जयणा
 न करी जीवनीजी, देव दया करी ठोरु ॥ कृ० ॥ १९ ॥
 धचन दोष व्यापक कथाजी, दारया अन्तरथ ठरु ॥
 कुरु कष्टु बहु केजवीजी, ब्रत कीधा सतखरु ॥ कृ० ॥
 ॥ २० ॥, अण दीधो लीजे तृणोजी, तोही अदत्ता दान
 ॥ ते कृपण लाग्या घणार्जी, गणता नावे ज्ञान ॥ कृ०
 ॥ २१ ॥ चचल चेतन चेतने नहीजी, राचे रमणीरे रुप
 ॥ काम विटचना शी कटुजी, तु जाणें ते स्वरुप ॥ कृ०
 ॥ २२ ॥ माया ममतामे पम्योजी, कीधो अधिको
 शेज ॥ परिग्रह भेटयो कारमोजी, न चढी सजम

शोच ॥ कृ० ॥ १३॥ लाग्या मुजने लाखचेजी, रात्री जे
 जन टोप ॥ में मन मूक्यो भोकलोजी, न धर्यो ध
 सतोप ॥ कृ० ॥ १४॥ झणजव परजव झुहव्याजी, जी
 चौरासी लाख ॥ ते मुज मिठामी डुककुजी, जग
 वत तोरी माख ॥ कृ० ॥ १५॥ कर्मादान पन्नेरेकह्याजी,
 प्रगट-अठारह पाप ॥ जे मे शेव्या तेहनीजी, यक्षित
 यो मावाप ॥ कृ० ॥ १६॥ मुज आधार ठे एटलोजी,
 सहहणा ठे शुद्ध ॥ जैन धर्म मुज मन गमेजी, जिम
 साकरशु ह्म ॥ कृ० ॥ १७॥ ऋपजदेर तु राजियोजी,
 शत्रुजय शिणगार ॥ पाप आलोया आपणाजी, क
 प्रजु मोरी सार ॥ कृ० ॥ १८॥ मर्म एह जिन धर्मनो
 जी, पाप आलोया जाय ॥ मनशु मिठामी डुककु
 जी, देता डुरित पुलाय ॥ कृ० ॥ १९॥ तुं गती तु मती
 तु धणीजी, तु साहिव तु देव ॥ आण धन शिर ता
 हरीजी, जवजव तोरी शेय ॥ कृ० ॥ २०॥ कलंग ॥ इस
 चढी शत्रुजय चरण जेट्या, नाजी नदन जिन तणा
 ॥ कर जोनी आदी जिणद आगे, पाप आलोड आ-
 पणा ॥ २१॥ सुखि सद्गुरु, प्रथम जिथ

(१६४)

सुजश घणे, गणी सकलचदजी विनय वाचक, समय
सुंदर गुण गणे ॥ ३१ ॥

॥ श्री नेमनाथजीनु स्तवन ॥

॥ अवल गोरने अजव ऊरोखे, उग्रसेन रा-
यनी घेटी ॥ राजुल कहे पीया नेम म जाज्यो, नव
जव नेहज जेटी ॥ पीया रथवालो, अव मानीजे मा-
हाराज ॥ पिजर मत परजालो, स्यु कहीये वारोवार
॥ ए आंकणी ॥१॥ वेगें बलीया विलव न कीधी, स्यो
अवगुण मुऊ दीगो ॥ प्रेम तणो रस चाखी न जाणो
मिसरीथी अति मीगो ॥ पीया ॥२॥ धुंधरीना घम
कार सुणाया, दरु दरु दरुवनीया ॥ ऊढशरीजेरी
फेर वजाइ, नोवतमी गरुगनीया ॥ पीया ॥३॥ तो-
रण आवीजान वनावी, रुप देखानी रुकु ॥ घदी ठोरु
ण विरुद तुमारो, किम करस्यो हवे कुरु ॥ पीया ॥
॥४॥ ठेहन दीजे ठेव ठवीला, ठेकरवाद न कीजे ॥
मंदिर आवो मोहनगारा, आमुके तन जीजें ॥ पीया ॥
॥ ५ ॥ कत कहुबु कठिण कठिणमां, अतीर्हे कठन
॥ ६ ॥ अवलानो अवतार अमारो, कहो कुण रीते

कहीये ॥ पीया० ॥ ६ ॥ सजम धारी नेमकुमारे, रा-
जुल नारी तारी ॥ दीपबिबुधनो सेवक पत्तणे, देव
विजय जयकारी ॥ पीया० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ अथ श्रीसखेश्वरजीने विनती रूपे स्तवन ॥

- ॥ मुज पापीने तार-ए देशी ॥

॥ सुण सुण श्री सखेश्वराजी, पुरिसादानी रे
पास ॥ जवमा जटकी आवीयोजी, तुम पासे करी
आस ॥ जिनेसर हु पापी सिरताज, राखो हवे मुंज
लाज ॥ जिने० ॥ तारण तरण तु जाज ॥ जिने० ॥
सारो वठित काज ॥ जिनेसर हु पापी सिरताज ॥ १ ॥
ए आकणी ॥ कठण कर्मथी माहाराजी, निर्दय अति
परीणाम ॥ जीवनी वे जेद करीजी, हींसा दुःखनी
धाम ॥ जिने० ॥ २ ॥ सत्य शौच तजी साहिवाजी,
सेव्या अदत्तादान ॥ अवहचारी परीग्रहीजी, आरज्जी
पुर्ध्यान ॥ जिने० ॥ ३ ॥ रौद्र प्रणामे रहु सदाजी,
अतिशय ममतावत ॥ निर्लज थड कपटे अतीजी,
उठरजरुं जगवत ॥ जिने० ॥ ४ ॥ गुरुद्रोह आदी घ-
णाजी, कीधा

अन्याय ॥ विश्वास घान करया

वलीजी, रागद्वेष दुख दाय ॥ जिने० ॥५॥ त्रण स-
 ल्य न तज्या कदीजी, विरम्यो न त्रण्ये दम ॥ सत्ता-
 वन हेतु थकीजी, वाध्या पाप प्रचरु ॥ जिने० ॥६॥
 बर्म धूर्तराजा त्रिपेजी, शिरोमणि तु हूष्ट ॥ पश्यरथी
 अति कठोरताजी, पापे करी थयो पुष्ट ॥ जिने ॥७॥
 इत्यादिक अग्रगुण घणाजी कहेता नात्रेपार ॥ जाणो
 केवलज्ञानथीजी, ठानु नथी लगार ॥ जिने० ॥ ८ ॥
 घोर कर्म कीधा घणाजी, शु करु वात विस्तार ॥ जा-
 णनी आगल बोलवुजी, ते दरीये जलधार ॥ जिने०
 ॥९॥ तुज सम दाता धुरधरुजी, मुज सम करुणानु
 पात्र ॥ खोढ्यु न मले खलकमाजी, ढीख नकरो पल
 भात्र ॥ जिने० ॥ १० ॥ पुढगला नदीपणु म्हनेजी,
 दु सदायक ते निवार ॥ सहज स्वजावी सुख आ-
 पीनेजी, वरसो सुयस श्रीकार ॥ जिने० ॥ ११ ॥ जव
 जव तुमपद शेवनाजी, होजो त्रिकरण शुद्ध ॥ धन्य
 कृतारथ तो थठजी, निजपद लहु अविद्ध ॥ जिने०
 ॥ १२ ॥ ते माटे हे कृपानिधीजो, करुणा करी दियो
 दान ॥ शुद्ध अक्ष सहचिरतीनेजी, जिम बाधे मुज-

(૧૬૭)

વાન ॥ જિને૦ ॥ ૧૩ ॥ વોધિવીજ દેશ સુખી કરોજી,
માનીસ વહુ ઉપગાર ॥ રત્નવિજય પન્યાસનાંજી, મો-
હનવિજય જયકાર ॥ જિને૦ ॥ ૧૪ ॥ ઇતિ ॥

॥ શ્રી મહાગીર સ્વામીનુ સ્તવન ॥

॥ માતા મારુદેવીના નઠ ॥ ૬ દેશી ॥

॥ મેતો હજુર રેહેશુજી, માહારારે સાહેવજી
મેતો નજીક રેહેશુજી ॥ ૬ આકળી ॥ સાહેવની સે-
વામાં રહીશુ, કરશુ સુખ હુ સ્વ વાત ॥ આણ વહીને
શિવસુખ લક્ષ્મી, દેશુ હુરગતી ઘાર ॥ મેતો૦ ॥ ૧ ॥
સિદ્ધારથ રાજાનો નઠન, ત્રિશલા દેવી માય ॥ ચો-
વીશમાં જિનના ગુણ ગાતા, કરશું નિર્મલ ગાત્ર ॥
મેતો૦ ॥ ૨ ॥ ચ્યાર^૧ પાંચ^૨ સાત^૩ આઠ^૪ હળીને, નવશુ^૫

૧ ઓધ, માન, માયા, અને લોભ ૨ સ્પર્શદ્રી,
રસદ્રી, ઘ્રાણદ્રી, ચક્ષુદ્રી, અને શ્રોતદ્રી ૩ સાતભય
તેના નામ (૧) આલોકભય (૨) પરલોચન ભય (૩) આદાનભય (૪)
અકસ્માત ભય (૫) વેદનાભય (૬) મરણભય (૭) અપજ્ઞાભય
૪ આઠ કર્મ જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય, વેદનીય, મોહનીય, આયુ-
કર્મ, નામ ૫ અંતરાય કર્મ ૫ શિયલની નવવાહો

ધરશુ નેહ ॥ ઢશ' પોતાના દોસ્ત કરીને, એકને'
 દેશુ ઠેહ ॥ મેતોં ॥ ૩ ॥ ઠને' ઠમી દોને' મમી,
 બોલાવીશુ વાર' ॥ પધર' જણાના પાશમા ન પમશુ,
 તેરને' દેહશુ માર ॥ મેતોં ॥ ૪ ॥ ત્રણ' પાચ' સ-
 ત્તાવીશ' ધરશુ, ચેતાલીશ' મુખિશેપ ॥ તેત્રીશને'
 ચોરાશી' ટાલી, કરશુ આતમ શુદ્ધ ॥ મેતોં ॥ ૫ ॥
 સત્તર' પાલી અઢાર' અજુવાલી, જીતીશુ વાત્રીશ'
 ॥ તેવીસે' ને દુર કરીને, ચિત્ત ધરશુ ચોત્રીશ' ॥

૬ દશ મેટે જતી ધર્મે આત્રીશુ ૭ મિધ્યાત્વને છોટી દર્શુ ૮ પૃથ્વી
 કાય, અપકાય, તેડકાય, વાઢકાય, વનસ્પતીકાય અને ઝમકાય એ
 છતે છડીશુ. ૯ રાગ અને દ્વેષ ૧૦ વાર ત્રત રચરીશુ, ૧૧ પરમા-
 ધર્મી પર જનાર્ના પાશમા નહી પડશુ. ૧૨ તેર કાઢીયાને માર દે-
 હુ ૧૩ જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર. ૧૪ પાચ માહાત્રત, ૧૫ સતાવીશ
 સાધુનાશુળ. ૧૬ ચેતાલીશ દોષ રહીત આઠાર લેશુ ૧૭ શુદ્ધ મત્તે તેત્રીશ
 આશાતના ૧૮ જીનશુવનની ચોરાશી આશાતના ૧૯ સત્તર મેટે સજમ
 પાલીશુ ૨૦ અત્ર દોષ ટાલીશુ ૨૧ વાત્રીસ પરિસહ જીતીશુ.
 ૨૨ ત્રેવીશ વિષય પાંચ શ્રીયોના છે તેને દુર કરીશુ ૨૩ ચોવીશ
 વીધેયને ચિત્તમા ધરશુ

(૧૬૯)

મેતો ॥ ૬ ॥ ચ્યારમાથી^{૨૪} ઘે પરીહરશું, વેનો આદર
કરશું ॥ ૬ ॥ એ સાહેવની આણવહીને, જવ સાધરથી ત-
રશું ॥ મેતો ॥ ૭ ॥ અગ^૨ વિનાનો સગજ કરીયે, ત
રીયે જવજલ્લ તીર ॥ હૃદયરત્ન કહે ત્રિશજા નઢન,
જય જય શ્રીમહાવીર ॥ મેતો હજુર ॥ ૭ ॥ ઇતિ ॥

॥ જિનપૂજા સ્તવન-દેશી જીવિકાની ॥

॥ શ્રીજિનચિવ જુહારો, આતમ પરમ આધારો
રે જીવિકાશ્રી ॥ જિનપ્રતિમા જિન સરસ્વી જાણો,
નકરો શકા કાફ ॥ આગમ વાણીને અનુસારે, રાખો
પ્રીત સવારે ॥ જ ॥ શ્રી ॥ ૧ ॥ જે જિન વીંચ સ્વરૂપ ન
જાણે, તે કહીયે કિમ જાણ ॥ જૂલ્યા તેહ અજ્ઞાને જ-
રીયા, નહીં તિહાં તત્ત્વ પિઠાણરે ॥ જ ॥ શ્રી ॥ ૨ ॥
અવરુ શ્રાવક શ્રેણીકરાજા, રાવણ પ્રમુખ અનેક ॥
વિવિધ પરે જિન જીત્તી કરતાં, પામ્યા ધર્મ વિવેકરે

૨૪ ચાર્ત્વધ્યાન અને રોદ્રધ્યાન એ વે પરીહરશું, ધર્મધ્યાન અને ગુહ-
ધ્યાન એ વેનો આદર કરશું. ૨૫ સીદ્ધ ભગવાનને અગ નથી, કર્મ
નથી, માટે કરશું

॥ ज० ॥३॥ जिन प्रतिमा जिन जक्ती करता, दोय
 निश्चे लपकार ॥ परमार्थ गुण प्रगटे पूरण, जुवो आ-
 डकुमाररे ॥ ज० ॥४॥ जिनप्रतिमा आकारे जलचर, ठे
 बहु जलधी मऊार ॥ ते देखी बहुला मछादिक, पा-
 म्या प्रीत्ये जव पाररे ॥ ज० ॥५॥ पचमें थगे जिन
 पूजानो, प्रगटपणे अधिकार ॥ सुरीयाने सुर जिन
 पूज्या ते, रायपसेणी मऊाररे ॥ ज० श्री० ॥६॥ दशमें
 थगे हिंसा टाखी, यद्द पूजा जिनराज ॥ षट्वा आ-
 गम अर्थ मरोनी, करे तेह अऊाजरे ॥ ज० ॥७॥ सम
 कितधारी सत्तीय डुपदी, जिन पूज्या मनरगे ॥ जुवो
 षट्मो अर्थ विचारी, ठठे झाता थगेरे ॥ ज० ॥८॥
 विजयदेवे जिनपूजा कीधी, मन वचकाया वस राखी
 ॥ डव्य जाव वेहु जेठे जाणो, जीवाजीगम ठे साखी
 रे ॥ ज० ॥९॥ इत्यादिक बहु आगम साखे, कोइ सका
 मत करज्यो ॥ जिन प्रतिमा देखी नित्य नवल्लो, प्रेम
 घणो चित्त धरज्योरे ॥ ज० ॥१०॥ श्रीचिंतामणी पार्श्व
 पसाये, श्रद्धा होज्यो सदाइ ॥ श्रीजिनलान्न गुरु उ-
 श्रीजिन चंड सवाशरे ॥ जवि० ॥११॥ इति ॥

॥ અથ શ્રી પીસ્તાલીમ આગમનુ સ્તવન ॥

॥ ઝવ્રી તુમે વદોરે સુરીશ્વર ગઘરાયા ॥ એ દેશી ॥

॥ ઝવ્રિ તુમે વદોરે, એ આગમ સુખકારી ॥
 પાપ નિકંદોરે, પ્રજૂ વાંણિ દિલધારિ ॥ એ આકળી ॥
 શાસન નાયક વીર જિણેસર, આસન જે ઉપગારી ॥
 પ્રજુ મુલ ત્રિપદી પામી ગણધર, ગૌતમની વલ્લિહારી
 ॥ ઝવ્રિ ॥૧॥ પ્રથમ અંગ શ્રી આચારગે, મુનિ આ-
 ચાર વલાળ્યો ॥ સહસ અઢાર તે પદની સલ્યા, ઠાણ
 વમણા સદૂ જાણો ॥ ઝવ્રિ ॥૨॥ સુગન્ધાંગ ઠાણગને
 સમવાયંગ, પચમોજગવતિ અંગ ॥ લાલ વિહુને સ-
 હસ અઠયાસી, પદ રુના અતિ ચગ ॥ ઝવ્રિ ॥૩॥
 જ્ઞાતા ધર્મ કથા અંગ ઠવુ, કથા ઠવ કોરુ તે જાણો
 ॥ પચમે આરે હપમાં કાલમાં, કથા ઠંગળીસ વલા-
 ણો ॥ ઝવ્રિ ॥૪॥ ઉપાસગ તે સાતમો જાણો, દશ
 શ્રાવક અધિકાર ॥ તે સાજઝતા કુમતિ વૂઝ્યા, જિ-
 નપક્ષિમાં જયકાર ॥ ઝવ્રિ ॥૫॥ અતગરુ દશાગને
 અનુત્તર ॥ પ્રશ્ન વ્યાકરણ વલાળો ॥ ૭૫

(१७२)

फल कर्म विपाक ए, अंग इग्यार प्रमाणो ॥ जत्रि०
 ॥ ६ ॥ उवाइ उपागने रायपसेणी, जीराभिगम मन
 आणो ॥ पन्नवणने जवु पन्नति, चटपन्नति एम जाणो
 ॥ जत्रि० ॥ ७ ॥ सूर्यपन्नती निरयावलि तिम, कप्पिया
 कप्प घृत्तिक ॥ चार उपांग ण्णीपरें वोह्या, पुफिया
 पुप्फवर्त्तिक जत्रि० ॥ ८ ॥ चउसरण पयन्नो पेह्लो,
 धाउर पच्चकाण ते बीजो ॥ महापच्चकाणने जत्तप-
 रिझा, तट्टलवियालि मन रीजो ॥ जत्रि० ॥ ९ ॥ चंडा
 विजयने गणि विझातिम, मरण समाधि बरणाणो ॥
 सधारा पयन्नो नमो, गृथाचार दस जाणो ॥ जत्रि०
 ॥ १० ॥ दश वैकालिक मुख सूत्र ए, आवड्यक उध
 निर्युक्ति ॥ उत्तराध्ययने ते चोथो जाणो, श्री वीर प्र-
 जुनी उक्ति ॥ जत्रि० ॥ ११ ॥ निशिय ठेठ ते पेह्लो
 जाणो, वृहत्त कल्प निवहार ॥ पच कल्पनें जितक-
 टप तिम, महानिशिय मनोहार ॥ जत्रि० ॥ १२ ॥
 नदी अनुयोग आगम पिस्तालीस, सप्रती काखें जाणो
 ॥ जिन उत्तम पदरुप निहाली, शिखलक्ष्मी घरआणो
 वि तुमे वदोरे आगम सुखकारी ॥ १३ ॥ इति ॥

(१७३)

॥ श्री सिद्धचक्रनी थोयो ॥

॥ सिद्धचक्र सेवो सुविचार^१, आणी हेमे हर्ष
अपार, जेम सहो सुख श्रीकार ॥ मन शुद्धे नव उंळी
कीजे, अहोनिश^२ नवपद ध्यान धरीजे, जिनवर पूजा
कीजे ॥ पन्निक्मणां टोय टवनां कीजे, आठ थोये
देव बांढीजे, चूमि सयारो कीजे ॥ मृपा^३ तणो कीजे
परिहार,^४ अंगेशील धरीजे सार, ढीजे दान अपार ॥ १ ॥

॥ अरिहत सिद्ध आचार्य नमीजे, वाचक^५ सर्व
साधु वदीजे, दर्शन ज्ञान धुणीजे ॥ चारित्र तपनुं
ध्यान धरीजे, अहोनिश नवपद गुणगुण गणीजे, 'नव
आयविल्ल पण कीजे ॥ निश्चळ राखीते मन इश, जपो
पद एक एकने इश, नवकारवाळी वीश ॥ ठेवले आ-
यविल्ले पण कीजे, सत्तरजेदी^६ जिनपूजा रचीजे, मा-
नव नवफळ लीजे ॥ २ ॥

१ सारी समज मेळवी २ दिनरात (सदाय) ३ जूद थोडवानो
नियम करचो ४ शुद्ध ब्रह्मचर्य पाळतु ५ उपाध्यायजी. ६ नर
वगरतु शुष्क भोजन एरु वखते करतु ७

(૧૭૪)

॥ સાતર્થે કુદીના રોગ, નાઠા ન્હવણ લડ સ-
યોગ, દૂર દુવા કર્મના જોગ ॥ કુષ્ઠ ચઢારે દૂરે જાય,
હુણ દારિદ્ર સર્વી દૂર પલાય, મનવઠિત ફલ થાય
॥ નિર્ધનીયાને ઢે ઘટ્ટુ ધન, અપુત્રીયાને પુત્ર રતન,
જો સેત્રે શુદ્ધ મન ॥ નવકાર સમો નહિ કોઈ મંત્ર, સિદ્ધ-
ચક્ર સમો નહિ કોઈ જત્ર, સેત્રો જીવીયણ એકન' ॥૩॥

જાં સેલ્યો મયણા શ્રીપાલ, ભર રોગ ગયો ત-
તકાલ, પામ્યા મગલમાલ ॥ શ્રીપાલ પેરે જે આરાધે,
નસ ઘર દિન દિન દોલત વાવે, અતે શિવસુલ સાધે
॥ વિમલેશ્વર જદા સેવા (સાંનિધ્ય) મારે, આપદા
કદ સર્વી દુર નિગારે, દોલત લદમો વધારે ॥ મેઘ-
વિજય કવિ રાયનો જીશ'', હૈરે જાવ ધરી જગીશ,
વિનય વિજય નિશદિશ'' ॥ ૪ ॥

॥ શ્રી પર્યૂષણની થોય ॥

॥ વરસ દિવસમાં અપારુચોમાસુ, તેહમા વલી
જાદરવો માસ, આઠ દિવસ અતિ સ્વાસ ॥ પર્વ પજ્જુ
સણ કરો લટલાસ, અઠાઈધરનો કરવો લપાસ, પો
વોદીપા ૯ ન્દમણ ઝાલ્વાથી ૧૦ નિવે. ૧૧ શિષ્ય ૧૨ રાત દિન

सह लीजे गुरु पार्स ॥ वस्त्र कल्पनो ठठ करीजे, तेह
 तणो वखाण सुणीजे, चौठ मुपन वांचीजे ॥ परमेने
 दिन जन्म वचाय, उंछव महोछव मगल गवाय, वीर
 जूणेगेरेराय ॥ १ ॥ बीज दिने ढीका अधिकार, साज
 सत्य निरवाण विचार, वीर तणो परिवार ॥ बीज दिने
 श्रीपार्श्व निरयात, बली नेमीसरनो अबटात, बली
 नवजवनी वात ॥ चोविशे जिन अंतर तेबीश आदि
 जिनेश्वर श्रीजगदीश, तास वखाण सुणीश ॥ धवल
 मगल गीत गहंली करीए, बली प्रजावना नित अ
 नुसरीए, अछम तप जय वरीए ॥ २ ॥ आठ दिवस
 लगे अमर पळावो, तेह तणो परमहोवजमावो, ध्यान
 धरम मन जावो ॥ सबत्सरी दिन सार कहेवाय, सद्य
 चतुर्विध जेलो थाय, वारसें सूत्र सुणाय ॥ धिगवली
 ने समाचारी, पटावली प्रमाद निवारी, साजलजो
 नरनारी ॥ आगम सूत्रने प्रणमीश, कल्पसूत्रशु प्रेम
 धरीश, शास्त्र सर्वे सुणीश ॥ ३ ॥ सत्तर जेढी निज
 पूजा रचावो, नाटक केरा खेल मचावो ॥ वि
 स्तात्र

निकमणु करीए, सघ सर्वने समीण ॥ पारणे साह-
मिवछल कीजे, यथाशक्तिए दानज ठीजे, पुन्य ज-
भार झरीजे ॥ श्री विजयदेम सूरि गणधार, जसव-
न्तसागर गुरु उदार, जिणवसागर जयकार ॥ ४ ॥

॥ अथ रोहिणी तपनी स्तुति ॥

॥ वासुपूज्य जिणेश्वर, पुजो मनने रग ॥ रोहि-
णी नक्षत्रे, उपवास करो अतिचग ॥ सात वरस ए
उपर, सात मास परीमाण ॥ एतप रोहिणीनो, आपे
मानज ठाम ॥ १ ॥ श्रीवासुपूज जिनगज, नरपति म-
घना नाम ॥ तस पत्नि लक्ष्मी, तस तनया अजि-
राम ॥ रोहिणी जोवनवति, परणी राय अशोक ॥ एम
सपल जिणेश्वर, जाखे बुज्जग लोक ॥ २ ॥ सुदरी एक
रुति, देखी पुढे नारी ॥ कुण नाटिक होवे, नृप कुदे
तुज मद ज़ारी ॥ राये नाग्यो धरति, अगज
प्रसन्न ॥ एम आगम वांणि, निसुणो हे
॥ ३ ॥ तप शासन देवी, धरय
जाने राणी, मन हुवो ६२
इम पाहो चित्त

शिष्य, धीरने सुख-सजोग ॥४॥ इति ॥

॥ अथ श्री शान्तिजिन स्तुति ॥

॥ गजपुर अवतारा, विश्वसेन कुमारा ॥ अव-
नितलें उदारा, चक्की खली धारा ॥ प्रति दिवस स
वाया, सेवियें शान्ति सारा ॥ जवजखधि अपारा, पा-
मीये जेम पारा ॥१॥ जिनगुण जस मटिल, वासना
विश्व वटिल ॥ मन सदन च सटिल, मानवती ति-
सलि ॥ सरल कुशल बलि, फूलमें वेग फूली ॥ दु-
रगति तस छूलि, तासदा श्री बहुली ॥ २ ॥ जिन
कथित विशाला, सूत्रश्रेणी रसाला ॥ सकल सुख सु-
खाखा, मेलवा मुक्ति वाला ॥ प्रवचन पदमाला, दू-
तिकाण दयाला ॥ उरधरी सुकमाला, मूकीयें मोह-
जाला ॥३॥ अति चपल बखानी, सूत्रमा जे प्रमाणी
॥ जगवति ब्रह्माणी, विघ्नहता निर्वाणी ॥ जिनपद
लपटाणी, कोमी कत्राण खानी ॥ उदयरत्न जाणी,
सुखदाता सयाणी ॥४॥ इति ॥

॥ श्री ॐ नमः शिवाय नमस्तुति ॥ उत विप्रवित

उत्तायु सुरसुरा, नमः

सेचर चूचरा ॥ गणि विराजित जेह जिनेश्वरा, जुजोग
 किन्नर सेवित चूधरा ॥ १ ॥ ठोप अष्टादश दक्षित जे
 दुर्गा, जगत पावन सर्व तीर्थकरा ॥ मदन मजन
 गजन जे जरा, अनत तेह नमो अजरामरा ॥ २ ॥
 विश्व प्रकाशक केवल ज्ञापिता, दुर्गति पथ पने तस
 राखिता ॥ तेह पीस्तालीश मूत्र सन्नारिये, दुरित प-
 न्न इरे जिम धारीये ॥ ३ ॥ पीन पयोधर धारणी
 धारणी, विघ्नशामन धार निगारिणी ॥ पाम जुठय
 पढ नपढ कारणी, मगल बल जे सिंचन सारणी ॥
 ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नेमनाथ जिन स्तुति ॥

॥ श्री गिरनारे जे गुण नीजो, ते तरण ताण
 शिजोवन तिलो ॥ नेमीशर नमिये ते सदा, सेव्यो
 आपे गुप्त सपदा ॥ १ ॥ इडादिक देव जेहने नमे,
 दर्शन दीठे छु ए उपशमे ॥ जे अतीत अनागत व-
 , ते जिनवर बहू पर परधान ॥ २ ॥ अग्रिहत
 ॥ उचरी, गणधरे ते रचना करी ॥ पीस्तालीश
 ॥ जाणीये, अर्थ तेहना चित्त आणीये ॥ ३ ॥

गढ़ गिरनारनी अधिष्ठायिका, जिनशासननी रखवा-
सिका ॥ समरु सा देवी अधिका, कवि उदय रत्न
सुखदायिका ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नेमनाथजिन स्तुति ॥

॥ श्री गिरनार शिखर सिंगार, राजीसती ही-
यमानोहार, जिनवर नेमकुमार ॥ पुर्णकरुणा रस ज-
कार, उगायों पशुअः अवाग, समुद्र विजय मदहार
॥ मोर करे मधुराकिगार, धिचे रिचे कोयलनो टटुकार,
सहसे गमे सहकार ॥ सहसा वनमां दुआ अणगार,
प्रजुजी पास्या केवलसार, पोहोता मुगति मजार ॥
॥१॥ श्री शत्रुजय तीरथ सार, आवु अष्टापद गीरनार,
चित्रकोट वैजार ॥ सोवन गीरी समेन श्रीकार, नदी
सर बरछीप उडार, जिहों वावन बिहार ॥ कुनज
रुचकने इण्युकार, शाश्वता अशाश्वता चैत्यविचार,
अवर अनेक प्रकार ॥ कुंमति वञ्चन मञ्जूल गमार,
तीर्थ जेते लाज अषार, जवियण जावे जोहार ॥२॥
प्रगट ठठे अगे कहणी दुपटी पारवनी पटराती,
पुजा जिन सु कीधी लजटें झाँ

(१००)

नारद मिथ्यादृष्टि अघ्राणी, ठग्या आविरती, जणी.
॥ श्रावक कुलनी पसहिनाणी, समकीत आलावे आ
दाणी, सातमे श्रंग घखाणी ॥ पुजनीक प्रतिमा क
दाणी, पम अनेक आगमनी वाणी, ते सुणजो नवि
प्राणी ॥ ३ ॥ कटी कटी मेगल घुघरी आली, पाए
रमऊम नेऊर वाली, उज्ज्वल गीरी रखमाली ॥ अधर
लाल जीव्यो परवाली, कनकधान काया शुक्माली,
काटि लहके अवागाली ॥ वयरीने जागे विकराली,
सघ त्रिधन हरे उजमाली, अवाई देवी मयाली ॥
महिमाए दिस दिस उजुआली, गुरु श्री सघविजय
सज्जाली, दिन दिन नित दीवाली ॥४॥ इति ॥

॥ अथ श्री शखेश्वर पार्श्वजिन स्तुति ॥

॥ कल्याण कारक, दुख निवारक, सकल सुख
आवास ॥ ससार तारक, मदन नारक, श्री शखेश्वर
पास ॥ अश्वसेन नदन, नविया नदन, विश्ववदन
देव ॥ नवजीत नजन, कमठ गजन, नमीजे नित्य
मेव ॥१॥ त्रयलोक दीपक, मोह जीपक, शिव सरो-
हंस ॥ मुनि ध्यान मग्न, दूरित खमन, धुवन

शर अवतंस ॥ इव्य ज्ञाव थापन, नेम जेदी, जह
 नेखेपा चार ॥ ते देव देवा, मुक्ति खेवा, नमो नित्य
 मुखकार ॥१॥ पठ इव्य गुण, परजाय नयगम, जेठे
 विसद वखाणी ॥ ससार पारा, वार तरणी, कुमति
 कठ कृपाणी ॥ मिथ्यात चूधर, शिखर जेदन, वज्र
 सम जेह जाणी ॥ अति जगति आणी, जवि प्राणी
 सुणो ते जिनवाणी ॥ ३ ॥ जश वदन सारद, चंड
 सुंदर, सुधा सदन विशाल ॥ निकलक सकल, कलक
 तमहर, अंग अति सुकुमाल ॥ पद्मावती सां, जगवती
 सबी, विघ्न हरण सुजाणी ॥ श्री सघने, कल्याण कां,
 रणी, हस कहे हित आणी ॥४॥ इति ॥

॥ अथ सीमधर प्रमुख विचरता जिननी स्तुति ॥
 ॥ श्री सीमधर सेवित सुरवर, जिनवर जग ज-
 यकारीजी ॥ धनुष्य पांचशें कचन वरणी, मूरति मोहन
 गारीजी ॥ विचरता प्रभु माहाविदेहें, जवि जिनने
 हितकारीजी ॥ अह उठी नित्य नाम जपीजें, हृदय
 कमलमा धारीजी ॥ १ ॥ सीमधर युग बाहु सुबोद्ध,
 सुजात स्वयप्रज्ञ नामजी ॥ अनंत सूर विशाले वज्र-

धर, चड्ढानन अजिरामजी ॥ चड्ड जुजग इश्वर नेमि
 प्रज्ञ, वीरसेन गुणधामजी ॥ महानज्जने देवयशा वली,
 अजित करु प्रणामजी ॥ २ ॥ प्रभुमुख वाणी चहु गुण
 साणी, मीठी अमीय समाणीजी ॥ सूत्र अने अर्थ-
 गुणाणी, गणधरथी वीर वाणीजी ॥ केवलनाणी वीज
 वराणी, शिवपुरनी नीशाणीजी ॥ उलट आणी दि-
 खमाहें जाणी, व्रत करो ज्ञवि प्राणीजी ॥ ३ ॥ पहेरी
 पटोली चरणा चोली, चाली चाल मरालीजी ॥ अति
 रूपाली अधर प्रजाली, आखरुजी अणीयालीजी ॥
 विघ्न निगारी सान्निध्यकारी, शासननी रखवाजीजी
 ॥ धीरविमल कविरायनो सेवक, बोखे नय निहा-
 लीजी ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ बीजनी स्तुति ॥

॥ महीमरुण पुन्नसोवन्नदेह, जणाणदणं केवल-
 ज्ञाण गेह ॥ महानद लढी बहू बुद्धिराय, सुसेवामि
 सीमधर तिठराय ॥ १ ॥ पुरा तारगा जेह जीवाण
 जाया, जवस्सति ते सब जबाण ताया ॥ तहा सपय
 जिणा वट्ट माणा, सुह दितु ते भैतिलोयप्पहाणा

॥१॥ डुरुत्तार संसार कुबार पोय, फलंका वली पंरु
 परकाल तोय ॥ मणोवठियठे सुमदारकप्प, जिणदा
 गम वदिमो सुमहप्प ॥ ३ ॥ त्रिकोसे जिणदाणण
 जोजलीणा, कलारूव लावण सोहग्ग पीणा ॥ वह
 तस्त चित्तमि णिच्च पिजाण, सिरी नारड देहि मे
 सुद्धाण ॥४॥ इति ॥

॥ अथ पचमीनी स्तुति ॥

॥ नेमि जिनेसर, प्रभु परमेसर, वदो मनं उदजा-
 सजी ॥ श्रावण शुदी, पचमी दिन जनम्या, हुठं त्रि-
 जग प्रकाशजी ॥ जन्म महोत्सव, करवा सुरपति,
 पांचरूप करी आवेजी ॥ मेरु शिखर, उठव करीने,
 विबुध सयल सुख पावेजी ॥ १ ॥ श्री शत्रुजय, गिर-
 नार वट्ट, कचन गिरि वैजारजी ॥ समेत शिखर, अ-
 ष्ठापद आवू, तारग गिरिने जुहारजी ॥ श्रीफल वर्धि,
 पास मनोवर, शखेसर प्रभु देवजी ॥ सयल तीरथनु,
 ध्यान धरीजें, अहनिश कीजें सेवजी ॥ २ ॥ चरट-
 तने, गुणमजरी परवध, नेमि जिनेसर दाख्योजी ॥
 पचमी तप करतां, सुख पाय्या, सूत्र सकलमा ज्ञा-

रयोजी ॥ नमोनाणस्स इम, गणुं गणिये, विधि म-
 हिततपकीजेंजी ॥ ललट धरी, लजमणु करता, पचमी
 गति सुख लीजेंजी ॥३॥ पचमीनु तप, जे नर करशे,
 सान्निध्य करे अवाइजी ॥ दोखतदाई, अधिक सगाइ
 देयीये ठकुराइजी ॥ तप गछ अवर, दिनकर सरिखो
 श्रीविजयसिद्ध सूरिशजी ॥ वीरविजय, पन्ति कनि-
 राजा, निबुध सदा सुजगीशजी ॥४॥ इति ॥

॥ अथ अष्टमी स्तुति ॥

॥ चउरीसे जिनवर, प्रणमु हु नितमेव ॥ आ-
 ठम दिन करिये, चडप्रजुनी सेव ॥ मूरति मन
 मोहे, जाणे पूतिम चद ॥ दीठ दु.ल जाये, पामे
 परमानद ॥ १ ॥ मिळि चोरठ इड, पूजे प्रजुजीना
 पाय ॥ इडाणी अपठरा, कर जोकी गुण गाय ॥ नदी-
 श्वर छीपे, मिळि सुरवरनी कोर ॥ अछाहीमहो-
 छय, करता होमा होर ॥२॥ शेजुजा शिखरे, जाणी
 लाज अपार ॥ चउमासे रहिया, गणधर मुनि परि-
 वार ॥ जवियणने तारे, देई धरम उपदेश ॥ इध सा-
 करथी पण, वाणी अधिक विशेष ॥३॥ पोसो पन्ति-

कमणु, करियें व्रत पञ्चस्काण ॥ आठमं तप करतां,
 आठ करमनी हाण ॥ आठ मंगल थाये, दिन दिने
 कोमि कल्याण ॥ जिन सुखसूरि कहे, उम जीवत ज-
 नम प्रमाण ॥४॥ इति ॥

॥ अथ एकादशीनी स्तुति ॥

॥ माधव उज्ज्वल एकादशी, गणधर पढ थापत
 चित्तवसी ॥ चउ सहस्त्र अधिक सय च्यार रीसी,
 कीया त्रिशला नदन समरुसी ॥१॥ उत्सर्पिणी अं-
 तिम जिनवरा, अवसर्पिणीं आदिम गुण जरा ॥ द-
 शमी दिन केवल श्रीवरा, दश खेत्रें विचरे तिर्यकरा
 ॥२॥ प्रभु वदन पदम, ऊह नीसरी, जग पावन त्रि-
 पटी सुरसरी ॥ पसरि गणधर हृदे पाप हरी, मुनि
 माहत जीवें रग जरी ॥३॥ महावीर पदबुज मधु-
 करी, रणऊणति याण नेउरी ॥ सिंघाई सरुं शातिकरी,
 जिनविजयसुं जक्ति अलकरी ॥४॥ इति ॥

॥ अथ वीशस्थानक तपनी स्तुति ॥

॥ पूठे गौतम वीरजिणंदा, समवसरण वेठा
 सुखकदा, पूजित थमर सुरिंदा ॥ केम निकाचे पढ,

जिनचढा, किण विध तप करतां जव फंदा, टाले
 डुरितह दढा ॥ तत्र ज्ञाखे प्रज्जुजी गत निढा, सुण
 गौतम वसुजृति निंढा, निर्मल तप श्रविढा ॥ वी-
 शस्थानक तप करत मढिढा, जेम तारक समुढाई चढा,
 तेम ण सरी तप इढा ॥१॥ प्रथम पढें श्रिदत्त न-
 र्मीजें, धीजे सिद्ध पंचयण पढ त्रोजे, आचारज थेर
 ठरीजे ॥ उपाध्यायने साधु ब्रह्मीजे, नाण दसण पढ
 विनय ब्रह्मीजे, श्रगीयारमे चारित्र छीजें ॥ चंजवय
 वारीण गणीजें, किर्ग्याण तपस्स करीजें, गोयम जि-
 णाण लहीजें ॥ चारित्र नाण सुथ तिथ्यस कीजें,
 त्रीजे जव तप करत सुणीजें, ए सविजिन तप लीजें
 ॥२॥ आदि नमो पढ सधले ठरीस, बार पन्नर बार
 बली ठरीस, दस पणवीस सगवीस ॥ पाचने स-
 सठ तेर गणीस, सत्तर नवकिरिया पण बीश, बार
 श्रठावीस चौवीस ॥ सीत्तर इगवन पीस्तालीश, पांच
 लोगस्स काउस्सग रहीश, नोकारवाली बीश ॥ एक
 एक पढें उपवासज बीश, मास खटें एक लंली करीश,
 एम सिघात जगीश ॥३॥ शक्ति एकासणुं तिविहार,

ठठ अष्टम मास खमण उदार, पन्तिकमणा दोय वार
 ॥ इत्यादिक विधि गुरुगमधार, एक पद थाराधन
 नववार, उजमण विनिध प्रकार ॥ मातंग जह करे
 मनोहार, देवी सिंगइ शासन रखवाल, सघ विघन
 अपहार ॥ खिमात्रिजय जस उपर प्यार, गुज नमि-
 यण धरमी आधार, वीरविजय जयकार ॥४॥ इति ॥

॥ अथ दश त्रिकनी स्तुति ॥

॥ निसिही त्रण प्रदाक्षिणा त्रिणे, प्रणाम त्रिण
 करीजेजी ॥ त्रण प्रकारी पूजा करीने, अमर्या त्रिण
 धरीजेजी ॥ त्रण दिशि वर्जि जिनजोवो, नूमि त्रण
 पूजीजेजी ॥ आलवन मुद्रा त्रण प्रणिधान, चैत्यवंदन
 त्रण कीजेजी ॥१॥ पहेले जावजिन बीजे द्रव्य जिन,
 त्रीजे एक चैत्य धारोजी ॥ चोथे नाम जिन पांचमे,
 सर्व लोक चैत्य जूहारोजी ॥ बिहरमान ठठे जिन
 बदो, सातमे नाण निहालोजी ॥ सिद्ध वीर उजित
 अष्टापद, शासन सुर सजाखोजी ॥२॥ शक्रस्तवमा
 दोय प्रकार, अरिहत चेइआणु त्रीजेजी ॥ चोविस-
 थ्यामां दोय प्रकार, स्तुत स्तव दोय लीजेजी ॥ सिद्ध

सिलजवननाथा समुद्रिता ॥ तपो यरकर्तृणां विदध-
ति मुख विस्मित दृढ, हितो ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ चतुर्दशी स्तुति ॥ हरिगीत उद ॥

॥ डेंडेंकि धपमप धुधुमि धोंधों धसकिधर ध-
पयोख । ढोंढोंकि ढों ढों दाग्निदि दाग्निदि किडम-
किडण रणडेणव ॥ ऊजिऊँकि ऊँऊँ ऊणणरणरण
निजकि निजजन रजन, सुरशैख शिखरे जवतु सुरद
पा ॥ जिगपनिमज्जान ॥ १ ॥ कटरेगिनि योगिनि कि-
टति निगुग्गु धुधुकि धुट नटपाटव, गुणगुणण गुण
गण रणकि णेण गुणएगुणगणगौरव ॥ ऊजि ऊँकि
ऊँऊँ ऊणण रणरण, निजकि निजजन सज्जाना, क-
लयनि कमलाकसित कलमल मुकलमीश भदेजिना
॥ २ ॥ ठकि ठेकि ठेठे ठडि ठडिक ठडिपहा तारु-
ते, तललोकि लोलो त्रेपि त्रेपिनि नेपिनेपिनि वाद्यते
॥ ३ ॥ उँकि उँ उँ युगि युगिनि योगि योगिनि कटरे-
जिनमतमनंत महिम तनुता नमति सुर नरमुद्ये ॥ ३ ॥
पुढाकि पुढा पुपुडवि पुढा पुपुडदि ढोंढों अवर, चा-
चपट चचपट रणकि णेण गुणण ऊँऊँ ऊवर ॥ निहा सरगम-

पद्मुनि निधपमगरस सस ससिस सुरसेवता, जिनना-
ट्परगे कुशलमुनिश दिशतु शासनदेवता ॥४॥ इति॥

॥ अथ दीपमासिका स्तुति ॥

॥ पापायां पुरिचारुपपुतपसा पर्यकपर्यासिन,
क्षमा पालप्रभुहस्तपालविपुलश्रीशुक्लशालामनु ॥ गो-
से कार्तिकदर्शनागकरण तूर्यारकाते गुणे, स्वात्ता य.
शिवमाप पापरहित सस्तोमि वीरप्रभुम् ॥१॥ यज्ञार्त्ता-
गमनोद्भवव्रतवरज्ञानाक्षरासिद्धिणे, सञ्ज्ञाशु सुर्पा-
सततिरहो चक्रे महस्तत् क्षणात् ॥ श्रीमज्ञानिजवा-
दिवीरचरमास्ते श्रीजिनाधीश्वरा, सघायो नघचेतसे
विदधता श्रेयास्यनेनासि च ॥ २ ॥ अर्थात्पूर्वमिदं
जगाद जिनप श्रीवर्धमानाजिध, स्तत्पश्चाज्ज्ञानाय-
का विरचयाचकृतरा सूत्रतः ॥ श्रीमतीर्थसमर्थने-
समये सम्यग्दृशां जूस्पृशा, जूयाज्ञावुककारकप्रवचन
चेतश्चमत्कारि यत् ॥३॥ श्रीतीर्थोधिप तीर्थज्ञावनपरा
सिद्धायिका देवता, चचच्चक्रधरा सुरासुरनता पाया-
टपायादसौ ॥ अर्हन् श्रीजिनचङ्गीस्सुमतिनां ज-
ल्यगत्मन प्राणिनौ, याचकेऽवमकष्टहस्तिनिधने शा-

ईलविक्रीमि ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नामोल पद्मप्रभु स्वामीनी स्तुति

॥ नामोलमां देवल अति सुदर, श्री पद
राजेजी ॥ परिकर विव अछोत्तर ठाजे, जालर
वाजेजी ॥ जिन पम्पिमा जिन सरखी परखी,
आगम बाणीजी ॥ श्यामा अमरी जिनपद, न
समरी साक्षिधर करणीजी ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नेमनाथ जिन स्तुति ॥

॥ नारद पुरी मण यडुनदन, नमीए नेम
जिनेशोजी ॥ देवल आठ अनोपम, बीजा तिणमां
चौबीसजी ॥ जीवादि नवतर प्रकाशी, आत्मलीला-
वासीजी ॥ अना देवी सार करेवी, नोमि जिनम वा-
सीजी ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नवखमा पार्श्वनाथनी स्तुति ॥

॥ घोघाविदर गुणमणि मंदिर, श्री न
पासजी ॥ जीराज चद्रप्रज्ञ सुविधि, शांति सदा सु-
खवासजी ॥ जिन पम्पिमा जिन सरखी परखी, पुजो
आगम बाणीजी ॥ पञ्चमावई, देवी प्रभु सेवी, खिमा-

(१७३)

विजय जिन त्राताजी ॥१॥ इति ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनी स्तुति ॥

॥ राजनगरमांवीर जिणदा, नविक कुमुद धन,
चंदाजी ॥ शेत्रजे श्री कृपणादिक जिन, प्रणमु प्रेम
आणंदाजी ॥ सपदकारी दुरित निवारी, जेहने प्रव-
चन ज्ञाख्यु जी ॥ श्रीगुरु खिमाविजय सुपसाये, मुनि
जिन चितमां राख्युजी ॥१॥ इति ॥

॥ अथ श्री शांतिजिन विनतिरूप ठद ॥

॥ शारद माय नमुं शिर नामि, हुं गाउ त्रिजुव-
नको स्वामी ॥ शांति शांति जपे सब कोइ, ता घर
शांति सदा सुख होइ ॥ १ ॥ शांति जपो जे कीजें
काम, सोइ काम होवे अनिराम ॥ शांति जपी पर
देश सिधावे, ते कुशलें कमळा खेइ आवे ॥२॥ गर्ज
थकी प्रजु मारि निवारी, शांतिजी नाम दियो हित
कारी ॥ जे नर शांति तणा गुण गावे, रुधि अर्चि-
ती ते नर पावे ॥ ३ ॥ जा नरकुं प्रजु शांति सहाइ,
ता नरकुं क्या आरति जाइ ॥ जो कठु बढे सोई पूरे,
दारिद्र दुख मिथ्यामति चूरे ॥ ४ ॥ अख निर-

जन ज्योत प्रकाशी, घट घट थतरके प्रजु वासी ॥
 मगामी स्वरूप कबहु नवि जाय, कहेतां मोमन अच
 रिज थाय ॥ ५ ॥ मार दीण सबहीं हथियारा, जी
 त्या मोह तणा दल सारा ॥ नारि तजी शिवशु रग
 राचे, राज तज्यु पण साहेब साचे ॥ ६ ॥ महा
 बलवत कहिजे देवा, कायर छथु न एक दृष्टेना ॥
 जिवि सयल प्रजु पास लहीजें, जिहा आहारी नाम
 कहिजे ॥ ७ ॥ निदक पूजककुं सम ज्ञायक, पण
 सेनकहीकू सुख डायक ॥ तजो परिग्रह जये जगना
 यक, नाम अतिथि सनि सिद्धि लायक ॥ ८ ॥ शत्रु
 मित्र सम चित गणीजे, नामदय अरिदुत जणीजें ॥
 सयल जीव हितवत कहिजें, सेनक जाणी माहापद-
 ढीजें ॥ ९ ॥ सायर जैसा होत गनीरा, छुपण एक
 न भाहे शरीरा ॥ मेरु अचल जिम थतरजामी, पण
 न रहे प्रजु एकण ठामी ॥ १० ॥ लोक कहे जिन
 जो सब देखे, पण सुपनातर कबहु न पेखे ॥ रीश
 विना वावीश परीसा, सेना जीती ते जगदीशा ॥ ११ ॥
 मान विना जग आण मनाई, माया विना शिवशु

लयें छाई ॥ लोभ विना गुणराशि ग्रहीजें, जिंखु
 जये त्रिगुणो सेवीजें ॥ १२ ॥ निर्ग्रथपणें शिर ठेव
 धरावे, नाम यति पण चमर ढलावे ॥ अन्नयदान
 दाता सुख कारण, आगल चक्र चले अरिदारण
 ॥ १३ ॥ श्रीजिनराज दयाल जणीजें, करम सर्वे
 को मूल खणीजें ॥ चउविह सघह तीरथ आपे,
 लछो घणो देखे नत्रि आपे ॥ १४ ॥ दिनयवत जगव
 त कहावे, न काहूकूशीशनमावे ॥ थकिंचनको त्रिह
 द धरावे, पण सोवनपद पकज ठावे ॥ १५ ॥ राग
 नहीं पण सेरक तारे, छेप नहीं निगुणा सग बारे ॥
 तजी आरंज निज आतम ध्यावे, गिर रमणीको
 साथ चलावे ॥ १६ ॥ तेरो महिमा अद्भुत कहि
 यें, तोरा गुनको पोर न खहीयें ॥ तु प्रभु समरय
 साहेब मेरा, हु मनमोहन सेरक तेरा ॥ १७ ॥ तु
 रे त्रिलोकतणो प्रतिपाल, हू रे अनाथो तु रे दयाल
 ॥ तुं शरणागत राखणधीरा, तु प्रभु तारक ठो बरु
 वीरा ॥ १८ ॥ तुहि समोवरु जागज पायो, तो मेरो
 काज चरुगोरे सवायो ॥ कर जोमी प्रभु गिनइ

(१९६)

तोसु, करो कृपा जिनवरजी मोसुं ॥ १९ ॥ जनम
मरणना दोष निवारो, जत्र सागरधी पार उतारो ॥
श्री हृदिणाजरमण सोहे, तिहां श्री शाति सदा मन
मोहे ॥ २० ॥ पद्मसागर गुरुराज पसाया, श्री गुण-
सागरके मन जाया ॥ नरनारी जे चित्तें गावे, ते
मनोवडित निश्चें पावे ॥ २१ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री गिरनारनो ठद ॥

॥ दोहा ॥ सोरठमें सोहामणो, तीरथमें अति
तुंग ॥ गिरिवरमें गिरनार गिरि, झूधर झूपण चंग
॥१॥ निशाणी ठद ॥ तीरथ अति ताजा, मोटी माजा,
राजा मन मोहदाण ॥ अति विपमा दीपे, अरिदल
जीपे, शिखर सात सोहदाहे ॥ निऊरणां ऊरता, जल
बहु बहता, हारोपम फावदाहे ॥ गिरनार गिरिंदा,
नेमि जिणदा, दर्शन सुख पावदाहे ॥२॥ ए आंकणी
॥ दामोदर तीर, नीर्मल नीर, जलचर केलिकरदाहे
॥ जोगी सन्याशी, विष्णु उपासी, निश्चल ध्यान ध-
रदाहे ॥ ब्राह्मण स्तुति करता, वेद जणंता, गीता-
गुण गावदाहे ॥ गिरनार ॥ २ ॥ मृगकुंठ धिराजे,

सजलो ठाजे, वृक्षतणां तिहां वृद्धा हे ॥ तिम माली
 पवें, सूरिजन सर्वें, गीतज्ञान सुखकदाहे ॥ पटदर्शन
 वासी, धर्म अज्यासी, सकल लोक आवदा हे ॥ गि-
 रनार० ॥ ३ ॥ ज्रीमकुरु जलेरा, गजपद केरा, ग्यान
 वाव निरखंदा हे ॥ काचलिया कुरु, कमरुल जंरुं,
 जल जरी देखी मन हरखदाहे ॥ तिहां बहु वनचर,
 खेचर चूचर, जल अनावर चदा हं ॥ गिरनार० ॥ ४ ॥
 चोराशी सिद्ध, निर्मल बुद्ध, निश्चल ध्यान धरदा हे ॥
 केह झुधाधारी, पवन आहारी, धूम्रपान विरचदा हे
 ॥ चोराशी आसन, बलि विकटासन, योगासन जा-
 वदा हे ॥ गिरनार० ॥ ५ ॥ सहसावन सुंदर, नेमि
 जिणेश्वर, व्रत कल्याण करदा हे ॥ तिम गिरिवर सुंदर,
 नेमि जिणेश्वर, केवल ज्ञान धरदा हे ॥ गिरिशृंगें निर्मल,
 अति शुचि उज्ज्वल, मुक्ति मोदल पोचिदा हे ॥ गि-
 रनार० ॥ ६ ॥ इण रुगर उपर, बहुल मुनीश्वर, व्रत
 पञ्चरक्षाण करदा हे ॥ तिम समकित धारी, बहु नर-
 नारी, गिरिवर ध्यान धरदा हे ॥ आतम अजवाली,
 सद्गति धारी, धर्मध्यान ध्यावदा हे ॥ गिरनार० ॥ ७ ॥

देवल अति सुदर, जिम सुर मंदिर, तिम जिन जुवन-
 सोहदा हे ॥ जीरण गढ आगक, जिनमत्त धारक,
 निरखी मन मोहदा हे ॥ पूजा तिहां विरचे, चदन-
 चरचे, ज्ञाव जसो ज्ञावदा हे ॥ गिरनार० ॥७॥ अ-
 बाजी सारी, सब सुखकारी, जगदवा ते कहदाहे ॥
 मनवत्रित पूरे, सकुट चुरे, जिनपति आण वहदा हे
 ॥ जैरव पिकराला, तेज ऊमाला, अवा सेव करदा
 हे ॥ गिरनार० ॥८॥ कलश ॥ ठप्पय ॥ ज्ञावे निर्मल
 ज्ञाव, ज्ञावपरे ज्ञजल तारे ॥ ए गिरिवरनु नाम,
 कष्ट सब दूर निवारे ॥ नेमीश्वर निरधार, सार ए
 तीरथ जाणी ॥ समससरथा सुनिवार, तरंग तिम व-
 हुला प्राणी ॥ सघ सकल सब देगना, आवे गिरि-
 यात्रा जाणी ॥ कर दोय जोकि जिन पिनवे, तुम नमो
 रेनत गिरिधणी ॥१०॥ इति ॥

॥ अथ श्री पार्श्वनाथ उठ ॥

॥ जुजग प्रयात वृत्त ॥ वढो देव वामेय देवाधि
 देव, सुरा आसुरा ज्ञासुरी सारे सेव ॥ नवे खरुमा आण
 अग्रज जेहनी, प्रभु काति शी ज्ञाति नही विश्व के-

(१६६)

हनी ॥१॥ महाडुष्ट जेह धिष्ट पापिष्ट पूरा, प्रजु नामथी-
ते दोपी जाय, दूरा ॥ आवी वाट घाटें बाधे जेह जंभा,
थाये आधला ते घणा तो न थोमा ॥२॥ धरा बीश
धोखो धरी धीज ठाखे, रागी सेवकानी प्रजु लाज
राखे ॥ बेरिनाथ जे वातनो जोर बाध्यो, बहु नामी
बधू पक्षिपास बाध्यो ॥३॥ जुठी वात जंपी हियानी
उपाई, मेहलें साधुने असाधु पजाई ॥ साचो तो वेदी
ठे प्रजु तु सदाई, स्वामी तु सधारे उधारे वनाई ॥
॥ ४ ॥ पनि वात बाधे प्रजु पार पीगो, विठा जिहा
रुठा तिहा प्रजुजी धणी ठो ॥ साचु करी जूठु करगो
जोर सासो, वेहेरी थया वांसे राखो नाथ वासो ॥५॥
गुना जे गुमानी लिये गुज्जाभाथी, जुना जे जजेरया
जरी तीरजाथी ॥ करी क्रोधने जे करे पातकेना, तमें
वारज्यो तातजी नाक तेना ॥६॥ गति गोवरा तोवरा
मुखें लुछा, वली वाकना आकरा ढार जंठा ॥ मले-
छा यथेछा गछें मछराळा, प्रजु पार्श्वध्यानें नमे-ते
मदाला ॥७॥ क्रोधाळा भूपाळा हठाळा कराळा, वना
धिग त्रिसिंग महासिघवाळा ॥ रोसाळा दोसाळा मो-

साखा ते रुखा, तोसाखा पोसाखा हुवे पास तूखा ॥
 ॥ ८ ॥ करी केसरी दाव दो जीहवाखा, रणें आणवें
 रोग महाराण पाखा ॥ पन्था तास पास ज्ञांजि पास
 पास, गोमी सर्व त्रास आवे ते आवास ॥ ९ ॥ पूरे
 दास आशा प्रभु पास पूरी, सदा सपदा खेल सिंचे
 सज्जरी ॥ टले आपदाने करे सार टाणे, जयकार पामे
 जजी जेह जाणे ॥ १० ॥ उदय उवळाया वदे आज
 पाया, बिलासा सवाया सवासें वसाया ॥ खीळा लहेर
 वाधे प्रभु नाम लाधां, बोली सर्व धाधा लढाश अ-
 गाधा ॥ ११ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री गोमी पार्श्वनाथनो ठद ॥

॥ जुजग प्रयात ठद ॥ प्रभु ज्योती दीपे शशी
 सूर जीपें, मुखे नाम जपे महा वैरि कपे ॥ सदा नम्र
 कम्पा भरेंद्रा सुरेश, जजे ज्ञानत पार्श्व गोमी जिनेश
 ॥ १ ॥ ए आकणी ॥ जयानद कर्त्ता जगत्कृष्ट हर्ता,
 प्रिया मुक्ति नर्ता तजी छु स्र गर्ता ॥ कळौ पाप सताप
 नाशे धिजेश ॥ जजे ॥ २ ॥ नमत्पार्श्वयक्ष हरन्याप
 पक्ष, दयादान दक्ष दहन कर्म कक्ष ॥ सित साधु

चित्तावुजे सदिनेश ॥ जजे० ॥३॥ चिदानन्द कूर्प ज-
 गत्ध्येय रूप, जगत्देव रूपं त्रिलोकाग्र भूप ॥ व्रते
 स्थैर्य ज्ञावे रहे मौलिकेश ॥ जजे० ॥४॥ महा मेरु
 धीरं कृपाकन्द नीर, जने दान वीर तृषा भूमि सीरं
 ॥ नहीं लोकने शोक संताप लेश ॥ जजे० ॥५॥ छ-
 सन्नील गात्र गुणाधीर पात्र, जव नाम मत्र जखे यान
 पात्र ॥ सदा जक्तिने जे वसे पार्श्वदेश ॥ जजे० ॥६॥
 अहो शांत मुझं समांज समुझं, मुखे पूर्णचन्द्र नहीं
 मोह तिझ ॥ घणु नील अश्व फिरे नील वेश ॥ जजे०
 ॥७॥ नभू हस्त जोनी स्तवु मान मोनी, शिरी पार्श्व
 गोनी करे जझ कोनी ॥ मुने टीजीपें स्वामी शिव
 सन्निवेश ॥ जजे० ॥८॥ कलश ॥ शार्ङ्गल विक्रीनित
 वृत्त ॥ इय्य जक्ति मता मयावर नव, छीपें' दुजि
 सम्मिते ॥ वर्षे श्रीसु गोमीश्वरो जिनपति, वर्माश्व
 सेनागज ॥ कट्याणाब्धि गणाधिपेन जगवान्, नीत
 स्तुतेः पद्मति ॥ देयाद् जव्य परपरासु सतत, कट्याण
 मालां परां ॥९॥ इति ॥

॥ अथ श्री जिन सहस्र नाम वर्णन उठ ॥

॥ जुजग प्रयात वृत्त ॥ जगन्नाथ जगदीश ज-
गद्वु नेता, चिदानन्द चित्कन्द चिन्मूर्ति चेता ॥ म-
हामोह जेदी अमायी अवेदी, तथा गत्त तथा रूप
जय जय उठेदी ॥१॥ निरातक निकलंक निर्मल अ-
वधो, प्रज्ञो दीन वधो कृपानीर सिधो ॥ सदातन
सदाशिव सदा शुद्ध स्वामी, पुरातन पुरुष पुरुष वर
वृषज गामी ॥ २ ॥ प्रकृति रहित हित वचन माया
अतीत, महा प्राज्ञ मुनि यज्ञ पुरुष प्रतीत ॥ दलित
कर्म जर कर्म फल सिद्धि दाता, ददय पूत अग्रहत
नूतन विधाता ॥३॥ महा ज्ञान योगी महात्मा अ-
योगी, महाधर्म सन्यास वर ललितयोगी ॥ महाप्यान
लीनो समुद्रा अमुद्रो, महाशात अतिदात मानस
अरुद्रो ॥४॥ महेंद्रादि कृत सेव देवाधि देव, नमो
ते अनाहुत चरण नित्य मेव ॥ नमो दर्शनातीन द-
र्शन समूह, त्रयी गीत वेदात कृत असिद्ध उह ॥५॥
वचन मन अगोचर महा वाक्य वृत्ते, कृता वेद्य स-
वेद्य पद सुप्रवृत्ते ॥ समापत्ति आपत्ति सपत्ति जेदी,

सकल पाप सुगरीठ तु दीठ ठेढी ॥६॥ नतू डग डग
 मात्र इति वेद वादो, समापत्ति तुज दृष्टि सिद्धांत वादो
 ॥ विगूता विना अनुज्ञवि सकुज वाढी, लखी एक
 सिद्धांत धर अग्रमादी ॥७॥ कुमारी दयिता जोगसुख
 जेम न जाणे, तथा ध्यान विण तुज मुधा लोक ताणे
 ॥ करी कष्ट तुज कारणे बहुत खोजी, स्वयं तु प्रकासी
 चिदानंद मोजी ॥८॥ रटे अटपटे ऊटपटें वाढ व्यावे,
 नित्या तु रमे अनुज्ञवें पास आवे ॥ महाचर न हठ
 योग माहें तु ज्यु जागे, विचारें होइ साइ आगें जो
 आगें ॥९॥ तथा बुद्धि नहीं शुद्ध तुज जेणि वहिये,
 कलौनाम माही एक थिर थोन्न रहिये ॥ सहस्रनाम
 माही दप्प पण अप्प जाणु, अणते गुणे नाम एता
 बखाणु ॥१०॥ अनेकात सकात बहु अर्थ शुद्ध, जिके
 शब्द ते ताहरा नाम बुद्ध ॥ निराशी जपे जेह ते सर्व
 साचु, जपे जेह आशायें ते सर्व काचु ॥ ११ ॥ नको
 मत्र निवतत्र निवयत्र मोटो, जिस्पो नाम ताहरो
 सम अमृत लोटो ॥ प्रभु नाम तुज मुज अक्षय नि-
 धान, धरु बिना ससार तारक प्रधान ॥१२॥ अनामी

तणा नामनो शो विशेष, एतो मध्यमा वैखरीनो उ-
 लेख ॥ मुनिरूप पश्यंति कांइ प्रमाणे, अरुख असख
 तु इम हुचो ध्यान टाणे ॥ १३ ॥ अनवतारनो केइ
 अवतार ज्ञांखी, घटो तेदनी देवनी कर्म पाखी ॥
 तनुग्रह नहीं जूत आवेश न्यायें, प्रथम योग ठे कर्म
 तन्मिथ पायें ॥ १४ ॥ अत्रे शक्ति तो जननी उदरें न
 पेशी, तनुग्रहण वली पर अदृष्टें न वेशी ॥ तुरंगं शृंग
 सम अर्थ जेह युक्ति, कही सबहि तेह अप्रमाण उक्ति
 ॥ १५ ॥ यदा जिनवरें दोष मिथ्यात्व टाट्यो, ग्रहं
 सार सम्यक्त्व निजवान वाट्यो ॥ तिहाथी हुआ
 तेह अवतार लेखी, जगत लोक उपगार जगगुरु ग-
 वेखी ॥ १६ ॥ अहो योग महिमा जगन्नाथ केरो,
 टले पच कष्टाणके जग अधेरो ॥ तदा नारकी जीव-
 ण सुख पावे, चरण सेवना धसमस्या देव आवे ॥
 ॥ १७ ॥ नजी जोग है योग चारित्र पाखे, धरी ध्यान
 अध्यात्म घन घाति टाख ॥ खही केवल ज्ञान सुर-
 कोनि आवे, समवसरण मरुइ सबदोष जावे ॥ १८ ॥
 घटे उब्य जगदीश अवतार एसो, कहो जाव जग-

दीश अवतार केसो ॥ रमे अंश आरोप धरी उघ दृष्टि
 ॥ लहे पूर्ण ते तत्त्व जे पूर्ण दृष्टि ॥ १९ ॥ त्रिकालज्ञ
 अरिहंत जिन पारगामी, विगत कर्म परमेष्टि जग-
 वंत स्वामी ॥ प्रभू बोधिदा जयदयास स्वयंभू, जयो
 देव तीर्थकरो तुज शत्रू ॥ २० ॥ इश्या सिद्ध जिननां
 कक्षां सहस्र नाम, रक्षो शब्द जगमो लहो शुद्ध धाम
 ॥ गुरु श्री नयविजय बुध चरण सेयी, कहै शुद्ध प-
 दमांहि निज दृष्टि देखी ॥ २१ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नवकाररत्नो लघु ठठ ॥

॥ सुख कारण जवियण, समरो नित्य नवकार
 ॥ जिन शासन आगम, चौठ पूर्वो सार ॥ ए म-
 न्नो महिमा, कहैता न लहु पार ॥ सुरतरु जिम
 चितित, वंठित फल दातार ॥ १ ॥ सुर दानव मानव,
 सेव करे करजोर ॥ सुविमल विचरे, तारे जवियण
 कोर ॥ सुर ठठे विलसे, अतिशय जास अनंत ॥
 पेहेले पद नमिये, अरिगजन अरिहत ॥ २ ॥ जे पन्नरे
 जेदें, सिद्ध थया जगवत ॥ पंचमी गति पोहोता, अष्ट
 करम करि अत ॥ कल अकल स्वरूपी, पंचानंतक

तेह ॥ जिनर पय प्रणमु, बीजे पद बलि ण्ह ॥३॥
 गछनार धुरधर, मुठर शशिहर सोम ॥ करे सारण
 वारण, गुण ठत्तीसें थोम ॥ श्रुत जाण शिरोमणी,
 सागर जेम गजीर ॥ बीजे पद नमिये, आचारज गु-
 णधीर ॥४॥ श्रुतधर गुण आगर, सूत्र जणावे सार ॥
 तप विधि सयोगें, जाखे अर्थ विचार ॥ मुनिर गुण
 जुता, कहियें ते उज्जाय ॥ चोये पद नमियें, अहो
 निश तेहना पाय ॥ ५ ॥ पचाश्रव टाळे, पाळे पंचा
 चार ॥ तपसी गुणधारी, वारे विषय त्रिकार ॥ त्रस
 आवर पीहर, लोकमाहें जे साध ॥ त्रिभिधें ते प्रणमु,
 परमारथ जिणे लाध ॥ ६ ॥ अरि करि हरि सायणी,
 नायणि जूत पैताल ॥ सवि पाप पणासे, बाधे मगल
 माल ॥ एणें समरेण सकट, डूर टजे ततकाल ॥ इम
 जपे जिनप्रज्ञ, सूरि शिष्ये रसाल ॥७॥ इति ॥
 ॥ १ ॥ अथ आत्महित विनति ठढ ॥

॥ जुजग प्रयात वृत्त ॥ प्रभु पाय लागी 'करु
 सेय ताहरी, तमे साजलो श्रीजिन राव माहरी ॥
 मने मोह वेरी पराजव करे ठे, चिहु गति तणां डूख

नहि, विसरे ठे ॥२॥ हुतो लक्ष चोराशी जिव जोनि
 माहे, जम्यो जन्म मरण करे प्रजावे ॥ घणा में कीधा
 कर्म जे धर्म ठाकी, कहु ते सर्व साज्जलो स्वामी माकी
 ॥३॥ मेंतो लो जे लंपट थड कपट कीधां, घणां जो
 लबी परतणां डब्य लीधा ॥ मेंतो पिरु पोख्यो करि
 जीव हिंसा, करी पारकी कूथली स्वप्रशरा ॥ ३ ॥
 मेंतो घोलीया परतणा मर्म मोसा, नहिं नाखिया
 आपणा पाप दोषा ॥ सटा सग कीधो परनारि कैरो,
 नहिं पाखियो धर्म जिनराज तेरो ॥ ४ ॥ पक्यो घर
 तणे पाप आशा विबुद्धो, नहिं साज्जलो जिनराज
 उपदेश सुधो ॥ हुंतो पुत्र परिवारशुं रग रातो, नहिं
 जाणियो जिनवर काल जातो ॥ ५ ॥ घणु आरजनु
 पाप करी पिरु जारयो, में मूरखें नरजव फोक हारयो
 ॥ गयो काल, ससार एलें जमतां, सह्यां तेहथी दुर्गति
 दुख अनतां ॥६॥ घणे कटें जिनराज हवे देव पा-
 म्यो, तारे सर्व ससारना दुख दाम्यो ॥ ज्यारें श्री
 जिनराजनु रूप दीतु, माहरे लोचनें रूवरु अमीय
 बुठ्यु ॥ ७ ॥ आवी कामधेनु घरमाहि चाली, जरी

रत्न चिंतामणि हेम थाली ॥ मादरे घर नणे आंगणे
 फटपट्टक, फल्लो आपरा वाठित टानटहं ॥७॥ गयो
 रोग सताप ते सर्व माठो, जरा जन्म मरणां तणो
 आस नाठो ॥ तोरे शरण आठ्या तणी लाज कीजें,
 करपा अपराध ते सर्वे खमीजें ॥८॥ घणु गिनवुं तु
 जिनराज देया, मुने आपजो जवोजव स्वामि सेवा
 ॥ यह गिनति जावयी जेह जणशे, सकल चदनो
 स्वामी सदा सुख करशे ॥९॥ इति ॥

॥ पद १ छु ॥ घेर घेर नही आवे ॥ अघसर ॥
 घेर घेर नहीं आवे ॥ ज्युजाणे स्यु करखे जलाइ, जनम
 जनम सुख पावे ॥ अघ० ॥१॥ तन धन जोवन स-
 घही जूठो, प्राण पलकमें जावे ॥ अघ० ॥२॥ तन दूटे
 धन कौन कामको, कायकु कृपण कहावे ॥ अघ० ॥३॥
 जाके दिखमें साच बसत है, ताकु जूठन जावे ॥ अघ०
 ॥ ४ ॥ आनद घन प्रभु चखत पथमें, समरी समरी
 गुण गावे ॥ अघ० ॥५॥ इति ॥

॥ पद वीजु ॥ राग जैरवी ॥ -

— ॥ क्या ज़रोसा तनका ॥ अवधु ॥ क्या ज़रो
सा० ज़िन्नरूप विन जिनका ॥ अवधु क्या० ॥ ए आ-
कणी ॥ विनमे ताता विनमेसीरा, विनमे धुखा प्यासा
॥ विनमे रंक रंक ते राजा, विनमें हर्ष उठासा ॥
अवधु० ॥१॥ तीर्थकर चक्री बलदेवा, इन्द्र चन्द्र धर-
णिंदा ॥ असुर सुरवर सामानिक नर, क्या राणा
राजीदा ॥ अव० ॥ २ ॥ संसारी जीव पुज्जल राते,
पुज्जल धर्म प्रचारा ॥ या सगत ते जनम मरण गण,
ज्यु जल विच पतासा ॥ अव० ॥ ३ ॥ ज़िन्न ज़ाव
पुज्जल ते ज़ावे, तु अनकल अविनाशा ॥ ज्ञानसार
निजरूपे नाही ॥ जन्म मरण ज़रपाशा ॥ अव० ॥४॥

॥ पद श्रीजुं ॥ ख्याल ॥

॥ जिननामहु समरखे, या वखा पाया हे ॥ फिर
हाथ नहीं आए, सदगुरु वत्ताया हे ॥ जिन० ॥१॥
रावन सरिखे हो ते, जिनके वस्त्रे निशान ॥ ठीनठीन
ठीन लीनो, तेरा क्या ज़रमान ॥ जिन० ॥ २ ॥ मा-
याके निशानमें, बेफ़िकर हो रह्या ॥ माया सग न च-

(११०)

लेंगी, कहा निदमें सोया ॥ जिन० ॥ ३ ॥ कहेता हे
मेरी मेरी, या तेरी को नाही ॥ जिन नाम नाम सच्चा,
कबु नेकी करलें ॥ जिन० ॥ ४ ॥ कहेता हे मनरूप,
कबु सज्ज यार मन्न ॥ प्रभु नाम नाम सच्चा, जुठा
सब जतन्न ॥ जिन० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ पद चोर्थु ॥ तुमरी ॥

॥ क्या तन माजणारे, आखर मट्टीमें मिलाजा
ना ॥ क्या० ॥ टेक ॥ मट्टी उठण मट्टी विठावण,
मट्टीकरे सिराना ॥ मट्टीका तावूत बनाया, जिस-
पर जमर खोजाया ॥ क्या तन० ॥ १ ॥ पाचु पेरे ठगी
पेरे, पेरे मुजमुज खासा ॥ ठमझीका चोतारा पैना,
अन खाखमें वासा ॥ क्या० ॥ २ ॥ पाच दश पचिशा
जीवे, जीवें शाठ पनारा ॥ बहुत जीवे तो सो बरस
जीवे, फेर मरणकी आशा ॥ क्या० ॥ ३ ॥ पाचु काचे
ठगी काचे, काचे राज दरवाजा ॥ पाच पचोशुं स
बहि काचे, काचे गढके राजा ॥ क्या० ॥ ४ ॥ टिका
मरम कोश न जाने, जो मिलाया सो गरजी ॥ झूधर
चोला जया पुराना, कबडग शिवे दरजी ॥ क्या० ॥ ५ ॥

॥ पद पांचमु ॥

॥ मारे दीवाळीरे थड् आज प्रजु० ॥ ए देशी ॥

॥ तने हसी हसीने समजावु हो ॥ चेतन चेतो
 रे ॥ तने सान करी शीखलावु हो ॥ चेतन० ॥ तने
 वातो करीने वतलावु हो ॥ चेतन० ॥१॥ ए आकणी
 ॥ उपशमना वाजारमां रे, ज्ञान रतन वेचायरे ॥ ग्रा-
 हकतो मलशे घणारे, तेना मूज मोंघेरा थाय ॥ चे-
 तन० ॥ २ ॥ विषय नारीरंगशुरे, निशिदिन रह्यो रे
 खोजाय रे ॥ सुमति नारिने जोगवो रे, तेहनु जीव-
 तर खेखे थाय ॥ चेतन० ॥३॥ अजजी जलनु आउ-
 खुरे, तो तृष्णा न समाय रे ॥ वाजीगर वाजी रचीरे,
 तुतो जाण एहवो ससार ॥ चेतन० ॥४॥ श्रीगोनोचा
 रायजीरे, चरणे लायु पाय रे ॥ रूप विबुध करिरा-
 यनो, तारे नामें नमनिधि थाय ॥ चेतन० ॥५॥ इति

॥ पद ठनु ॥

॥ वीत गड सारो रेन ॥ प्राणिमा ॥ वीत गड
 सारो रेन ॥ टेक ॥ दोय घनीको तरुको रहियो, छूर
 करोनी सब फेन ॥ प्राणिमा० ॥१॥ जो कतु करण

(२१२)

होयसो करले, एह अवसर नही एन ॥ प्राणिमा०
॥ १ ॥ दर्शन ज्ञान चरण चित्त धरले, ज्यु पावे सुख
चेत ॥ प्राणिमा० ॥ ३ ॥ आत्म काज कियो कबु
चाहे, सुन सदगुरुका वेन ॥ प्राणिमा० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ पद सातमु ॥ रेखता ॥

॥ जगत है रयनका सुपना, समझ कर देखो
को नहि अपना ॥ टेक ॥ कठिन या लोचकी धारा,
बह्या सब जात ससारा ॥ घमा एक नीरका फुटा,
पता जैसें नारसें ब्रूटा ॥ जगत० ॥ १ ॥ ऐसी नरजात
जिंदगानी, अजुतु चेत अजिमाानी ॥ झूले नर देख
तन गोरा, जगतमें जीवना थोरा ॥ जगत० ॥ २ ॥
सजन सुत दार परिवारा, सबे बसरोज है न्यारा ॥
निकल जय जान जावेगा, नहि कोइ काम आवेगा
॥ जगत० ॥ ३ ॥ सदा मृत जाण आ देहा, लगावो
जिनराजशु नेहा ॥ कटे या जन्मकी धारा, कहे ज
डुराय मोहि तारा ॥ जगत० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ पद आठमुं ॥ ख्याल ॥

॥ गेटिशी जान जरासा दमपर, क्या मगरूरी

(२१३)

फरणावे ॥ ठो० ॥ टेक ॥ हृदये समरण कर जिनव-
रका, तारें जब दु ख हरणावे ॥ ठो० ॥ १ ॥ दोखत
हुनियां माल खजाना, गाफिल होय मत रहणावे ॥
ठो० ॥ २ ॥ आनंदराम सेवक यु जपे, मो दु.ख फद
ज्यु कटणावे ॥ ठो० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ पद नवमु ॥ राग नट्ट ॥

॥ किन गुन ज्योने उदासी, जमरा किन० ॥
टेक ॥ पख तेरी काळी, मुख तेरा पीजा, सब फुल-
नको वासी ॥ जमरा किन० ॥ १ ॥ सब कलियनको
रस तुम छीनो, सो फ्यू जाय निराशी ॥ जम० ॥ २ ॥
एक कलियनको रस नहिं चारयो, अब तु ज्योने
उदासी ॥ जम० ॥ ३ ॥ आनंदघन प्रभु तुमारे मिल-
नहु, जाय करवत ह्यु कासी ॥ जमरा० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ पद दसमु ॥

॥ हुतो झूली गया तेअरिहतने जो ॥ ए टेक ॥
तारे नारी दोखतने दीकराजो, तारे वानी घोमाने द-
रवारजो ॥ हुतो० ॥ १ ॥ तु तो धन देखीने नीचो
नहिं नम्यो जो, तने आवमो शो अजिमानिजो ॥

हुंतो० ॥२॥ जीरे काचा ते कुंज जळें ज़र्याजो, तेने
 ऊरता न लागे वारजो ॥ हुंतो० ॥ ३ ॥ तुतो मुख
 काह नथी जाणतो जो, आगळ घोर अंधारी रातजो
 ॥ हुंतो० ॥४॥ तुंतो हीरविजय गुरु हीरखोजो, तारो
 मोह माया फद ठांऊजो ॥ हुतो० ॥५॥ इति ॥

॥ पद इग्यारमु ॥ राग जैरव ॥

॥ विरथा जनम गमायो ॥ मुख विरथा० ॥
 टेक ॥ रंचक सुखरस वश होय चेतन, अपनो मूल
 नसायो ॥ पांच मिथ्यात धार तु अजहु, साच जेद
 नवि पायो ॥ मुख० ॥१॥ कनक कार्मनी अरु ए-
 हथी, नेह निरतर लायो ॥ ताहुथी तु फिरत सोरां
 नो, कनक धीज मानु लायो ॥ मुख० ॥२॥ जनम जरा
 मरणादिक दु समें, काल अनत गमायो ॥ अरहट
 घटिका जिम कहो याको, अत अजहुं नवि आयो
 ॥ मुख० ॥३॥ लख चोराशी पेहेर्या चोलना, नव नव-
 रुप बनायो ॥ विन समकित सुधारस चारया, गि-
 णती कोठ नगिणायो ॥ मुख० ॥ ४ ॥ एतीपर नवि
 मानत मुख, ए अचरिच चित आयो ॥ चिदानंद

ते धन्य जगतमें, जिणे प्रभुशु मन लायो ॥ मुर० ॥
॥ ५ ॥ इति ॥

॥ पद धारमु ॥ राग जैरव ॥

॥ उठत प्रजात नाम जिनजि० ॥ ए चाख ॥

॥ जाग रे बटाउ अब, जई जोर बेरा जाग०
॥ टेक ॥ जया रविका प्रकाश, कुमुदहू यए विकास
॥ गया नाश प्यारे मिथ्या, रेनका अधेरा ॥ जाग०
॥ १ ॥ सूता केम आने घाट, चाखवी जरूर वाट ॥
कोइ नांही मित्त, परदेशमें ज्यु तेरा ॥ जाग० ॥२॥
अवसर बीत जाय, पीठें पिठतागो थाय ॥ चिदा-
नद निश्चै, ए मान कहा मेरा ॥ जाग० ॥३॥इति॥

॥ पद तेरमु ॥

॥ सोवे सोवे सारी रेन गुमाई, बहेरन निद्रा तु
क्यासें थाइ ॥ सोवे० ॥ टेक ॥ निद्रा कहे में बाळी
जोळी, बने बने मुनिजनकू नाखु ढोळी ॥ सोने० ॥
॥१॥ निद्रा कहेमें जमकी दासी ॥ एक हाथमें मुक्ति
जंर दुसरे हाथमें फासी ॥ सोवे० ॥२॥ समय सुंदर
कहे सुनो जाइ बदनिया ॥ आप मुवे सारी रुव गइ

(११६)

डुनीयां ॥ सोवे० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ पद चौदमु ॥ राग पट ॥

॥ स्वारथकी सब हेरे सगाइ, कुण माता कुण
वेनरु ज्ञाइ ॥ स्वारथ० ॥ टेक ॥ स्वारथ जोजने जुक्त
सगाइ, स्वारथ विना कुण पाणी न पाइ ॥ स्वार० ॥
॥१॥ स्वारथ मा बाप शेट वनाइ, स्वारथ विना नहु
होत सहाइ ॥ स्वार० ॥२॥ स्वारथ नारी दासी कहैवाइ
स्वारथ विना लछी खे धाइ ॥ स्वार० ॥ ३ ॥ स्वारथ
चेली गुरु गुरु ज्ञाइ, स्वारथ विन नित्य होत लराइ ॥
स्वार० ॥४॥ समय सुदर कहै सुणो रे लोकाइ, स्वा-
रथ हे जला धर्म सखाइ ॥ स्वार० ॥५॥ इति ॥

॥ पद पदरमु ॥

॥ सोवे सोवे सारी रेन-गुमाइ ॥ ए चाख ॥
॥ नजर नहीं थावे थातम ज्योती, घट घट देखु मे
प्रजुजीको काती ॥ टेक ॥ तेल न वत्ती नहीं बुज
जाती, नहीं जागत नहीं सोती सोती ॥ नजर० ॥
॥१॥ दश दीप प्रगटे तेज प्रकाशे, जैसे निर्मल मोती
मोती ॥ नजर० ॥२॥ कहैत मोतिसागर सुणत खत्री-

मण, घर घर बांचत पोथी पोथी ॥नजर० ॥३॥ इति

॥ वीतरागनी स्तुतिरूप नाहानां स्तवनो ॥

॥ स्तवन पहेलु ॥ (ऋषजदेवजीनु)

॥ आजक्ष्याम मोहे सीनो, बांसरी बजायकेए चाल ॥

॥ उठ तेरो-मुख देखु, नाजिजूके नदा ॥ उठ

तेरो० ॥ नाजिजूके नदा, प्रभु जगत्के बदा ॥

जैसे मेरे कठिन, कर्म दहे फंदा ॥ उठ० ॥ १ ॥

जागीये महाराज, कुमार, सुरनर ठाढे छार ॥ तेरो

मुख जोवत, बकोर जेसे चदा ॥ उठ० ॥२॥ रजनीको

तिमिर गयो, अरुण उद्योत जयो ॥ दीजे मोहे दरस,

मिटत छु खददा ॥ उठ० ॥ (पाठांतरे) किरण

प्रगट जइ, चद जयो मदा ॥ उठ० ॥३॥ कर प्रभु

उपगार, मिटत करमविकार ॥ दूर करो नाथ, अ-

नाथ केरा फदा ॥ उठ० ॥४॥ जेइ जवि पूजा करे,

तिणहिंछु शिवरे ॥ स्वर्ग जुयग लोक, करत आनदा ॥

॥ उठ० ॥ ५ ॥ टोकर जिनस्यु नियम, तुमहिंशु

सागो प्रेम ॥ तुमारोहि ध्यान धरन, सागो जिन

चदा ॥ उठ-तेरो० ॥ इति ॥

(११७)

॥ स्तवन बोझु ॥ (पांच तीर्थकरोनु) ॥ राग प्रजाती ॥

पास सखेश्वरा सारकर सेवका ॥ ए देशी ॥

॥ पंचपरमेश्वरा, परम अखवेसरा ॥ विश्व वाळे-
सरा, विश्व व्यापी ॥ ज्ञक्तिवत्सल प्रभु, ज्ञक्तजन
उहरी ॥ मुक्तिपद जे वरे कर्म कापी ॥ पंच० ॥ १ ॥
वृषज अफित प्रभु, ऋषज जिन वंदीये, नाजि मरु-
देवीनो, नदनीको ॥ जरतने ब्राह्मीना, तात जुवनांतरे ॥
मोहमद मजणो, मुक्ति टीको ॥ पंच० ॥ २ ॥ शांतिपद
आपवा, शांतिपद थापवा ॥ अद्भुत कांत प्रभु, शांति
साचो ॥ भृगाक पारापत, सेनधी उहरी ॥ जगतपति
जे थयो जगत जाचो ॥ पंच० ॥ ३ ॥ नेमियावीशमो,
शखलवन नमो ॥ समुडविजयागजो, अनग जीती
राजकन्या तजी, साधु मारग जजी ॥ ताति जेणें करी,
जग वदीर्ती ॥ पंच० ॥ ४ ॥ पास जिनराज, अश्व-
सेन कुल उपनो ॥ जननी वामातणो, जेह जायो ॥
आज खटकपुरे, काज साध्यो सवे ॥ जीरजजन
प्रभु जे कहायो ॥ पंच० ॥ ५ ॥ वीर महावीर सर्व,
वीर शिरोमणि ॥ रणवट मोहजट, मानमोनी ॥

(११९)

मुक्तिगढ आसीयो, जगत उपासीयो ॥ नाथ नित्य
वदीये, हाथ जोमी ॥ पंच० ॥६॥ मातने तात अव-
दात, ए देवना ॥ गामने गोत्र प्रजु, नाम सुणता ॥
उदय वाचक वदे, उदयपढ पामीये ॥ ज्ञावे जग-
षतनी, कीर्त्ति जणतां ॥ पंच० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ स्तवन त्रीजु ॥ (ऋषजदेवनु) ॥ राग गोमी ॥

वीनतमी अवधार जगतपती० ॥ ए देशी ॥

॥ सांजसमे जिन वंदो ॥ जविजन ॥ साझ० ॥
मेढत जवडू ख फदो ॥ जविजन साज० ॥ टेक ॥
प्रथम तीर्थकर श्री आदि जिनेश्वर, समरत होत
आनदो ॥ जवि० ॥ १ ॥ लेकरदीपक आगेंही वारु,
ऊरत पापको फदो ॥ जवि० ॥ २ ॥ पद्मासन करी ध्यान
लगावुं, खेवत धूप सुगंधो ॥ जवि० ॥ ३ ॥ रत्नजम्बित
करुने आरति, वाजत तालमृदंगो ॥ जवि० ॥ ४ ॥
कहे जिनदास समज जीया अपनो, नुटत पाप नि-
कदो ॥ जवि० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोथु ॥ (धुलेवा श्रीफेसरीयाजीनु)

॥ धुलेवा नगरमाहि ऋषज जिनेश्वर, जगजूखो

(२२०)

काइ जटके ठे ॥ वारी जवजूलो ॥ धूलेवा ॥ टेका ॥
 पूरव पश्चिम उत्तर दक्षिण, और स्थानक कांड
 अटके ठे ॥ धूले ॥ १ ॥ काच खंरुसम ग्रही अन्य
 देवा, चितामणि कांड पटके ठे ॥ धूलेवा ॥ २ ॥ क-
 लियुग ज्योति अखरु गिराजे, जवज खतारण तटके ठे ॥
 ॥ धूलेवा ॥ ३ ॥ प्रत्यक्ष देव परमगुरु पायो, अपजडास
 गुण रटके ठे धूलेवा ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन पाचमु ॥ (अतरीक्ष पार्श्वनाथनुं)

॥ आजनोते दीनरलीयामणोजी खाल ॥ जेटया
 मने अतरीक पासरे, माहाराजरे ॥ आजनो ॥ टेका ॥
 सरसती स्वामीने विनवुजी खाल, सदगुरु लागुनुं
 पायरे ॥ आज ॥ १ ॥ शिरपुर नयर सोदामणोजी
 खाल, तिहा वसे, अतरीक पासरे ॥ आज ॥ २ ॥
 मस्तक मुगट हीरा जडयाजी खाल, कानकुमल
 साररे ॥ आज ॥ ३ ॥ बांहे बाजुनद वहीरखाजी खाल,
 हियमे नवसर हाररे ॥ आज ॥ ४ ॥ केने कदोरा
 हेमनाजी खाल, घुंगरु तणो ऊमकाररे ॥ आज ॥ ५ ॥
 दातनी कहेरुत्री हीरे जमीजी खाल, सफल बीजोरु

(३११)

साररे ॥आज०॥६॥ सांकलीनेकहेरली हीरे जमीजी
छाळ, नीलवट तीक्षक जमावरे ॥ आज० ॥७॥ माळण
छावे फुलमाजी छाळ, फुल सोनाने मुलरे ॥आज०॥८॥
न्यायसागरनी विनतीजी छाळ, शिरपुर जयजय-
काररे ॥ आज० ॥ ए ॥

॥ स्तवन ठहु ॥ (समेतशिखरजीनु)

॥ कचनगढ पूजन जाना ॥ शेत्रुजागढ० ॥
उज्वलगढ० ॥ टेक ॥ चलत चलत मधुवनमे सिधाये
आनद हरख वधाना ॥ कचन० ॥ १ ॥ वीशे टुके
वीश जिनेश्वर, कर्मरहित निर्वाणा ॥ कचन० ॥ २ ॥
प्रेमप्रकाश प्रजु मोक्ष सुधारे, आवागमन निवाश ॥
कचन ॥ ३ ॥ आनदघन प्रजु चलत पथमे, समर
समर गुणगाना ॥ कचन० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सातमुं ॥ (चपापुरीनु) केरवो ॥

॥ वदरो लगदे ज्ञानी, लगदे ज्ञानी ॥ चपा-
पुरीके घाट ॥ वदरो ॥ टेक ॥ हारे जवकी वनाइ दोनो
नावमीया ॥ दोनो० ॥ खेलन हारतोरा नाव ॥ वद० ॥ १ ॥
हारे देशदेशके जात्रा आवे जात्रा० ॥ पूजा रचे जवि

(१११)

जाव ॥ बढ० ॥ २ ॥ हारे नवल कहे प्रज्जुजीसँ ऐसी
॥ प्रज्जु० ॥ जव जव चरणसोहाय ॥ बढ० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन आठमु ॥ (केशरीयाजीनु)

केशरीयाने कुवत जहाज तिरायो ॥ म्हाने
एहीरे अचवो आयो ॥ केश० ॥ टेक ॥ जर समुद्रमे
जहाज कुवत हे, कोइ न आम्हो आयो ॥ रीखन्न नाम
जपीयो सौ साथी, जहाज तीर तीर लायो केश० ॥ १ ॥
राजारे रावण जक्ति करनकुं गिरि अष्टापद आयो ॥
नवा नवा नृत्य निरत्तर करता, गौत्र तिर्थकर पायो
॥ केश० ॥ २ ॥ आदीरे नाम जप्यो अजनाने, कैलास
पर्वत पायो ॥ ढीक्षारे लेतां केवळ उपन्यो, शिवर-
मणी फळ पायो ॥ केश० ॥ ३ ॥ ऋषजदेवकी महिमारे
जारी, कहेता नावे पारा ॥ इद्र निरजन चरणोकी
सेवा, रामसरण गुणगाया ॥ केश० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन नवमु ॥ (गीरनारजी श्रीनेमनाथजीनु)

॥ चालो सखी सब देखनकु, रथचढी जाडु-
नढन आवतहे ॥ टेक ॥ ठपन्न कोरु जादव सग
लेकर, व्याहा करनकु आवतहे ॥ चालो० ॥ १ ॥

(११३)

मोर मुगट पितांबर सोजे, गिरनारीकु ध्यावतहे ॥
॥ चालो० ॥ २ ॥ तीन ठत्र और तिन सिंघासन,
चौसठ चमर ढोलावतहे ॥ चालो० ॥ ३ ॥ लालचदकी
एही अरज हे, सखीयन मगल गावतहे ॥ चालो० ॥
॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन दशमु ॥ (नेमनाथजीनु)

॥ नेमजीकु मय जाने ग देउगी ॥ रखलेती ॥
नेम० ॥ टेक ॥ तोरण धारी चले रथफेरी, पशुधन
सुणी पोकारजी ॥ नेम० ॥ १ ॥ सहसावन जइ सजम
खीनो, थाप रहे निरुपमजी ॥ नेम० ॥ २ ॥ नेम राजुल
ढोइ मोक्ष सुवारे, पहिले राजुज नारजी ॥ नेम० ॥ ३ ॥
जावविजय कहे चरणपसाये, जगजल पारउतारजी ॥
॥ नेम० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन इग्यारमु ॥ (नेममाथजीनु) राग

जींजीटीनी तुमरी ॥

॥ विद्वानी थाज जइ मोरी, नेम खचरीया न
जेत ॥ मे वारी जाउ नेम खचरीया न खेत ॥ टेक ॥

(३३४)

ब्रीजसे में आइ मोरी चादलीयां लाला, ब्रीजसे में
 आयो मेह ॥ विदानी० ॥ १ ॥ जो आवु तो जीजे
 मोरी चुदनीया लाला, न आवु तो तूटे सनेह ॥
 ॥ विदानी०॥१॥ आठ जत्र तुनेह कीयो हे जादव,
 अब क्यु तूटे सनेह ॥ विदानी० ॥ ३ ॥ नयु कहै
 प्रभु नेम जिनेश्वर, अमृत पद मोही खेत ॥ विदानी०॥
 ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन वारमु ॥ (नेमनाथजीनु) ॥ राग काफी ॥

॥ देखतही चित्त चोर लीयो हे, देखतही० ॥
 शामको नाम रुचे मोहि अहोनिश, शाम बिना कहा
 काज जीयो हे ॥ देख०॥१॥ (टेक) सिद्धिधुके लीए
 मुऊ ठोकी, पशुअनके शिर दोष-दीयो हे ॥ परकी
 पीर न जाणै तासो, बैर बसायो जो नेह कीयो हे ॥
 देखत० ॥ २ ॥ प्रान धरु में प्रानपिया घिन, बज्र हथे
 मोहि कठिन दीयो हे ॥ जश प्रभु नेमि मिले दु ख
 कारयो, राजुल शिव सुख अमृत पियो हे ॥ देख०॥
 ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन तेरमु ॥ राग काफी ॥ चदाप्रजुजीसे ।
 ध्यानरे ॥ ए चाल ॥

॥ एजिनके पाय लागरे, तुने कहीयें केतो ॥ ए
 जिन० ॥ टेक० ॥ श्यानेइजाम फिरे मदमातो, मोह
 निंदरीयाशु जागरे ॥ तुने० ॥ १ ॥ प्रजुजी प्रीतम
 निन नहीकोइ प्रीतम, प्रजुजीनी पूजा घणी मागरे ॥
 ॥ तुने० ॥ २ ॥ जवका फेरा वारी करो जिनचदा,
 श्यानदधन पाय लागरे ॥ तुने० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चौदमु ॥ राग धन्याश्री ॥

॥ प्रजु मेरे तु सब बातें पूरा ॥ परकी आश
 कहा करे प्रीतम, ए किण बातें अधूरा ॥ प्रजु० ॥
 ॥ १ ॥ टेक ॥ परवश वसत लहत परतदा दु ख,
 सपही बातें सनुरा ॥ निजघर आप सनार सपदा,
 मत मन होय सनूरा ॥ प्रजु० ॥ २ ॥ परसग त्याग
 लाग निजरगें, श्यानद वेली अकूरा ॥ निज अनुजव
 रस लागे मीठा, ज्यु घेवरमें बूरा ॥ प्रजु० ॥ ३ ॥
 अपने रयाल पलकमें खेले, करे शत्रुका चुरा ॥ सह-
 जानद अचल सुख पाये, घूरे जग जस नूरा ॥

॥ प्रजु० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन पदरमुं राग गोमी ॥ घच्चा मत करना
अभिमान ॥ ए चाल ॥

॥ निशानी कहा बतावुरे, तेरो अगम अगो-
चर रूप ॥ निशानी० ॥ टेक ॥ रुपी कहु तो कहु
नहीं रे, वधे कैसे अरूप ॥ रूपारूपी जो कहु प्यारे,
ऐसे न सिद्ध अनुप ॥ निशानी० ॥ १ ॥ शुद्ध सना-
तन जो कहुरे, वध न मोढ़ विचार ॥ न घटे ससारी
दशा प्यारे, पुण्य पाप अवतार ॥ निशानी० ॥ २ ॥
सिद्ध सनातन जो कहुरे, उपजे जिनसे कौन ॥
उपजे जिनसे जो कहु प्यारे, निरय अबाधित गौन ॥
॥ निशानी० ॥ ३ ॥ सर्वांगी सब नयधनीरे, माने
सर्व परमान ॥ नयवादी पल्लो ग्रही प्यारे, करे लराइ
ठान ॥ निशानी० ॥ ४ ॥ अनुजय अगोचर वस्तु हे रे,
जाणयो एह इलाज ॥ कहन सुनन को कहु नहीं प्यारे,
आनदघन महाराज ॥ निशानी० ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सोळमुं ॥ राग केरवो ॥

॥ प्रजु जजले मेरा दीनराजीरे ॥ प्रजु० ॥ टेक ॥

(२२७)

आठ पोहोरकी साठज धनीयां, दो धनीया
जिन साजीरे ॥ प्र० ॥ १ ॥ दान पुण्य कतु धर्म
कर ले, मोह मायाकू त्याजीरे ॥ प्र० ॥ २ ॥ आनंद
घन कहे समज समज ले, आवर खोवेगा वाजीरे ॥
॥ प्र० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सत्तरमु ॥ (नेमनाथजीनु)

॥ विगरी कोण सुधारे ॥ ए चाल ॥ ~

॥ क्या तारीफ कल पिशा नेमजी, तें वाजा
ब्रह्मचारीरे ॥ प्र० ॥ १ ॥ टेक ॥ समुद्रविजयकुत्र
जन्म लियो हे, सब जीवन हितकारीरे ॥ प्र० ॥
॥ २ ॥ कचन तोरु ज्यो हे वैरागी, राजलकूतें तारीरे
प्र० ॥ ३ ॥ जक्तिदास कहे ए रितति, जव जम ना
निस्तारीरे ॥ प्र० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन अठारमु (गोडी पार्श्वनाथनु)

॥ विसरी विसरी विसरोरे, राजवसी वगानी
केम विसरो ॥ ए चाल ॥

॥ सीतावना मोक्षावना मोक्षावनारे ॥ गोमीनो
को दरश सीतावना (टेक) अनुजय मेरा नजने

(२२७)

प्रजुजी, उन मोहे दरश देयावनारे ॥ गोमी० ॥ १ ॥

अतरयामी अतरनिरप्यो, धो दरिशन मुख पावनारे ॥

॥ गोमी० ॥ २ ॥ रामविभुय कहे जिन प्रजु प्यारा,

तनका ताप मिटावनारे ॥ गोमी० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन लंगणीशमु ॥ (गोमी पार्श्वनाथनुं)

जौजोटोनो तुमरी

॥ सय राह घाटमें धुरु फिरी, पिंदरावन मोरा

सावरीवा ॥ ए चाख ॥

॥ आजकी आंगी जोर वनी, गोमी पास जि-

नेसरके अगकी ॥ (टेक) केसर चदन चरचु अगे,

विचमाहे घुटी गुजावनकी ॥ आज० ॥ १ ॥ चऊ

ज्योन तेरो मुखमो विराजे, तेरे घदनोकी जाल वखि-

हारी ॥ आज० ॥ २ ॥ कहे मखुकचढ ए प्रजु साचो,

पूजा करो ए जिनेसरकी ॥ आज० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन वीसमु ॥ (शांतिनाथनुं) ॥ राग निजास ॥

॥ अगन कटप फल्योरी ॥ हमारे माइ ॥

अगन० ॥ (टेक) ऋषि वृषि सुख सपतिदायक,

श्रीशांतिनाथ मिह्योरी ॥ हमारे ॥ १ ॥ चुरा चदन

मृगमद जेही, मांहे घरास निद्वयोरी ॥ पूंजीत श्री
 शातिनाथकी प्रतिमा, अलग उद्देग टड्योरी ॥ हमा० ॥
 ॥ २ ॥ शरणें शरयो कृपा करी साहेव, ज्युं पारेवो
 पदयोरी ॥ समयसुदर कहे तुमारी कृपातें, शिवसुदरी
 शुं मिद्वयोरी ॥ हमा० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन एकत्रीसमु ॥ (मधरस्वामीनु)

॥ सुणो सुणो श्रीमधर स्वामीके, शासनस्वामी
 के शासनस्वामी ॥ मोहे लग्गी मीसनकी आशके,
 अतरजामी ॥ सुणो० ॥ १ ॥ मे जरतक्षेत्रके माहेके
 सीनो वासो ॥ केलीनो० तुम लखो सखो नही आ
 जके, निरगुण साचो ॥ सुणो० ॥ २ ॥ मारा वीतराग
 घीन नीरके, नयणा वरसे ॥ के नय० ॥ मारो हृद्रो
 ठे नही हाथके, रादा दील तरसे ॥ सु० ॥ ३ ॥ इम
 तरसे दीनने रातके, मनरु महारु ॥ के मनरु० ॥
 कब देखु प्रभूजी वारके, दरीसण ताहरु ॥ सुणो० ॥ ४ ॥
 ॥ मारी नथी उघामी आंखके, निंद न आवे ॥ के
 निंद० ॥ जगवत विना जिवि जीव, घणा दु ख
 पावे ॥ सुणो० ॥ ५ ॥ एम बोले ठे जिनंदा ,

(२३०)

मधुरीमाणी ॥ के मधुरी० ॥ चरणोनी रज करी रामके,
अपना जाणी ॥ सुणो० ॥ ६ ॥ इति ॥

॥ स्तवन बावीशमु ॥ (जिननु) गजल (कन्गाली)

॥ नजर टुक महेरकी करके, दिखादोगे तो
वया होगा ॥ अनुपम रूप हे प्रनुजी, बतादोगे तो
वया होगा ॥ नज० ॥ [टोक] प्रजु तुम दीनके
रक्षक, करो मुज दीनकी रक्षा ॥ चौराशी लाखकी
फेरी, मिटादोगे तो क्या होगा ॥ नज० ॥ १॥ अनादि
कालसें जमता, नही अर्घी अत आया है ॥ शरण
अव आपका लीना, हटादोगे तो क्या होगा नजर० ॥
॥ २ ॥ अनादि कालसें रुलिया, वन्यो मिट्टी कज्जी
पानी ॥ तेउ बाउ हरि काया, बचादोगे तो क्या होगा ॥
॥ नजर० ॥ ३॥ घोती चठ जाति पचेझी, पशु परवश
हु ल पाया ॥ अमर नर नारकी रूपे, दुखा दोगे तो
क्या होगा ॥ नज० ॥ ४॥ इसी ससार सागरमें, मरी
प्रजु डूवती नैया ॥ करी करुणा किनारेपर, लगादोगे
तो क्या होगा ॥ नज० ॥ ५ ॥ करो प्रजु पार जमो
दधिसें, निजातम सपदा दीजे ॥ सेवकको आपना

वद्वज्र, वनादोगे तो क्या होगा ॥ नज० ॥६॥इति॥

॥ स्तवन त्रैवीशमु ॥ (शांतिनाथनुं) -

॥ मजा देते है क्या चार, तेर बाल धुंगरवाले ॥

॥ ए चाल ॥

॥ प्रभु शांतिनाथ महाराज, दर्शन तुमरे है
सुखदाइ ॥ (टेक) तुम मुर्ति है मनोहार, जब
धि पार उतार ॥ देखु पलकमे सो सो बार, प्रभु
तुम नवनव रूप दिखाइ ॥ प्रभु० ॥ १ ॥ प्रभु तुम
जब छु ल जजनहार, जजिन तन मनरंजन हार ॥
दियो मदन सदनको जार ॥ नही तुम बिन जग
धौर सहाइ ॥ प्रभु० ॥ २ ॥ मस्तक मुकुट गलेमें
हार, कुल कानमें शोजे सार ॥ कहे सूत्र ज्ञाप्य
व्यवहार, कटेश्वर ऊट देखत जिनराइ ॥ प्रभु०॥३॥
नगर विनौली प्रभुजी पधार, मंदिर तुमरा हुआ
तैयार ॥ सुदि दशमी तिथी सोमवार, महिना
माधव गाइ वधाइ ॥ प्रभु० ॥ ४ ॥ इपु रसाक चद
(१९६५) सन मान, विक्रम श्रातमवार बखान ॥
चउवीसो चउतीस जान ॥ प्रभु बीर सबत कहलाइ

(३३२)

॥ प्रजु० ॥ ५ ॥ प्रजु आतम लक्ष्मी दातार, तुम
दर्शन हर्ष अपार ॥ करे बल्लभ अर्ज पुकार, चरणमे
तुम नित चितको लाइ ॥ प्रजु० ॥ ६ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोवीशमुं ॥ (सामान्य जिननु)

चडाप्रजुजीसे ध्यानरे॥मोरी लागी लगनवा॥ए चाल॥

होई आनद बहार रे, प्रजु बैठे 'मगनमें

॥ होइ० ॥ (टेक) अष्टादश रूप नही

जिनमे, प्रजुगुण धारे धार रे ॥ प्रजु० ॥ १ ॥

चौतिस अतिशय पैतिस बानी, जग जीवन हि-

तकार रे ॥ प्रजु० ॥ २ ॥ शांतरूप मुडा प्रजु प्यारी,

देखो सब नरनार रे ॥ प्रजु० ॥ ३ ॥ आनंद धामो

प्रजु गुणगामो, मुख बोखो जयकार रे ॥ प्रजु० ॥ ४ ॥

प्रजु जकिसे बल्लभ होने, आनद हर्ष अपार रे ॥

प्रजु० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन पञ्चीशमु ॥ (मल्लिनाथजीनु)

जकिसे मुक्ति पावोग ॥ ए चाल ॥

मल्लिनाथ प्रजुके गुण गाउँगा, गुण गाउँगा

गुण गाउँगा ॥ गानेसे मुक्ति पाऊंगा-॥ मल्लि० ॥

(१३३)

(टेक) मैं अनाथ तुम त्रिभुवन नाथा, एक दिन
 तुम सम आऊंगा ॥ मल्लि० ॥ १ ॥ कारण निमित्त
 प्रभु तुम साचे, मैं उपादान कहाऊंगा ॥ मल्लि० ॥ २ ॥
 आरत रौदर दूर निवारी, धरम शुक्ल चित लाऊंगा
 ॥ म० ॥ ३ ॥ काम क्रोध मद मोह उपाधि, सब को
 जलसे जलाऊंगा ॥ म० ॥ ४ ॥ कुंदन सम निज रू-
 पको धारी, खोट रहित हो जाऊंगा ॥ म० ॥ ५ ॥
 अजर अमर अक्षय अविनाशी, आत्म लक्ष्मी प्रग-
 टाऊंगा ॥ म० ॥ ६ ॥ परमानंद हर्ष चित्तधारी, बल्लभ
 ज्योति मिली जाऊंगा ॥ मल्लि० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ स्तवन ठवीशमु ॥ (ऋषभदेवतु) राग खमायची ॥

॥ आजरे वधाइ वाजे ठे, आजरे ॥ (टेक)
 आजिराय मरुदेव्याके घर, जे जे शब्द सुहावे ठे ॥
 आज० ॥ १ ॥ तीनलोक नाथ जन्म ज्यो हे, देव
 छुडुनि ध्वनि वाजे ठे ॥ आज० ॥ २ ॥ सुरवनिता
 मिल-गाय वधाइ, आनंद मंगल राजे ठे ॥ आज०
 ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सत्तावीसमुं ॥ (नेमनाथजीनी होरी)

॥ जादव नेम कुमार रे, चालो खेखीए होरी

॥ जादव० ॥ (टेक) सरखी साहेली सब मिलकर
चली, सोले सजी सणगार रे ॥ चालो० ॥ १ ॥ मेरी

मन पीया तुमशुं राख्यो, जेसो फूल अनार रे ॥ चालो०

॥ २ ॥ तोरणे आये चले फीर पीठें, अबला कोन आ-

धार रे ॥ चालो० ॥ ३ ॥ ऋतु वसत फूली बहु रंगी,

और फूली कतु नार रे ॥ चालो० ॥ ४ ॥ अपनारे पी-

याकु बोलावो, फागुनके दिन चार रे ॥ चालो० ॥ ५ ॥

ताख मृदग जांज रुफ बाजत, और बाजत पट ताख

रे ॥ चालो० ॥ ६ ॥ शब्द गीत संगीतशु राचत, ना-

चत ताथेइ कार रे ॥ चालो० ॥ ७ ॥ उन्त गुलाब

खाल जए बाढख, रंग जरके शिर मार रे ॥ चालो०

॥ ८ ॥ एकवार प्रजुजी घेर आवो, मानो घणी मनो-

हार रे ॥ चालो० ॥ ९ ॥ सहसावन जइ सजम लीनो,

पोहोता मुक्ति मोजार रे ॥ चालो० ॥ १० ॥ दरिशन

सार रत्न सुखकारी, ज्ञान सकळ आधार रे ॥ चालो०

॥ ११ ॥ इति ॥

॥ स्तवन अष्टादशमु ॥ (पार्श्वनाथजीनी होरी)
 चाल उपरनी ॥ रग मच्यो जिनधार रे,
 चालो खेलीए होरी ॥ पासजीके दरवार रे ॥
 चालो ॥ फागनले दिन चार रे ॥ चालो ॥
 ॥ (टेक) कनक कचोळी केसर घोळी, पूजो विविध
 प्रकारे ॥ चालो ॥ १॥ कृष्णागरुको धूप घटत हे,
 परिमळ बहके अपार रे ॥ चालो ॥ २॥ लाल गुलान
 अवीर उभावत, पासजीके दरवार रे ॥ चालो ॥ ३॥
 जरी पिचकारी गुलालकी ठिरको, वामादेवी कुमार
 रे ॥ चालो ॥ ४॥ ताल मृदंग वेण रुफ धाजे, जेरी
 जुंगळ रणकार रे ॥ चालो ॥ ५ ॥ सब सखीयन
 मिली धूवार सुनावत, गावत मगळ सार रे ॥ चालो ॥
 ६॥ रत्नसागर प्रभु जावना जावे, मुखे धोले जय-
 कार रे ॥ चालो ॥ ७ ॥ इति ॥

स्तवन उगणत्रीशमु ॥ [पार्श्वनाथजीनी होरी]
 चाल उपर प्रमाणे ॥ पासजीके दरबार रे ॥ चलो खेलें होरी ॥
 [टेक] प्रभु गुन किरतन ताल पस्कावज, विष्णुके ऊनकार
 रे ॥ च ॥ उदासीनता केसर ठिरकत, जरी समता

(३३६)

पेचकारी रे ॥ च० ॥१॥ शुक्र धर्म, दोउ ध्यान सु-
गा, उरुत थधीर गुलाब रे ॥ च० ॥ ज्ञावन मुठी
नरी नरी कीजत, दरसन थधर लाख रे ॥ चलो०
॥२॥ समिति फुल पंचरंगी गोंडुवा, नारो ठतियानी
धीचरे ॥ चलो० ॥ हृदय चोकके मध्य मचाउं, गुपति
अरगजा कीच ॥ चलो० ॥ ३ ॥ केवल लीजा हरख
घढाउं, वाजत अनुजव चग ॥ चलो० ॥ इह विधि
नेहकौ जोर लगाउं, शिखरमणीकु रग रे ॥ चलो० ॥
॥ ४ ॥ वामाजीको नदन मेरो, आत्मको आधार
रे ॥ चलो० ॥ वाचक त्रिमलको राम कहे मोहि, व-
रित पूरनहार रे ॥ चलो० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन श्रीशमु ॥ [पार्श्वनाथजीनी होरी]

॥ राग धमाल ॥

॥ जे वोलो पास जिनेसरकी, जे घोलो० ॥ टेक
मस्तक मुकुट सोहे मन मोहन, अगीयां सोहे के-
सरकी ॥ जे वोलो० ॥ १ ॥ त्रिभुवन ज्योति अख-
मित, तनकी, श्याम घटा जैसी जल धरकी ॥ जे घो०
कमठ उभाय वांये ज्यु बाढल, जीत करी अपने

घरकी ॥ जे० ॥१॥ थालपणेमें थदजुत झानशु, क-
 रुणा कीधी त्रिपधरको ॥ जे० ॥ आठ करम दल स-
 वल सपायो, श्रेणी चढी जैसी शिवपुरकी ॥ जे०॥३॥
 माता वामा नर जिनजी जायो, राणी अश्वसेन नरे
 सरकी ॥ जे वो० ॥ कहे जिनचद मेरे प्रभु पारस,
 जैसी ठाया शिवपुरकी ॥ जे घोखो० ॥४॥ इति ॥
 ॥ स्तवन एकत्रीशमु ॥ [समेतशिखरजीनी होरी]

॥ राग धमाल ॥

॥ मधु वनमें धूम मची रंग होरी ॥ मधुवन०
 ॥ [टेक] देश देशके यात्रा आवे, पूजा रचे प्रभु
 कर जोकी ॥ मधु०॥१॥ गावत राग धमालसुणावत,
 थे थे नाचत मलि गोरी ॥ मधु० ॥२॥ ताल कसाल
 मृदग बजावे, रणऊण घुघरी रमजोरी ॥ मधु०॥३॥
 केशर घदन घसी घन गोरी, जरीय कटोरी रंग ठोरी
 ॥ मधु० ॥४॥ पिचकारी जरे तव नव नारो, अविर
 गुलाल बस जरी जरीजोरी॥ मधु०॥५॥ जिनगुण गा-
 वत हीरदे वधावत, मेरी प्रभुसु लगी दोरी ॥ मधु०
 ॥६॥ समेत शिखर तीरथ होरी खेलत, पायो दर्शन

प्रनुत्तरी ॥ मधु० ॥७॥ इति ॥

।स्तनन वत्रीगमु॥ (माहावीर स्वामीतुं) ख्याल ॥

॥ गीरिवर दर्शन विरला पावे ॥ ए चाल ॥

॥ वीर विना बाणी कोण सुणावे, कोण सुणावे
कोण बतावे ॥ वीर० ॥ [टेक] जवथें वीर गवे शि-
वमंदिर, तव मेरो सासो कोण मिटावे मिटावें ॥ वीर०
॥१॥ तुम विना चहुविह सघ कमल टल, विकसित
कोण करावे करावे ॥ वीर० ॥२॥ कहे गौतम गण-
धर तुम निरहें, जिनवर दिनकर जावे जावे ॥ वीर०
॥ ३ ॥ मोकु साथ लइ क्यु न चले, चित्त अपराध
धरावे धरावे ॥ वीर० ॥ ४ ॥ इस परजव विचारी
अपनो, जावजुं जाव मिलावे मिलावे ॥ वीर० ॥५॥
समयसरणमें वेठे तखतपर, हुकुम कोण फरमावे फ-
रमावे ॥ वीर० ॥ ६ ॥ वीर वीर खजते वीर अहार,
अतर तिमिर हरावे हरावे ॥ वीर० ॥ ७ ॥ -सकल
मुरासुर हर्षित होने, जुहार करणकु आवे हो आवे
॥ वीर० ॥८॥ इन्द्रभूति अनुजन्मकी लीला, ज्ञानवि-
जे हो गाने ॥ वीर० ॥९॥ इति ॥

(२३९)

॥ स्तवन तेत्रीशमु ॥ [सिद्धचलजीनी होरी]

॥ प्रभु चरणे चित्त लाइ रे, ऐसी होरी खेलाइ
॥ जिन चरणे चित्त लाइ रे ॥ ऐसी० ॥ अग्निर गु
लांल उलाइ रे ॥ ऐसी० ॥ (टेक) श्रीशेत्रंजा गढके
उपर, होरीने धुम मचाई रे ॥ ऐसी० ॥ १ ॥ चुन
चुवा चदन और अरगजा, केशर कीच मचाइ रे ॥
ऐसी० ॥ २ ॥ वाजीत्र विविधशु लहेर लहेरके, फुजोसे
जावना जाइ रे ॥ ऐसी० ॥ ३ ॥ सबत अठारसे त्यांशी
वरपे, महा बदी तेरसी गाइ रे ॥ ऐसी० ॥ ४ ॥ दया-
निजय गुरु चरण पसाये, सब सघ मीलकर गाइ रे
॥ ऐसी० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोत्रीशमु ॥ (सुविधिनाथनु)

॥ मुजरा साहिव मुजरासाहिव, साहेब मुजरा
मेरा रे (टेक) साहिव सुविधि जिनेश्वर प्यारा, च-
रण पखावु प्रभु तेरा रे ॥ मुज० ॥ १ ॥ केशर चदन
चर्चु अंगे, फूल चटावुं सेहरा रे ॥ घंट बजावु अगर,
उखेवु, करु प्रदक्षिणा फेरारे ॥ मुज० ॥ २ ॥ पचश
वदके वाजे बजावु, नृत्य करु अति गहिरारे ॥ रूप-

चद्र गुणगावत हरसित, दास निरजनतेरारे ॥ मुज०
॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन पात्रीशमु ॥

॥ बेलमी बेलमी साहेलमी, होजी तमारी मू-
रती मोहन बेलमी ॥ मीठी लागे ठे साकर सेलमी ॥
होजी० ॥ [टेक] जाझु३ ने बळी चपक मरुज,
बीजीरे चढावु चबेलमी ॥ होजी० ॥ १ ॥ केशर चढन
ज्यारे कवोळा, पूजा करे सहु पहेलमी ॥ होजी० ॥
॥ २ ॥ रूपचद कहे नाथ निरजन, दीसे मुरती
थलबेलमी ॥ होजी० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ अष्ट प्रकारी पूजाना झुहा ॥

॥ न्हवण तिलेपन कुसुमनी, धूपदीप मनोहा...
अखन अक्षत नैवेद्यनी, अष्टमी फळ सुविचार ॥ १ ॥
ज्ञाव-स्तवने कारणे, इव्य स्तव अधिकार ॥ कारणथी
कारज सधे, तेणे धुर पूजा उदार ॥ ['जलपूजा']
इणी परे जल पूजा करी, करीए अप्पा शुध ॥ माने-
विणु जे एहमा, जाणो तेह अशुध ॥ ३ ॥ (चंदन-
पूजा) हवे करवा गुणवासना, असंरयात प्रदेश ॥

चदननी पूजा करो, आणीजाय-विशेष-॥४॥ पूजाने
 परिणाम दोउ, करो चदनकी रीत ॥ शीतलताने
 सुगंधता, जीम जांजे जयज्जीत ॥ ५ ॥ (पूष्पपूजा)
 हवे त्रीजी सुमनस तणी, पूजा अतिही उदार ॥ सुम-
 नस सुख जीणथी लहे, तिणे सुमनस प्रकार ॥ ६ ॥
 अणिधाने सदगति होए, पूज्ये किम नरी होय ॥
 सुमनस जावे दुर्गता, पूजा पचाशक जोय ॥ ७ ॥
 (धूपपूजा) हुताशनथो काष्ट ज्युं, तिम ध्यानानले
 कर्म ॥ तिणे मिशे धुप पूजा करो, पामो ज्युं शिव
 शर्म ॥ ८ ॥ इणीपरे धुप पूजा करी, जिन आगळ
 शुज जाव ॥ टाळी विजायनी परिणती, दूर करो
 परजाव ॥ ९ ॥ (दीपपूजा) जगप्रदीप पुर दीप
 शुज, करतां जावो एह ॥ अवरणु जे अनादिनु,
 ज्ञान लहो निज तेह ॥ १० ॥ केवलनाथ पडवशु,

१ एकाग्रभावे २ चोळवामावे ३ दुर्गता (गरीय) नारी
 भगवान् महावीर देवने वदन पूजन करता जती मार्गमाज आयुष्य
 क्षये द्यवी चोळवा मावथी सदगति पायी ॥ अत्रि ५ जगदीपक
 श्री जिनेश्वर आगळ ज्यणा युक्त (गायना घीनो) दीप प्रगटावता
 ६ प्रदीप-दीपक -

(२४७)

ज्यु लहे लोकालोक ॥ त्पु पूजा रुच्य दीपनी, करतां
 शिवफल रोक ॥ ११ ॥ (अक्षतपूजा) हये अक्षत
 पूजा करो, शाळी व्रीहि गोधुम ॥ उज्ज्वल प्रभु पर
 ढोडने, टाळो मोहकी धुम ॥ १२ ॥ अक्षयफल लेवा
 जणी, अक्षतपूजा उदार ॥ इह जय पण नात्रि क्षय
 होवे, राज ऋद्धि जमार ॥ १३ ॥ (नैवेद्य पूजा) हवे
 नैवेद्य निवेदना, कीजे जीम हलीराय ॥ जव निर्वेद
 प्रभु मुखे, मागो श्यनिचल ठाय ॥ १४ ॥ कर्ता ज्ञोक्ता
 मुज नहि, पुजत ज्ञानो जीम ॥ तिणे पुजतनी
 त्याजना, करता शर्म सदैव ॥ १५ ॥ (फलपूजा) फल
 पूजा करता यका, सफल करो अतार ॥ फल मागो
 प्रभु आगळे, तारतार मुज तार ॥ १६ ॥ जस फल
 उपम नग नहि, पाम्या पत्रो न अत ॥ अठ्यानाध
 अचल थरुज, मागो सुख अनत ॥ १७ ॥ इति अष्ट
 प्रकारी पूजाना दुहा सपुर्ण ॥

॥ अथ श्रीकेशरीयाजीनी सावणी ॥

॥ गंगा सखा प्रभु थरज करता, समरण करता सव

१ (अणीगुह) शान्ति- चोखादि. २ ससार उपरयी बैराग्य

तोरी॥दीनानाथ मोरी अरजी सुन कर, जंवकी टालो
 तुम फेरी ॥ स० ॥ ए आंकणी ॥ विनिता नगरीमें
 तोरा जनम हे, माता तोरी मरुदेवा ॥ चोशठ इन्द्र
 तोरी करे चाकरी, चन्द्र सूर्य करता सेवा ॥ नाजिरा-
 याके कुलमें सोहे, रूपन देवजी नाम तोरा ॥ दीना०
 ॥ १ ॥ धूलेवा नगर तेरा खूब बना हे, बाहे देवल जि
 नवरका॥फिरती बावन देहरी सोहे, हस्ती खना म
 रुदेवीका ॥ ढोनुहायी छूले गिरुवा, दरगाजे प्राक्रम
 ज्ञारी ॥ दीना० ॥२॥ आगी तेरी खूब बनी हे, बूटी
 सोजे जगावनकी ॥ गजे मोतिनको हार विराजे,
 सोजा ढीसे कुमलकी ॥ चमरी तोर उके सीर पर,
 रिपन देवकी बखिहारी ॥ दीना० ॥३॥ ठमक ठमक
 तोरो मादल ठमके, ऊणण ऊणण नाट जालरका ॥
 घनन घनन तोरा घटा बाजे, रुका बाजे नोवतका ॥
 समी साजकी होवे आरनि, मरुपमाहे जिनजारी ॥
 दीना० ॥४॥ नित नित तोरी आगी सोहे, मुकुटकी
 गत हे न्यारी ॥ सिरपर तोरे ठग विराजे, सामझी
 सूरत ढीरो प्यारी ॥ एक दिनमें वरुण रूपन होता, हे

खत हे सब नर नारी ॥ दीना० ॥ ५ ॥ चार खरुमें
 नामज तोरा, सब आवे सब देसनका ॥ ठत्रीश खा
 विठ आणा माने, तुम समरण अरिहतोका ॥ सर्ग
 लोक पाताल लोकमें, मृत्यु लोक माने ज़ारी ॥ दीना०
 ॥६॥ रूपन देवका ठरसन करता, पाप जावे ज़बो
 ज़बका ॥ समरण करता घेनी ज़ाजे, बध झूटे सब कर्मों
 का ॥ ज़िलमा तोरी आण माने, ऐसो परतो हे ज़ारी
 ॥ दीना ॥ ७ ॥ सजत थटार थोगणसाठ आसाढ, शुद्ध
 बीजे दिन बुधवारी ॥ ईश्वर गढका संघज आया, जात्रा
 करे सब नर नारी ॥ मानता तोरी सद्गुरुको माने, ऐसो
 परतो हे ज़ारी ॥ दीना ॥ ८ ॥ दरसन करता जोनी ला
 वणी, मुन द्यो उनका ठीकाना ॥ राव मलारका कनी
 परगणा, गाम उनुका मेसाणा ॥ रूपविजयजी सेवक
 तुहारो, सुन द्यो प्रभुश्वरज मेरी ॥ दीना० ॥ ९ ॥

॥ अथ श्रीनेमनाथजीनी लावणी ॥

॥ तुम तज कर राजकुसनार, तज्या सब घर रे ॥
 नज्या० ॥ में नमु नेमके पाय, गया गिरिवर रे ॥ में
 प्रीत पियाकी कर कर, पछे लागी ॥ पछे० ॥ तुम

त्याग चजे वन खरु, 'हुवे बैरागी ॥ अब राजुन सं
 रखी सती, जावसे त्यागी ॥ जाव० ॥ थारे अतरघ
 टमें ज्योत, ग्यानकी जागी ॥ शु रोती राजुन नार,
 नयण जर जर रे ॥ नय० ॥ में नमु० ॥ १ ॥ में अ
 रज करुं कर जोरु, करो मन प्रसन्न ॥ करो० ॥ मेरे
 शिरपर तुय शिरदार, देजो मोहें दर्शन ॥ अब सुख
 सखी'यनका देख, लग्यो मन तरसन ॥ लग्यो० ॥
 मेरे आयो नयनमें नीर, लग्यो नित्य वरसन ॥ मेरे
 नेम मिलनकी आश, मिलु किम कर रे ॥ मिलु० ॥
 में० ॥ २ ॥ में नहिं कीनी तकसीर चजे न्युं रूठे
 ॥ चले० ॥ मेरे घरमें कुटुन परिवार, चार दिशि चूटे ॥
 में जो रहूं घरने माहे, जोवन सब लूटे ॥ जोव० ॥
 में चेलु पियाके साथ, प्रीत क्यु चूटे ॥ मेरे नेम विना
 नहिं और, जगतमें वर रे ॥ जग० ॥ में० ॥ ३ ॥ तुम
 तारी राजुन नार, मुक्तिमें मेझी ॥ मु० ॥ पीठे नेम
 गये निर्वाण, कर्म सब ठेली ॥ में नित्य जगे पर
 जात, नमु पद पहेली ॥ न० ॥ श्री जिनवरं चित जु
 गमाहे, नहिं कोई बेखी (॥ पाठतरे ॥) मेरे नेम विना

नहिं थोर जगतमें घेसी ॥ यु अरज करे जिनदास,
सुणो जिनवर रे ॥ सुणो० ॥ में० ॥ ४ ॥

॥ अथ श्रीगोमी पारसनाथजीनी सावणी ॥

॥ जगत जविककज महेर अथनत गुण, तेज
तपत हे श्री जिनको ॥ प्रगट प्रबल प्रताप परम गुण,
सुणतां सुख दिये तन मनको ॥ नील कमल दल नव
कर दीपे, देह हे गुणगणके वृदा ॥ नमो निरजन
फणिपति सेवित, पास गोडीचा मुखकदा ॥ १ ॥ ए
आंकणी ॥ मोह करी कुजस्यस जेदन, कंठे रव, प्रजु
तु सद्या ॥ हरिहर इह विरचि देउ गण, कर्म कीवमें
पन कद्या ॥ तुज मम उर वोर कुण जगमे, देव हू-
सरो जे वदा ॥ नमो० ॥ २ ॥ तु अकलक सरूपी अ-
रूपी, परमानंद पद तु दायी ॥ तु शकर ब्रह्मा जगदी
श्वर, वीतराग तु निर्मायी, अनुपम रूप देख तुज
रीज्या, सुर नर नारीके वृदा ॥ नमो० ॥ ३ ॥ जल
हल ज्वाल वलत चिह्न कोर, धूम घटागगनें चाली ॥
जलत काठ कोटर सर सर्पन, करपत मरण दिशा
आली ॥ जगत सरण हु ख हरण प्रबल प्रजु, कहत-

कमठ सुण जोगिंदा ॥ नमो० ॥ ४ ॥ तप जप करत
 धरत नहिं करुणा, वासें डु ख दोहंग पावे ॥ कहत,
 कमठ तव अरुण नयन करी, जोग वात तुमकु नावे
 ॥ पावक अतरजलत नागकु, सेवक हाथे निकसदा ॥
 न० ॥ ५ ॥ सुणी नवकार नाग जिन मुखसें, धरणींदर
 पदवी पावे ॥ चढ कीरण उज्ज्वल जस पसरित, पास
 प्रभु निज घर आवे ॥ तजी ससार चरण प्रभु लोनो,
 ध्यान धरत मन आनदा ॥ नमो० ॥ ६ ॥ ध्यान धरत
 प्रभु देखी कमठसुर, आय करी परिसह ज्ञारी ॥ ग-
 गन ज्ञाग चिहु ठर घनाघन, घीर घटा ललटी धारी
 ॥ चचल चपला होत चिहु ठर, चचल चपलाके वृदा ॥
 नमो० ॥ ७ ॥ कटट काटका होत गगनमें, गरुड
 गरुड चिहु दिशि गाजे ॥ फरर फरर घन पवन फु-
 रत हे, तरुवर करुड मरुड ज्ञाजे ॥ ठनन ठनन पावस
 जरु लागी, मूसल धारे वरसदा ॥ नमो० ॥ ८ ॥ खलखल
 खलखल जगती जल पसरत, विनजर नाक तोमे आला ॥
 मेरु परें प्रभु धीर रही तव, ध्यानरसें रहे मत्तवाला ॥
 तत्क्षण धरणरायको आसन, कपटी ध्यान ज्यु चा-

लडा ॥ नमो० ॥ ९ ॥ तत्क्षण धरण राय अरु धरणी,
 आर्य नमत जिनकु रंग ॥ शिरपर ठत्र धरे फणिग-
 णको, शेषनाग मोलत अगे ॥ दाम्प्यो कमठ सरण
 करि प्रभुको, गयो निज स्थानक हर्षदा ॥ नमो० ॥
 ॥ १० ॥ नाचत धरणरायकी लखना, ठमक ठमक
 पग ठमकती ॥ ठमक ठमक रवितुआ ठमकावत घम
 घम धुधरी घमकंती ॥ ताल तान लयमान प्रकारे, नव
 नव ठदें नाचदा ॥ नमो० ॥ ११ ॥ धप मप धप मप
 मादल धमके, करन करन करताल करे ॥ रण रण
 रणके रण रणकती, जलरी नाद रसें पसरे ॥ दमक दमक
 डुकाका वाजे, जुगल जेरोना वृदा नमो० ॥ १२ ॥ वाजे
 श्रीमन्मल सरणाई, वीणा ताल कंसात्र ठटा ॥ डुक
 डुक मिलात मिलात एक एकसें, जोर चनी तय रंग
 घटा ॥ प्रभु पण ज्ञान ध्यान लय लोना, मोने कर्म
 अरिबृदा ॥ नमो० ॥ १३ ॥ केवल ज्ञान लहो प्रभु
 निर्मज, स्थापन चतुर्विह सघ करे ॥ चरण कमल
 सुर रेवित-कमल शिर, धरत धरणि जन तिसिरहरे ॥
 शत सम आर्य करी प्रभु पूरण, सिद्ध वधू कर प्रक-

रेंदा ॥ नमो० ॥१४॥ अजर अमर अविनाशि निर-
 जन, सिद्ध बुद्ध समरो रंगे ॥ परम महोदय परमा-
 तम पद, लहिर्ये जिन सेवन सगे ॥ रोग सोग ढो-
 हग झूख जाये, पावे सोहग सुखकंठा ॥ नमो० ॥
 ॥ १५ ॥ थरि करी जलण जलोदर जल जय, नाम
 जप्या सहु झूर टले ॥ प्रभुपद पद्म सेवनसे कमला,
 रग रसाळा आय मिले ॥ रूपविजय कहे सुनत
 लावनी, पामे चित्त परमानटा ॥ नमो० ॥ १६ ॥

॥ अथ श्री वीरज्ञगाननी लावणी ॥

॥ अनतवेली निजराजी जगतपति, चरण अंगुठे
 मेरु कंपाया ॥ देव देवो मिल करे वीरति, सब सुर
 पति आनद पाया ॥ ए आकणी ॥ तेरे गुणकी म
 हिमा अब पाइ, इतनो गुनो बगसीस करो ॥ खनो
 अथपराध प्रभु पापको, प्रेम नजर हम उपर धरो ॥ करि
 स्तुति उठे सुरि सुर सज, जन्म मोठव अत्र करणो
 खरो ॥ अधिक अथिक धरि हर्ष हियेमें, आलस अ
 पने तनको हरो ॥ शुद्ध तन मनसें करो महोत्सव,
 शिव रमणीकृ सिताव वरो ॥ जगतसें जर धर्यो ही

(१५०)

॥ कुं, अथ दुर्गति सुं काहेकु मरो ॥ जनम मरनकु मेद
 देया हे, सो जिन जक्तिसें नहाया ॥ देव० ॥ १ ॥ सु
 नरकी सपत सुख दायक, जिनवरकी ए जक्ति जली
 ॥ दोहिलो तु मत होय जीवना, अण तेनी रुद्धि आवे
 रही ॥ उवाय कलश हाथोमे खीना, सुरपतिका मन
 दवा रही ॥ जय जय शब्द मुखसें सब बोले, विषय
 गये तस दूर दली ॥ हरख बदन कर सुर सब गावे,
 आनंद घनी मुऊ आया मिली ॥ जन्त हमारो लेखे
 लग्यो हे, सुरकी सेज सुरलोक ढली ॥ धन धन हे
 जिनकी जिदगानी, जिनवरका गुण मुख गाया ॥
 देव० ॥ २ ॥ करे निरत जिनवरके आगों, बाजाकी
 धुन बाज रही ॥ सुरतका सुर नर हे सबला, महिमा
 मोसें न जाय कहो ॥ अग मोरु हित जोरु करे सब,
 सफल घनी मेरो आज जई ॥ उदय आनंद दिनकर
 घर लग्यो, कुमति कलेशण अलग्गी गई ॥ सुर नरका
 सुरकी नहीं गिनती, अमरापुर पद जाय लही ॥ उ
 पन कुमारी जिनगुन गावे, मुखसू कथन कर कीरति
 कहो ॥ ऐसो उखट धरि करतां महोत्सव, हिरदे ह

रख अधिका आया ॥ देव० ॥ ३ ॥ मेरु शिखर पर
 कलस ढाल कर, हाथ जोर सुर आगे खमे ॥ में चर
 णोंका चाकर तेरा, अरज करे यु खमे खमे ॥ ठत्र च
 मर ढाले जिनवर पर, छलि छलि सब सुर पाय पमे
 ॥ हुकम करो तो नीर नमणको, सब सुरपतिके सीस
 चमे ॥ इण निधिसें जक्ति जे करता, जव जवका
 सब पाप जमे ॥ तुम गुनको सुर पार नहिं ले, जिन
 दास कैसो कैसो रमे ॥ फल सुगंधी नीर ठटकता, सुर
 सब प्रजुकु घर लाया ॥ देव० ॥ ४ ॥

॥ अथ जीवउपदेश लावणी ॥

॥ निर्धनका धनवान हुवा तव, दानपुण्य करना
 चइयें ॥ श्रावक हो के हो जवि प्राणी, छादश व्रत धरना
 चइयें ॥ मनुष्यजन्म मिल गया तेरे ताइ, दया धरम
 करनां चइयें ॥ तीन रतनकु ओर समकितकु, शुद्ध
 मकित मान्या चइयें ॥ बनी फजरमें कुमति तजकें
 जिनमदिर जाना चइयें ॥ विपकल तजके अमृत फ
 लको, चतुरा तुम खानां चइये ॥ सात व्यसनकु ठोर
 चउदस, नियम नित्य करनां चइयें ॥ श्रा० ॥ १ ॥ उत्तम

(१५२)

कुलकी तरिया हो कें, पानिवत रखनां चश्यें॥पमित
हुई जविप्राणि मिजलसमे, मृपा नखनां ना चश्यें॥ उप
शम लग्या वृद्ध जिनोका, अमृतफल खाना चश्यें॥
मुकृत करणी करो सखी तुम, अकृतसे करनां चश्यें
॥ आ० ॥ १ ॥ सीत मुग्धा करचेला हुवा तव, सुगुरु
बचन मान्या चश्यें॥ नोजन हो के हो जवि प्राणी,
अजह्म खाना नहि चश्यें॥ जिनशासनका नेख लिया
तव, आचारसे चलना चश्यें॥ काम क्रोध माया
लोभ उनकु, डर सदा तजनां चश्यें॥ आ०॥३॥ डयां
ज्या तीरथ हे जिनवरका, त्या सबकुं चलना चश्यें॥
कायाशक्ति हो जवि प्राणी, तुमकु व्रत करनां चश्यें॥
घार घार नरजन नहि मिलता, ए याद रखना चश्ये ॥
॥ सत्तगुरुकी शीख सुनके, खिजमतमे रहेनां च-
श्ये ॥ दीपचंद कर जोमी कहे मेरी, शीख रुदे ध-
रना चश्ये ॥ आ०॥ ४ ॥ इति ॥

॥ आदीनाथनी लावणी-होरीनी चालमां ॥

॥ आठि जिनेसर कियो पारणो, आरस सेलकीयां
॥ आ०॥ ५ ॥ टेक ॥ घग्गा एकसो आठ सेरमी, रस जरि

या ठे नीका ॥ उखट जाव श्रेयांस वहोरावे, मान
 दवी थाबुकारे आ० ॥ १ ॥ देव डुडुजि वाज रही हे,
 सोनझ्यारी विरखा ॥ चारे मासशु कियो पारणो,
 गइ चूख सरव तिरखा रे ॥ आ० ॥ १॥ रूद्धि सिद्धि
 कारज मन कामना, घर घर मगलाचारा ॥ डुनिया ह
 रख वधामणां कांइ, अखात्रीज तिवार रे ॥ आ० ॥
 ॥ ३ ॥ सकट काटो विघन निवारो, राखो हमारी
 लाज ॥ वे कर जोमी नान्हू कहिता, रूपन देव
 महाराज रे ॥ आ० ॥ ४ ॥

॥ अथ केशरीयाजीनी लावणी

॥ श्रीरूपनदेव महाराज केसरीया, वेठा पहामोमे
 ॥ केसरी० ॥ आस पास गुलजार जमी, लग रही पा-
 हामोमे ॥ ए आकणी ॥ टूक टूक पर हे धजा धजा
 पर, चोकी जिल्लनकी ॥ सब आवक मिल पूजा क-
 रते, केसर चदनकी ॥ श्री० ॥ १ ॥ खासा देवल धन्या
 देवल पर, कल्ली चरवाइ ॥ अष्ट प्रव्य लड पूजा करते,
 उद्योत सवाई ॥ श्री० ॥ २ ॥ शेनुजा गिरनार जीव
 तुम, अष्टापद जानां ॥ सोनगिरिके दरसन, करके,

(२५४)

चपा पुरी आनां ॥ श्री० ॥ ३ ॥ चपापुर उर पावा
पुरी जीव, समेत शिखर जानां ॥ मुक्तागिरिके दर्शन
करके, आबुजी आनां ॥ श्री० ॥ ४ ॥ रायणपुर उर
गढ आबूजी, मार्गे तुगी गिरि जानां ॥ भगसीजीके
दरसन करके, गोमीजी आना ॥ श्री० ॥ ५ ॥ श्रीश-
खेश्वर दरसन कर चप, तारगे जाना ॥ पुरपट्टणके
दरसन करके, कलिकुम्ह आना ॥ श्री० ॥ ६ ॥ सत्र
तीरथकी करी जातरा, घरकुं वो जाना ॥ कहे श्रीगंगा-
दास जाई बाणी, जोगवतकी लेनां ॥ श्री० ॥ ७ ॥

॥ अथ नवपदजीनी लावणी ॥

॥ जगतमे नव पद जयकारी, पूजता रोग टले
जारी ॥ ए आकणी ॥ प्रथम पद तीर्थपति राजे, दोष
अष्टादशकु त्याजे ॥ आठ प्राती हारंज ठाजे, जगत
प्रभु गुण धारे साजे "॥ दोहा ॥" अष्ट करम दल जी
तके, सकल निहं ते थाया ॥ सिद्ध अनत जजो बीजे
पद, एक समय शिव जाय ॥" प्रगट भयो निर्ज स्व
रूप भारी ॥ जगत ॥ १ ॥ सूरि पदमे गौतम केशी
उपमा बह सूरज जैसी ॥ उगारयो राजा परदेशी,

(३५५)

एक जन्ममांहे शिव लेशी "॥दोहा॥चोथे पद पाठक
नमु, श्रुतधारी उवज्जाय ॥ सव्वे साहु पचम पदे,
धन्यधनोमुनिराय ॥" बलाण्यो वीर प्रनु जारी॥ज
गत० ॥ २ ॥ ऊव्व खटको श्रद्धा 'आवे, सम संवेगा
दिक पावे ॥ विता ए ज्ञान नहिं किरिया, जैन दरस
नसें सय तरिया "॥दोहा॥ ज्ञान पदार्थ सातमे, प
दमे आतमराम ॥ रमता रम्य अध्यातमे निज पद
साये काम ॥" देखजा वस्तु जगत सारी ॥जगत०॥
॥ ३ ॥ जोगको महिमा वरु जाणी, चक्रर ठोकी
सय राणी ॥जति दश धर्मे करी सोहे, मुनि श्रावक
सय मन मोहे "॥दोहा॥ कर्म निराचित कापवा, त
पकूठार करधाय॥हमासु नवमु पद धरे, कर्ममूल कट
जाय ॥ जजो तुम नवपद सुखकारी ॥जगत० ॥४॥
श्री सिद्धचक्र जजो जाइ, अचामल तपनीधि थाइ ॥
पाप-त्रिहु जोगें परिहरजो, ज्ञान श्रीपालपरे करजो
"॥दोहा॥ सयत जंगली सत्तरा गोम, जे पोपी श्री
पास॥चेतर धवलपूनम दिने, सकल फली मुज आशा॥
वाल कहे नव पद उवि प्यारी ॥जगत० ॥ ५ ॥

(४५६)

॥ अथ आरति ॥

त्रिविध रत्नमणि जम्बित रचावो, थाल विशाल
अनोपम लावो ॥ आरति उत्तारो प्रजुजीने आगे,
जावना जावि शिखसुख भागे ॥ आ० ॥ १ ॥ सात
चौठ ने एकवीश नेवा, त्रय त्रयवार प्रदक्षिण देवा
॥ आ० ॥ २ ॥ जोम जोम जलधारा देख जपे, तिम
तिम दोहग थरहर कपे ॥ आ० ॥ ३ ॥ बहु जव
सवित पात्र पणासे, ड्रव्य पुजाथी जाव उल्लासे ॥
॥ आ० ॥ ४ ॥ चौद जुवनमा जीनजीने तोले, कोइ
नहीं आरति डम गोले ॥ आ० ॥ ५ ॥

॥ अथ मंगलीक दीपो ॥

॥ दीवोरे दीवो मंगलीक दीवो, आरती उता-
रीने चिरजीवो ॥ दी० ॥ १ ॥ सोहाभणो घेर पर्वदीवाली,
अमर खेले अवलावाली ॥ दी० ॥ २ ॥ टेपाल जणै ऐण
देव अजुआली, जावें जगते निम्न निवारी ॥ दी० ॥ ३ ॥
टेपाल जणै ऐण कजीकाले, आरती उत्तारी राजा कुमा-
रपाले ॥ दी० ॥ ४ ॥ तुम घर मंगलीक अम घर मंगलीक,
चतुर्विध सघ घेर मंगलीक होजो ॥ दी० ॥ ५ ॥ इति ॥

(५२)

मारे जन्म मरणनो जोरो, तें तोरुथो तेहथी दोरो;
 मारो पासो न मेले राग, तमे प्रभुजी थया वीतराग
 ॥ सुणो० ॥ ५ ॥ मुने मायाए मूढ्यो पासी, तु तो
 निर्वन्धन अजिनाशी, हु तो समकितथी अधूरो, तु
 तो सकल पदारथ पूगे ॥ सुणो० ॥ ६ ॥ मारे वो प्रभु
 तुही एक, तारे मुज सरीया अनेक, हु तो मनथी
 न मुकु मान, तु तो मान रहित जगवान ॥ सुणो०
 ॥ ७ ॥ मारु कीधु कशु नजि थाय, तुं तो रंकने करे
 राय, एक करो मुज महेरवानी, मारो मुजरो खेजो
 मानी ॥ सुणो० ॥ ८ ॥ एक वार जो नजरे नीरखो,
 तो करो मुजने तुम सरीखो, जो सेवक सरीखो थाशे,
 तो गुण तमारा गाशे ॥ सुणो० ॥ ९ ॥ जवोजव तुम
 चरणनी सेवा, हु तो मायु देवाधिदेवा, सामु जुळने
 सेवक जाणी, एरी उदयरत्ननी वाणी ॥ सुणो० १०

॥ श्री कुथुनाथ स्वामीनु स्तवन ॥

राग गुर्जरी

अंबर देहो मोरारी, हमारो-ए देशी.
 कुथुजिन मनहुं किमही न वाजे, हो कुं०,

जिम जिम जतन करीने राखु, तिम तिम अजगु जाजे
 हो ॥ कुं० ॥ १ ॥ रजनी वासर वसती उजरु, गयण
 पायाखे जाय, साप खायने मुखसु थोथु', एह उखाणो
 न्याय हो ॥ कुं० ॥ २ ॥ मुक्ति तणा अजिलापी तपीया,
 ज्ञानने ध्यान 'अन्यासैं, वयरीसु काइ एहवु चिते,
 नाखे अवले पासे हो ॥ कुं० ॥ ३ ॥ आगम आगम-
 धरने हाथे, नावे किणविध आकु, किहाकणे जो
 हठ करी हटकु तो, व्याल तणीपरे बाकु हो ॥ कुं०
 ॥ ४ ॥ जो ठग कहु तो ठगतु न देखु, शाहुकार पण
 नाही, सर्व मांहेने सहुथी अलगु, ए अचरिज मन
 माही हो ॥ कुं० ॥ ५ ॥ जे जे कहु ते कान न धारे,
 आप मते रहे कालो, सुरनर पकितजन समजावे,
 समजे न माहरो साजो' हो ॥ कुं० ॥ ६ ॥ में
 जाण्यु ए खिग नपुसक, सकल मरदने ठेले, बीजी
 वाते समरथ ठे नर, एहने कोइ न जेदो हो ॥ कुं०
 ॥ ७ ॥ मन साध्यु तेणे सधलुं साध्यु, एह वात नहि
 खोटी, एम कहे साध्युं ते नवि मानु, ए कही वात